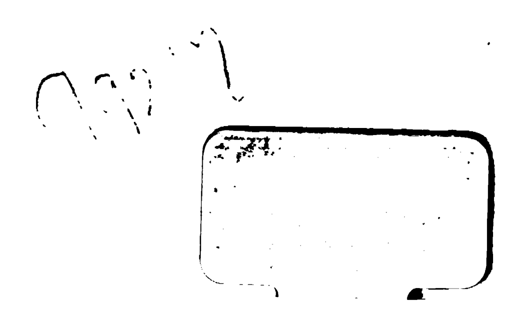

J. HALEVY.

Documents Religieux.

DOCUMENTS RELIGIEUX

DE

L'ASSYRIE & DE LA BABYLONIE

N. B. — Cette partie était imprimée en 1880, mais par des circonstances indépendantes de la volonté de l'auteur, ce n'est que maintenant qu'elle a pû être mise en vente.

La *deuxième partie* contenant la fin de la traduction, du commentaire et la préface, est en préparation.

DOCUMENTS RELIGIEUX

DE

L'ASSYRIE & DE LA BABYLONIE

TEXTE ASSYRIEN (EN CARACTÈRES HÉBREUX)

TRADUCTION ET COMMENTAIRE

PAR

J. HALÉVY

PREMIÈRE PARTIE CONTENANT LE TEXTE COMPLET ET UNE PARTIE
DE LA TRADUCTION ET DU COMMENTAIRE

PARIS
MAISONNEUVE ET Cie, LIBRAIRES-ÉDITEURS
25, QUAI VOLTAIRE, 25
1882

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

A M. Théo. Pinches hommage affectueux de l'auteur

Documents religieux

DE

L'Assyrie et de la Babylonie.

I

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LES DÉMONS.

Les incantations magiques se récitaient sur les malades à l'effet de chasser les démons possesseurs, auteurs supposés de la maladie Elles sont ordinairement précédées de l'idéogramme אין[1] (racine אנא-ענא «crier, exclamer, réciter») «invocation, incantation». La fin est marquée par le phonogramme [1] כא־כא־מא (prononcé peut-être אינימא II R. 32, 62*a*) qui exprime l'idée de שיפתו ou שיבתו (r. אשף) «enchantement, charme, exorcisme» (T. 18, 32—33).

1

K 3121 et K 3255

Incantation 1. (T. 1, 1—5, 64).

Cette formule présente une double rédaction, hiératique et démotique aux lignes 1—47, première colonne, et aux lignes 25—54, deuxième colonne; le reste, ainsi que la ligne 48, deuxième colonne, n'est rédigé qu'en hiératique. Il semble que les versets en double rédaction pouvaient, se réciter à volonté, dans l'une ou dans l'autre, tandis que pour les autres, la récitation en hiératique etait de rigueur.

I

Col. I R. 1, 3 Incantation. Le tyran redoutable qui fauche la totalité (des êtres),

2, 4 c'est l'Oudouk[2] méchant, le perturbateur du ciel,

1 Phonème artificiel qui ne constitue pas de mot réel. Sur les divers éléments dont se compose la rédaction hiératique, voir l'introduction.

2 Démon de la mort que combat le dieu Maroudouk, dont le nom signifie „seigneur des Oudouk"

J. HALEVY.

Documents Religieux.

DOCUMENTS RELIGIEUX

DE

L'ASSYRIE & DE LA BABYLONIE

et נינין-נא בא-אי. La première est formée de כי «terre» et בא «coupant»; la seconde de נינין «totalité» avec désinence נא, et de בא augmenté de la désinence אי. La construction du régime avant le verbe n'est pas inusitée en assyrien, par exemple איר מסאפאן (T. 149, 41) «qui détruit la ville»; comparez l'hébreu אדם אכל (Ezéchiel XIX, 6) «il dévora des hommes». Toutefois l'ordre contraire, verbe-regime, est beaucoup plus fréquent. La différence de construction entre les deux rédactions prouve seulement leur indépendance réciproque; mais, comme on le voit, la construction hiératique n'est pas en contradiction avec la syntaxe assyrienne.

Le pronom de la troisième personne, masculin singulier, est שו (sémitique הוא, הו) en assyrien et אי-ני en hiératique. Cette dernière forme, contractée en une syllabe, donne naissance à la particule אין, préformante verbale qui répond à l'*i* (אי) démotique: אין-אנ-אנ = אידתאצי (T. 13, 5—6).

La lecture אדוך de l'idéogramme 472 est l'abréviation de l'assyrien אדוכו, racine דוך «frapper, tuer». Ce sont visiblement les mêmes démons que l'auteur de Job mentionne sous la dénomination de מְמִיתִים (XXXIII, 22) «qui font mourir».

L'adjectif «mauvais» peut se lire à la fois שינו (r. שנא «haïr») et לימנו (cf. hébreu לון «murmurer, être mécontent» et arabe לן, au fig. «être inconstant, versatile»). Ce dernier vocable est mieux constaté que l'autre. L'assyrien emploie encore le mot חולו (hébreu חול «profane») dans le sens de «mauvais»; d'où l'hiératique חול.

Les mots ריחות «trouble» et ריחו «ont troublé» peuvent se lire דאלחות et דאלחו (r. דלח), mais l'existence de la racine רוח est prouvée par la forme איראח. En hiératique l'idée de «troubler» se rend par le phonogramme composé א א-רי qui sera expliqué plus loin. Notons que la rédaction hiératique a négligé le relatif שא et que le lapicide a oublié l'idéogramme (אן-נא) qui répond au démotique אנו, אנום «Anou» au fig. «dieu, ciel» précédé de son abrégé אן, qui est le déterminatif usuel de la divinité.

Lignes 5—8. Le dieu de la mort, נאמתארו, (la racine מתר signifie en éthiopien «couper, amputer, égorger») dont l'hiératique נאם-תאר n'est que l'abréviation, rappelle le בְּכוֹר מָוֶת de Job (XVIII, 13) et le מַלְאַךְ הַמָּוֶת des Rabbins.

L'hiératique תור qui est la racine sémitique תור «retourner, revenir» ne doit sa signification de «petit» qu'au jeu de synonymes et d'homophones si fréquent dans la cryptographie assyrienne: comme l'idée du verbe תור s'exprime aussi par la racine sémitique commune,

סחר, avec laquelle la racine assyrienne צחר (= sémitique צער, זעֵר) «être petit» est presque homophone, cela suffit pour faire attribuer à l'idéogramme תור la signification de cette dernière racine. L'emploi de «petit» dans le sens d'enfant, fils, est toute naturelle; le mot propre assyrien est מארו. Cf. l'arabe מרא «homme» et l'araméen מאר ou מר «seigneur».

Pour exprimer l'idée de נאראם (r. רום) «élevation, hauteur, majesté», l'hiératique emploie le composé כי־אבא (endroit — hauteur), augmenté de la finale אי=מאל; le premier élément, כי, n'est pas indispensable.

De la désignation de Bel, אין־כית־לאל, le premier élément אין est un idéogramme signifiant «seigneur» (בעל = בילו), les deux autres éléments, qui sont polyphones se lisent ליל־לו et présentent le déguisement cryptographique du nom des démons לילו, les לילין des hébreux. Bel était considéré comme le chef, ou plutôt le vainqueur de ces génies malfaisants, de même que Maroudouk était censé le seigneur des Oudouk. La syllabe לאל (=לו) est souvent omise.

Je ne comprends pas le sens de l'élément או dans le composé hiératique או־תו־אוד, qui désigne l'idée de naitre, les deux autres signifient «entrer - sortir». Peut-être או est-il une simple copule. L'expression démotique איליתי est pour אילידתי (r. ילד־אלד).

L'épouse de Bel, Belit, porte en hiératique le nom de dame (נין) de la terre (כי) grande (גאל), c'est-à-dire du monde souterrain des morts. L'Hadès est infiniment plus vaste que la terre des vivants. Une agada talmudique déclare que la terre est relativement aux Enfers comme le couvercle comparé à la marmite qu'il couvre (כל העולם כלו כביסוי קדרה לגיהינם. Pesachim 94 *a*.). La syllabe כית qui suit le nom de la déesse dans la rédaction hiératique répond au démotique שא aussi bien comme indice du génitif que comme pronom relatif «celui qui, ce qui, ce que». Sa position après les mots qu'il détermine est due à la nécessité de la distinguer du substantif כית «abime, averse»

Lignes 9—11. L'hiératique (אן־נא) «hauteur» est pris adverbialement «en haut», dém. אליש (r. עלה=אלא).

L'expression hiératique נור־רו־אוש (déguisement du démotique נורושו «fort». Cf. héb. קרש »solidifier») ני־אין־בור־רו־אוש (r. פרס=ברש «couper, briser») signifie mot-à-mot «les forts ils brisent»; la rédaction démotique n'éxprime pas le régime et dit seulement איקצוצו «ils brisent, détruisent». מא est une particule explétive marquant la césure; elle s'omet souvent et se fait rarement représenter en hiératique.

L'adverbe שאפליש (r. שפל) «en bas» s'exprime en hiératique par כי־תא «terre — dans ou sur»; le sens propre de תא est «base»; le fondement de la terre s'écrirait תא כי. Il indique à la fois le point de départ, אולתו. אישתו «de, depuis, à partir de» et le point d'arrivéé אנא «à, vers», אדי «jusques», אינא «dans, sur»,

כארא accusatif de כארו «mur», l'hébreu כָּר «jetée, bastion» est le type de l'hiératique כאר.

אידו, aoriste de ארא (ידה) ou נדא (נרה) «jeter bas, renverser».

Lignes 12—13. אי־ני־ני־ני «eux, ils» est le pluriel formé du singulier אי־ני en répétant trois fois la syllabe essentielle; c'est ainsi que אן «dieu» peut faire au pluriel אן־אן־אן; le démotique שונו a son analogue dans l'araméen הון; les autres langues sémitiques ont un ם pour désinence.

L'hiératique כים־מא) «produit» vient de כימתו «famille» (Cf. arabe כימה «tas, monceau, accumulation»); le démotique בינות a pour racine בנא «construire, faire, produire».

Le nom de l'enfer אראלי (Cf. hébreu עֲרֵלִים «morts») se paraphrase en hiératique אי־כור־באת «maison du pays de la mort ou des morts»; le nom du cimetiére en hébreu moderne est בֵּית חַיִּים «maison des vivants», euphémisme pour בֵּית הַמֵּתִים «maison des morts».

מיש signe du pluriel est composé des syllabes מי־איש signifiant «collection-tas» et remplace ici en cette qualité le verbe «être» et le pronom de la 3. pers. pl. régime direct: שונותי «eux».

Lignes 14—15. Les verbes שגם (talm. שעם) et צבר (hébreu צפר, ar. זבר) «crier, hurler» sont paraphrasés en hiératique par les idéogrammes די «annoncer», פאל (r. sémitique פלא) «passer, répéter» doublés et précédés chacun du déterminatif כא «bouche»; le doublement marque l'intensité de l'action.

Lignes 16—17. אימאת «venin, colère» vient de חמה=אמא «être chaud», d'où l'hébreu חֵמָה «venin, colère»; l'hiératique כא־באת «bouche — mort» paraphrase cette idée.

Le fiel ou la bile, en assyrien מארתו (héb. מְרֵרָה, מָרָה) a pour idéogramme צי qui semble présenter l'abréviation de צירו «serpent», et correspondre au מר sémitique qui désigne à la fois le fiel et le venin.

Dans le style mixte on exprime le pluriel «dieux» en accolant l'idéogramme אן à l'indice du pluriel מיש; dans le style pur on emploie invariablement אן־רי־אי־ני, prononcé *Dingiri-e-ne.* דינגיר vient de la racine דגר qui, en assyrien, a le sens de «secourir»; dieu est le secourable

par excellence. La terminaison אי־ני marque le pluriel; c'est l'altération de la désinence assyrienne אני (ar. ין-, éth. אן-), comme dans סאראני «les rois», אלאני «les villes» etc.

Lignes 18—19. אומו=אוד־מו, héb. יום «jour»; le *yod* première radicale devient א en assyrien.

ראבותום semble être un pluriel; l'accord en genre et en nombre entre le nom et l'adjectif ne se fait pas toujours en assyrien,

L'idéogramme אן-אי (prononcé שאמי) «ciel» est propre au style mixte, l'hiératique pur omet naturellement le complément phonétique אי.

אישורוני est l'aoriste qal de נשר qui a entre autres le sens de «tomber, s'élancer». Cf. l'hébreu postérieur אילן שמשיר פירותיו «l'arbre qui fait tomber ses fruits». Cette idée est exprimée en hiératique par l'idéogramme באר (représentant les racines apparentées פרר, ברא, פרם, פרץ etc. «séparer, briser» etc.) «séparer» précédé du déterminatif שו= קאת (de קאתו) «main, force, endroit». littéralement: séparation de l'endroit.

Lignes 20—21. Le hibou ou la chouette (אישׁבו = héb. ינשוף, r. נשב, נשף) était l'oiseau des déesses assyro-babyloniennes, c'est ce qu'on induit du nom hiératique de cet oiseau ,נין־בול־בול־חו, mot-à-mot: Dame-telle-telle-oiseau». La chouette est aussi l'oiseau de Minerve.

L'idéogramme איר procède de אירו, synonyme de אורו et de אלו «ville», cf. l'hébreu עיר et ער.

Dans כא־רית נא-נא on a un nouveau phonogramme pour rendre l'idée de שגם «faire du bruit, vociférer, hurler». Il signifie mot-à-mot: bouche (כא) — émission (רית = מים = לאך etc.) — passer — passer».

Lignes 22—23. א א-רי «troubler», veut dire mot-à-mot «eau (א) — courant (א־רי, altération de ארו = héb. יאר).

A l'expression démotique אלתי «dame, épouse» répond dans la rédaction hiératique אין דו כו אור־דא dont les deux derniers éléments signifient «faire sortir, produire», mais l'incertitude de la lecture des syllabes דו כו ne permet pas d'analyser la première partie.

Lignes 24—25. La lecture hiératique du groupe כאר־באת répondant au démotique אילו (arabe עאלי) «haut, élevé», nous est inconnue, mais le complément דא prouve qu'elle se termine par un ד. Comme substantif, ce groupe signifie דורו (= héb. p. דירה, arabe דאר) «château» et מיתו (héb. מת, aram. מיתא) «mort». L'élargissement de l'idée de «château» en l'idée plus générale de «hauteur» se conçoit

aisément; celle de «mort» repose vraisemblablement sur l'analogie graphique de בא־באת. Pour נושור = dém. נושרו «poutre», comparez l'araméen כשורא «poutre», l'hébreu נשר et l'arabe נסר «pont»; le complexe cunéiforme est formé de la syllabe ניר «force» insérée dans la syllabe מאל «demeure».

La racine רפש a en assyrien le sens de «dimension, étendue», de là l'adjectif ראפשו (f. ראפאשתו) «vaste, large, étendu» et le verbe איראפאש «il étend, élargit, multiplie». Son correspondant hiératique מאל־אן (mot-à-mot: endroit haut, vaste, étendu) se lit par un mot qui se termine par un ל, comme l'indique le complément לא.

אנו pl. אני ou אני «flot, courant roseau, couronne» se compare d'autant plus facilement à l'hebreu אֲגַם «lac, étang, ruisseau, roseau» que le מ, confondu souvent avec ו dans la prononciation assyrienne, tend à disparaître de la racine, comme par exemple dans לא ארי «invisible» pour לא אמארי. Le synonyme אמאתו (cf. héb. p. אמת המים «canal, conduit d'eau» est le type de deux formes hiératiques: א־מאת et א־מי.

La syllabe כים «production, œuvre» se lit aussi תום (heb. תאמים «joints, jumeaux») et דים «ressemblance, forme, conformité» (héb. דִּמְיוֹן); placé après le nom, elle sert de particule de comparaison et correspond au démotique כימא ou כי (héb. כְּמוֹ, כְּ).

אישורו «ils ébranlent» a pour racine שרר ou סרר, type de l'idéogramme שור, סור, זור dont il a été question plus haut. Dans le correspondant hiératique ני־אול־אול־ני on distingue le préfixe ני raccourci et modifié de אי־ני, l'idéogramme אול (de אול «éloigner, écarter; non») et la terminaison ני apocopée de אי־ני.

Lignes 26—27. Le signe בית (de ביתו «maison», héb. בַּיִת) se lit aussi אי (héb. אִי «île, contrée habitée»; cf. arabe אוי «demeurer, habiter»); cette lecture rare est surtont usitée en hiératique.

אישתו (heb. עֶשֶׁת «pièce massive»[1]) «base, fondement» sert aussi

1. Dans le Mischna, עֶשֶׁת „pièce de métal natif" est opposé à חֲרָרָה „gâteau de métal fondu" (*Kêlim* 11). La pièce forme l'unité fondamentale du calcul commercial, de là עֶשְׁתּוֹנוֹת, עֶשְׁתּוֹת „calculs, spéculations, projets", הִתְעַשֵּׁת „se raviser" et עַשְׁתֵּי (pour עַשְׁתֵּה ou עַשְׁתֵּא) „un" dans עַשְׁתֵּי־עָשָׂר „onze". En assyrien on a אישתו, f. אישתאת „premièrement", אישתאנו „une fois", (écrit איש־תין) „un", אישתיניש „à la fois" etc.

de préposition : «de» ; le correspondant hiératique תא indique comme postposition le sens général de tendance et rend à la fois nos prépositions «de» et «à, dans».

Le signe דיש représentant la préposition אנא «à, vers» est propre à la rédaction démotique ; en hiératique on emploie à cet effet le phonème כו postposé, phonème qui, comme nom, a entre autres sens celui de «demeure, habitation».

אִתְּאנאבלאבאתו est l'aoriste iftanaël de בלכת ou פלכת «passer, traverser, franchir» ; son correspondant hiératique פאל est connu.

Lignes 28—31. L'idéogramme באל==איק précédé du déterminatif איץ (de איצו, héb. עֵץ) «bois» désigne la porte, דאלתו (héb. דֶּלֶת), mot-à-mot «fermant, empêchant» ; le verbe כאלו se trouve dans le verset démotique.

נו, idéogramme de négation répondant au démotique אול, לא «non, ne» ; il influe sur la voyelle du préfixe verbal אין, lequelle pour éviter la diphthongue *oui*, se change en אן.

איכאלו dérive de כלא «empêcher, arrêter», racine qui a le même sens en hébreu. — שונותי affecte l'enclitique ת qui revient par exemple dans le sabéen הםת «ces» et dans l'éthiopien *weetû* «lui», *emûntû* «ils, eux».

מִדילו, en hiératique שו-דיש (avec le déterminatif איץ) désigne le verrou, cf. syr. מַדְלָא. — אותארו vient de תור «revenir, retourner, reculer».

Lignes 32—33. צירו «serpent» est le type de l'hiératique ציר. Cf. le sémitique צרע «piquer, mordre» d'où l'hébreu צִרְעָה «guêpe».

אִתְּאלאלו, aoriste tafël de אלל «jeter, ébranler, lancer». Le qal אלול (pour אאלול) «j'ai jeté» אילולו «ils ont jeté» est très fréquent dans les textes historiques. Cf. l'hébréo-araméen עלל «jeter, renverser» d'où עַלְעוֹלָא «vent fort, ouragan». Aux versets 24—25 on a vu déjà le parallélisme de l'hiératique אל (r. אלל) et du démotique אישורו, racine שרר, סרר ; ici on observe le même parallélisme, mais dans un ordre inverse : hiér. שור, dém. אלל. Cet échange de racines entre les deux rédactions prouve d'une façon irréfragable leur unité d'origine. Pour la préformante מו dans מו-אין-שור-שור-אי-ני, voir l'introduction.

Lignes 34—35. צא-רא (איץ) est déformé du terme צירו = héb. ציר «gond». Notons que la paranomasie de צירו et צירי disparait dans la rédaction hiératique.

אים (de אימא «espace») désigne entre autres phénomènes atmosphériques le vent ou l'ouragan : שארו, heb. סַעַר, סְעָרָה, שְׂעָרָה.

איזיקו. La racine זכק, rend l'idée d'un mouvement précipité tel que souffler, courir, fondre, couler; son dérivé direct est זיקו, aram. זִיקָא «vent». L'expression hiératique זא-לא-חא vient du démotique זאלאחו = סאלאחו, שאלאחו «verser de l'eau, arroser, asperger», aram. זלח.

Lignes 36—37. L'idéogramme דאם (de דאמו «semblable, parent rapproché») désigne spécialement les époux sans distinction de sexe; dans ce passage, il s'agit de la femme, אשאתו heb. אִשָּׁה, אֵשֶׁת.

אור procède de אורו «corps, peau» (héb. עוֹר), au propre «nudité»; il correspond au démotique אורלו, אמלו «partie nue du corps, sein» qui dérive de la racine אמל = aram. ערטל «être nu».

האר, idéogramme de l'homme, vient de חארו «homme libre» héb. בֶּן חוֹרִים.

L'idéogramme כית qui suit האר aux lignes 36 et 38 est la particule du génitif = שא non exprimée dans la rédaction démotique; la rédaction hiératique néglige à son tour la syllabe תא, équivalent de la préposition démotique אש = אינא «dans, de».

La préformante verbale בא־רא amène le changement de אין en אן. — La restitution לאם est fort hypothétique; מו-ני est pour מו-אי-ני. — איתארו a pour racine תרר (arabe תר) «séparer, éloigner».

Lignes 38—39. L'orthographe חי אוב «genou», dém. בירכו (héb. בֶּרֶךְ) prouve que l'idéogramme se lit dans ce cas שאר, attendu que le complément אוב se prononce אר. Ce complément est ordinairement supprimé.

La racine assyrienne תבא (cf. ar. תבע «suivre») signifie «voler, courir rapidement», au šafël: «faire voler, enlever soudainement». En hiératique, le mouvement rapide est exprimé par זי qui procède de זיאו ou זיתו «commtion, souffle», héb. זוע «trembler, frémir», ar. זאע «dévier».

Lignes 40—41. J'ajoute דון d'après le passage parallèle T. 18, 7—8. Cet idéogramme dérive du substantif דונו «force»; la racine דנן figure aussi dans le charme talmudique דני דני (Schabbat p. 20) que les commentateurs expliquent par יוחזקו התביות «que les tonneaux soient forts». Le correspondant hiératique est אידלו = אימלו «qui n'est pas contraint au travail, homme libre». Cf. ar. עטל «être désœuvré».

Le signe transcrit אורו se compose d'un caractère qui est peut-être l'altération de ליר dans lequel sont insérés les signes אור-רו. Il y a

lieu de croire qu'il s'agit d'un endroit ou s'effectue l'enfantement ou la génération, de la chambre nuptiale. Cette considération semble corroborée par le terme assyrien אימותו qui rappelle visiblement l'hébreu יחם «être en chaleur, concevoir» (Genèse XXX, 41. Psaumes LI, 7). Dans le passage cité ci-dessus, où il est question de la femme libre, on trouve le terme analogue איבורו = héb. עִבּוּר «grossesse».

אושיצו, šafël de אצא, héb. יצא «sortir»; son équivalent hiératique תול-רו signifie mot-à-mot «enlever — aller».

L'hiératique או-רי doit être une particule pléonastique aisément négligeable, puisqu'il disparaît dans un passage analogue (T. 30, 3—4). Est-ce la copule או suivi d'un complément phonétique indiquant une lecture anormale?

קולו, est l'hébreu קוֹל «voix, son»; le correspondant hiératique שא מי נאר veut dire mot-à-mot: «qui bruit fait». Le sens de כורו est d'autant plus difficile à déterminer qu'il est passé dans la rédacion hiératique. Dans les versets que je viens de mentionner, il répond à l'idéogramme ליב ou לוב, lequel signifie tantôt «musique» (?) tantôt «rebelle, mauvais». (סארו D. A. L p. 18 n° 191). En partant de cette dernière acception on pourra comparer le talmudique כאור ou כעור «laid, déplaisant, désagréable». Quoi qu'il en soit, il ne faut pas le confondre avec son homophone כורו qui signifie «pur» (T. 98, 61.).

ארכי «derrière, après» vient de ארכו = héb. יָרֵךְ «cuisse, fémur». La lecture איגיר du signe composé de תום-צאב est probablement du à une racine אגר = עקר, de laquelle dérive le mot assyrien איגירתו «fondement», au fig. «décision». Cf. hébreu יְסוֹד qui a également ces deux significations. On lit dans une dépêche assyrienne (IV R. 54, 60, 61.) איגירתו אניתו אוסרי «cette décision sera permise (= talm. שרי «permis») c'est-à-dire «approuvée par le roi[1]». — La terminaison בי est à la fois le suffixe de la troisième personne du singulier et l'indice de l'adverbe, sur l'analogie du démotique שו, ש qui remplit cette double fonction; le correspondant stricte de איגיר-בי serait ארכיש «par derrière», mais on sait que les deux rédactions sont loin d'être le calque littéral l'un de l'autre.

1. M. Lenormant (L. E. S. C. p. 150 note) compare איגירתו à l'hébreu אִגֶּרֶת „lettre, missive, dépêche"; il oublie que le mot hébreu est d'origine perse (Voir Hesychius s. v. *Angaros*). Autant vaudrait trouver une parenté entre l'allemand *gerieth* et le français „guérite". Le talmudique אנגריא vient de la même source

L'hiératique איש־כא signifie «attacher, nouer», démotique ראבאטו (r. רכם. Exode. xxviii, 28); l'élément איש parait faire l'office d'un déterminatif, attendu que כא représente souvent à lui seul cette signification.

L'idéogramme כיש répondant à שונו «ce sont eux», est omis dans la rédaction sacerdotale.

II

Lignes 44—45. En hiératique le substantif חאר est souvent accompagné de deux signes se lisant אורו־לו ou איר־לו; cette lecture vient de אורולו «mortel»; nous connaissons déjà la racine ארל = ערל par le nom du pays des morts, אראלי (l. 13).

ריאום «conducteur, pâtre, berger, (= héb. רועה) seigneur» s'écrit aussi ריאום, ריאום, ריאו; la racine ראא (=sém. רעי) signifie «conduire, amener, transporter». L'équivalent hiératique est סיב. Après ce titre devait venir l'impératif «sois», mais le rédacteur l'a supprimé, ainsi que cela arrive parfois dans la poésie hébraïque.

La séparation des mots qui suivent présente de sérieuses difficultés; cependant la lecture צירתיאו דאלתא me parait la plus vraisemblable צירתיאו = צירתו (cf. נאביאום et נאבי) donne l'idée de «monticule, hauteur». D'après l'usage sémitique, la locution «hauteur de la porte» peut vouloir dire: porte haute, c'est-à-dire solidement assise sur un rocher. L'expression hiératique כין־כין mot-à-mot «ferme-ferme» (r. כון) conduit à la même conception. Remarquons seulement que le terme cryptographique est précédé du déterminatif או et suivi de la terminaison מאל variante purement graphique de או.

Lignes 46—47. La changement de ני en נא dans l'hiératique אן־רא־נא (pronocé דינגירא־נא. Voir l. 14—15) est du à l'attraction de la syllabe précédante: רא. Notons la variante אן־אן־נא «ses dieux».

Les trois syllabes כו פאת כו offrent un exemple remarquable de l'agencement de la cryptographie assyrienne. Le premier כו, qui, en vertu de sa position, est un substantif, signifie d'abord שובאת (r. אשב, ישב) «résidence, habitation, demeure»; puis, grâce à la loi de l'homophonie, équivaut également à צובאת (r. צבת) «vêtement, habit»; enfin, comme particule postposée, il dénote la tendance vers un point fixe et rend la préposition ריש = אנא «à, vers, par» etc. Voir plus haut aux lignes 26—27.

Le mot-à-mot de כו פאת est «vêtement de devant» (פאת vient de פאתו pour פאנתו, forme féminine de פאנו, héb. פָּנִים «face. devant») et répond au démotique כורומארו «manteau (?)» .Cf. héb. גְלוֹמִים, aram. גְלִימָא «couverture, manteau».

(אצבאתו(שו peut être un singulier ou un pluriel, car la désinence ו est la même pour les deux nombres, mais la terminaison אֹישׁ du verbe parallèle hiératique indique le pluriel, et cela est conforme à la variante de K 3255 qui porte אן אן. Ceci se comprend aisément car chaque homme a dans son intérieur deux divinités, mâle et femelle, qui par leurs exhortations salutaires, cherchent à le retenir dans la voix de la vertu.

L'idéogramme ריב, écrit לו, signifie «bœuf (assyr. לואו — אלבו, héb. אלף), bétail (= ar. דאבה «bête de somme»)»; comme verbe il a le sens de «acheter, prendre, saisir». Cf. héb. מִקְנֶה «bétail» et מִקְנָה «achat». Le complément בא est devenu בי pour s'harmoniser avec אֹישׁ.

Dans les versets qui suivent, sont énumérés divers êtres qui peuvent avoir une influence quelconque sur la production de la maladie. L'interprétation du texte est difficile à cause de notre ignorance des notions mythologiques auxquelles il fait allusion et spécialement à cause la polysémie des idéogrammes et du mauvais état de conservation de plusieurs lignes. Les remarques suivantes suffiront jusqu'à nouvel ordre.

נאן-מֹי-אֹין dém. ליבשי «qu'il soit» se compose de נאן (se lisant aussi הי) = לו (héb. לו «si, puisse-t-il être ainsi!») «que» et de מֹי- אֹין (altération de מינא ou מֹני «quoi, ce que») indice du verbe être.

L'idéogramme compliqué de «roi» se compose des signes גאל-און «grand-homme», mais une glose massorétique ordonne de lire און-גאל «homme grand» conformément à la syntaxe assyrienne, d'après laquelle l'adjectif suit le nom. Aussi quand il y a un complément phonétique, celui-ci est לא comme l'exige la finale du premier signe, et non נא comme l'exigerait celle du deuxième. La croyance que les diverses espèces de démons sont gouvernées par des rois appartient aussi à la mythologie hébraïque. Pour les détails, voir le 2e volume.

Tous les termes démotiques correspondant à. נאן-מֹי, נאן-מֹי-א, נאן-מֹי-האב sont connus, ce sont לאמאסתו, לאבאצו, אחארו ou אחאזו. La signification exacte de ces mots est obcure, à l'exception du dernier qui signifie «preneur, possesseur». Il en sera souvent question dans la suite.

Après les rois des démons terrestes (?) viennent des personnages humains: נו-גיג «une jeune fille», אום «une mère», א-שי (mot-à-mot eau-œil) «une pleureuse», חאר «un homme».

Suit une série d'êtres mythiques, la plupart aériens, ayant à leur tête l'Oudouk méchant. Parmi les idéogrammes qui les dé-

signent, nous connaissons VI-אובדא = כיפראת ארבא «les quatre régions» et אוד־שׂו־אוש = אומו אובותום, «jour nuageux» ; la quadruple répétition des derniers idéogrammes me fait supposer une énumération de nuages venues des quatre régions du ciel.

Cette partie finit par une dernière énumération d'êtres dont on devine difficilement le caractère à cause de la variété des significations propres aux signes.

J'ignore le sens exact de נא־אן־תו qui se répète quatre fois aux lignes 62—65, bien que le sens de chacun des idéogrammes soit connu La même obscurité plane sur le groupe מו נ׳ qui revient quatre fois et sur le composé אח־תאנ־נא qui figure à la ligne 1 de la 2ᵉ colonne. Le reste peut être expliqué avec une certaine vraisemblance.

Ligne 66. ליב, (de ליבו, héb. לֵב «cœur, milieu») «cœur» composé avec שׂא = נאר «faire», désigne peut-être le courage, l'intrépidité dans la bataille. תוך־א «qui tient, possède» sert à former des adjectifs, ainsi que l'hébreu בַּעַל et l'arabe ذو. Il s'agirait d'hommes lancés pour attaquer l'ennemi.

Le signe נא a le sens de «lait» et l'idéogramme נאק (de נאקו «couler, faire une libation») veut dire «boire» ; la préformante בא־דא ou plutôt דא dénote le causatif «faire boire, abreuver». On abreuve de lait les faibles et ceux qui sont fatigués afin de restaurer leurs forces ; il est à supposer que le composé מו נ׳ désigne des personnes en cet état.

Ligne 67. כא־צאב (dém. צאלתו, תארתאו «combat») mot-à-mot «bouche, voix — guerrier (= héb. צבא, éth. צַבְאְ) se lit מ׳ (de מאא, éth. מא «combattre, vaincre»). Il m'est impossible de préciser l'objet que désignent les mots «qui possède ce qui est dans la bataille». La potion administrée n'est plus le lait mais le petit lait, נא א, mot-à-mot «eau de lait».

Col. II. Ligne 1. Le commencement est inintelligible. A cet endroit il s'agit évidemment d'un onguent fait avec du beurre, ני־נא, mot-à-mot «le gras du lait», dém. חימתו, heb. חֶמְאָה ; cette substance est ordinairement désignée par ני־נון dont le sens primitif paraît être «huile ou graisse de poisson». La friction est indiquée par le composé סיך־לאם «frotter, frictionner» (mot-à-mot «étoffe-approcher») ; son correspondant démotique est באשאשו (T. 128, 50).

Ligne 2. Le groupe א שׂאח נ׳ תוך «celui qui possède (תוך) l'eau (א) de flamme (שאח נ׳ = ליאבו, héb. לַהַב. T. 6, 23—24)» ne

donne pas une notion bien claire. Il ne s'agit certainement pas d'une boisson chaude ou enivrante, mais peut-être d'une sueur ardente produite par la fièvre. Pour faire disparaître l'inflammation, les médecins babyloniens faisaient usage, à ce qu'il paraît, de compresses de lait. Cela semble résulter du membre de phrase «sur sa nudité, (אוּר־רא־נא כו) du lait (נא) il fait mettre (בא־דא־אן־כו)».

III

Lignes 2—3. On peut douter si le nom du démon de la douleur, אשאכו, vient de אשק identique à la racine hébraïque עשק «violenter, faire violence» ou bien de שקק, racine qui signifie «briser» en arabe. L'une et l'autre de ces étymologies répondent bien au sens de l'hiératique איד־פא, littéralement «force» (איד = héb. יד «main, force») — abattant (פא=חאת, r. חתת «abattre»).

מאמית «serment» vient de אמא, racine usitée également en araméen avec le sens de jurer; en sabéen elle a la forme ומי. Son correspondant hiératique שאק־בא ou סאק־בא, tout en offrant le rébus «tête (שאק de שאקו «sommet, hauteur») — brisant (בא. Cf. col. I, 1)» n'est pourtant autre chose que le démotique שאקבו (racine sémitique שקף ,שקב ,סקף ,סקב) «coup, mal, nocuité, nuisible». Cf. talm. סקבא «mal, fléau, plaie» et סרקב «faire une blessure, blesser».

Les maux qui affligent le monde terreste sont personnifiés sous le nom de «dieux (אן) gardiens (אן־נו־נא ou אנונא) de la terre basse, de l'abîme (כי, hiér. p. כית) אנונו ou אנונו signifie en assyrien «garde, observation»[1] (T. 53, 35) et «affliction, deuil». Cf. héb. p. אֲנִיָּה «deuil, affliction», ar. انة «gémissement».

אושאמיכא 1e p. sing. šaphel de la racine אמא avec suffixe de la 2e p. sing., «je t'adjure». On peut aussi lire אותאמיכא «je te rappelle» forme paël de la racine תמא «se souvenir, se rappeler». La première traduction se recommande par l'usage éminemment sémitique de joindre le nom au verbe de la même racine, comme par exemple: héb. הִשְׁבִּיעַ שְׁבוּעָה «jurer un serment» pour «jurer», ar. קאל קולא «il a dit un dire» pour «il a dit». La seconde est plus en accord avec la rédaction hiératique נאן־פא, littéralement: «qu'il se rappelle»; le suffixe régime est ordinairement négligé. Notons que la rédaction sacerdotale offre encore l'adverbe שאק־תול־בי «hautement» mot-à-mot «tête (שאק) — hauteur (תול r. תלל) — lui (בי désinence adverbiale répondant au dém. שׁ, abrégé de שו «lui, son, sa») dont il n'y a pas trace dans la rédaction démotique; cela prouve de nouveau l'indépendance réciproque des deux rédactions.

1 Sémitique ענן.

L'idéogramme פֿא se compose de ח שׁי, signes qui, pris à part peuvent signifier «vue ou attention — fixer». La lecture פֿא est empruntée à l'idéogramme פֿא qui répond à זיכארו (héb. זָכָר «mâle, serviteur» homophone de זיכארו (héb. זֵכֶר) «souvenir, mémoire». On trouvera plus loin de nombreux exemples de ces sortes de jeux de signes.

Les lignes 5—6 sont la répétition des deux lignes précédentes, il y seulement un mot de plus, c'est le mot שׁימי ou לימנו en démotique et חאר־חול־איק en hiératique qui signifie «méchant, malfaisant». Ce dernier composé veut dire littéralement «homme — mal — portant».

Lignes 7—8. דיח אידחו, nom et verbe de la racine דחא «approcher, serrer de près, attaquer», héb. דחה «pousser». En hiératique cette idée s'exprime par le signe תי qui se lit aussi דיח. Pour les préformantes מו־און־נא, voir l'introduction.

מארצי=מארצי, cas oblique de מארצו «malade», ar. מריץ «malade, valétudinaire»; l'hiératique תו־רא sera expliqué plus loin.

תאדחי, 2e p. sing. qal de דחא, «tu presses». Le correspondant hiératique תי, qui avait la première fois מאל pour désinence, a cette fois נא, et l'on en trouvera plus loin d'autres encore; la variété des désinences semble indiquer diverses lectures.

Lignes 8—10. Le sens de ce verset qui forme le refrain ordinaire des formules magiques a été méconnu jusqu'à présent d'une façon vraiment incroyable. La traduction la plus usuelle est: Esprit du ciel souviens t'en, esprit de la terre souviens t'en! Tout récemment M. Lenormant, voulant rendre la phrase plus claire, l'a traduite: «Esprit du ciel conjure, esprit de la terre conjure». Cette version est linguistiquement inférieure à la première, car ni l'idéogramme פֿא ni la racine תמא, au qal dans לותאמאתא, ne signifient «jurer» et encore moins «conjurer», verbe qui exigerait la forme paël ou šaphel. Mais ces traductions ont le double défaut d'attribuer, d'une part, le sens de «esprit» au mot ניש, de l'autre, de prendre ce nom pour le sujet du verbe תמא. L'une et l'autre de ces suppositions sont inadmissibles. Tout d'abord, ניש, état construit de נישו «élevation» (r. נשא) n'a rien de commun avec l'esprit; il désigne uniquement l'élevation de la main qu'on exécute en priant ou en prêtant serment et, par synecdoque, la prière et le serment eux-mêmes. Aussi trouve-t-on souvent l'expression ניש קאתיא «l'élevation de mes mains» pour dire «ma protestation, ma prière fervente» tandis que ניש אן désigne la promesse, la serment fait en invoquant les dieux comme témoins. On lit ainsi: ארי ניש אן־גאל־מיש ארשאזבירודשומא (Asb. 264, 42). «Je

lui ai fait conclure un pacte et prêter serment par les grands dieux».

En second lieu, les mots נִישׁ אָן־אִי et נִישׁ כִּי־א, comme dans le passage que je viens de citer, doivent être considérés comme les régimes du verbe תמא, et l'on doit entendre sous ces mots le serment de fidélité que les démons sont censés avoir jadis prêté au ciel et à la terre, divinités qui représentent les limites extrêmes de l'univers mythique. Cette interprétation, si conforme à la grammaire et aux croyances des peuples sémitiques, enlève toute base aux théories qu'on a construites sur la traduction de נִישׁ par «esprit»[1]. Dans cette formule il ne s'agit pas le moins du monde d'esprits divins, de Fravashis comparables à ceux de la religion zoroastrienne. On verra plus loin que la mythologie babylonienne donnait à chaque individu, dieu ou homme, deux divinités gardiennes, l'une mâle, l'autre femelle, qui habitent toutes deux dans son corps et l'abandonnent quand il néglige d'accomplir ses devoires religieux. Ceci n'a rien de commun avec les Fravashis du Zend Avesta, qui sont le type pur de l'individu, son être abstrait.

לותאמאתא 2e p. sing, précat. parf. qal de תמא, littéralement «que tu te rappelles». Le parfait est d'un emploi peu fréquent, mais il n'en subsiste pas moins. La désinence de la 2e personne, masculin, est tantôt תא, tantôt תו qui se lit aussi תאם, tantôt, et c'est le cas le plus fréquent, ת sans voyelle finale; le féminin se forme, soit par תי, soit par ת seul. On voit que l'assyrien flotte librement entre les formes particulières aux trois types des langues sémitiques: l'hébreu, l'araméen, l'arabe.

כי־תים, prononcé אירציתים = אירציתי, état oblique de אירציתו «terre, pays», héb. אֶרֶץ, ar. אַרץ, aram. ארעא. Notons que dans aucune langue sémitique en dehors de l'assyrien ce mot ne se termine par ת, bien qu'il soit d'habitude du genre féminin.

Suit une énumération de divinités reparties symmétriquement sous les épithètes de seigneur (אִן) et de dame (נִן). Les objets mythiques qui se rapportent à ces divinités ne sont pas tout à fait clairs; quelques uns d'entre eux permettent cependant une interprétation vraisemblable. Les conjectures qui suivent ne sont qu'une première ébauche que des recherches ultérieures pourront compléter et modifier s'il y a lieu.

כִּי־אִי־נִי (l. 11—12) «les terres», Cette expression fait voir que les Babyloniens croyaient à la pluralité des terres. C'est aussi l'opinion des Rabbins qui ne comptent pas moins de sept terres d'inégale dimension, entassées l'une sur l'autre en forme pyramidale et de manière que la terre des vivants, la plus petite de toutes, occupe le

[1] Fr. Lenormant *La magie chez les Chaldéens* p. 181 suiv

sommet et la terre des morts qui est la plus vaste, forme la base. Cette conception a beaucoup d'analogie avec les sept Kareshvars des légendes avestiques.

Je traduis אול-אי-ני par «étoiles» sur la foi de l'équation אול = כאכאבו notée par M. Sayce (As. Gr. p. 32). L'idéogramme אול a encore le sens de אליבו שא איץ «barque» (mot-à-mot «vaisseau de bois»); si on admet ce sens dans notre passage, on pourrait penser à des barques célestes, analogues à la barque du soleil couchant dont il sera question aux lignes 29—30. A défaut d'une rédaction démotique parallèle, nous devons suspendre notre jugement à ce sujet.

Parmi les diverses significations de l'idéogramme קור ou כור, c'est celle de surveiller, garder, ass. נאצארו (r. נצר) qui convient le mieux au contexte; קור־קור ou כור־כור (l. 15—16) semble désigner les génies chargés de surveiller les diverses parties de l'univers, et semblables aux génies des phénomènes physiques que les légendes talmudiques mentionnent sous la dénominations de שָׂרִים «chefs» ou מְמוּנִים «préposés».

Je n'ose proposer aucune interprétation pour le groupe דא-צאר-מא (l. 16—17); le sens des éléments qui le composent ne fournit pas d'ensemble satisfaisant.

Les idéogrammes חול כו־גא (l. 19—20) sont assez clairs, ils signifient «colline (חול, héb. תֵּל) pure ou sacrée» (כו־גא, prononcé אואגא. Cf. tal. אוגא «verre» r. זגג «être pur, transparent»).

L'épithète la plus remarquable de la série est certainement אין אור תי-לא «seigneur du jour de la vie». La forme du singulier montre clairement qu'il ne s'agit pas des jours qui composent la vie de l'homme, mais d'un jour solennel et d'une importance toute particulière. On pense involontairement au jour de la résurrection des morts. Cette croyance que l'on trouve formulée pour la première fois dans le livre de Daniel est un ancien dogme sémitique, longtemps repoussé par les prophètes ainsi que d'autres croyances eschatologiques qui faisaient le fond des mystères païens. Maroudouk, le vainqueur des génies de la mort, comme le dit son nom, est naturellement appelé plus que tout autre à accomplir l'œuvre de la résurrection; c'est ce qu'indique, en effet, son titre usuel מובאלים מיתותי «vivificateur des morts» et celui de son épouse מוכאליטאת מיתי (T. 98, 8) «qui vivifie les morts».

En ce qui concerne les idéogrammes qui composent ce titre, il est à remarquer que אור «lumière, jour» semble abrégé de אודו «mer» (D. A. L. p. 19). La transition de l'idée de l'eau à celle de la lu-

mière ou du jour est parfaitement sémitique: cf. par exemple: ass. נארו «fleuve et lumière», héb. נָהָר «fleuve» et נְהָרָה «lumière». Quant à תי לא[1] «vie» il présente un nouveau dérivé de la racine תל et signifie proprement «rehaussement, éminence»; c'est aussi le sens primitif du terme démotique באלאטו «vie, vivre» qu'il faut rapprocher de la racine de l'hébreu postérieur בלט «être proéminent, faire saillie, avoir de la protubérance», d'où בולט ou בליטה «relief, repoussé»[2]. Ajoutons que l'adjectif hébreu חַי «vivant» s'emploie aussi avec ce sens dans la locution בָּשָׂר חַי «chaire crue, dure, résistante, faisant saillie». La nuance est encor plus sensible dans la combinaison par trop naturaliste אֵבֶר חַי opposée à אֵבֶר מֵת, où חַי signifie *erectus* et מֵת le mot ordinaire pour «mort» donne l'idée de «flasque, mou». La tentative de rattacher l'assyrien באלאטו «vie» à l'hébreu פלט «s'échapper», est peu satisfaisante, car cette racine aboutit tout au plus à l'idée de «reste» mais non pas à celle de «être conservé à la vie, survivre»[3], encore moins à celle de la «durée de la vie».

Le titre מִי-חי-רא (l. 23, 24) se prête à une double interprétation. On peut tout d'abord voir dans cette forme l'altération du démotique מאחירו «combattant» ou de מיחירתו «combat». Mais on peut aussi, grâce à la valeur שאר que possède le signe חי, lire מִי-שא-רא et y voir l'altération de מישארו, héb. מִישׁוֹר «rectitude, droiture». La première explication me paraît plus vraisemblable, parcequ'elle convient mieux au caractère du dieu Maroudouk, lequel prend souvent ce titre.

Lignes 25—26. בִּיל, état construit de בִּילו, héb. בַּעַל «seigneur». — אבי אומי, cas ob. de אבו אומו (héb. אָב, אֵם) «père (et) mére» signifie «parents». La copule «et» (אוֹ, אוֹ = sem. ו) est très-souvent omise en assyrien. L'idéogramme du père est tantôt א (avec dés., א-א), tantôt אד. L'origine de ces idéogrammes a été expliqué ailleurs. Notons que la rédaction hiératique a «mère (et) père». Le seigneur des parents de Bel est la divinité mâle fixée en leur intérieur et qui leur inspire l'amour du bien. D'après la croyance

1 La syllabe לא est radicale bien que, par abréviation, on trouve תי seul avec la sens de „vie"; on ne peut donc pas en conclure que l'ancienne valeur de ce signe était תיל.

Au lieu de תי-לא on rencontre parfois תין-לא; le déterminatif תין, דין signifiant „force" (r. דנן) peut indiquer à lui seul l'idée de la „vie".

2 L'arabe בלט „pavé, dalle" conduit aussi à l'acception primitive de saillie, relief".

3 Dans Gen. XLV, 7 פְּלֵיטָה גְדוֹלָה est l'équivalent de עַם רָב (*ibid.* L, 20) que gouverne également le verbe הַחֲיוֹת (contre D. A. S, p. 20).

babylonienne les dieux sont doués du libre arbitre et peuvent, s'ils veulent, faire le mal en désobéissant aux conseils de leurs divinités intérieures. La légende du péché du dieu *Zou*[1] offre un exemple frappant de cette croyance.

Lignes 27—28. בִּילתי, cas obl. de בִּילתו, phén. בעלת «dame». L'état construit בִּילית serait plus régulier, mais l'assyrien est beaucoup moins rigoureux que l'hébreu ou l'éthiopien à cet égard : il se contente souvent de juxtaposer les deux noms sans rien changer dans la forme du premier, et en cela, il est d'accord avec l'arabe.

Lignes 29—30. Le nom de Sin, le Lunus babylonien, s'écrit de plusieurs façons en hiératique pur. La transcription qui figure à la ligne 29, (אן־)סים־בי, signifie «lumière de la terre» ; סים est l'équivalent du démotique אורו qui a le double sens de «ville» (cf. héb. איר, מְאוּרָה «refuge, grotte») et de «lumière» (héb אור, אוֹר). Dans le style mixte, on emploie le signe du nombre 30 (par allusion aux trente jours du mois) qui se lit aussi SIN ; l'orthographe analytique *si-in* se trouve dans le nom de femme סִין־בִּינִשא־אמור (T, 197, 9*b*).

מאך (prononcé מא), précédé du déterminatif de «bois», איץ, signifie אִילִבו (aram. אילפא) «barque, vaisseau» ; il vient de אמאכו (r. מוך ; l'aleph est prosthétique), Cf. talmud. מבותא qui a la même signification. On lit II R. 36,71*h* שאלאלום שא אמאכי «garçon de bâteau, mousse».

La traduction de אִילִיף שאמשׁו par «barque du soleil couchant» me paraît certaine, mais la transcription du second terme prête au doute. Tout d'abord on s'attendrait à la forme du cas oblique שאמשׁי ; puis il est étonnant que le déterminatif de la divinité, אן, ait été omis devant le nom du soleil ; enfin, la paraphrase hiératique שאק־בא־דא־א־ני mot-à-mot : «son malheur» (pour שאק־בא, voir l. 34 ; דא est un complément) semble indiquer que la finale שׁו est un suffixe. Disons toutefois que des irrégularités dans l'emploi du cas oblique s'observent aussi dans d'autres textes et que l'omission du déterminatif divin a son analogue dans le nom de femme cité plus haut qui est composé avec Sin. La forme hiératique seule demeure encore quelque peu problématique. Remarquons en passant que le soleil couché porte aussi l'épithète אורולו «de mort, mortel, infernal», à cause de son passage pendant la nuit dans la royaume de la mort, dans l'enfer ; l'expression hiératique «malheur» y fait visiblement allusion.

נאּרו comme l'hébreu נָהָר désigne toute espèce de courant d'eau : rivière, fleuve, mer, océan ; cette acception est la base de l'hiératique

1 Sm. G. C. p. 103.

א־זיק, mot-à-mot «eau-courante» (r. זקק «courir, couler»). Le soleil couché traverse (אבירו r. אבר = sém. עבר) l'océan qui remplit le disque lunaire et qui déverse ses eaux sur la terre sous forme de pluie (voir l. 59). J'ai montré ailleurs que la croyance au réservoir de la lune est commune à d'autres peuples sémitiques; notre passage nous apprend en outre que les Babyloniens attribuaient à la lune un volume beaucoup plus grand que celui du soleil; cela explique l'infériorité relative de l'astre du jour dans leur hiérarchie divine.

Lignes 31—32. Le soleil dont la lumière forte et pénétrante lui a valu l'épithète hiératique אן־פאר «le dieu brillant» (r. פאר apparentée à ברר, בהר) est le juge, l'arbitre suprême (דאאנו, héb. דין) des dieux. L'idée de juge se paraphrase en hiératique: די־תאר, mot-à-mot «jugement (די abr. de דינו, héb. דין) — décidant (תאר r. תרד)».

Lignes 33—34. Ici commence une invocation de déesses. On signale en premier lieu la déesse Astarté, en assyrien אישתאריתו d'où par abréviation, le phonème (אן־)איש־תאר qu'emploie le style mixte, Ce mot désigne la déesse en général et plus particulièrement l'épouse divine. En hébreu עשתרת s'applique en outre à la femelle du bétail. L'hiératique pur se sert d'un signe composé סי־חו (mot-à-mot «aux cornes multiples», allusion à la coiffure de la déesse) signe qui par une raison qui nous échappe encore se lit איקיל.

La préposition assyrienne אנא indique, non seulement le régime indirect comme le ל en hébreu, mais aussi le régime direct comme le ל en araméen. Dans ce dernier cas, il constitue un pléonasme, qu'on observe parfois aussi en hébreu, et la rédaction hiératique se dispense de le rendre.

L'idéogramme כא־נא, abrégé כא «bouche, parole, face, devant» etc. vient de כאנו, aram. כבא «mâchoire, dent molaire»; en démotique l'idée de parler se rend par כאבו (cf. héb. קבה «gronder, maudire») d'où כיביתו «parole».

אישתאנו «une fois» (avec une négative, «jamais») est formé de אישתו «base, fondement», au moyen de la désinence multiplicative אנו. La déformation analytique de cette désinence, א־אן, précédée ou non du signe de l'unité: דיש marque la même idée en hiératique.

איסארו «déclinent, désobéissent, résistent» procède de la racine סור, סרר qui a été expliquée plus haut. La paraphrase hiératique de ce verbe est שאק־מאל mot-à-mot «tête-faire»; la négation et les préformantes se joignent au second élement, ainsi: שאק נו אן־מאל (־מאל), littéralement: «tête ne font».

On ne connaît pas l'équivalent démotique de la déesse nommée זיק «mer, fleuve» en hiératique; le mot ordinaire pour mer, תאמתו,

semble particulier à la déesse chaotique que les Grecs transcrivent par *Tauté* ou *Tavatth*. Elle est la mère d'Ia, le Neptune babylonien; le grand temple d'Arbèles en Assyrie lui était consacré, d'où son titre ordinaire «déesse ou dame d'Arbèles (T. 200, 53—61)».

Le nom du dieu de la mer, écrit en hiératique pur אין־כי־נא (abrégé אין־כי), n'est pas clair. Son nom démotique יאאו se rencontre T. 200, 59 d'où la forme אי־א usitée dans tous les styles; il procède de la racine sémitique אוי «se refugier dans un endroit» qui produit l'hébreu אי «île, terre habitée» et l'arabe מאוי «asile, gîte, demeure». La mythologie babylonienne fait sortir les dieux de la mer primordiale qui leur servit de demeure pendant un nombre incalculable de siècles. Le mythe a déterminé le choix du signe אי = בית, abrégé de ביתו «maison», héb. בַּיִת.

Lignes 38—39. La fille d'Ia invoquée ici s'écrit avec l'idéogramme de la ville de Ninive, en assyrien נינוא נינא; c'est donc la déesse éponyme de la capitale de l'Assyrie. Cet idéogramme, composé de deux signes אב־חא signifiant «maison de poisson», joue évidemment sur l'analogie de נינוא et נונו aram. נוּנָא «poisson».

מארתי cas oblique de מארתו «fille» fém. de מארו «fils»; l'hiératique postpose à l'idéogramme de fils, תור le signe ראך = שאל, déterminatif de la femme et de la femelle des animaux. Ces lectures présentent, l'une l'abréviation du mot ראנו «faible, fragile, méchant» (Cf. héb. רעע), l'autre, celle de שאלאתו (r. שלל) «esclave femelle».

Lignes 40—41. La transcription ריאו תולאתי est incertaine, on pourrait aussi lire רי אותולאתי. Pour le sens, on peut affirmer seulement que ריאו, état construit רי, signifie «roi, souverain» au propre «conducteur, berger» (r. sém. רעי); le second élément, lu תולאתי, peut se traduire, soit «hauteur», soit «naissances» selon qu'on le fait dériver de תלל «être haut, élevé» ou de אלד = ילד «naître»; lu אותולאתי, il pourrait signifier «songes, rêves» d'après la racine אתל «avoir un songe, rêver». Le correspondant hiératique, renfermant deux fois le signe ליד, semble favoriser l'idée de «naissance»; malheureusement, il résiste à tous mes efforts pour l'analyser et semble même contenir quelque faute de copie; dans cet état de choses je ne suis pas à même de donner une solution définitive.

Lignes 42—43. Il s'agit sans aucun doute du dieu Feu, en assyrien אישו (= héb. אֵשׁ); le complexe rare qui le représente ici, איץ־ביל, signifie littéralement «bois-flamme»; son titre hiératique שאך־

תול־לא כור־רא כית «chef élevé du pays (כור héb. מְכוּרָה «demeure, habitation») ou chef des hauteurs du pays» ressemble beaucoup à l'expression שא איש מאתי שאקו (T. 77, 6—7) «qui est dans un haut lieu»; on peut y voir une allusion à l'usage de sacrifier sur les hauts lieux. (Deutér. xxII,41). L'expression démotique שאבאנאך, état construit de שאבאנאבו «chef», est composé de שאבאנו «officier» et de אבו [1] «puissant». L'autre terme: נאבי est plus obscur, on est cependant tenté de le rapprocher soit de נאקי «sacrifices» soit de נאני «contrées»; ma traduction «chef des hauts lieux de la terre» penche vers ce dernier rapprochement.

Le signe דיש qui suit, me paraît le résultat d'une faute de copie pour שא, indice du génitif.

Lignes 44—45. J'incline à croire que איך־זי־דא est le temple de Borsippa écrit ordinairement אי־זי־דא et dont le nom démotique semble avoir été בית כיתי (cf. T. 61, 7—8) «maison de la vérité, de la fermeté» (r. כון) [2]. La déesse de ce temple fameux était Anounit.

נואלו rappelle involontairement l'hébreu גּוֹזָל «jeune oiseau» et l'arabe גוזל «pigeon, jeune personne, adolescent»; en assyrien, il désigne l'homme d'affaire chargé de faire les démarches nécessaires, le mandataire; ou pour employer une locution hébraïque, celui qui entre et sort, יוצא ובא. L'hiératique גו־זא־לאל n'est qu'un déguisement partiel du terme démotique, car la syllabe לאל se lit aussi לו. [3]

Les lignes 46—48 n'ont pas besoin de commentaires, tous les mots qui y figurent étant connus. Pour סיבא «sept» voyez aux lignes 13—14 de l'incatation suivante.

Lignes 49—50. On n'a pas rencontré jusqu'à présent la forme concrète ניגאבו mais elle peut être considérée comme suffisamment établie par la forme abstraite ניגאבותו qui désigne la fonction de garde-frontière, de portier. Le nom propre ני־נאב et le nom commun ני־גאב sont formés du démotique ניגאבו. Cf. arabe נגיב «généreux, noble».

1 Je reviendrai plus loin sur l'origine de ce mot.

2 Je ne sais par quelle aberration lyrique on a cru rencontrer dans איך־זי־דא la désignation de la baguette magique et je comprends encore moins le mot-à-mot plus étrange encore „le bois vivant, le bois à la puissance propice" (L. O. C. p. 29. et L. E. S. C. p. 98, note).

3 Cela a suffi cependant pour induire en erreur les accadistes qui voient dans ce mot la désignation du porteur (לאל) du trône (גו־זא). Voir p. ex. D. A. L. p. 26. Une déesse au bois vivant qui porte le trône de la terre est une trouvaille bien singulière. Du reste le phonogramme גו־זא est lui-même l'altération de l'assyrien כוסו, héb. כִּסֵּא „trône".

Lignes 51—52. On ignore le nom démotique de la déesse appelée en hiératique רוש־בי־קורו, mot-à-mot «son coup ou mouvement (r. רשש) est propice». Il est curieux de voir qu'une divinité si bénigne est l'épouse (אלתי = אשתי contracté de אשׁאת) du terrible dieu de la mort.

Lignes 53—54. La même obscurité règne sur l'équivalent démotique de la déesse dont l'épithète hiératique נאן־דים־כו semble signifier «nuage à la forme pure».

D'après une glose des syllabaires d'Assurbanipal, le phonogramme de l'océan זו־אם se lit dans l'ordre inverse אם־זו, cette forme se révèle à première vue comme un léger déguisement du démotique אפסו «mer, abime», littéralement «le vide, la fin», hébreu אֶפֶס «rien, fin». Le déguisement produit un jeu de mots[1] assez ingénieux, car אב־זו coupé en deux signifie «maison ou demeure de la sagesse», allusion au fait que le dieu de la mer est censé le plus sage des dieux.

IV

Ligne 55. איר־לו est une variante orthographique de אורו-לו dont l'explication a été donnée plus haut.

Ligne 56. Le sens général de ce passage se dégage aisément du contexte, bien qu'il ne soit possible de rendre compte ni de la profusion des préformantes ni de la répétition multiple de la particule אין־נא qui correspond habituellement au démotique ארי «jusques», mais qui paraît employée ici avec le sens de «alors».

En revanche, il ne subsiste aucun doute sur les idéogrammes רי et רי־נא dont le sens respectif de «se lever» et «respirer, vivre» est établi par de nombreux exemples.

איש אין־נא, littérallement «un alors (?)» veut peut-être dire «à la fois, du premier coup, à l'instant».

Ligne 57. En vertu de la loi de l'homophonie, l'idéogramme אש désigne à la fois איקלו (aram. חקלא) «champ» et אכלו «nourriture». L'idée de manger se rend par כא «bouche» dans lequel est inséré le signe נאר = שא «faire».

L'idéogramme de l'eau : א vient de אמאתו «flot, courant», mot visiblement apparenté à אאו «vent de pluie, flot, averse».

Ligne 58. (אין־)כא־אורור(־א) littéralement «face-métal» (אורדו «métal rouge, cuivre, bronze» ; cf. sém. ורד «rose») ne diffère peut-être pas de איר־אורוד = dém. פאשורו «disque, plat, vase».

Les mots כוח זו peuvent signifier «sur toi», mais ce sens ne se

1 Les assyriologues prennent ce calambour au sérieux (D. A. L. p. 28, note 5.)

rattache pas bien à ce qui suit; y sont-ils mis par inadvertance? Le reste n'offre pas de difficulté; il signifie littéralement «le vase d'eau de Bel (à) ta main ira; דו rend à la fois les verbes démotiques זאוז «se mouvoir, aller» et נאזאוז «se tenir debout, s'arrêter».

Ligne 59. (א-אב(-בא littéralement «eau du creux ou de l'abîme (de אבו, אבתו, אפתו «trou, creux», aram. אֶפְתָא «cellule»), désigne la mer. — זוֹן (de זוּנוּ «gouttes de pluie, pluie») marque souvent le pluriel. — L'expression «eaux de Sin»(pour סים, voir l. 29—30) équivaut à «pluie»; la pluie est considérée comme venant de l'océan lunaire.

Le nom du Tigre, en assyrien דינלאת ou אידינלאת (héb. חִדֶּקֶל) s'altère en hiératique en תיגאר (précédé du déterminatif באר «clair, limpide»), composé dont le sens littéral. «front ou attaque faisant» fait allusion à la rapidité de son cours.

L'Euphrate reçoit en hiératique le nom de «fleuve (א-זיק) de Sippara», פאר-כיף-נון-כי, complexe qui signifie mot-à-mot: «du soleil — contrée (de כיבו, כיפתו «région», héb. כִּפָּה) — grande (r. נון)». Cette ville possédait un temple célèbre, consacré au soleil. כי «terre» est le déterminatif des villes et des pays. En style mixte on le désigne quelquefois par א-ראת dont le premier élément est l'idéogramme de l'eau et le second un complément phonétique, représentant ainsi, sauf la désinence, le démotique בוראתו, héb. פְּרָת, ar. פראת.

Ligne 60. Le contexte fait supposer au signe בו = פור le sens de puits, ce qui permet de le ramener à בורו, héb. בּוֹר «fosse, puits». — L'idéogramme סיך «laver» rappelle involontairement l'hébreu סוך «oindre«

Ligne 61. רי = תאל donne l'idée de lever, enlever (r. תלל). — פא = חאת désigne entre autres, l'idée de crainte, de peur (r. חתת). נו «ne» devient נא devant la preformante אן. — תוך «avoir» est connu.

Ligne 62. Le signe דו a בא pour complément quand il signifie «s'asseoir» ou «rester», c'est qu'il se lit alors נוב. — Devant ב la négation נו se change en נאם; cela arrive souvent en démotique: אינאמבו, נאמבותו au lieu de אינאבו, נאבותו. — בי semble présenter une variante de בי = באת «mal, mort». — מאל, répond au démotique שאבאנו avec son double sens de «demeurer» (r. sém. שכן) et de «faire», cf. héb. סוֹכֵן et סְגָן «agent».

Ligne 63. Tous les idéogrammes qui composent ce verset ont été expliqués, cependant le sens qui en résulte laisse quelque peu à désirer, surtout à cause de la terminaison du pluriel qu'affecte le dernier phonogramme. Si chacun des verbes hiératiques était précédé de la négative נאם, on aurait un sens plus satisfaisant: «ils (les démons)

n'approcheront pas l'homme fils de son dieu (et) ne (le) molesteront pas». Cela se rettacherait mieux au verset qui précéde.

Ligne 64. נאן ou plutôt כאם «amoncelant» (r. כים) se joint aussi aux chiffres à l'effet de former des nombres ordinaux.

Incantation II (T. 5, 65—7, 38).

Toute la formule se préseute en double rédaction, à l'exception des versets 27, 28, 37, 39. qui ne sont rédigés qu'en hiératique. Les deux derniers versets coincident d'ailleurs, sauf une légère variante, avec la début de la 4e partie du poëme précédent.

I

65—66 Incantation. Aux jours nuageux, ils sont des vents mauvais;
Col. III, 1—2 aux jours de malheur, il sont le vent mauvais qui souffle;
3—4 aux jours de malheur, ils sont le vent mauvais qui va en avant;
5—6 ils sont des enfants rancuniers, des fils rancuniers;
7—8 ils sont les messagers de Namtar;
9—10 ils sont les agents d'Allat[1];
11—12 ils sont les averses qui glacent la terre;
13—14 sept dieux des vastes cieux;
15—16 sept dieux de la vaste terre
17 sept dieux des luminaires (?);
18 sept dieux des contrées;
19—20 sept dieux mauvais;
21—22 sept Lamas mauvais;
23—24 seps Labaṣ aux flammes mauvaises;
25—26 au ciel sept, sur la terre sept.

II

27 Oudouk mauvais, Al[2] mauvais, Maskim[2] mauvais, Gal[2] mauvais, dieu mauvais, fantôme mauvais,
28 rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre;
29—30 Rappelle-toi le serment de Bel, seigneur des pays!
31—32 Rappelle-toi le serment de Belit, dame des pays!
33—34 Rappelle-toi le serment d'Adar, seigneur d'Išar[3]!
35—36 Rappelle-toi le serment d'Ištarit, dame des pays, qui éclaire la nuit.

III

37 Alors (?) au corps de l'homme, fils de son dieu
38 on donnera du pain à manger, on donnera de l'cau à boire etc.

1 Déesse de l'enfer.
2 Diverses espèces de génies malfaisants.
3 Nom d'un temple.

Cette formule est dirigée tout spécialement contre les sept messagers du dieu de la mort. aussi terribles que lui et auxilaires implacables de son œuvre meurtrière. Agents de la déesse des enfers, ils pourvoient à peupler son royaume en frappant les hommes, tantôt sous forme de vents nuisibles soufflant avec violence aux jours nuageux, tantôt indirectement, par l'intermédiaire d'autres démons, voués comme eux à l'œuvre de destruction. Cet exorde est immédiatement suivi d'une adjuration, qui contient comme d'habitude de fréquent rappels aux serments des dieux. La fin reprend le début de la dernière section de l'incantation précédente, laquelle devait être récitée en entier.

I

Lignes 65—67. אוּבותום semble apparenté à l'hébreu עָב «nuage épais» ; le type du correspondant hiératique שׁי־אוש m'est inconnu. — חול־כים(־מא) littéralement «mal produisant» est une paraphrase inutile, חול seul suffit ; aussi la rédaction démotique n'a-t-elle garde de la reproduire.

Col. III, 1—2. חולתום, état construit חולתים, le féminin de חולו «mauvais», s'emploie également comme nom abstrait «mal, malheur,». C'est un règle de formation commune à toutes les langues sémitiques. Cf par exemple l'hébreu בְּכוֹרָה «aînée» et «droit d'aînasse», רָעָה «mauvaise» et «mal, malheur».

L'idée de «souffler», démotique אשאבו, héb. נשב, נשף est paraphrasée en hiératique שי נאב mot-à-mot «œil, face — côtoyer», נאב vient de נאבוּ = aram. נב «côté». Notons la construction du verbe avec le nom אשיב שובתי, littéralement «soufflant souffle».

Lignes 3—4. אליך, participe du verbe אלאבו «aller, marcher, venir», racine sémitique הלך ; son correspondant hiératique דו est connu. — מאחרי «en avant», adverbe de מאחארו «être en avant, devancer.»

Lignes 2—6. ניתמאלותום, pluriel de ניתמאלו rémunérateur», en mauvaise part : «rancunier, cruel» r. נמל. L'hiératique rend cette idée par le numéral איש «un», par allusion à l'identité, à la réciprocité de traitement qui fait le fond de la rémunération. Dans la rédaction démotique il y a désaccord de nombre entre les noms et les adjectifs, car מארו et אבלו sont au singulier.

אבלו «fils» vient de אבאלו «produire» et «conduire», la racine hébraïque יבל a également ces deux significations. La prononciation vulgaire abrégait souvent ce mot, en באל, prononcé aussi פאל. On constate la première prononciation dans le nom babylonien מְרֹאדַךְ בַּלְאֲדָן (Isaïe XXXIX, 1) dont la forme exacte est מארודוך־אבלא־אידין

«Maroudouk a donné un fils». La seconde prononciation s'observe principalement dans les noms assyriens, comme par exemple dans תִּגְלַת פִּלְאֶסֶר (II Rois xvi, 16, 10) *Theglathphalasar*, en assyrien תוכלאת־אבאל־אישר, «confiance en le fils d'Išar, c'est-à-dire en Adar».

Lignes 7—8. Dans le démotique תור־מיש מירי mot-à-mot «enfants de message», תור est certainement l'idéogramme de «fils» comme le prouve l'idéogramme équivalent חאר־א־כין si usités dans les textes historiques. Le second vocable מירי, état construit de מירו, se lit aussi שיפרי qui est le cas oblique de שיפרו. Les verbes מאארו (r. sém. מהר «se presser, se dépêcher»)et שאפארו (r. שפר, cf. ar. סאפר «voyager») signifient l'un et l'autre «diriger, envoyer, expédier». La fonction du du messager se dit תירתום שא מירי ou plus simplement תירתום et l'idéogramme en est כין (II R. 27, 44, 47*d*). Le dérivé תירתום jette un jour inattendu sur l'origine de l'idéogramme תור «fils» lequel, comme on voit, doit être directement, identifié avec l'assyrien תור «retourner, remettre», sans l'intermédiaire des racines סחר, צחר comme nous l'avions supposé plus haut (p. 6) L'hiératique חאר־כין־נא signifie donc littéralement «homme — remise — message»

Le dieu de la mort Namtar, est désigné ici par l'épithète כית לאל דא רא dont nous ne comprenons que les deux premiers idéogrammes qui signifieut «abîme».

Lignes 11—12. Le flot, l'averse, en démotique אבובו (cf ar. אבאב) est rendu en hiératique par le complexe א־מאך־תו (prononcé א־מא־תו) qui signifie en apparence «eau de la barque du coucher» et qui présente en réalité une altération du dém. אמאתו (sém. יָם mer») qui a le même sens.

Dans און־מא «pays, monde, univers» און (de אונו, אונאתו «demeure». héb. מָעוֹן) est idéogramme et מא complément phonétique; le complexe se lit כאלאמא, dérivé du dém. כאלאמו (r. כל) «totalité, univers»; cependant le plus habituellement l'idée de pays est rendue par le signe מאת (abrégé de מאתו «pays») qui se lit aussi כור (r. כור; cf. héb. מְכוּרָה).

איצאראדו, aoriste de צאראדו «refroidir, glacer», ar. צרד «avoir froid», tal. צרד «paralyser»; l'équivalent hiératique ניגין «entourer, réunir, serrer» marque bien l'action du froid sur les liquides.

Lignes 13—14. סיבית, état construit de סיביתו «sept», héb. שִׁבְעָה; on sait que contrairement aux autres noms, les noms de nombre sémitiques affectent le ת au masculin et le rejettent au féminin; l'assyrien ne fait pas exception à cet égard. Pour la désinence hiératique א־אן voyez Incant. 1, l. 33—34.

Lignes 15—16. מאתו «pays», cas oblique מאתי, vient de la racine מתא (sém. מתח) «s'étendre», aram. מָתָא «ville ; son emploi comme nom féminin, repose probablement sur l'analogie de אירציתו «terre, pays», sém. ארץ.

Ligne 17. Dans cette ligne et dans la suivante les deux rédactions se trouvent ensemble et ne sont séparés que par deux coins. — Je compare מאשׁיאותי à l'héb. p. מַשׂאוֹת «flambeaux» r. נשא ; l'équivaleut hiératique (אוֹר-אוֹר(-רי rappelle aussi la racine אור «feu, flamme, lumière».

Ligne 18. La rédaction hiératique ne rend pas le mot כישׁאתי «contrées» (r. כנשׁ) qui figure dans la rédaction populaire.

Lignes 23—24. ליאבו=שׁאחני ont été expliqués Incant. 1, col. II, l. 2.

Lignes 25—26. On signale ici l'emploi de l'état construit סיבית au lieu de l'état indépendant סִיביתו.

II

Ligne 27. On distingue quelques noms nouveaux de démons ; la plupart de ces noms hiératiques se reduisent facilement à leurs types démotiques, ainsi א־לאל n'est qu'une variante orthographique du dém. אלו (r. אלא = עלה) ; מאשכים est l'abrégé de מאשכימו (S. G. 40.) r. שכם ; enfin תי־לאל ou plutôt תי־לו répond au dém. אלו (r. אלל) car תי est ici un déterminatif que complète la partie phonétique ; le tout doit probablement se pronocer גאל־לו ou גא־לו. Seul le signe 216*d* transcrit d'après ses éléments פא־רים n'offre pas d'analyse satisfaisante ; nous connaissons néanmoins l'équivalent démotique ראביצו (r. רבץ) qui semble signifier «aide» ou «incube».

Ligne 30. L'idéogramme בי désignant le dieu Bel n'est probablement pas autre chose que l'abréviation de בילו, état construit ביל.

Lignes 33—34. Il règne des doutes sérieux sur la lecture du nom hiératique נין־איב ; il y a cependant lieu de croire qu'il désigne le dieu Adar (sém. אֲדָר ou הֲדָר) et comme la syllabe איב a aussi la valeur דאר (S. G, 42, 483) on peut attribuer au premier élément נין le rôle d'un simple déterminatif.

(אי־חי(־רא, nom d'un temple consacré à Adar, semble de prime abord, se composer de אי «maison» et de חי = שאר «multitude» ; mais en regardant de plus près, on voit qu'il n'y a qu'un jeu de mots fondé sur le démotique אישרו, אישריתו «image, symbole», héb.

אֲשֵׁרָה, r. אשר. On a vu plus haut que le nom de Theglathphalasar signifie : confiance en Adar, dieu du temple Išar ou Išrou, de sorte qu'il n'est qu'un doublet du nom Tuklat-Adar ; cependant dans l'usage ces noms sont considérés comme différents, ainsi que par exemple יְחֶזְקֵאל et יְחִזְקִיָּהוּ en hébreu, noms qui sont identiques au fond.

גת[1] = מי est l'idéogramme de la douleur, du noir et de l'obscurité, par conséquent de la nuit, en démotique מושו, héb. אֶמֶשׁ ar. מַסִי. — מונאמירו f. מונאמירתו, état const. מונאמיראת (var. מונאמיראת), part. paël de נמר = נור «luire, briller, éclairer» ; en hiératique, cette idée est rendue par le signe פאר (voir Inc. 1 col. II l. 31—32) précédé du déterminatif שי «œil» ; le déterminatif n'est pas indispensa ble.

III

Dans cette partie il y a un idéogramme nouveau, c'est סו «peau, corps» ; il vient fort probablement du dém. סונו qui rend souvent l'idéogramme connu אור «nudité, peau, sein».

Incantantion III (T. 7, 39—8, 7).

I

L'enchanteur

39—40. Incantation. Namtar (et) Ašak qui bouleversent le monde ;
41—42 maladie assommante qui affaiblit le monde ;
43—44 douloureuse pour la chair, fatale au corps ;
45 Oudouk mauvais, Al mauvais, Maskim mauvais,
46 homme mauvais, œil mauvais, bouche mauvaise, langue mauvaise,
47—48 qu'ils partent du corps de l'homme fils de son dieu, qu'ils sortent de son corps !

II

Le malade

49—50 Qu'ils ne s'approchent pas de mon corps !
51—52 Qu'ils ne nuisent pas devant moi !
53—54 Qu'ils n'aillent pas derrière moi !
55—56 Qu'ils n'entrent pas dans ma maison !
55—58 Qu'ils ne franchissent pas mes poutres !
58—60 Qu'ils n'entrent pas dans la maison où je demeure !

1 L'origine de cet idéogramme sera expliquée plus loin.

L'enchanteur

61—62 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre !
63 Rappelle-toi le serment de Bel, seigneur des pays !
64 Rappelle-toi le serment de Belit, dame des pays !
65 Rappelle toi le serment d'Adar, guerrier vaillant de Bel !
66 Rappele toi le serment de Noussouk, ministre sublime de Bel !
67 Rappelle-toi le serment de Sin, fils aîné de Bel !
68—69 Rappelle-toi le serment d'Ištarit, dame des armées !
V. Col. IV, 1—2 Rappelle-toi le serment de Raman, seigneur à la voix bonne !
3—4 Rappelle-toi le serment de Šamaš, seigneur du jugement !
5—6 Rapelle-toi le serment des Anoun, dieux grands !
7 Exorcisme *Oudouk méchant.*

Un trait particulier de cette formule c'est que la seconde section est récitée par le malade lui-même ; c'est ce que prouve l'emploi constant de la première personne. Parmi les objets réputés dangereux, on remarque l'œil mauvais et la parole mauvaise ou la malédiction. On sait l'action rédoutable que les Sémites prêtent à ces puissances imaginaires. Les invocations mentionnent deux nouveaux dieux : Noussouk, officier et conseiller des dieux, spécialement de Bel et d'Ia, et Raman, dieu du tonnerre, dont le bruit est considéré de bon augure.

Ligne 39—40. אינאסאחו, paël de la racine נסח «remuer, ébranler», l'équivalent hiératique est d'ordinaire זי, forme redoublée, זי-זי, et c'est ainsi qu'il faut corriger le נאם que porte la copie du recueil anglais.

Lignes 41—42. מורצי «maladie», nom formé de la racine מרץ «être malade». — דילולתו, cas obl. דילולתי, «ce qui affaiblit, ce qui assomme», héb. דַּלָּה, r. דלל. La rédaction hiératique me semble mal copiée ; je propose de lire תו-רא au lieu de איש שו רא. Le phonème תו-רא désigne à la fois le malade (T. 3, 7) et la maladie (*ibid.* 39, 56). Dans le correspondant hiératique de דילולתי on distingue l'élément שי «œil, face» ; le reste ainsi que l'idéogramme און-מא «pays, monde» est perdu dans la lacune. Le verbe qui vient après et qui répond au démotique איאשאשו (r. אשש, héb. עשש) «il amincit, il affaiblit» est זי-איר (r. זאר sém. זער, צער) qui est doublé pour marquer l'énergie de l'action.

Lignes 43—44. שירו, cas obl. שירי «chair, corps» (héb. שְׁאֵר) est vaguement exprimé par l'idéogramme סו ; de même זומרו, cas obl. זומרי «corps» au propre «entrailles» (r. זמר), est rendu par באר qui désigne souvent le foie.

L'adjectif מאבו «bon» (héb. טוב, aram. טב) a pour équivalent un idéogramme composé des signes חי et נא et que l'on a proposé de trascrire par דונ־נא, en considérant le second signe comme un complément phonétique. Cela me paraît assez douteux, car dans ce cas on trouverait souvent חי seul avec le sens de «bon». Du reste les signes חי נא sont tellement serrés l'un contre l'autre dans les originaux cunéiformes qu'ils semblent former une unité inséparable. Dans le groupe קורו־נא, écrit שי־צאב־נא, l'équivalent du dém. דאמקו (r. דמק, דמג, éth. טמק «laver, purifier») «pur, propice», נא est certainement un complément phonétique qui indique une lecture différente de קורו et se terminant par un נ, probablement דומונ (Cf. II R. 48, l. 33*a*). Le sens littéral de שי־צאב est «œil de cerf» (héb. צְבִי); la douceur du regard des cervides est opposée au regard farouche des carnasiers, שי־אור «œil de carnassier» qui se lit חול «mauvais, néfaste».

Ligne 47. Le signe composé בא־מי, littéralement «bouche-voix» signifie d'abrd «façon de parler, locution» puis, par métonymie, «langue, peuple». Exemple de la première acception: כא־מי ראך «locution de femme», c'est-à-dire «genre féminin», cf. l'hébreu לְשׁוֹן נְקֵבָה[1]. La seconde acception est la plus usitée et se rencontre souvent dans les textes achéménides.

Ligne 47—48. Tous les signes de la rédaction hiératique sont intelligibles. Remarquons seulement que נאן־רי־איב doit être corrigé en נאן־ני־איב comme la première fois. Pour cette préformante, voir l'introduction.

Le verset démotique, a une fois ליסו «qu'ils partent», préc. de נסא, sém. נסע «partir, voyager», et une autre fois ליצו «qu'ils sortent», préc. de אצא = יצא «sortir». — La terminaison verbale ־וני pour ו rappelle l'aoriste prolongé de l'hébreu: יאכלון, יֵדְעוּן etc.

II

Lignes 49-50. Le verbe דחא, en assyrien comme en hébreu, régit l'accusatif; la préposition א:א=דיש est pléonastique; la rédaction hiératique omet fréquemment les prépositions.

La négative assyrienne אא, correspond à l'hébreu אִי, usité seulement dans la poésie; celui-ci ne constitue pas l'abréviation de אַיִן comme on l'admet communément; j'en donnerai les preuves à une prochaine occassion.

1 Une connaissance superficielle de la littérature hébraïque suffit pour comprendre le sens de ce terme technique. M. Delitzsch ne s'y est pas trompé: M. Lenormant y a trouvé la désignation d'un „idiome particulier tenant de très-près à l'accadien (J. As. août—septembre 1877 p. 126, *note*)!

Lignes 50—51. Pour le suffixe singulier, de la première personne, l'assyrien offre toutes les formes qui se trouvent dans les langues sœurs. La plus usitée est יא comme en éthiopien et dans certains cas en arabe. Devant la voyelle *ou* le yod s'élide d'ordinaire et il ne reste que א. Quelquefois יא est contracté en י— et devient ainsi identique au suffixe des idiomes du nord, hébreu et araméen, et au suffixe ordinaire de l'arabe. Pour l'hiératique מו, voir l'introduction.

Ligne 55. אירובתי, aoriste de la racine ארב «entrer»; cf. héb. מערב au sens de מבוא השמש «la rentrée ou le coucher du soleil, l'occident».

Ligne 59—60. בית שובתי «la maison (qui sert) de demeure» est rendu avec redondance par l'hiératique (-א) אי כי כו, littéralement «maison endroit de demeure»; l'adjonction de כי «endroit» est nécessitée par l'ambigüité de l'idéogramme כו. Voir p. 14.

La désinence ני de l'hiératique בא-תו־תו-ני est pour ני, raccourci de אי־ני afin d'éviter la diphthongue *oui*. Voir p. 9. Le groupe équivalent du style mixte תו־מיש־ני, se compose du radical תו, de l'indice du pluriel מיש et du complément phonétique ני.

Ligne 65. אור שאק doit se lire ראשאק; c'est l'abréviation du démotique ראשאקו «héros, vainqueur», composé de la racine רשש, רוש «fouler, écraser, vaincre» et de שאקו «haut, élevé, chef». Parmi les mots composés avec שאקו les plus connus sont les noms de fonctionaires: ראב-שאק = גאל־שאק «commandant en chef», le רַבְשָׁקֵה des Hébreux, et שופארשאק «grand officier», mot-à-mot «affaire-chef». Le syronyme de ראשאק est קארדו, r. קרד. Le titre royal ראשאנו, f. ראשאנאתו ou ראשנאתו vient également de la racine רשש.

ראן־נא «fort» (sur la racine דנן, voir p. 12) se lit אנא; les racines אנג (= ar. אג «brûler, flamboyer») et אזז (sém. עזז) désignent en commun l'ardeur, l'emportement et la colère et sont en parallélisme toutes deux. Exemples: אנא אגאגישו אנא איזידישו [1] (T. 134, 16) «devant sa colère et devant son emportement». אגיש איזיש «violemment et fortement», locution adverbiale qu'on lit souvent dans les souscriptions des tablettes d'Assurbanipal. L'aoriste de אנג est איגוג, expression qu'on observe dans la locution ליבי איגוג qu'il faut traduire «mon cœur brûlait (de dépit)» [2].

1 Ce passage a certainement échappé à M. Delitzsch, autrement il n'eût pas attribué à l'adverbe אגיש une origine soi disant sumérienne (D. A. L. p. 30 no. 166).

2 Contre J. As. Mars—Avril 1876, p. 356. Ne pas confondre cette racine avec נגג

Ligne 66. Le composé פא־כו se lit נוסכו; ce nom divin vient de נסך «oindre» et coincide avec l'hébreu נָסִיךְ «chef, prince». La forme hébraïque de ce dieu devait être à peu près נסוך, forme que je crois reconnaître dans le נִסְרֹךְ de la Bible (Isaïe xxxvii, 38) qu'il faudrait corriger en נְסֹךְ. En effet, le panthéon assyro-babylonien ne connait pas de dieu Nesroch.

לאח est abrégé de לאחו «jeune homme» (r. לח «être frais, humide»); il s'emploie comme l'hébreu נַעַר dans le sens de «serviteur, ministre»; l'équivalent démotique שוכאלו ou סוכאלו revient dans l'hébreu שכל et l'arabe תכל «perdre un enfant, être privé de son enfant».

מאח a pour type le démotique מאחו synonyme de צירו «élevé, suprême»; la forme abstraite en est מוחו «élevation, hauteur», d'où l'idéogramme מוח.

Ligne 67. Le dieu lune est appelé אין־זו־נא «seigneur de la pluie» (זו־נא de זנו «pluie») conformément au mythe que j'ai expliqué à la page 22.

הור שאק littéralement «fils-tête» désigne l'aîné, en démotique רישתו (r. ראש) ou אשארידו (r. שרד) «aîné, chef, roi».

Lignes 68—69. Au titre démotique בילית אומאני «dame des armées (אומאנו = héb. אֻמָּה «peuple, nation»)» répond en la rédaction hiératique נין כי סו־לו־כו נאר־(רא). mot-à-mot «dame-endroit — retraite (r. סלך) — faisant», c'est-à-dire «dame des champs de bataille».

Col. iv. Lignes 1—2. Il faut noter la forme de l'état construit ביל devant le relatif שא, cela a aussi lieu en hébreu: אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים (Ecclés I, 7) «vers l'endroit où coulent les fieuves».

A l'aide de l'idégramme כא, on peut conclure que le démotique רינמו signifie «bruit, son»; il s'agit du bruit du tonnerre, héb. רַעַם. Cf. l'éthiopien רגם «gronder, maudire».

Lignes 3—4. Le composé hiératique די־רא est formé de די, abrégé de דינו (héb. דִּין) «jugement» et du complément רא; la prononciation exacte de ce composé n'est pas établie.

Incantation IV (T. 8, 8—9, 36).

Double rédaction, en grande partie interlinéaire. Aux lignes

qui signifie „crier: כימא לידתי אינאנאנ „il pousse des clameurs comme un enfant".

16, 19, 20, 21, 22 le verset démotique est placé entre les deux moitiés du verset hiératique. Peut-être devait-on les réciter dans cet ordre. La ligne 35 est tout entière en hiératique; c'est d'ailleurs le refrain habituel des formules magiques.

I

8—9 Incantantion. Faucheur du ciel et de la terre, démon faucheur des pays,
10—11 démon faucheur des pays, à la force énorme,
12—13 à la force énorme, aux allures énormes,
14—15 Gal, Alap, Nakim, Ekim gigantesque!

II

16 Ce sont des Ekim qui traversent les maisons;
17—18 ces sont sept Gal privés des partie sexuelles de l'homme;
19 ils ne connaissent pas (non plus) les parties sexuelles de la femme;
20 ils brûlent le pays comme le feu.;
21 ils ne connaissent pas la pitié;
22 ils portent rancune aux hommes;
23—24 ils devorent la chair, retirent le sang et le boivent (?),
25—26 ils sont le . . . de l'image des dieux;
27—28 ils pénètrent dans la maison du dieu de la colline sacrée qui . . . ;
29—30 ce sont des Gal pleins de méchancеté;
31—32 se sont d'incessants buveurs de sang.

III

33—34 Serment, confonds-les pour qu'ils ne retournent pas aux régions ouvertes (que j'habite)!
35 Rappelez-vous le serment du ciel, rappelez-vous le serment de la terre!
36 Exorcisme *Oudouk mauvais.*

Les divisions sont peu accusées dans cette formule. Elle débute par des expressions fort analogues au commencement de la première incantation, mais l'objet en est le Šed, démon qui se distingue par sa force colossale, au milieu des autres démons rapidement énumérés. L'exorcisme s'adresse ensuite directement aux Sept principaux démons en signalant leur caractère de férocité et de rancune. Nous trouvons ici exprimé pour la première fois l'idée que ces terribles génies sont privés de sexe, idée développée plus au long dans la sixième et dans la septième formules. C'est le serment qui est changé de confondre ces démons, le serment, cette puissance mystérieuse qui comme le Nom

ineffable chez les docteurs talmudiques, soutien l'œuvre de la création. Le tout se termine par le refrain habituel.

I

Lignes 8—9. Il y a un mot nouveau, c'est שֵׁידו, qui indique une certaine espèce de démons. En hébreu at en araméen le terme identique שֵׁד, שֵׁידָא désigne les démons en général. Son équivalent, l'idéogramme 4*e*, se compose peut-être du signe דיר qui signifie «sombre, obscure» dans lequel est inséré le signe בִּי «mort, sang, cadavre» etc., ce qui caractériserait la nature néfaste du démon. Le sens du phonème אלאר reste encore énigmatique.

Lignes 10—11. אִימוקאשו «sa force» vient de אִימוקו, racine אמק; dans les autres langues sémitques la racine correspondante עמק renferme l'idée de «profondeur». En hiératique la force est exprimée par les idéogrammes de la main, שו et איד; c'est un usage commun aux langues sémitiques.

כית ainsi que son équivalent démotique שא est ici la pronom relatif «qui». — Noter la forme שאקא pour שאקו. C'est probablement un imparfait; le verset suivant donne le féminin שאקאת.

Lignes 12—13. Le démotique תאלאכתו «marche, allure» (r. אלך = הלך) est rendu en hiératique par (נא-)ניר-דו, mot-à-mot «pied (נירו) — aller».

Lignes 14—15, Sous la dénomination de אלבו «bœuf« on entend une certaine espèce de démons; l'idéogramme du bœuf, גוד, vient de la racine נדד, קדד «courber, baisser la tête»; son synonyme אִיכִימ, racine כמם, נכמם a aussi le sens de «courber».

II

Ligne 16. Le seule remarque à faire sur ce verset porte sur la pluriel de אִי «maison» qui se forme par le doublement de sa désinence: אִי א א «maisons».

Lignes 17—18. אור = אִור, au propre «nudité» (voir p. 12), répond ici au démotique בולתו (pour בושתו), ac. בולתא «parties honteuses ou sexuelles de l'homme», racine sémitique בוש «avoir honte».

אישו «ont, «possèdent», aoriste de אשא, sém. ישי ou ושי (éth.) d'où l'hébreu יֵשׁ «avoir, possession; il y a» et תּוּשִׁיָּה «possession, conseil, reflexion, sagesse».

Ligne 19. נונו (ac. נונא) «parties sexuelles de la femme» rappelle naturellement le mischnaïtique נִנּוּי «honte» de la racine araméenne

נגא «être laid»; l'hiératique l'exprime d'une façon paraphrastique: ראך־כא־גא «parole (= chose) de femme».

אידו «ils savent, connaissent» r. ידא, sém. ידע; cette idée est rendue en hiératique par יז(écourté de יז־נא) qui est l'idéogramme de la lune, c'est que la lune, le mois, se dit en assyrien אידו (cf. Hesychius s. v. Αἰδῶ) au propre «temps fixe, fête», ar. עיד, tal. איד, עיד.

Ligne 20. כימי איכאמו, nom et verbe d'une racine qu'on a comparée à l'arabe כמע «habit, vâtement» mais, bien que l'équivalent hiératique כו ait souvent cette signification, je ne pense pas qu'il faille s'y arrêter; je crois plutôt que nous avons là la racine כמא = héb. כוה «brûler». Il faut donc traduire: «comme le feu ils brûlent» et en effet, un passage parallèle (K 1248, l. 1—2) offre le terme אישאתו «feu, flamme». Il en résulte que l'idéogramme כו équivaut au signe ordinaire du feu, ני, lequel, comme on sait, se prononce aussi כו=כום. Notons que la syllabe כאם de איכאמו est orthographiée avec le signe נאם et que le verbe hiératique כא־מי a l'apparence de כא־רו ou כא־לי dans le passage susindiqué.

Ligne 21. אידירו vient d'une racine אדר, sém. הדר «entourer, retourner» et désigne au propre «un espace entouré d'un mur d'enceinte, une ville fortifiée» comme dans la phrase שא אדירשו . . איםחורומא איליכו ריצוּסו . . אצליש אונאבים (Nor. 476) «J'ai exterminé les . . qui entouraient sa forteresse et qui étaient venus à son secours». De cette conception matériellle est sorti le sens de ménagement et d'égard qu'il a dans notre passage et dans le passage analogue T. 11, 46 où il est renforceé par גאמאלו (héb. גְמוּל) «reconnaissance, gratitude, bienfaisance». Le verbe se rencontre plusieurs fois, par exemple dans la phrase: אדירשו נאפישתאשו אגמיל (N. 969) «je l'ai épargné et je l'ai traité avec bonté»; cf. héb. הָדַר «ménager, avoir des égards pour quelqu'un», ar. אהדר «laisser un meurtre sans vengeance, impuni; pardonner». Il est intéressant de remarquer que le correspondant hiératique, כאר, a suivi le même développement du matériel au figuré. Nous l'avons rencontré dans T. 119—10 avec le sens de mur; ici, il est employé avec celui de «ménagement»; le caractère sémitique de cette transition est, je crois, de nature à frapper les esprits les plus prévenus en faveur de l'accadisme.

Ligne 22. נאטרו singulier au lieu du pluriel; il vient de נטר, racine qui, en hébreu, a le sens de «être rancunier, garder rancune»; l'équivalent hiératique שו זי־נא «fortement respirer» peint très-bien la manifestation physiologique de la colère concentrée qui gêne la respiration. Le sens primitif de la racine נטר est «garder, surveiller»;

Lignes 23—24. Autant le verset hiératique est clair, autant le verset démotique laisse à désirer sous le rapport de la correction. Le premier mot, שא, un peu effacé sur la lithographie, doit être ou אכיל «qui mange» ou son idéogramme כא־נאר, comme aux lignes 31—32, à moins que l'idéogramme שא n'ait à lui seul cette signification. מות «mort», plus fréquemment א־מות «eau de cadavre» indique le sang, דאמי (sém. דם). בי autre idéogramme de »mort, sang» semble désigner ici le pus, דאו (r. sém. דוא «couler»). Enfin, אושלאתי doit probablement être corrigé en אישתאתי, iphtaal de שתא «boire». מושאזנין est le šaphel de זנן «pleuvoir, dégoutter», ce qu'indique très-bien le verbe hiératique שור «tomber», doublé comme le sont également les autres idéogrammes כא־נאר «manger» et נאק «boire».

Lignes 25—26. Le premier mot du verset manque dans les deux rédactions, ce devait être un substantif en état construit avec le terme בונאנו (r. בנא) «forme, image, personne», hiér. צאלאם (de צאלמו, héb. צֶלֶם) ou לאן (de לאנו). Je suppose que c'était quelque mot comme honte, douleur, indignation etc.

Lignes 27—28. Le mythe auquel il est fait allusion dans ce verset n'est pas bien clair. On reproche aux démons de fouler (דושו r. דש) le gîte (l'hiératique אות équivaut ordinairement au démotique רובצו) du dieu SE־TIR dans la maison du dieu de la colline sacrée. On a déjà rencontré ce dieu T. 4, 19; une liste mythologique publiée dans III R. 69, nº 1 semble rapporter les épithètes אין, אין־תול־כו־גא, אד־תי־לא et אין מי־רי־דא à une seule et même divinité, probablement Maroudouk. Nous y trouvons en outre l'orthographe אין־דא־אות־כא au lieu de אין־דא־צאר־כא que porte le texte que je viens de citer, et il y a tout lieu de croire que la première orthographe est la meilleure. Ajoutons que le mot בית qui correspond à l'hiératique אות semble incorrect.

Lignes 29—30. נאלו, nom de démon qu'on peut rapprocher de l'adjectif נאליל (T. 56, 34) «mauvais, malfaisant», r. נלל.

ני־רו littéralement peut-être «feu-restant» dénote tout objet nuisible ou de mauvais augure. Ici, il correspond à ראגו «malice, méchanceté» r. רגו, sém. רעע.

L'idéogramme ordinaire de l'idée de plénitude est סי, lequel signifie aussi «corne». Dans notre passage l'adjectif מאלו (héb. מָלֵא) est rendu par le composé תיך־סי, mot-à-mot «front-plein».

Lignes 31—32. מֹּפארכותו, ét. obl. מֹּפארכותי est le pluriel de מֹּפארכו «qui cesse, qui s'interromp», adjectif dérivé du Niphal de la racine פרך, פרק «séparer». La rédaction hiératique le paraphrase (מו)סוח־דור «cessant -aller».

III

Lignes 33—34. Le serment, מאמית, personnifie le sort immuable et tout puissant auquel les dieux mêmes sont soumis. Expression du pacte primordial conclu volontairement entre les dieux, le serment est d'autant plus retoutable que loin d'être une force aveugle et inconsciente comme la fatalité chez les Grecs, il agit avec une pleine conscience et une régularité sans recours. Gardien jaloux de l'ordre matériel comme de l'ordre moral, c'est lui qui, par l'intermédiaire des démons, frappe l'individu coupable de la moindre infraction à ses devoirs religieux; mais aussitôt l'expiation accomplie, il redevient favorable et confond les génies malfaisants qui s'acharnent sur leur victime. L'impératif תומי «confonds-les», au propre «achève-les, donneleur le coup de grâce» (r. תמם) rend cette idée beaucoup mieux que l'hiératique תאר «séparer, écarter». Dans les syllabaires d'Assurbanipal le signe תום est expliqué par באבאל «confusion, confondre».

דופכי פארתראתי «mes régions (r. דבק ,דפך ou תפך ,תפק) «ouvertes» (r. פתח) équivaut à «l'éspace ou l'endroit que j'habite»; le correspondant hiératique אוב־רא «région» est connu.

נור־רוד־דא, équivalent de תור «revenir, retourner»; il contient, semble-t-il, deux compléments phonétiques, attendu que נור (héb נער «errer, parcourir») est seul essentiel; cela indiquerait que le complément n'empêche pas un idéogramme de devenir allophone.

Ligne 35. Remarquer le pluriel composé ני־איש, ou plutôt איש seul, car la syllabe ני est un simple complément de אב.

Incantantion IV (T. 9, 38—10, 56).

Cette formule qui contenait 19 lignes est presque entièrement détruite, les deux premiers versets sont seuls intacts. Double rédaction; sauf le dernier verset dont les débris ne présentent que la rédaction hiératique.

37—38 Incantation. Coureur, coureur, hanteur quel qu'il soit,
39—40 . . . . terre, perturbation du ciel,
41—42 . . . . comme le ciel,
10 lignes perdues
53—54 La déesse . . . dame de . . .
55 qui disperse le mal . . .
56 Exorcisme . . . . . .

Le fragment est trop peu considérable pour qu'on puisse en reconaître la nature. Son intéret réside uniquement dans quelques mots nouveaux, dans le verset 38—38.

Lignes 37—38. חאמטו חאיטו «coureur», nom d'agent et participe de la racine חאמ simplifiée de חכמ «aller vite, courir», idée que rend assez faiblement l'hiératique שא אר־דו «qui sort». Dans le recit babylonien du déluge, il est dit que les Anoun parcouraient (אתחאמאטו) furieusement la terre. Un courier exprès se dit en assyrien אלאכו חאמטו (pour חאמטו). Pour la perte du מ 2e radicale, j'ai cité plu haut l'expression לא ארי pour לא אמארי; un autre exemple est חאירו pour חאמירו «amant».

מורתידו au propre «celui qui dispose, qui arrange» doit avoir ici un sens péjoratif; ma traduction «hanteur» n'est que provisoire; l'équivalent hiératique אוש־בו signifie littéralement «service-élargir»; אוש rend souvent le démotique רידו «serviteur».

La locution נין שומשו, mot-à-mot: «quel qui soit son nom» veut dire «quel qu'il soit. Dans les langues sémitiques le mot «nom» a le sens de «personne, individu». נין semble être une altération de מין, ét. constr. de מינו «quoi, ce que»; la forme primitive est bien conservée dans le doublet מימא (Nor. 813) composé de מין et de l'explétive מא. Disons toutefois que le signe נין pourrait bien avoir encore la valeur de מין, de sorte qu'il n'y aurait pas même de faute de prononciation. En hiératique il est exprimé par (מא) שא נאם «ce qui (est) cela».

Lignes 41—42. Le fragment du verset hiératique contient encore les mots «n'approche pas» (נו תי מאל).

Ligne 55. L'idéogramme דוף sera expliqué plus loin.

Incantation V (T. 10, 57—11, 29).

La forme tout entière, à part le refrain et la souscription, est en double rédaction et elle est bien conservée à l'exception des lignes 57—58 qui présentent une lacune de quelques mots.

I

57—58 Incantation. Ce sont des guerriers . . .
Col. V. 1—2, 3 Ceux-là qui bouleversent sans cesse, qui sont nés du bouleversement du ciel,
4—5 sont des torrents qui se répandent;
6—7 ils ne prennent pas de femme, ils n'engendrent pas d'enfant,
8—9 ils ne connaissent pas la tendresse.
10—11 Ce sont eux qui multiplient les haines dans les montagnes;

12—13 ils sont lss ennemis du dieu Ia;
14—15 ils sont les agents des dieux;
16—17 perturbateurs des rues, ils se tiennent sur les places publiques;
18—19 ce sont eux qui marchent devant Nergal, puissant guerrier de Bel.

II

20 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!
21—22 Rappelle-toi le serment de Sin, seigneur de puissance!
23—24 Rappelle-toi le serment d'Iš, qui détruit les montagnes élevés!
25—26 N'approche pas le corps de l'homme fils de son dieu et ne lui fais pas de mal!
27—27 Pars de devant lui, pars de derrière lui!
29 Exorcisme *Oudouk méchant.*

On distingue deux divisions: l'exordre et l'adjuration commençant par le refrain habituel. L'auteur accentue, non sans une pointe d'ironie, ce fait que les mavais génies ne se propagent pas comme les autres êtres vivants en s'unissant à des femmes de leur espèce, mais qu'ils restent privés des joies de la vie de famille. C'est à cet état d'isolement dans lequel ils sont condamnés a vivre, qu'il attribue leur cruauté et leur humeur batailleuse. Ils sèment partout la haine et les ravages; les montagnes, la mer et jusqu'aux rues et aux places publiques sont témoins de leurs méfaits. Mais leur plaisir principal consiste à marcher au premier rang devant Nergal, dieu de la guerre, car c'est dans les batailles qu'ils peuvent le mieux satisfaire leur férocité naturelle. L'auteur n'oublie cependant pas d'ajouter qu'en agissant ainsi, les démons ne sont en réalité que des instruments inconscients de la justice des dieux, laquelle exige que tout péché soit suivi d'une expiation.

Col. V. Lignes 1—2. Il n'y a rien de particulier dans le verset hiératique, dont tous les phonèmes sont connus. On remarque le changement harmonique de בי en בא amené par le voisinage d'autres א. Le verset démotique prête au doute par suite de la lacune, qui ne paraît pas avoir contenu plus de deux signes, tandis que le sens en exige quatre: אישתא[נו שא אישרטו]. — Le doublement du ס a été abandonné dans ריחוסונו pour ריחוסונו, forme écourtée de ריחותסונו; on sait qu'après les dentales la chuintante se change en sifflante.

Lignes 4—5. זאכיקו désigne tout écoulement d'eau en général: source, abîme, torrent, averse, inondation etc. (II R. 38, 21—25*h*), racine זקק «couler».

מותאשראביטותי, cas obl. de מותאשראביטותו, pl. de מותאשראביטו «qui se répand», ištaphal de רבט, apparenté à la racine sém. רבד, רפד

«étendre, répandre». L'équivalent hiératique בי-בי s'explique par la variante בר-בו «s'étendre».

Lignes 6—6. ארוו «ils prennent» et אלדו «ils engendrent» sont visiblement des participes écourtés dont la forme pleine est ארווו, אלידו; c'est encore un exemple frappant de l'emploi du singulier à la place du pluriel.

אול, négative correspondant à l'hébreu אַל qui s'emploie plus souvent avec le subjonctif[1]. Elle vient de la racine אלל qui donne aussi l'hébreu אֱלִיל «vain, impuissant» et le syriaque אלילותא «faiblesse».

Lignes 8—9. תאריכתאם ou תאריכתו, var. תאריכתום vient de רכך «être jeune, tendre»; les démons, étant privés de sexe, ignorent l'amour et les sentiments qui pourraient adoucir leur férocite naturelle. Pour l'hiératique וו = dém. אדו, voir p 39.

Lignes 10—1L. Le sens de «haine» que j'attribue au démotique סימו résulte de l'équivalence de l'idéogramme סים et de שינותי (l. 12—13) qui est l'expression ordinaire pour «ennemis». Il s'ensuit encore que l'idéogramme איב qui rend le mot סימו à la ligne 10, n'est autre chose que la racine hébraïque איב qui a donné les mots אֹיֵב «ennemi» et אֵיבָה «hostilité», cf. ar. אוב «se fâcher». סימו est probablement pour שימו de la racine שמא «crier, parler» et désigne proprement le cri de guerre que poussent les combattants. Remarquons en passant, que l'équivalence du signe סים et du démotique שינו explique d'une façon naturelle pourquoi on a choisi ce signe pour l'indication hiératique du dieu Lunus: le choix a été déterminé par l'analogie qu'il y a entre שינו et le nom de la lune סינו.

Le signe מאת désigne tantôt le pays plat, tantôt le pays montagneux, suivant qu'il se lit מאת(ו) (voir p. 31) ou שאר(ו). Ce dernier mot vient d'un racine שרא «jeter, projeter»; la montagne est considérée comme une projection de terrain. En hiératique, il se prononce כור, de là le complément phonétique רא. La rédaction hiératique fait suivre ce signe du synonyme חאר-שאק dont le premier élément est l'abréviation du substantif חארו qui dans les syllabaires traduit le complexe כי-בי «endroit mauvais ou impraticable». Le second élément, שאק, signifiant «hauteur« a été expliqué plus saut.

אירבו «ils multiplient», racine רבא, sém. רבי; le correspondant

1 אַל avec l'indicatif se trouve p. ex. Psaumes XLI, 2. Il est employé substantivement dans la locution שׂוּם לְאַל (Iob, XXIV, 25) „réduire à néant" et dans le composé אַל-מָוֶת (Prov. XII, 28) „non-mort, immortalité".

hiératique אודדו (= אֿ) l'expression habituelle de l'idée de «sortir» manque de précision et ne peut être compris sans le secours de la rédaction démotique.

Lignes 16—17. מולאוראם ne paraît pas différer de מולֿ ou מולֿ dont le sens de «marché» résulte du membre de phrase : (אֿ)בור־אא שאבום מולֿ כאֿ אן־ראדי (1 R. 56, 38, 39) «A-ibur-šab marché de Babylone»; aussi trouve-t-on souvent ce mot combiné avec סוקו «place publique» et en compagnie de ריביתאם (héb. רְחֹב) «rue» (Voir p. ex. T. 126, 1—5). Cette interprétation est encore corroboré par ce fait que l'expression hiératique אֿבורא qui répond ici à מולֿ rend aussi le mot סוגו, variante de סוקו (*ibid.*l. 2—8). Enfin l'étymologie du terme sacerdotal conduit également au sens que nous attribuons à son équivalent démotique, car אֿבורא rapelle naturellement l'hébreu postérieur עבור «endroit situé en déhors des barrières et occupé par des magasins et des boutiques, foire suburbaine».

Pour les autres mots du verset démotique, il est à remarquer que l'idéogramme תאר représente d'ordinaire le mot סוקו «place publique», héb. שׁוּק, ar. סוק. Notez aussi l'orthographe ראלאתי pour ראלאתי et איתאנאמאתי pour איתאנאמאתי.

Lignes 18—19. La racine assyrienne מחר rend toutes les significations du sémitique קדם qui, suivant les formes verbales qu'il revêt, signifie «avancer, être en avance, précéder, dépasser, présenter, combattre» etc. Le substantif מאחרו veut dire «devant», idée que rend fort vaguement l'idéogramme שי «œil, face».

La divinité déguisée sous la forme hiératique ניר־אֿון־גאל mot-à-mot «seigneur (héb. נִיר «lot de terre, souveraineté») du pays (אֿון = héb. מָעוֹן) grande ou vaste» c'est-à-dire du pays des morts, est le dieu Nergal נרגל (r. רגל «piétiner,épier»), mentionné dans la Bible comme particulièrement adoré par les hommes de Cutha (2 Rois XVII, 30). Cette donnée est également corfirmée par les textes cunéiformes. La conception du dieu de la guerre comme une divinité infernale rend un éclatant témoignage en faveur de l'esprit humanitaire de la race sémitique. Avec un pareil point de départ, les hommes méditatifs de la nation, surtout les prophètes hébreux, ont pu aller plus loin et comdamner entièrement la guerre comme contraire à la justice et souhaiter l'arrivée d'un temps où les armes de guerre seront converties en instruments d'agriculture.

Ou a vu plus haut que l'idéogramme לאח désigne l'homme qu'on fait aller d'un endroit à l'autre, l'envoyé, le messager; cette signification est transportée sur le signe homophone לאח formé par la

répétition du signe דו qu'on superpose à lui-même. Le signe דו représente habituellement le verbe אלאכו «aller».

Lignes 21—22. Du groupe hiératique אש־רים פאר־רא je ne comprends que la syllabe פאר «brillant»; l'équivalent démotique נאמראצית «puissance» vient de la racine connue: מרץ. L'attribut «seigneur de la puissance» appliqué à la lune est le synonyme de son nom habituel אן־אכו (II R. 58, 48*ab*), car cet אכו n'est à son tour qu'une légère variante du mot אנו «puissant» que nous avons expliqué à la page 35. Il entre dans la composition des mots tels que שאכאנאכו ou שאכאנאכו «chef», de שאכאנו אכו mot-à-mot: préfet-puissant», אישאכו et son synonyme נישאכו «intendant, prince», qui se composent respectivement de אישו־אכו «possédant-puissant» et נישו־אכו «homme-puissant», אבאראכו «compagnon» f. אבאראכאתו (T. 177, 15) «compagne» composé de אבארו־אכו «compagnon» (héb. חָבֵר) -puissant».

Lignes 23—24. On voit par le verset démotique que l'invocation a en vue le dieu Feu, אישום; cette considération m'a engagé à changer au verset hiératique אן־פא en אן־באר, lequel serait pour אן־איך־באר. Il se peut cependant que l'idéogramme פא ait aussi le sens de «feu».

A première vue on est tenté de prendre le mot נאקיר pour un dérivé de la racine נקר «creuser», mais l'hiératique שאם מאל אובארא «chef secourable (אובארא = ניראותו «secours» S. G. p. 24, 277)» montre clairement que c'est une orthographe vicieuse au lieu de נאיר, état construit de נאירו «officier, ministre».

סוכי, ainsi que son équivalent hiératique תאר (prononcé סיל) désigne habituellement les places publiques (sém. שוק), mais l'expression «hautes (שאקומי = שאקותי) places publiques» a quelque chose d'insolite. On ne comprend pas non plus quel rapport il y a entre le feu et les places publiques. Peut-être le mot סוכי a-t-il ici le sens de סוקתי «sommet». On lit par exemple Nor. 453: כימא ארמי אנא סוקתי שאקותי צירושון אילי «semblable aux rêms (qui montent) vers les hautes montagnes, je montai vers eux». Dans ce cas, nous aurions un dérivé de la racine סקא = שקא et non de שוק.

Lignes 25—26. Le verset hiératique est identique avec le verset T, 5, 63 qui a en plus les signe סו «peau, corps» et son correspondant démotique confirme définitivement l'opinion que nous avons émise avec quelque doute page 27—28 sur la valeur négative des deux membres de phrase בא־רא־אן־נא־תי־מאל־דא et בא־רא־אן־נא־אי־ני. Dans notre poëme, le premier répond à לא תידיתי «n'approche pas», le second à לא כור כור «ne moleste pas». Il faut donc admettre que בא־רא־א

est pour באךראנו, c'est-à-dire que la négative נו pouvait aussi être insérée entre les préformantes et la racine. .Notons en passant que dans notre passage le ני de נא-נא-ני ne peut être qu'un complément phonétique, ce qui ramène le phonème נא à un type נאן ou plutôt נין car il y a lieu de croire que la vraie lecture dudit phonème est ני. Naturellement, נין n'est autre chose que le signe כין qui représente ordinairement la racine תור «tourner, retourner, remettre» etc.

תידיתי est la 2e personne singulier de דחא au paël; la rédaction hiératique se sert fréquemment de la 3e personne à la place de toutes les autres.

Ligne 27—28. איסי, impératif de נסא «partir, quitter», héb. נסע «aller d'un endroit à l'autre, voyager»; son équivalent hiératique (בי-(רא, prononcé probablement באֿרא ou בארא, vient de la racine assyriennne ברא (ar. ברו «errer»)«s'en aller, quitter, partir».

א־נא est synonyme de איניר, dém. ארכו «derrière».

Incantation VII (T. 11, 30—12,61).

Double rédaction, sauf le refrain et la souscription qui ne sont rédigés qu'en hiératique. La ligne 58 intercale le verset démotique entre les dieux moitiés du verset sacerdotal.

30—31 Incantation. Ils sont sept, ils sont sept;
32—33 dans le creux de l'abîme ils sont sept;
34—35 perturbateurs (?) du ciel, ils sont sept;
36—37 ,38 ils ont grandi dans le creux de l'abîme, dans le palais (souterrain);
39—40 ils ne sont ni mâles ni femelles;
41—42 ce sont des torrents qui se répandent;
43—44 ils ne prennent pas de femme, ils n'engendrent pas d'enfant;
45—46 ils ne connaissent pas la pitié, la bienfaisance;
47—48 ils n'écoutent pas la prière, la supplication;
49—40 ils multiplient les haines dans les montagnes;
51—52 ils sont les ennemis d'Ia;
53—54 ils sont les agents des dieux;
55—56 perturbateurs des places publiques, ils se tiennent dans les rues;
57 ils sont ennemis, ils sont ennemis;
58—59 ils sont sept, ils sont sept, ils sont deux fois sept.
60 Rappelez vous le serment du ciel, rappelez-vous le serment de la terre!
61 Exorcisme *Oudouk méchant*.

C'est un véritable chant populaire sur les sept démons les plus

redoutés qu'on a changé en exorcisme en ajoutant le refrain sacramentel. La simplicité de l'expression et la limpidité du style semblent indiquer que nous avons ici le modèle sur lequel ont été composé les chants analogues qui précèdent. On remarque surtout l'importance fatidique que l'auteur attribue au nombre sept, nombre qui joue aussi un rôle exceptionnel dans l'antiquité hébraïque. On voit par là que la valeur de ce nombre ne vient pas du nombre des planètes, comme on s'est imaginé jusqu'à ce jour, mais qu'il a sa source dans une légende qui fixait à sept le nombre des démons les plus malfaisants.

Ligne 3o—35. La lecture hiératique du chiffre נא־VII est שישנא, phonème qui déguise le démotique סיסנו «tige, bois mince» dont le synonyme שיבו (Nor. 1065), talm. שיבא est homophone avec le nom de nombre assyrien סיבו, sém. שבע.

Ligne 32—33. La correspondance de l'hiératique בי avec le démotique נאקבו «trou, ouverture» (héb. נֶקֶב), ét. constr. נאקאב, pl. נאקבי nous révèle pourquoi cet idéogramme signifie d'ordinaire «mort»; cette signification a sa source dans l'analogie de נאקבו et נאגבו «mortalité, coup mortel» ét. constr. נאגאף, héb. נֶגֶף. Quant au démotique נאקבו, il me semble maintenant hors de doute qu'il faut y ramener le mot ניתאבותו «fonction de portier» ניתאבו «portier» et leurs dérivés hiératiques ניגאב et ניגאב que nous avons discutés à la page 25. Le rapprochement de l'arabe נגיב est à rayer. Dans la prière de Sargon à Ia, on lit נאקבי כא־שו אופתא «ouvre les portes de sa bouche», c'est-à-dire: accorde lui une autorité incontestée, en hébreu פְּתַח פִּתְחֵי פִיו[1].

Lignes 34—35. Le démotique זאונותי ou זאונות ét. constr. pl. de זגאונו me parait signifier «perturbateur», car dans le syllabaire quadripartit l'idéogramme תאג ou תאק «retourner, remuer» est rendu par זאונו. Cf. sém. צען. Je ne sais comment analyser son équivalent hièratique שי־אור־כא non plus que la paraphrase sacerdotale אק־כא־נא־נא: pour «ciel».

Lignes 36—38. כומי, pluriel de כומו «palais, temple». Dans la prière de Sargon citée précédemment, on trouve le membre de phrase באנו כומיכא «qui a construit tes palais ou tes temples«. Cette interprétation est confirmée par l'hiératique א־נון «maison grande» synonyme de א־גאל par jeu de mot sur le démotique איכאלו, le sémitique הֵיכָל, r. יכל, כיל «contenir, renfermer» d'où aussi l'éthiopien מָאְכַל «au milieu» et l'hébreu מִיכַל «lit d'un ruisseau».

1 Voir *La nouvelle évolution de l'accadisme* p. 16—18.

Lignes 39—40. La rédaction hiératique renforce la négation נו־נו = dém. אול־אול, en préposant la conjonction אוֹ aux deux phonèmes ראך «femelle» et אוש «mâle». Ce renforcement n'a pas lieu dans la rédaction populaire; de plus, le mot «mâle» y est placé avant «femelle».

Comme le pronom pluriel שונו détermine זיכארו (var. זיכרו) et זינ̈יש־אתי, var. זינ̈יש-אתים (pour זינ̈ישאתי, זינ̈ישאתים), on est porté à supposer que ces deux mots sont aussi au pluriel. Pour le dernier mot, il n'y a point de difficulté, attendu que la terminaison את- peut représenter le pluriel féminin. La chose est moins aisée pour le mot זיכארו, car il faudrait admettre qu'en dehors de pluriel ־י et ־אני, l'assyrien possédait un pluriel ו־, différencié peut-être du singulier par la prolongation de la voyelle, hypothèse qui d'ailleurs ne présente rien d'invraisemblable : cet ־ו serait le résidu de la désinence ־וני comme ־י serait le résidu de ־יני; l'assyrien posséderait ainsi les trois formes du pluriel qui caractérisent les trois groupes sémitiques: hébréo-araméen (־ִים, ־ִין), éthiopien (־ָאן) et arabe (־וּן). Ceci admis, le désaccord qui nous choquait tant dans les membres de phrase..נוּאלו מארו ניתמאלותום, זאביקו מותאשראביטותו, שונו, etc. fait place à l'accord le plus parfait. Quoi qu'il en soit du reste, il est à remarquer que dans ce cas, la rédaction hiératique emploie le plus souvent la forme du singulier, chose naturelle, puisque ce système artificiel n'a aucun égard à la quantité des voyelles.

זינ̈ישתי pl. זינ̈ישאתו «femme» est probablement composé de זי «souffle, âme, personne (r. זוע)» et de נישתו «femme», féminin de נישו «homme (cf. héb. אִישׁ, אִשָּׁה). C'est à peu près le *Weibsbild* ou *Weibsperson* des Allemands.

Lignes 45—46. Nous avons expliqué plus haut les diverses acceptions du mot אִדירו, ac. אִדירא. Son équivalent hiératique ישא שו, littéralement «ce qui (est de) main» désigne au propre un objet de prix et s'échange avec מָאכרו ou נאמכורו (r. מכר) dans les textes historiques. Le phonème qui correspond à נאמאלא, accusatif de נאמאלו «récompense, bienfaisance», est effacé.

Lignes 47—48. Les représentants hiératiques des deux synonymes איקריבא et האצליתא, accusatifs de איקריבו (r. קרב), האצליתו (r. צלא, ar. צלו) «prière, supplication», sont éffacés. Le verbe אישימו (pour אישימאו r. שמא, sém. שמע) «ils entendent, écoutent» est paraphrasé en hiératique : איץ תוך, mot-à-mot «mémoire (איץ = זיכארו) — tenir».

Lignes 55—56. סוסון doit être une faute de copie pour סולי = סולאאתו, mot expliqué à la page 36.

Ligne 58—59. אדי pluriel de ארו «pas. fois», d'où l'hiératique אדו, r. ארא, sém. עדה «marcher, fouler». Cf. l'hébreu פַּעַם qui a également ces deux significations.

Ligne 60. On lit comme T. 8, 35, נאן־פא־נר־איש au pluriel ; ני représente certainement la syllabe רי modifié du singulier פא־רא à l'effet d'éviter la diphthongue *ae*.

Incantation VIII (T. 12, 1—13, 35).

C'est la dernière de la tablette, la cinquième de la série des incantations dirigées contre les Oudouks, série enregistrée dans la bibliothèque d'Assurbanipal sous la rubrique *Oudouk méchant.* Cette formule se distingue par l'absence du refrain et présente une double rédaction sauf aux lignes 26 et 27, qui ne sont qu'en hiératique. La ligne 28 donne le verset sacerdotal qui formait le début de la sixième tablette.

I

Col. VI, 1—2 Incantation. L'Oudouk méchant a frappé [cet homme] ;
3—4 celui dont [le nom] n'est pas prononcé lui a fait violence ;
5—6 celui qui n'est pas revêtu d'un corps lui a fait violence ;
7—8 il a frappé sa main et en a pris possession ;
9—10 il a frappé son pied et en a pris possession ;
11—12 il a frappé sa tête et en a pris possession ;

II

13—14 son sort . . . de l'or . . .
6 lignes détruites.
21—22, 23 que l'Oudouk méchant n'entre pas dans la maison !
24—25 Que l'Oudouk méchant [quitte son corps ?] et s'en aille !
26 Que l'Oudouk bienfaisant et le Šed bienfaisant viennent !
27 Exorcisme *Oudouk méchant.*
28 Incantation. Oudouk malfaisant, Oudouk, mort (?) hostile etc.
35 Cinquième tablette (de la série) *Ce sont des Oudouks méchants.*

Les nombreuses lacunes qui déparent cette pièce ne permettent pas d'en déterminer les divisions avec exactitude. La formule ne laisse cependant pas d'être intéressante. C'est la première fois que nous entendons parler d'Oudouk et de Šed d'un caractère bienfaisant. La mythologie babylonienne n'admettait donc pas le mal absolu même parmi les êtres les plus dangereux, mais, s'appuyant sur l'expérience quotidienne, elle laissait place à des exceptions qui, en définitive, ne font que confirmer la règle générale. Le caractère populaire et primitif de cette conception saute aux yeux et elle fait

aussi le fond de la démonologie hébraïque. Une notion non moins importante qui semble ressortir des lignes 5—6, c'est que les génies malfaisants n'ont pas de corps, ce qui explique naturellement pourquoi ils sont si avides d'entrer dans le corps des hommes. C'est encore une idée qu'on retrouve intacte chez les docteurs talmudiques.

I

Ligne 1—2. On restitue avec certitude l'idéogramme אין «incantation.». Après ce signe, il pouvait y avoir tout au plus un second אודך הול, en démotique אודוכו שינו.

איתארוש, aoriste itaphal de la racine רוש, רשש «frapper», passée également en hiératique. Pour les formantes מו-און-דא, voir l'introduction.

Lignes 3—4. Je suis porté à restituer dans la ligne 3 les signes חאר מ נו et dans la ligne 4 les mots שא ש[ומ] «dont le nom». L'idée de נאבו «mentionné, prononcé» (r. נבא «parler, prophétiser») est rendue en hiératique par סא, qui se compose des signes חו־נא mot-à-mot «oiseau-reposant», allusion aux prophéties qu'on tirait des diverses attitudes des oiseaux.

אירתידישו «il l'a arrangé, disposé», en mauvaise part : «accablé, violenté», iphtheal de רדא, héb. רדה. La rédaction hiératique rend cette idée par le signe איש qui signifie «jeune homme, enfant» ; c'est que «jeune homme, enfant» se dit en démotique רידו, au propre «descendant» (r. ארד = ירד). Comme on voit, l'assimilation ne repose que sur une analogie superfecielle et porte un caractère des plus factices.

Lignes 5—6. Dans le verset hiératique il faut restituer le relatif שא. Le nom שובו semble venir de אשב = ישב «demeurer, habiter, se fixer, s'établir» ; il exprime souvent l'idée de l'existence comme par exemple dans le membre de phrase שא כימא מול אן-אי שובו (Norris 945) «qui sont établis comme (= qui sont comme) les étoiles du ciel» ; l'hiératique אוד־דו־ני est d'autant plus vague qu'il exprime d'ordinaire l'idée de «sortir».

Lignes 7—8. קאסו «sa main» est contracté de קאתסו ; la forme absolue est קאתו «main», au propre «manche» (héb. קָנָה, קַת), de קאנתו, forme féminine de קאנו «canne, tuyau». Le נ radical se perd souvent en assyrien ; ex. : פאתו pour פאנתו «face, visage» (r. פנא) מאדאתו «impôt» pour מאנדאנתו, r. נדן «donner», héb. נתן. Faisons cependant

remarquer que la contraction n'a jamais lieu quand le nom est précédé d'une préposition. On dit ainsi au nominatif et à l'accusatif קאסו «sa main», שיפשו «son pied», קאקאסו «sa tête», mais דיש קאתישו «à sa main», דיש שיפישו «à son pied», דיש קאקאדישו «à sa tête». Cette règle qui exige l'insertion d'une voyelle entre le suffixe et la dernière radicale du nom régi par une préposition, est observée non moins rigoureusement en hiératique, où la postposition remplace parfois la préposition: nominatif et accusatif שו־ני[1] «sa main», ניר־ני «son pied», שאס־מאל־ני «sa tête», mais שו־א־ני כו «à sa main», ניר־א־ני כו «à son pied», שאק־מאל־א־ני כו «à sa tête». La communauté d'une loi d'euphonie aussi caractéristique rend évidente et palpable l'origine purement assyrienne du système sacerdotal.

Grâce à l'ambigüité du signe médian, le verbe transcrit אימחאצמא peut se lire encore אימתארמא et אימקותמא sans changer de signification, car les racines מתר,מחץ, כקת ont toutes les trois le sens de «frapper, couper, trancher» ; l'équivalent hiératique est רא.

J'ai déjà signalé plus haut l'équivalence de l'idéogramme נאר (r. נור «errer, habiter temporairement un endroit) non seulement dans le sens de «habiter, demeurer», héb. שכן, mais aussi dans le sens d'«agir» et de «faire» héb. סכן. La locution «il a agi sur sa main, sur son pied, sur sa tête» désigne sans doute le mal fait à ces membres par les coups du démon.

Lignes 9—10. שיבו (pour שיפו) «pied» vient de la racine שיף «fouler, frotter» ; la racine synonyme נאר produit le nom נירו qui désigne à la fois le pied et le joug, d'où l'idéogramme du pied, ניר.

Lignes 11—12. קאקאדו «crâne, tête» est pour קארקארו, héb.

1 שו „main" se prononce le plus souvent קאת ou גאת ; ces phonèmes ne sont autre chose que l'abréviation du démotique קאתו, גאתו. Le remplacement de ק par ג avait lieu surtout en Babylonie. Comme pour une foule d'autres syllabes composées, le ת final s'élide souvent et il n'en reste que קא et גא. De là trois conséquences: 1° l'expression hiératique est indubitablement sémitique. 2° elle nous retrace fidélement la variété de pronociation qui caractérise l'assyrien; 3° elle n'est que le débris d'un mot assyrien plus complet. Ces trois faits réunis prouvent d'une façon irréfragable le caractère à la fois assyrien et artificiel du système sacerdotal. Les assyriologues ne s'émeuvent cependant pas pour si peu. M. Lenormant assure que l'assyrien כאתו, גאתו est emprunté aux Accads et trouve de sérieuses probabilités pour voir dans l'échange de ק et de ג „un fait *d'accadisme* ou de *sumérisme* resté dans le pays, où une notable partie des habitants descendait de l'antique population non sémitique" (J. As. mai—juin 1879 p. 521). La découverte de lois phonètiques restés dans l'air après la disparition de la langue et se communiquant aux nouveaux colons absolument comme la peste ou la petite vérole, n'est-elle pas admirable? Espérons que les accadistes nous donneront bientôt l'analyse de ces étonnants miasmes glottiques!

קרקר, racine קרר «courber»; l'hiératique שאק-מאל, ainsi qu'il a éte dit plus haut, vient de שאקו «hauteur, élevation».

Lignes 13—14. Dans ces versets mutilés on ne reconnaît avec certitude que les idéogrammes נאם = dém. שימתו «sort» (r. שום «poser, établir») et בו־ני (prononcé אזאני ou אזאני) «or». L'absence de la version démotique ne permet pas de préciser les autres idéogrammes.

Ligne 23. On complète aisément אא אי[רובוני] «qu'ils n'entrent pas».

Lignes 24—25. Au lieu de ניגים, il faut certainement lire אודוך; ces signes complexes ne diffèrent que par la différence de hauteur d'un seul clou et se confondent aisément.

La restitution de l'expression démotique qui correspond à l'hiératique כו אן-א-ני «sa résidence divine (?)» prête à difficulté, les traits qui en restent n'étant pas certains.

Je crois que l'expression אש אחאתי veut dire «dehors, au dehors, à côté, à l'écart». אחו semble désigner le bord d'un courant d'eau, la côté, le côté; de là אחינא (pour אחי־אנא) «de ce côté-ci, en deçà» et אחולא (pour אחי־אולא) «de l'autre côté, au delà». L'équivalent hiératique באר rappelle d'une façon frappante l'araméen בַּר «dehors, en dehors» et l'arabe בר «terre ferme. pays, champs, campagne».

Le démotique ליזיו «qu'il se tienne» permet de restituer en hiératique נאן־אים·תא־ [רו. Cf. T. 30, 12—13.

Ligne 27. La comparaison du verset parallèle T. 45, 44, rend évidente la correction de ניגים en אודוך. Ce même verset nous apprend encore que כי נא est une faute de copie pour שי־צאב-נא «pur, propice, favorable» et que l'hiératique נאן־אין־לאח-לאח-ני répond au démotique לוכאאן «qu'il se place», c'est-à-dire: qu'il remplace l'Oudouk malfaisant. C'est un nouvel exemple de l'équivalence de l'idéogramme לאח et de la racine démotique כין.

Ligne 28. Pour בי «mort» voyez page 48.

II

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LE MAL DE TÊTE.

K 3169

Incantation I (T. 13, 1—15 ,51).

Presque tout le poëme est en double rédaction. Le refrain et la ligne 31 ne sont qu'en hiératique. Cette dernière ligne est formée du début de trois versets dont la forme complète figure T. 30, 16. 31,30, 32; ces fragments de versets sont séparés par deux coins. Aux lignes 40, 41 et 46, le verset démotique est intercalé entre les deux moitiés du verset hiératique.

I

Col. 1 R. 1 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête accourt du désert, soufflant comme le vent;
3—4 il foudroie comme l'éclair, il rase en haut et en bas;
5—6 il brise comme un roseau (l'homme) qui ne craint pas son dieu;
7—8 il déchire ses veines comme le ricin;
9—10 il broie la chair de (l'homme) qui n'a pas de déesse protectrice;
11—12 celui-ci s'évanouit comme une étoile du ciel, disparaît la nuit comme l'eau.

II

13—14 Il attaque en face l'homme mortel et le frappe à l'instant:
15—16 il tue cet homme;
17—18 cet homme se tord (de douleur) comme celui à qui on arrache le cœur;
19—20 il s'agite (douloureusement) comme celui dont le cœur est emporté;
21—22 il brûle comme un objet (tombé) dans un grand feu;
23—24 ses yeux sont remplis de ténèbres comme un onagre agonisant;
25—26 il se consume dans son âme, il s'attache aux morts;
27—28 le (démon) Mal-de-tête semblable à un fort orage, personne ne connaît sa marche;
29—30 personne ne connaît sa force entière, non plus que (la durée de) son attaque.

31 Le dieu Maroudouk voit cela,
a il se rend chez son père Ia, entre dans la maison et lui dit:
b «Mon père, le Mal-de-tête a pris possession de cet homme» !
c Il lui dit cela deux fois:
d «Je ne sais ce que doit faire cet homme, ni par quel moyen il guérira».
e Ia répond à son fils Maroudouk:
f Mon fils, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je t'ajoute ?
g Maroudouk, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je te dise encore ?
h Ce que je sais, tu le sais.
31 «Va mon fils Maroudouk,
32—33 cueille (?) un . . . . qui pousse isolé dans un endroit désert,
34—35 couvre ta tête d'un mouchoir aussitôt que le soleil sera rentré dans sa maison,
36—37 puis enveloppes-en le . . . et serre-le;
38—39 à l'aube du jour (?) avant le lever du soleil,
40 répands-le dans l'endroit où il (le malade) se tient;
41 prends les racines (de la plante);
42—43 prends aussi la laine d'une jeune brebis intacte;
44—45 entoure la tête du malade;
46 entoure le cou du malade;
47—48 le Mal-de-tête qui réside dans le corps de cet homme (?) s'en ira imédiatement;
49—50 comme une feuille que le vent emporte, il ne retournera plus à sa place».
51 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre !

Cette pièce ouvre une série d'incantations dirigées contre le démon qui produit le mal de tête ou comme disaient les Babyloniens, le démon Mal-de-tête. Rien ne les frappait autant que l'attaque aussi imprévue que violente de ce mal mystérieux qui rend l'homme fou de douleur et le met subitement à deux doigt de la mort. Aussi l'imagination populaire n'a-t-elle pas manqué d'y voir l'effet d'un génie malfaisant de la pire espèce, accourant du désert avec la rapidité du vent et foudroyant d'un coup sa victime. La poésie religieuse a donné à ce thème des développements vraiment remarquables. Elle décrit d'une manière saisissante les dangers que court l'homme qui, par sa mauvaise conduite, s'est aliéné la faveur de ses divinités protectrices: il devient infailliblement la proie du terrible démon et subit d'atroces souffrances. C'en serait fait de lui si, à ce moment extrême, le dieu miséricordieux par excellence, Maroudouk, ne le prenait en pitié. Pénétré de compassion pour la pauvre victime, le dieu va chercher son père Ia dans son

palais soumarin pour lui demander le moyen de guérir cet homme. Le sage des dieux, tout en donnant la preuve de la plus exquise politesse envers son divin fils et collègue, lui indique un moyen simple qui paraît avoir été très-usité chez les mages de la Babylonie. L'enchanteur cueillait une certaine plante dans un endroit désert et l'enveloppait dans son turban au coucher du soleil. Le lendemain, au point du jour, il étendait cette plante sur le gîte du malade, auquel il avait soin d'entourer la tête et le cou avec de la laine prise d'une brebis intacte. L'opération magique se terminait par la récitation d'un poëme dont la fin contenait le refrain sacramentel. Le sens de l'opération est des plus clairs. On voit d'abord que la croyance à la vertu antidémoniaque de certaines espèces de plantes et d'essences n'était pas étrangère aux Babyloniens. Puis, le symbolisme sémitique de la pureté corporelle et morale a trouvé son expression la plus significative dans la laine de l'innocente brebis entourant la tête du pécheur que ses dieux protecteurs ont abandonné aux fureurs du démon: n'est pas lui montrer d'une façon saisissable le modèle sur lequel il doit former sa conduite s'il veut échapper au mal qui l'accable? Cette conception que nous trouvons ici cachée dans la pénombre d'un symbole, est mise encore mieux en relief dans d'autres formules de ce genre que nous étudierons successivement.

I

Col. 1. R. Lignes 1—2. Au lieu de «maladie de la tête, מוּרוּץ קאקּדי (מוּרוּץ ét. constr. de מורצו), la rédaction hiératique a «tête malade» שאק גיג. Ce גיג a pour base גיגו formé de la racine אגג «brûler, souffrir» de la même manière que p. ex. לידו «enfant» de אלד «naître, enfanter»; cf. amh. לְדְ de ולד. Un autre dérivé de אגג est נוּגו, mot qu'on rencontre dans les phrases suivantes: נוגו ליבּאבוּנו לינוּחא (T. 60, 10) «que l'emportement de votre cœur se calme», אן־מו נוגו ליבּאבא לינוּחא (*ibid.* verso 1) «mon dieu, que l'emportement de ton cœur se calme» et auquel se rattache l'hiératique נוּג.

On rapproche communément le nom assyrien du désert, צירו, ét. obl. צירי, de l'expression arabe צַחְרָא (d'où le nom du «Sahara»), mais pour que ce rapprochement fût probable, il aurait fallu démontrer que l'assyrien צירו signifie «blanchâtre, gris, couleur fauve» comme le sémitique צחר. La véritable étymologie nous est révélée par l'équivalent hiératique אן־נא זין־נא mot-à-mot «hauteur-écartement». Le premier élément, négligé d'habitude, fait penser immédiatement au mot assyrien צירו «élévation, hauteur» et rappelle en outre le nom hébreu et araméen du désert, מִדְבָּר, דַּבְּרָא, qui vient de la racine

דבר, qui a en éthiopien le sens de hauteur, élévation, montagne. A comparer aussi le nom arabe du grand désert אל אחקאף «montagnes ou dunes de sable mouvant». Il semble donc que les termes assyriens צירו, צירו viennent tous deux de la racine צור qui signifie en éthiopien «lever, porter» racine qui a donné naissance à l'hébreu צַוָּאר «cou, col» littéralement: «qui porte (la tête)» et vraisemblablement aussi צוּר «rocher, éminence»[1]. Il est même très-vraisemblable que l'idée de proéminence et de relief fait le fond de la racine commune sémitique צור, ציר «modeler, donner une forme, former, dessiner» etc. Le second élément (נא־)זין vient sans aucun doute de l'adjectif démotique זינו (f. זיניתו) «écarté, éloigné», cf. l'hébreu זנה. On lit T. 64. 9. זינו ליתורא «que celui qui s'est retiré retourne!». אן־איקיל־מו זיניתום (T. 60, verso 2) «ô ma déeesse retirée». Le désert est comme le disaient les Hébreux אֶרֶץ גְּזֵרָה «un pays retiré, écarté» du «pays habité» אֶרֶץ נוֹשָׁבֶת. Conformément à cette conception, l'idéogramme זין est formé des signes נאב־צאב «de côté (c'est.à-dire écarté) des gens» et remplace parfois l'idéogramme איניר (= dém. ארכי) «derrière» avec lequel il a une grande analogie dans la forme: on sait que ce dernier complexe se compose des signes איב־צאב. Par tout ce qui précède il ressort 1° que le sens de l'hiératique אן(־נא)־זין(־נא)־צירו renferme deux idées: d'abord l'idée de hauteur, conception primitive de son équivalent démotique צירו, analogue à l'hébreu מִדְבָּר, à l'araméen דַּבְרָא et à l'arabe אחקאף; puis, l'idée d'endroit écarté, laquelle dans les langues sémitiques s'attache à l'idée du désert; 2° que l'idéogramme principal du désert, זין, exprime par sa composition cette seconde idée. Le génie sémitique déborde pour ainsi dire par tous les pores du terme sacerdotal et je défie qui que ce soit d'expliquer cet ensemble de faits, dans l'hypothèse des accadistes, sans admettre l'absurdité aussi grossière que ridicule que la race sémitique tout entière a emprunté aux Accads, non seulement des mots et des racines toutes faites, mais aussi la manière de penser et de concevoir des idées.

Nous avons dit précédemment que l'idéogramme אול «se déplacer, se mouvoir rapidement» se rattache à la racine אלל, source de la négative assyrienne et hébraïque אול, אַל comme des substantifs hébréo-araméens אֱלִיל «idole, néant», אלילותא «infirmité, faiblesse». Comme verbe, cette racine n'a été constatée jusqu'ici que dans איתאלאלו (T. 2, 33) «ils s'élancent» rendu par l'hiératique מו־און־שור־שור־אי־ני et dans

1 צוּר forme parallélisme avec גִּבְעָה „colline". Nombres, XXIII, 9.

l'adjectif féminin אוּלארו (T. 38, 27) «qui s'en va» rendu également par l'idéogramme שור. Mais l'assyrien possède deux autres racines אלל qui répondent aux racines עלל et הלל des langues sœurs et dont l'usage est beaucoup plus fréquent. La première a ordinairement le sens de «suspendre, accrocher, pendre» ; ainsi, qal présent : אין-זיריקא אילאלכא (II R. 14, 18) «il accroche (ou suspend) l'outre (ou le seau)». Le prétérit se trouve entre autres dans la phrase si fréquente dans les inscriptions hiératiques פאגרישונו אילולו אינא גאשישי «ils pendirent leurs cadavres à des poteaux (= talm. גִשִׁישׁ «longue barre de lois»). Parmi les substantifs qui en dérivent, les plus importantes sont אלאלו «tige, pousse, jeune plante» ; (cf. héb. עוֹלֵלוֹת «pousses», עוֹלֵל «jeune enfant», ar. עֻלאלֹה «restes, seconde traites»), לאלו (d'où l'idéogramme לאֲל) ou לולו formés par l'aphérèse du א comme לידו de אלד, ציתו de אצא (cf. héb. דעת de ידע ; aram. חד de אחד, נש de אנש) «objet qui pèse, précieux, magnifique» fréquent dans la locution לאלו מאלוֹ ou לולִי מאלוֹ «plein de magnificence». Quand on considère que le sens principal de עלל (f. i.) en arabe est «être malade, être indisposé» absolument comme אלל en araméen, on ne peut s'empêcher de supposer l'identité primitive de ces·deux racines. L'idée de mouvent suivi concilierait très-bien toutes ces significations, depuis celle de la maladie conçue comme un vacillement et de la jeune pousse qui apparait après les anciennes, jusqu'à celle de pendre et de peser qui se résume dans une suite de mouvements balancés, comme le prouve par exemple le verbe תלה qui signifie «pendre» en hébreu et «suivre» en arabe. Enfin, l'assyrien possède une troisième racine אלל qui, d'accord avec le sémitique הלל dont le sens fondamental de «commencer à paraître, se montrer à l'horizon» est conservé en arabe, donne les idées apparentées de «briller» et de «louer». Ainsi par exemple : אוּליל (pour אואליל) «je loue» ליליל (pour ליאליל) «qu'il brille». Les substantifs אִילו «métal brillant» et אוּלו «l'eclatant, le pur» donnent lieu aux idéogrammes אִיל et אול. Ce dernier, désigne non seulement l'étoile brillante mais aussi, dans un sens général, l'épanouissement et l'allégresse (dém. אִילצו, héb. עלץ). Il ne serait pas impossible de rattacher cette racine aux deux autres, mais quel qu'en soit le rapport primitif, le rapport entre les expressions démotiques et leurs équivalents hiératiques respectifs est incontestable.

Le correspondant démotique de אול-אול est ici איתאקיף qal présent de תקף ou peut-être mieux תכף. L'incertitude des deux dernières radicales vient de ce que les syllabes קיף, קיב, כיף, sans compter גיב, גיף, sont exprimées par un même signe. En hébreu c'est la racine תכף qui a tout particulièrement le sens de «se hâter, se presser», de

là; תכיפה «action continue, ininterrompue» et תֵּכֶף «immédiatement après, tout de suite» tandis que תקף prend la nuance de «serrer, attaquer avec force, prendre» etc.

איזאקא «il souffle» qal présent de זקק répond ici à l'hiératique רי־רי; dans T. 2, 34—35 il est rendu par זאלאהי, mot dont le sens a été expliqué à la page 12.

Lignes 3—4. בירכו, ét. ob. בירכי (pour בירקי) l'hécreu בָּרָק «éclair, foudre» vient de la racine ברק «jeter des étincelles, darder des rayons brillants», d'où איתאנאבריק «il darde, il éblouit, il foudroie» et en hébreu הבריק «être ébloui, aveuglé». L'hiératique rend l'idée de l'éclair par נום־ניר (ou נים־ניר) qui se compose de נום ou נים «élévation» et de ניר abrégé de נירו «épée, poignard en forme de flèche»; cf. aram. נירא «dard, flèche». La réunion de la signification de flèche et d'éclair s'observe aussi dans l'hébreu חֵץ. Le phonème נום ou נים ne fonctionne que comme déterminatif, l'idée fondamentale réside dans גיר qui, redoublé, équivaut au verbe איתאנאבריק.

Ce même idéogramme נום (נים) pris adverbialement, équivaut au démotique אִלִּיש «en haut», idée rendue par אן תא dans T. 2, 9—11. L'idée de שאפליש «en bas» qui correspond d'ordinaire à כי תא *(ibid.)* a ici pour équivalent hiératique le signe שׁוּ répété. Ce complexe rend aussi le verbe איתאנאשוחו, iphtaneal de la racine שוח, שחח «courber, abaisser» qui s'emploie aussi en hébreu avec le même sens.

Lignes 5—6. A פאליח «celui qui craint» participe de פלח «craindre, adorer» (cf. aram. פלח «servir, adorer») répond en hiératique le composé (תי(־נא אים mot-à-mot «crainte-prendre». La syllabe אים rappelle immédiatement l'hébreu אֵימָה «crainte, terreur», אָיֹם «terrible», la syllabe תִּי = תי semble apocopée de תין, l'idéogramme habituel de «force»; comparez, quant au sens, l'hébren החזיק «saisir, tenir» qui vient de חֵזֶק «force». Ajoutons que grâce à cette correspondance on obtient le sens véritable du pronom reflechi hiératique אים־תי, abrégé אים «même»: il signifie au propre בולוחו «crainte, adoration, respect» [1] etc. C'est donc un pronom honorifique, analogue au démotique ראמאנו qui signifie proprement «hauteur» et ce n'est point le calque même de ce pronom comme je le croyais jusqu'ici. Un autre pronom hiératique de civilité est כי־דאן littéralement «endroit-fort»; cf. les mots רום «hauteur, élévation», מַעֲלָה «mérite», כָּבוֹד

1 Ceci ruine la tentative plus que téméraire de voir dans תִּי un suffixe du cas inessif, identique au turc *da, de* (Lenormant L. P. C. p. 176).

«bonneur» etc. qui remplacent les pronoms dans le style épistolaire de l'hébreu postérieur.

קאנו ét. obl. קאני ou קאני (héb. קָנֶה, ar. קנא) «roseau» est rendu par l'idéogramme ני, abrégé de נין = dém. נינו, simple variante de קאנו. Cet idéogramme désigne toute espèce de plantes et d'arbrisseaux, en assyrien אצו «ce qui sort (de le terre)» et, par homophonie, l'idée générale de mouvement et d'allure qu'exprime le verbe זאזו. En hébreu de même, les produits de la terre se nomment צֶאֱצָאִים (r. יצא) et זִיז[1] (Psaumes L, 11). — Un point grammatical à noter, c'est que la comparative כימא «comme» régit habituellement l'état oblique: כימא אני «comme un roseau», כימא שארי «comme le vent» כימא בורימי «comme l'onagre».

איתהאצי, iphteal présent de חצא, «briser» héb. חצה (= חצי) «partager en deux moitiés». Pour la forme, comparez איקתאבי «il dit» de קבא (= héb. קבה «maudire») «dire, parler»; la transcription אותתאצי serait strictement possible, car la vocalisation או se trouve aussi dans la même forme verbale, comme dans אומתאצי «il touche», אוכתאתום «il se couvre, il se ferme» etc. En hiératique, l'idée de «briser» s'exprime, symboliquement peut-être, par אנ, abrégé de אנו «roseau», lequel idéogramme marque en outre l'idée de «construire, faire»· ce rapport s'explique aisément par le fait que les constructions primitives consistaient en cabanes de roseaux.

Lignes 7—8. Le mot בואנו qu'on est tenté de rapprocher de l'hébreu בּוּעָה «ampoule», me semble avoir plutôt le sens de «veine» L'idée fondementale, conservée dans l'arabe באע (ביע), est celle de «s'allonger, s'étendre au loin», de là, le sens d'«étendre» qui est propre à l'idéogramme בו. D'autre part, la lecture ניר dont cet idéogramme est susceptible fait susposer un terme démotique נירו avec le sens de «veine», identique à l'hébreu גיד. Les veines, qui semblent ficeler le corps de toute part sont convenablement désignées par l'idéogramme סא «cordon, ficelle»[2].

ניחינו, ét. obl. ניחיני est sans aucun doute l'arabe נחנה «ricin». La racine נחן employée en araméen signifie «se baisser, ramper» d'où l'hébreu גָחֹן «ventre (de reptile)»; en arabe נחן signifie «être mal

1 La racine זוז si fréquente en assyrien et en hébreu postérieur est peut-être contractée de זעזע „trembler, s'agiter". laquelle représente le redoublement de זוע. Voir p. 12.

2 En assyrien ריכסו (II R. 48, 28gh), r. רכס „lier"; cf. ar. חבל „corde, veine" Les syllabaires expliquent aussi סא par שאמנו = ar. שַׁמַן „longue corde". La constatation du sens véritable de בואנו־סא enlève toute base aux interminables études que quelques assyriologues ont consacrés à ces expressions.

nourri, pâtir». Toutes ces qualités conviennent très-bien au ricin. On sait que cette plante éphémère, en hébreu קִיקָיוֹן (d'où le grec *Kiki*), a été introduite par l'auteur du récit de Jonas pour confondre le dur égoïsme du prophète. Le correspondant hiératique נו־חא־אן, mot-à-mot «plante du poisson divin» n'est naturellement qu'un rébus sur le mot vrai גידנו.

אוסאלית présent paël du verbe סלת dont on ne constate en hébreu que le substantif סֹלֶת «farine fine» mais qui est fréquemment usité dans le Talmud avec le sens de «hacher, couper en morceaux»; כאן דסלית סילתי (Schabbat, p. 44) «celui qui coupe de petits morceaux de bois», השתא סלותי מסלתינן בחולו של מועד (Bêṣâ p. 19) «nous nous permettons maintenant de couper de petits morceaux de bois dans les demi-fêtes». Cf. arabe סלת «extraire, couper». Quant à l'équivalent hiératique סיל (écrit תאר), on ne doit pas le rattacher à un mot démotique סילתו identique à l'araméen סילתא «copeau, menu morceau de bois», mais à son synonyme סילו (syllabaire) héb. p. סול, aram. סילוא mot qui dérive de la racine primitive סלא, héb. סלה «percer, écraser». Grâce à la loi d'homophonie, l'idéogramme סיל désigne aussi la racine שלם (II R. 39, 14*gh*).

Lignes 9—10. La rédaction hiératique donne à la déesse Ištarit (איקיל) le titre de «mère» (כאל־אן).

פאכידא pour פאקידא «protectrice» de פקד «avoir soin, être chargé du quelque chose». L'orthographe פאכידא au lieu de פאכידאת fait voir que la chûte du ת féminin si fréquente en hébreu n'est pas étrangère à l'assyrien. Dans la stèle de Mêschâ, la prononciation se montre déjà flottante à cet égard.

אושאחאח prés. paël de la racine שוח ou שחח qui figure à la ligne 4 et dans le passage de Sennachérib: אינא ארצי מולמולי אושאחא (I R. 41, v, 67, 68) «J'ai brisé (les ennemis) avec des flèches et des traits». La forme apparentée: סחח, se rencontre dans la phrase שא בונאניא אוסיחו . . . (Norris III)) «celui qui détériorera mes statues». Il se peut toutefois que le signe סיח (= בית) ait aussi la valeur de שיח et même celle de שאח. L'équivalent hiératique est ici le signe פא répété et suivi du complément נא.

Lignes 11—12. כאכאבו «étoile» héb. כּוֹכָב, vient de la racine כבב signifiant tantôt «renverser, culbuter, rouler en forme de pelotte ou de boule»[1], tantôt «griller, rôtir», a aussi produit l'assyrien כאבאבו «balle, projectile de bois[2]». Ce rapport de sens découle de l'habitude

1 De là, l'éthiopien כבב „être rond".
2 Voir plus loin le commentaire de T. 39, 9—10.

des peuples primitifs de durcir leurs projectiles au feu afin de les rendre plus résistants. Le synonyme de כאבאבו est le terme מולמולו qui figure dans la phrase de Sennachérib que j'ai citée tout à l'heure, et chose singulière, la racine מלל a elle aussi le double sens de «rôtir» (arabe) et de pelottonner (hébreu talmudique). Après ces rapprochements, il est bien permis de considérer l'idéogramme de l'étoile, מול, comme une simple abréviation de מולמולו.

שאמאמו «ciel» est une forme poétique au lieu de שאמו, héb. שָׁמַיִם, ar. סמא, éth. סַמַּי. Le מ prononcé ו représente peut-être la troisième lettre radicale.

איזארור «il s'évanouit» présent de la racine זרר «se dissiper, disparaître» apparentée à סור (voir p. 5 et 11). Des formations analogues sont: אידאמום, איבאלום de דמם, בלם. L'hiératique שור ou סור représente cette même racine.

מושי état oblique de מושו «nuit» doit être pris adverbialement: «de nuit, pendant la nuit». Cela ressort de la rédaction hiératique qui place la particule de comparaison כים (prononcé דים de דמה «ressembler») après א «eau»: l'expression «comme les eaux de la nuit» serait rendue en hiératique כים מי-א א. L'idéogramme de la nuit: מי, lu גיג, signifie au propre «brûlé, sombre, noir»; pour l'étymologie voir p. 35.

איאלך qal présent de אלך, sém. הלך «aller, s'en aller, périr» etc. Son équivalent hiératique דו, ou redoublé דו דו, est déjà connu. A noter la préformante אל au lieu de אן. Le changement de *n* en *l* se constate aussi en assyrien; en voici deux exemples certains. Le premier est le nom du lion, נישו, répondant aux formes לַיִשׁ, לית de l'hébreu et de l'arabe. Le second est le pronom indéfini מאלא «quel que soit» qui entre dans les locutions מאלא באשו «quel qu'il soit» מאלא שום «quel que soit le nom de»: sa forme primitive est sans aucun doute מאנא accusatif de מאנו «qui, quel». Il est d'ailleurs possible que le signe אל ait aussi la valeur de אן ou de אין.

Lignes 13—14. Sur l'hiératique האר et אורו-לו «mortel», voyez p. 12 et 14. Le démotique אמילו «homme» signifie au propre «faible, périssable, mortel», r. אמל «faiblir, périr»; le synonyme אישו, hèb. איש de la racine אנש «être faible, débile, impuissant», laquelle a donné aussi les adjectifs אינשו, אנשו «faible, impuissant»: האתין אינשי (T. 97, 41) «qui fortifie les faibles», מיתותו אנשי (*ibid.* 99. 2) «des morts impuissants». En Babylonie le mot אמילו se prononçait אוילו,

de là, le nom royal babylonien אמיל מארודוּבי = אֱוִיל־מְרֹאדַךְ «homme de Maroudouk».

מוּתאליבו, ét. obl. מוּתאליבי, est le participe iphteal du verbe אלך «aller» qui prend la nuance de «s'en aller, passer vite, périr». En hébreu, la racine הלך aboutit aussi à l'idée de dépérissement et de disparition (Job XIV, 20. Psaumes LVIII, 9). Dans le הלך arabe cette acception est devenue prédominante au point que le sens primitif d'«aller» s'est entièrement effacé. מוּתאליבו répond ainsi très-exactement à l'hébreu בְּנֵי־חֲלוֹף (Proverbes XXXI, 8—9) «fils de l'évanouissement, du dépérissement», expression qui désigne en particulier l'homme malheureux, l'homme en proie à la soffrance, comme les mots parallèles עָנִי, אֶבְיוֹן. L'équivalent hiératique בּוּר־חאל (lu באב־חאל) composé d'éléments forts ambigus, signifiant entre autres, le premier «nocuité (בּוּר = חול T. 7, 51, 52), le second «rapide» (חאל = חאשו, héb. חָשׁ) est expliqué dans les syllabaires d'Assurbanipal par trois mots: איתאלוּבו, בּוּשקו et בּוּרידו. Le premier est un substantif formé de la même racine et de la même voie verbale que notre מוּתאליבו; il signifie donc «passage rapide, disparition, évanouissement». Le deuxième exprime avec plus d'énérgie l'idée de dépérissement et de souffrance, comme il résulte de l'expression אורחי פאישקוּתי ou שאדי פאישקוּתי «chemins ou montagnes de perdition, pleins de danger, impraticables». Cf. ar. פסק «perdition (au figuré) = dérèglement, désordre moral», héb. et aram. פסק «cesser, interrompre». Le troisième mot a exclusivement le sens de «rapidité» et d'«impétuosité» comme je le démontrerai plus loin dans mes remarques sur T. 24, 46—47.

מִיחרי «en face» état construit et adverbe formé de מִיחרו «le devant, la face» r. מחר (voy. p. 45). Dans l'équivalent hiératique נאב־רי־א־ני, la terminaison א־ני, suffixe de la 3e personne, remplace la forme usuelle בי (voy. p. 13). Quant à נאב־רי, qui s'emploie indistinctement comme nom, comme verbe et comme adverbe, il ne dissimule que les deux premières lettres de la racine, car נאב, idéogramme signifiant «devant», ne joue ici que le rôle d'un déterminatif; il est même possible que le signe נאב se soit prononcé également מיח ou מאח, de sorte que le déguisement se réduirait à un simple échange de signes homophones. Dans le style mixte on trouve parfois נאב־רא comme équivalant à מאחרו avec les significations diverses de «celui qui se met en face, qui se mesure avec quelqu'un, rival, compétiteur» et de «texte primitif, original».

אישאבּינבא «il se place», sur la racine יַשׁבַן et son équivalent hiératique נאר voy. p. 52.

כימא אוד־מי (prononcé : כימא אומי), mot à mot «comme le jour» est une locution adverbiale qui signifie «à l'instant, sûr le champ, tout de suite»; l'hiératique אוד כים calque purement et simplement l'idiotisme assyrien.

אירוציב qal prétérit de la racine חצב «frapper». L'emploi de ce prétérit succédant immédiatement à un présent אישאבין, ajoute une grande énergie à l'expression : à peine l'attaque-t-il qu'il l'a déjà frappé. Pour l'hiératique רו־אויש voy. p. 52.

אידוכמא est un prétérit, parallèle au verbe du verset précédent. Le sens est : à peine l'attaque-t-il qu'il l'a déjà frappé et tué». Il se peut toutefois que le signe דוך ait aussi la valeur de דיך ou דאך; nous aurions alors la forme du présent, temps qu'affecte également l'équivalent hiératique בא-אן־נאו־איש «il le tue» (נאו de נזו = קצץ «couper, tuer»). Disons, en passant, que la désinence איש, n'étant pas la marque du pluriel, devait se prononcer אי et rentre par suite, dans la série des syllabes composées devenues syllabes ouvertes par suite de l'oblitération de la consonne finale. La constatation de ces faits établit définitivement que la méthode de l'acrologisme observée dans les hiéroglyphes est aussi le principe constitutif de la formation des valeurs phonétiques dans les cunéiformes assyriens. Ce principe est la clef des lectures phonétiques, et l'on doit rejeter toute explication qui s'en écarte. Contentons-nous de citer un seul exemple. Avant de connaître le rapport entre איש et אי que je viens de constater, je croyais pouvoir considérer la lecture אי (= אי) du signe בית «maison» comme l'équivalent de l'hébreu אי «île, endroit habité» (voir p. 10), maintenant cela n'est plus admissible, car אי n'est que la réduction de איש. Quant à איש, il constitue une des valeurs du signe אב ou אפ (abrégé de אבו «creux, grotte, caverne», aram, אפתא «cellule, lucarne») et qui signifie ביתו «maison». En d'autres termes : אי est un phonogramme au lieu d'être un mot réel.

Lignes 17—18. On peut douter si le mot כין qu'on peut lire aussi כים vient d'une racine כוץ (קוץ) כצץ (כצץ) ou de נכם, נסץ ; le sens ne sera pas changé, car toutes ces racines signifient «couper, trancher». Le mot-à-mot de שא כים ליבי «celui à qui on arrache le cœur» est «celui de la coupe du cœur», ce que la rédaction hiératique simplifie en שא ליב דיב־בא «celui au cœur coupé ou enlevé». Nous avons relevé plus haut une simplification analogue au sujet de מורוץ קאקאדו.

איתאנאבראדא «se tord», iphtaneal de כרר «tourner, faire un mouvement tournant», ar. كرّ «revenir sur ses pas.» Le correspondant hiératique נור־נור est déjà connu (voir p. 41).

Lignes 19—20: L'idéogramme יו, représentant la dernière réduction du démotique זיקו, זיגו «vent, ouragan», exprime ici l'idée de «emporter, enlever», en démotique נאסאחו, aram. נסח, ar. نسخ. La forme נאסחו semble avoir un sens passif. Pour le quadrilitère פלכת et son équivalent sacerdotal פאל, voyez p. 11.

Lignes 21—22. נארו «large, vaste, grand» me semble répondre à l'arabe נדח «élargir, dilater, donner de l'ampleur»; cf. héb. נדח «disperser». Pour le phonogramme ניד־דא écrit בו־דא, voy. p. 60.

איחתאמאר ou אוחתאמאר, iphtaal de חמר «se crisper, se contracter, se resserrer», signification que le verbe חמר a aussi dans l'hébreu postérieur: נפלה לאור ונחמרו בני מעיה (Houlin 56.) «elle est tombée dans le feu et ses intestins se sont crispés ou contractés (par la chaleur)». Cf. ar. חמור «feu couvant». La rédaction hiératique exprime ce verbe par l'idéogramme תאב, abrégé de תאבו (pour תאבאו) «associé, compagnon inséparable», r. תבא, ar. תבע «suivre»; c'est une autre façon de rendre l'idée primitive de «resserrer, contracter».

Lignes 23—24. בורימו, ét. constr. בורימ «onagre», héb. פרא, ar. פרא, est rendu en hiératique פאם זין־נא «âne du désert, âne sauvage». Je crois que le מ du vocable assyrien est radical, et je le rattache à la racine ברם dont l'acception primitive de «tresser, tordre, tortiller» (arabe) aboutit à celle de «rayer, bigarrer». Il importe de remarquer que la racine פסם, type de פאם, idéogramme de l'âne et ensuite des gros pachydermes, a suivi une marche analogue en assyrien même. On lit dans T. 69, 29: נארכאבתי שואתי אופאסאסימא חוראצא רושא «on entourera ce char de tresses d'or battu (?)». L'acception de «rayure» ou de bigarrure» s'observe dans le nom d'oiseau פאספאסו «faisan ou paon» (Del. As. St. p. 105). Ces coincidences remarquables prouvent d'une façon absolue l'origine assyrienne de l'idéogramme פאם.

De prime abord on est tenté de réunir שא האמרא à עי־II־מיש־שן et de traduire: «(comme l'onagre) aux yeux rouges» (mot-à-mot: que rouges (r. חמר) ses deux yeux)», mais, outre la difficulté d'y rattacher les mots אפי מאלא qui viennent après, la rédaction hiératique qui place la particule comparative כים avant שי־נא nous avertit

que le suffixe de שי-II-מיש־שו ne se rapporte pas à l'onagre mais au malade. שא חאמרא est donc un adjectif formé comme שא חולתים (p. 29) «mauvais» (mot-à-mot «de mal») et dont le sens de «étendu» est déterminé par le phonogramme בי־בידא = (בו־בו־(רא (prononcé ניד־ניד־רא. Voir aux pages 43—44). Le poëte compare la victime du démon à un onagre agonisant, étendu comme une masse inerte et dont les yeux se couvrent des ténèbres de la mort. חאמרו, accusatif חאמרא, rappelle l'hébreu חמר «tas, monceau» et l'araméen חמרא «tas, décombres, ruine».

אובו, pl. אופי pour אובי «ténèbres» vient de אוב, sém. עוב «être couvert d'un épais nuage, s'obscurcir», racine à laquelle se rapporte probablement aussi le mot אוביתים[1] dont il a été question à la page 39. En hiératique l'idée de «ténèbres» s'exprime entre autres par le signe דיר, dont la lecture est due à l'abréviation de son nom démotique דירינו = ar. דִרְקָא «nuage». Le א de מאלא «pleins» est la désinence du duel, amené par le duel du substantif II-שי = אינא (héb. עֵינַיִם) «(deux) yeux». Notons que le duel ne s'emploie en assyrien que pour les objets doubles par leur nature, principalement pour les membres doubles tels que les yeux, les mains et les pieds, et que souvent, même en ces cas, il est remplacé par le pluriel. Idéographiquement le duel, s'indique par le chiffre II auquel se joint souvent le signe מיש, indice ordinaire du pluriel.

Lignes 25—26. איתי «en, dans, avec» est pour אידתי cas obl. de איתו = אידתו, féminin de אידו «main, endroit», héb. יָד, éth. אֶד. Le système hiératique se conforme autant que possible à l'étymologie en rendant d'habitude איתי par כי תא «dans l'endroit». Notons cependant qu'un seul de ces idéogrammes suffit parfaitement; dans notre membre de phrase c'est תא qui est employé, tandis que dans le suivant on trouve כי. Comme on voit, le איתי assyrien n'a étymologiquement rien de commun avec l'hébreu אֵת «avec», lequel est contracté de la forme אנת, qu'on rencontre en éthiopien.

L'assyrien נאפישתו qui répond au sémitique נֶפֶשׁ, נפס «âme, substance, essence», au propre «souffle» (ar. נפס), ne s'emploie à ma connaissance que dans un sens matériel. Voyez plus loin à la ligne

1 Il est vrai que ce mot peut aussi se lire ארבותום; l'accusatif, ארבותא, se trouve dans Sm. Sen. 48, 15 et semble signifier „ténèbres, obscurité“, r. ערב ou ערף.

11 de l'incantation qui suit. Il exprime souvent le pronom réfléchi «soi, se, même» au lieu de l'expression usuelle ראמאני.

איתאכאל présent iphtaal de אכל «manger, dévorer, consumer», La rédaction hiératique fait précéder le phonogramme de «manger» כא־נאר (voir p. 26) du déterminatif אור «animal carnassier». Ce procédé pour fortifier le sens d'un verbe, impraticable dans un idiome réel, fait bien ressortir le caractère factice de la rédaction sacerdotale. La lecture כו de l'idéogramme en question nous fournit une autre preuve de ce fait, car כו, abrégé de כוכו (héb. כוה), signifie au propre «brûler, consumer»; c'est que le sémitique אכל «manger, consommer» s'applique aussi au feu en prenant la nuance de «brûler, consumer» [1].

Les mots איתי מותי ne signifient pas «avec les morts», mais «avec la mort»; cela résulte de l'hiératique כי נאם־בי. On sait que l'idéogramme נאם ou נא (abrégé de נאמו «produit», ar. נכא) forme des noms abstraits. La locution איתי מותי ראבים «il est lié avec la mort» [2] signifie «il est lié avec les liens de la mort», autrement dit: «il est près de mourir». Au sujet de ראבים, il est intéressant de remarquer que l'assyrien semble employer le participe פאעיל indifférement avec le sens actif et passif suivant l'occasion; du moins, je ne connais jusqu'ici aucune forme qui corresponde au participe passif des langues congénères.

Lignes 27—28. L'hiératique שאך גיג (= dém. מורץ קאקאדי) nous apprend que son équivalent démotique דיאו est un autre nom du mal de tête et du démon qui le personnifie. Pour l'étymologie, le mot דיאו nous laisse l'embarras du choix parmi les racines hébréo-arabes דאי «planer», דהי «survenir (un malheur)», דיח «pousser», דעו «pousser», דוע «ravager, anéantir» d'où דועה «épidémie, fléau», sans compter quelques racines à lettre faible initiale qui se prêteraient aussi à à un rapprochement. L'ambigüité grandit encore par la possibilité de lire טיאו et de comparer la racine hébreo-araméenne טעי «errer». Heureusement le membre de phrase דיאו שא שאך־דושו = hiér. שאך־גיג שאך־מאל נא qu'on lit T. 109, 21—22 nous montre que le seul rapprochement exact est celui de דחא «serrement, souffrance, douleur», et

1 Notons à titre de curiosité que M. Lenormant (Transactions of the society of biblical archaeology Vol. VI, p. 192—193) compare כו aux verbes qui signifient „manger" dans quatorze idiomes turco-finnois et mandjou, verbes dont pas un seul n'a ni la consonne *k* ni la voyelle *ou*!

2 Dans la traduction p. 54, l. 25—26, lisez: „il est lié avec (les liens de) la mort" au lieu de „il se rattache aux morts".

cette étymologie est confirmée par II R. 36, 3*ab*, où שאק־נִיג correspond à דיחו. Il en résulte en même temps que l'élément שאק dans שאק־גִיג joue le rôle d'un simple déterminatif[1].

אימבארו (pour איבּארו), ét. constr. אימבארי «tourbillon, orage» se rattache au sémitique עִפר, עבר, עָבר «poussière» et tout particulièrement à l'arabe עֻבּאר «tourbillon de poussière»; l'équivalent hiératique, אים־באב, signifie au propre «vent lourd, chargé». בּאב, avec complément בּאב־רא, est l'altération de באבתו, hébreu כָּבֵד «lourd, chargé».

אלאכּתו «marche, allure, pas, chemin» (r. הלך אלך) est rendu en hiératique par א־דו, expression identique avec le démotique ארו (r. ארא, sém. עדה «marcher») qui signifie «pas, fois» (voy. p. 50). Suivant une glose, א־דו se lit א־רא; cette lecture vient du verbe assyrien ארו, אארו qui signifie également «aller, marcher» et auquel il faut rattacher désormais l'adjectif לא ארי dont le vrai sens est «impraticable». Cf. ar. עאר (עיר) «errer çà et là»[2].

כאנמא «qui que ce soit» se compose de כאנו «qui» et de l'explétive מא; la paraphrase hiératique équivalente, חאר נא־מי, signifie mot-à-mot «homme-possession»; נא־מי vient du mot נאמו dont il a été question un peu plus haut.

Lignes 29—30. L'idée de «force» qui réside dans le mot איתו (pour אידתו) est certainement due à son type primitif אידו qui, en assyrien comme en hébreu, signifie à la fois «main» et «force». L'équivalent hiératique שי־אום dont le sens de «appui, force» est connu par d'autres passages, représente presque sans altération le nom démotique du blé, שיאום. Cette énigme cryptographique s'explique aisément quand on sait que le blé se dit encore en assyrien איתו pour איטתו, héb. aram. חִטָּה, חִטְּתָה, arabe חִנטה. Il y a donc un rappro-

1 M. Delitzsch, suivi par M. Lenormant, voit à tort dans דיאו qu'il lit טיאו la désignation de la folie. La description poétique qu'on vient de lire ne peut s'appliquer qu'à une affection douloureuse qui peut devenir mortelle, ce qui est le cas des céphalalgies si fréquentes dans les pays chauds. Il est à peine besoin de remarquer qu'il n'y a dans le poëme nulle trace de maux extérieurs, d'ulcération du front par exemple; l'opinion contraire (Lenormant) repose sur la fausse traduction de l'idéogramme סא par „ulcère".

2 L'identification de ארי avec לא אמארי que nous avons supposé aux pages 10 et 42 n'est plus admissible. Voir les intéressantes remarques de M. Stanislas Guyard dans le Journal Asiatique de mai—juin 1879, p. 436.

chement superficiel de mots homophones qui n'ont l'un avec l'autre aucun rapport étymologique. Voilà un fait qui est de nature, ce me semble, à convaincre les plus difficiles.

A נאמירו f. נאמירתו «complet, parfait, entier» de נכר «terminer parachever» correspond à l'hiératique בי־לא, prononcé תיל־לא. Notons une divergence apparente entre les deux rédactions au sujet de la place du suffixe possessif. Dans le démotique איתאשו נאמירתו, le suffixe se joint au premier terme, tandis que dans le correspondant hiératique שי־אום בי־לא בי il se joint au second. J'ai dit que la divergence n'était qu'apparente, attendu que cette construction, quoique rare, n'en est pas moins correcte en assyrien, par exemple אום דאמיקתישו (T. 68. 48) «sa tablette pure» òu «propice». Dans ce cas, l'adjectif est envisagé comme un nom.

מארכאסו est pour מארכאסשו, de מארכאסו «lien» r. רכס. L'équivalent hiératique כא־סאר est un déguisement du démotique כיציר ét. abs. כיצרו, qui signifie également «lien». Cf. la forme cryptographique צא־באר qui vient de ציפרו [1], ét, const. ציפיר «cuivre» ar. צִפֶר.

Ligne 30, Cette ligne contient le début de trois versets hiératiques qui se trouvent dans presque toutes les formules analogues à notre poëme. Je les ai restitués en les simplifiant et dans la traduction seulement, d'après T. 30, 16—31, 32. Ils disent comment le dieu Maroudouk, s'appitoyant sur le sort du malade, va demander à son père Ia, ce qu'il faut faire pour le guérir. Après un échange de compliments entre le père et le fils, le dieu de l'océan lui indique un moyen efficace pour chasser le démon. Je me borne pour le moment à expliquer les quelques idéogrammes nouveaux qui figurent sur cette ligne.

La désignation hiératique de Maroudouk, שיליך־חאר־חי ou plus analytiquement: איר־שי־חאר־חי, a pour premier élément le complexe איר־שי, lu שיליך et expliqué par שא נאבורו «qui vainc, vainqueur» [2] le second élément חאר־חי signifie littéralement: «homme bon». Cette appellation lui est évidemment donnée par allusion aux combats que le dieu livre aux Oudouk en faveur des malades.

שי «œil» combiné avec סי (abrégé de סיכו, sém. שים «poser») ex-

1 Forme secondaire סיפירו (syllabaires).

2 Le féminin שא נאבוראת se trouve dans II R. 57, 14c. On y lit שא VII נאבוראת אן „qui vainc les dieus Sept“. La traduction de שיליך par „qui dispose“ (Lenormant) ne peut pas se justifier.

prime l'idée de «regarder», en démotique אִפְּאלים, niphal de פלם.

Sur le pronom hiératique מאל־אִי voyez l'introduction. L'impératif «va» est rendu cryptographiquement par דו־נא = ניו־נא ou ני־נא, car le signe דו se lit aussi ני. Remarquons seulement que cette valeur rend compte de la forme כי־אין־דו «terre», sur laquelle nous avons laissé planer un doute à la page 9. כי־אין־דו cache le phonogramme habituel כי־אין־ני = dém. מאתו «pays plat traversé de ruisseaux», mot-à-mot: «terre (כי) aux courants d'eau (אין־ני, déformé de איבי, pl. de איבו, syr. אִינָא, éth. אִין «courant d'eau, lac, étang»)

Le groupe כי־אין־ני a une fonction spéciale, c'est de désigner la basse Babylonie qui était traversée de nombreux canaux et appellé habituellement מאת שוּמירים «pays des courants d'eau»[1]. C'est la partie la plus fertile de la Babylonie et elle est mentionnée dans le Talmud sous le nom de חביל ימא «contrée des courants d'eau». La haute Babylonie, moins riche en terres alluviales et par conséquent moins fertile, portait le nom de מאת אכאדים «pays d'Accad», soit à cause de la dureté de son terrain (cf. ar. אכד), soit d'après la ville du même nom (héb. אַכַּד). Le nom d'Accad est devenu dans la suite l'appellation de la Babylonie tout entière[2].

Ligne 32—33 Nous ne pouvons pas analyser le groupe hiératique חוּל תי כיל־לא, employé en commun dans les deux rédactions. Je crois qu'il s'agit d'une plante; cela me semble ressortir du terme אנאר = hiér. או «champ». La plante recherchée se trouvait isolée (אידישישו est formé du suffixe שו et de l'adverbe אידיש, lequel vient de אידו = איחדו «seul, unique») dans le désert (צירי, hiér. אן דין־נא = אן־נא דין־נא. Voir aux lignes 1—2).

Si l'on prend le mot אצו pour le participe de אצא «sortir», se rapportant à la plante, la phrase entière reste sans verbe et l'on ne sait plus ce qu'il faut faire avec la plante. Je ne vois pas d'autre moyen pour obtenir un sens raisonnable que de considérer אצו comme un impératif formé sur le modèle de אכול «mange», אמור «vois» et de quelques autres verbes qui ont un aleph pour première radicale bien que la première radicale de אצא soit en réalité un ו. Le con-

1 Le sens de „courant d'eau" pour שמר résulte avec certitude de II R. 38, 21—25, où le terme שאמוראתו est donné comme synonyme de מידו et אבובו.

2 Je ne sais comment les assyriologues sont parvenus à changer ces divisions territoriales en désignations ethniques et linguistiques. Sans ce malencontreux quiproquo, la question de savoir si la prétendue langue non sémitique de Babylonie doit s'appeler accadienne ou sumérienne, n'aurait jamis été posée et l'assyriologie aurait quelques milliers de pages de moins à jeter au panier.

texte oblige encore à prendre ce verbe, ainsi que son équivalent sacerdotal סאר, dans le sens actif de «faire sortir, cueillir ;» ceci soulève de serieuses difficultés, mais je n'ai rien de mieux à proposer [1].

Lignes 34—35. En assyrien la particule de comparaison כימא détermine les verbes et prend alors le sens de «aussitôt que, lorsque, quand». En hébreu כְּ détermine tout au plus l'infinitif; devant les verbes définis on emploie כַּאֲשֶׁר = aram. כַּד (pour כְּד). Devant l'impératif כימא, a le sens de «et, aussi»; nous en avons un exemple dans le verset suivant. Le système hiératique emploie invariablement l'idéogramme כים et n'a aucun égard aux variations du sens, nouvelle preuve de sa dépendance absolue de l'assyrien.

L'idéogramme שא־כאש, formé de שאמשו, ne s'emploie que dans le style mixte. L'idéogramme proprement hiératique, אן־פאר, a déjà été expliqué à la page 23.

איריבי, présent qal de ארב «entrer»; le prétérit est אירוב. Le soleil rentre chez lui tous les soirs; sa demeure nocturne se trouve dans la barque qui navigue sur l'océan de la lune (Voir page 22—23).

כותימא «couvre» se compose de כותים, impératif paël de כאתאמו «couvrir» et de l'explétive כא. En assyrien le verbe «couvrir» régit deux accusatifs, celui de l'objet qu'on couvre et celui de l'objet avec lequel on couvre, de là, la construction צובאתא קאקארכא כותימא, mot-à-mot: (avec) un mouchoir (turban ?) ta tête couvre». צובאתו, acc. צובאתא (r. צבת «prendre») désigne toute espèce de vêtement et de coiffure ou de voile. Pour son équivalent hiératique כו et sa triple significaton de «flamme» de «demeure» et de «vêtement» voy. p. 13 et 39.

כימא est ici un adverbe de temps: «et en même temps, et aussi».

איצירמא est composé de איציר, impératif de la racine אצר = sém. עצר «retenir, enfermer, serrer» et de l'explétive מא. En hiératique, le verbe dont il s'agit est rendu par l'idéogramme de l'anneau et des viscères, חאר (abrégé de חארו «trou, creux»). L'explétive est exprimée par la conjonction או préposée; c'est que la particule מא, prononcée peut-être וא, sert souvent de conjonction, surtout dans la langue populaire des dépêches officielles (IV R. 54, n° 1, l. 9, 22, 24, 25, 27, 28, 30 etc.).

Lignes 38—39. A שירו, ét. obl. שירי, l'hébreu שַׁחַר «aube»,

1 Après un nouvel examen, je pense que אצו est tout de même un participe déterminant la plante, mais qu'il faut suppléer le verbe „être". La traduction exact de ce verset est donc: „(il est) un . . . qui pousse isolé dans le désert".

aurore», répond la périphrase hiératique איד־תיך זי־נא mot-à-mot «près de la voûte (céleste) apparaissant». Cette correspondence est aussi donnée dans II R. 27, 12cf. Le mot לאם qui suit et qui n'a pas de correspondant hiératique, semble être un synonyme de שירו et signifier «matin». Ce sens convient parfaitement dans le passage suivant: אש II אור־מי לאם (var. לאאם) אן שא־מאש נאפאחי כים אן־אים שא מוח־שונו אישנום (ou ריהצי) ניר־פאל (Norris 685) «Pendant deux jours dans la matinée, au lever du soleil, je les assaillis comme un orage».

Ligne 40. מאנזאזו, ét. constr. מאנזאזי «endroit où l'on se tient (= hier. כי־דו־בא), gite, place» vient de נזז «se tenir debout». Le verbe qui doit répondre à l'hiératique או־מי־ני־בו «étends» ou «répands» présente dans la lithographie anglaise les syllabes שא־שו־שו. En prenant les deux premières syllabes pour l'idéogramme habituel de אדירו (voir p. 39), on obtient la forme אידירשו «entoure-le» ou peut-être «retourne-le, verse-le».

Ligne 41. L'hiératique או־מי־תי précédé de קאת=שו «main», revient dans la ligne suivante, où lui correspond le démotique ליכימא «prends», impératif de לאקו, héb. לקח «prendre». La restitution dans la phrase vulgaire de מא . . . en ליכי]מא s'impose donc d'elle-même. Le mot כורום בא qui précède, constituant le régime du verbe «prendre» et représenté par le signe 399 que la glose adjacente ordonne de lire אנא [1], est certainement défectueux. Je suppose כורומו, forme contractée pour כורכושו «ses fibres», ar. שרש, ou bien «ses racines», hébreu שרש. Remarquons cependant que le mot usuel pour «racine» est שרשו avec deux chuintantes (T. 32, 55).

Ligne 42—43. שארתו, ét. constr. שארת signifie en assyrien non «cheveu» comme le sémitique שער, mais «laine, poil et charpie». Son idéogramme est סיך, abrégé probablement de סיכתו «couverture» r. סכך. Cette signifiation résulte de T. 33, 28—35, 38—45, 48. Le cheveu ou la chevelure se dit en assyrien פארסינו ou בארסינו (Déluge, Col. V, 26) r. פסנ.

אוניכו ét. constr. אוניכי, hiér. צו כאר, semble désigner une jeune femelle du menu bétail, une jeune brebis ou une jeune chèvre, avec

1 אנא se rattache vraisemblablement au signe אן, dans le sens particulier de שי אנתום שא (II R. 29, 70,71 ab) „épi de blé“. שי ou שבולתום

la peau sert à fabriquer les outres à lait, comme il ressort de T. 135, 52, 53. Ce trait exclut le gros bétail et plus encore les grands pachydermes comme la chamelle. La forme אוניכו nous laisse l'embarras du choix entre les racines אנק, ינק, חנך et d'autres encore.

La jeune femelle doit être לא פיתיתי «intacte» mot-à-mot «non ouverte». L'édition anglaise porte לא צאבתיתי, ma correction repose sur T. 135, 53. La rédaction hiératique emploie la tournure אוש נו זו «qui ne connait pas de mâle (אוש abr. de אושו «membre viril» et par synecdoque «mâle, serviteur»).»

Ligne 45. קאקארי מארצי est une négligence pour קאקאר מארצי, hiér. שאק חאר תו־רא כית «la tête du malade». — רוכוס impératif qal de רכס «lier, attacher», hiér. סאר.

Ligne 46. כישאדו, ét. constr. כישאר, signifie «cou» (éth. כסאר) et par extension, «encolure, bord, rive». Le verbe כשר signifie tantôt «aborder, entrer», tantôt «entrer en possession, acquérir, conquérir, prendre, posséder». De là, les substantifs כישודו «possession, avoir, bien» et כישיתו (pour כישירתו) «acquisition», ar. כִּשְׁר «gain», כָּאשֵׁר «gagnant». Il est probable que l'ethnique כַּשְׂדִּים «Chaldéens» veut dire au propre: «riverains (de l'Euphrate)». Le nom national des Hébreux, עִבְרִים, formé de l'expression géographique עֵבֶר הַנָּהָר «côté ou rive du fleuve[1]», n'est peut-être qu'un simple synonyme de כַּשְׂדִּים. Cette explication résoudrait d'une façon naturelle toutes les difficultés auxquelles le nom hébreu a donné lieu jusqu'ici.

La signification de l'impératif écrit רוסוכא est certaine, grâce à l'hiératique או־מי־ני־סאר «attache, lie». Mais faut-il en conclure que la signe סו se prononce aussi כוס et lire le verbe en question רוכוסמא, parallèlement à la forme רוכוסמא du vers précédent? Je n'ose l'affirmer pour le moment, attendu que nos textes présentent plusieurs fois un substantif רוסו dans le sens probable de «lien». Notez surtout dans T. 182, 12—14 le parallélisme des mots רוסי, רוחי et כיציר, dont le dernier signifie certainement «lien».

Lignes 47—48. La lacune des commencements de lignes se rétablit facilement: hiér. שאק־גיג, dém. מורוץ קאקארי «le mal de tête». La restitution du membre de phrase qui suit n'est pas aisée. On lirait volontiers dans le vers démotique שא איש סו [אבי]לי

1 Sur le sens de cette expression, voir mes Mélanges d'Epigraphie et d'Archéologie sémitiques p. 72 suiv.

באישו «qui est dans le corps de l'homme». Dans le membre de phrase hiératique, le signe ס «corps» devait se trouver avant חאר אורו-לו בית «(dans) le corps de l'homme». Peut-être n'y avait-il qu'un blanc après ce signe sans lacune. Pour la fin de la phrase, on observe que la version populaire a simplement ליתאסיח «qu'il disparaisse, qu'il s'éfface» tandis que la version sacerdotale offre א כים נאן־אים־מא־רא־אן־זי־זי «qu'il disparaisse comme l'eau».

Lignes 49—50. ·Dans le verset démotique il y avait peut-être כימא א]ילתי «comme une feuille (אילתו serait l'équivalent de l'hébreu עָלֶה)», ou bien כימא נ]ילתי «comme un fétu, une paille»: comparer l'araméen גְלָא, גילא. Ce dernier rapprochement me paraît plus vraisemblable. L'équivalent hiératique a disparu dans la lacune.

שארו «vent, ouragan» est rendu ici par le phonogramme אים־ רי־א «vent soulevé». Au verbe אובלא (pour אובילא), aoriste paël de אבל, ובל «emmener, emporter» répond l'hiératique שו. Il ne semble pas qu'il manque rien après le signe בים.

Incantation II (T. 15, 52—16, 26).

Les vingt premières lignes sont en grande partie détruites; le reste, en double rédaction, est assez bien conservé. Aux lignes 2, 3, 8, 9, 10, 11 12 la phrase démotique est insérée au milieu de la phrase sacerdotale qu'elle coupe en deux. La ligne 2 renferme les mêmes commencements de versets hiératiques qu'on a remarqués dans l'incantation qui précède. Cette pièce manque à la fois de refrain et de souscription.

52—53 Le (démon) Mal-de-tête . . . . pays, seul, inexorable,
54—55 . . . . . . s'empare de l'homme.

Manquent 10 lignes

66—67 . . . . . n'enlève pas.

Manquent 4 lignes

Col. II, 1 . . . . tous les jours, il enlève (?) des troupeaux (?).
2 Le dieu Maroudouk voit etc.
a. Ce que je sais etc.
b. Va mon fils etc.
3 Prends la laine d'une jeune brebis intacte;
4—5 qu'une devineresse l'attache à droite, qu'elle fasse de même à gauche.
6—7 Noue deux fois le noeud des Sept;
8 récite l'incantation d'Eridou;

9 entoure la tête du malade;
10 entoure le cou du malade;
11 entoure son tronc;
12 serre ses membres,
13—14 (et) qu'il (le malade) s'asseoie sur son lit.
15—16 Asperge-le (alors) avec l'eau enchantée;
17—18 (et) le Mal-de-tête, semblable à . . . . s'enfuira au ciel devant toi;
19—20 semblable à . . . . il s'en ira vers la terre.
21—22 L'ordre d'Ia prévaudra!
23—24 Damqit aura le gouvernement!
25—26 O Maroudouk, fils aîné de l'Océan, l'image propice est à toi!

La perte de la première partie du poëme empêche de reconnaître le caractère de l'introduction. La seconde partie prescrit à peu près le même moyen que la précédente incantation; on exige de plus, l'assistance d'une devineresse et l'aspersion avec de l'eau enchantée. Dans la troisième partie le départ du démon est représentée comme une victoire remportée par Ia et son épouse Damqit; c'est que l'incantation à l'aide de laquelle on obtient ce résultat, tire son origine de la ville d'Eridou, dans la basse Babylonie, le siège principal et antique du culte d'Ia et de son fils Maroudouk. Une invocation à ce dernier dieu termine la formule.

Lignes 52—53. Je ne suis pas en état d'analyser le verset hiératique dont la lecture même n'est pas tout-à-fait certaine. Même incertitude pour quelques signes du verset démotique. Pour אידיש voy. p. 70. Les mots נוישו לא נאמו, littéralément «sa hauteur ou fierté ne baissant pas» signifie peut-être «implacable, inexorable».

On ne peut rien tirer des lambeaux de phrases qui restent à la fin de cette colonne; remarquons cependant la correspondance de l'hiératique און־דא־און־גא־נא au démotique אינאישו «il enlève».

Col. II. Ligne 1. Il s'agit, semble-t-il, d'un enlèvement de troupeaux; on connait l'idéogramme אוח mais nous ne saurions expliquer dans l'état actuel de nos connaissances ni l'à propos de cette image, ni l'emploi des trois א qui suivent ledit idéogramme.

אוד־מישאם, lu אומישאם, est un adverbe formé du substantif אומו, sém. יום «jour»: il signifie «chaque jour, tous les jours, journellement». Une formation analogue s'observe dans שאתישאם «chaque année, tous les ans, anuellement», de שאתו «an», héb. שָׁנָה, aram. שַׁתָּא.

אושתאבארו ištaphal de la racine ברר, apparentée à פרר, פרם, ברץ, פרץ (voir p. 53) «séparer». Son correspondant hiératique ני־ני doit se lire איל (syllabaires) r. אלא, sém. עלי «lever, enlever».

Lignes 4—5. La devineresse, וָנִישְׁתוּ[1] פאריצתו, est désignée en hiératique par les idéogrammes ראך חו או דא נא־א, mot-à-mot «femme oiseau faisant déplacer», ce qui rappelle le phonème de la prophétie dont nous avons parlé à la page 51. L'oracle, expression de l'ordre immuable des dieux, se dit en assyrien פירצתו (T. 98, 49). On connait maintenant quelques uns des oracles prononcés par des devineresses officielles sur la demande de personnages royaux (T. 198—200).

ליתציב est probablement une forme contractée de ליתאציב, précatif iphteal de la racine נצב «planter, fixer, placer»; toutes ces significations ont passé à son équivalent hiératique, כאר. Les mots אימנא et שומילא, héb. יָמִין et שְׂמֹאל, doivent s'entendre adverbialement «à droite, à gauche». L'idéogramme de la droite est איד זי־דא «main ferme» (Cf. p. 55); la gauche s'exprime par איד כאב(בו), voulant dire peut-être «main lourde» (כאב abrégé de כאבתו? Cf. p. 68).

ליזיב «qu'elle suive, qu'elle répète», précatif d'une racine אזף comparable à l'arabe וזף[2]; ce sens résulte de l'équivalent hiératique תאב que nous avons expliqué à la page 65:

La racine assyrienne כצר répond à l'hébreu קשׁר «lier». L'hiératique כא־סאר «bouche-lien» est un rébus sur le démotique כיצרו, ét. constr. כיציר «noeud, lien». Cf. p. 69.

Ligne 7. שיבאת est l'état construit de שיבתו ou שיפתו (racine אשב, אשף, d'où l'hébreu אַשָּׁף «charmeur»), Talmud. שיבתא «charme»[3]. L'hiératique (נאם־)שוב vient de la même racine. Ajoutons que la lecture possible, נאם־רו, conduit aux vocables רואתו et רוּש qui sont synonymes de שיבתו. L'incantation recommandée est rapportée à איר־חו, complexe qui signifie «ville bonne» mais qui, en réalité, déguise le nom de la ville d'Eridou, אירידו, située dans la basse Babylonie et célèbre par le grand et antique temple consacré à Ia et à Maroudouk. En effet, le signe חו a entre autres la valeur דו, laquelle est l'abréviation de דוג. L'orthographe hiératique pure, איר־חו־גא indique cette origine par l'adjonction du complément גא,

אידי, impératif de נדא, «jeter, poser», sém. נדה hiér. סי, abr. de סימו, sém. שׂים «poser».

Ligne 11. נאפישתו semble désigner ici le tronc du corps hu-

1 Lire ainsi dans T. 15, 5 au lieu de פאריישתו.

2 Ou bien faut-il penser plutôt à l'hébreu יסף = וסף „ajouter, répéter" et transcrire ליסיף?

[3] Les commentateurs entendent sous ce mot une sorte de génie malfaisant.

main, hiér. פא־ני זי, mot-à-mot peut-être «proéminence de pourtour». On pourrait croire que l'acception de «tronc» se cache aussi dans le sémitique נפס, נֶפֶשׁ au sens de pierre funéraire, en supposant que cette pierre représentait primitivement le tronc du défunt. Il faut cependant remarquer que dans l'hébreu postérieur, נפש désigne plutôt un monument couvert, sous lequel on peut se mettre à l'abri (נשרים ונפשות שיש בהן בית דירה, Erubin 53*a*), ce qui convient parfaitement au sens ordinaire du verbe נפש qui est «se reposer».

Ligne 12. Au tronc sont opposés les membres qui forment comme des appendices du corps, משריתי, racine probable שרא = héb. סרח «trainer», Le sens de cet mot est indiqué avec évidence par l'hiératique איד שו ניר «main droite, main gauche, pieds».

רוכים, impératif du paël de רכם: «attache fortement». L'intensité de l'action exprimée par cette forme verbale n'est pas rendue dans la rédaction hiératique, laquelle offre simplement le qal כאר.

Lignes 13—14. Le lit ou gîte, אירשו, héb. עֶרֶשׂ, est indiqué par les idéogrammes (איץ־נא־דא(בית «bois de repos». Le verbe אשב sém. ישב «être assis» dans לישיבמא est rendu en hiératique par le signe נינין qui signifie «assembler, réunir».

Lignes 15—16. L'hiératique מוח qui exprime l'idée de אילי «sur, dessus» est abrégé de מוחו «hauteur, élévation, le dessus»; la racine כרוח «être grand, haut, élevé» a aussi produit l'adjectif מאחו «haut, élevé, grand, sublime» synonyme de צירו.

Lignes 17—18. Le sens de תארימאני תיניתתי nous échappe; la séparation même des mots est incertaine. On voit néanmoins par l'expression hiératique אים דו־בא qu'il s'agit de quelque chose (אי־ני «poussière ?) enlevée par le vent. Dans ליזובא, on observe l'emploi du regime direct avec le sens du regime indirect: ליזו פאנובא «il s'en ira devant toi». Cf, l'hébreu יְצָאוּנִי pour יָצְאוּ מִמֶּנִּי.

Lignes 19—20. Ici, il est au contraire question d'un objet qui descend en bas. Du nom de cet objet et de l'adjectif qui le déterminait, il ne reste que les fragments כותי . . אירי . . que nous ne savons comment restituer. S'agit-il de torrents? Les idéogrammes équivalents א־קיד פאל־אי־ני littéralement: «eaux de l'abime (?) qui passent» le feraient supposer.

Lignes 21—22. אמאתו «ordre» ét. constr. אמאת, vient de la racine אמא, sém. ומי «conjurer, adjurer»; l'équivalent hiératique כא «bouche» en exprime bien insuffisamment l'idée. לישתימאת, mieux לישתימאר, précatif ištaphal de la racine אמר, sém. עמד «être debout

ferme». En hiératique, cette idée est rendue par le phonème אור־דו «sortir» déterminé par פא «mémoire, mention».

Lignes 23—24. L'épouse d'Ia porte en hiératique pur le titre דאם גאל־נון־נא «souveraine grande (et) excellente». En style mixte, elle est désignée par דאם־כי־נא, phonogramme qui signifie «souveraine de vérité ou de fermeté». On ne connait pas encore la prononciation démotique de ce nom. La prononciation *Dauké* transmise par Damascius me fait croire que la forme assyrienne était Damkit, דאמכיתו «la pure, la propice», féminin de דאמקו «pur, propice (voir p. 34)» et que le complexe דאם־כי־נא est le résultat d'un rébus où l'on a pris la première syllabe דאם pour l'idéogramme de «souveraine, épouse» et rapproché la seconde syllabe כית du substantif כיתו «vérité, fermeté», féminin de כינו; de là, le phonème כי־נא.

לישתישיר précatif istaphal de la racine commune sémitique אשר «diriger, commander, rendre propice». Son équivalent hiératique habituel est סי־די, phongramme formé du verbe שאארו, שדו (ar. סיר) synonyme de אשר. Dans T. 148, 14 on lit: דיני דינא אלאכתי שידא «juge mon jugement, dirige ma marche», Ici le complexe סי־די est précédé du déterminatif פא.

Lignes 25—26. Du nouvel idéogramme de Maroudouk שיליך־אלים־נון(־נא) signifiant «vainqueur, antilope prodigieuse» nous connaissons déjà le premier élément (p. 69); le dernier élément נון veut dire «grand, prodigieux». Le signe que, d'après une glose, nous transcrivons אלים s'orthographie ניר־א־ישי, littéralement «pied-eau-source» désignation métaphorique des antilopes (דיתאנו II R. 6, 7*cd*) que leurs courses rapides altère très-vite et oblige à rechercher les sources. Dans les hiéroglyphes égyptiens la soif est représentée par un veau debout auprès d'une source. La comparaison des dieux avec des antilopes est fort usitée dans la poésie assyrienne. Voir p. ex. T. 51, 19—20, d'où il résulte avec évidence que l'idéogramme ordinaire de Maroudouk, צור־אור (transcrit אמאר[1]־אור), veut dire en réalité «antilope éclatante» et nullement «lumière du soleil» comme prétendent quelques assyriologues. On le voit, les deux phonogrammes complexes qui désignent le vainqueur des Oudouk (מאר־אורוכי, d'où l'orthographe hébraïque מראדך) ne sont que des variantes d'une même conception[2].

1 La transcription de צור־אור par *Amar-Outouki* (Lenormant) n'est pas prouvée, attendu que la glose *Outouki* (II R. 48, 34*a*) appartient à un autre signe. Si elle l'était, on devrait regarder *Amar-Outouki* comme un rébus sur le démotique *Mar-Oudouk* „seigneur ou vainqueur des Oudouk.

2 Ainsi tombent les spéculations de haute fantaisie que les accadistes ont fondées sur la soi-disante dualité des dieux babyloniens. C'est en méconnaissant le rapport primitif entre שיליך־חאר־חי et שיליך־אלים־נון d'une part et entre

רישתו «premier-né», adjectif formé de רישתו (héb. ראשית) «commencement» (hiér. שאק = ריש) au moyen de la terminaison ו, l'hébreu י־ Pour אפסו «océan» et son équivalent hiératique זו־אף, voyez p. 52. בונו figure souvent dans nos textes dans le sens d'image et de symbole, absolument comme בונאנו (p. 40) ; son correspondant hiératique תאך־תאך-לי est obscur. Pour רומקו «pureté, faveur» voyez page 34.

כומא «à toi, tien» adjectif formé du suffixe de le 2e personne כ, de la terminaison ו que je viens de mentionner et de l'explétive מא. L'hiératique זא־אן־נאן montre le même procédé de formation, sauf l'explétive. Les autres personnes se complètent probablement comme suit: אומא «à moi», שומא «à lui», נומא «à nous» כונומא «à vous», שונומא «à eux».

Incantation III (T. 16, 27—18, 4).

La pièce tout entière est en double rédaction. Aux lignes 67, 40 et 41, le verset démotique est enclavé entre deux tronçons du verset sacerdotal. La seconde moitié de la formule est défigurée par des lacunes irrémédiables. Point d'invocation à la fin.

27—28 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête s'empare de l'homme;
29—30 le serrement, le mal de poitrine s'empare de l'homme;
31—32 le (démon) Mal-de-tête accourt comme la vague;
33—34 le (démon) Mal-de-tête (accourt) depuis le lever du soleil jusqu'au coucher du soleil;
35—36 le (démon) Mal-de-tête gronde et hurle,
37 sur mer aussi bien que sur la vaste terre;
38—39 les petites vagues sont des vagues passagères;
40 les vagues à lui (au démon) sont des vagues énormes.
41 (Le dieu) aux vastes oreilles, seigneur d'Eridou [voit cela et dit dans son cœur:]
42—43 Le (démon) Mal-de-tête court comme un taureau;
44—45 «Le (démon) Mal-de-tête court comme un fou»!
46—47 Il s'approche de son père et lui adresse ces paroles (?)
48—49 «Mon père, le (démon) Mal-de-tête s'empare de cet homme;

ce dernier et אמאר־אוד de l'autre, comme aussi la vraie signification du nom de Maroudouk, qu'on a pu écrire: „Maroudouk . . tout local et très-secondaire (comment le sait-on ?) fut assimilé à l'accadien Silik-moulou-Khi (qui dispose (non !) le bien pour les hommes) . . . Mais jamais le texte primitif accadien des livres religieux ou magiques, non plus que les inscriptions les plus anciennes, n'établissent d'assimilation et de confusion entre Silik-moulou-Khi et Amar-Oudouki dont le nom accadien a produit la forme Maroudouk des documents sémitiques; l'assimilation n'apparaît que dans les versions assyriennes, notablement postérieures au texte accadien (L. D. B. A. p. 15). La prétention de savoir mieux l'accadien que les scribes assyriens n'est vraiment pas sérieuse.

50—51 comme un . . . qui monte vers son . . . il reste sur lui;
52—53 aie pitié de lui ?], anéantis sa maladie!»
54—55 Son père Ia ?] lui répondit:
56—57 «Va mon fils Maroudouk ?] retranche [la maladie ?] qui le trouble

Lacune de huit lignes.

66—67 . . . . . . joins [derrière ?] lui;
68—69 le (démon) Mal-de-tête [s'en ira ?] comme une colombe (qui s'en va) vers son nid;
70—71 comme un corbeau, [il s'en ira] vers le ciel;
Col. III, 1 comme un oiseau, il s'envolera vers les vastes espaces;
2 il (le malade), sera confié aux mains propices de son dieu».

Ce chant se compose en partie de formules connues. Le démon est représenté comme remplissant de ses hurlements la terre et la mer et les douleurs qu'il produit sont compareées à de grosses vagues. Le dieu Maroudouk reçoit la remarquable épithète de dieu «aux vastes oreilles» c'est-à-dire prompt à écouter les prières. Les lacunes nous empêchent de connaître le remède indiqué par Ia. On voit par le verset final qu'après le départ du démon le patient est de nouveau confié aux mains de son dieu gardien qui doit le protéger contre le retour du génie malfaisant.

Lignes 29—30. Le mot ריאו doit être pris ici dans le sens propre de «serrement, oppression», L'expression מורוץ דארא parait signifier «mal de poitrine» mot-à-mot «mal des deux mammelles». Je prends דארא pour le duel de דארו «mammelle» cf. héb. דַּד. On lit dans II R. 16, 51—52*a*: נאקו ישנוקא אדארא, ce qui signifie peut-être «la nourrisse a llaite le nourrisson». L'équivalent hiératique offre l'idéogramme סא א = dém. כאשארו (II R. 27, 47—48*cf*) «fibres» (cf. ar. מסר «corde faite avec des filaments de palmier, fibres ligneuses») précédé de היך, déterminatif du cou et du torse». La chaleur excessive de la tête cause une agitation pénible à la poitrine.

Lignes 31—32. Sur l'idéogramme (א-)א־מי «vague, onde», voyez plus haut à la page 10. La lecture א־גו que les gloses attribuent à cet idéogramme, vient de son équivalent démotique, אגו.

L'idée de «depuis», en démotique simplement אישתו «de», est rendue en hiératique: הא בו, phonème qui équivaut à une expression אנא אישתו «à de»; ces compositions de prépositions sont très-usitées en assyrien, exemples: אנא אילי «au dessus», אנא איתי «avec» etc. En hébreu, la préposition מִן «de» dans le sens de «depuis», se combinant avec ל «à», donne de même naissance à la forme לְמִן.

צית, état constr. de ציתו «sortir», a pour racine אצא = sém. יצא ; c'est l'hébreu צֵאת.

איריבו «entrée, descente, coucher du soleil», héb. עֶרֶב. L'équivalent hiératique שו exprime surtout l'idée de «descente».

Lignes 35—36. La forme exacte du verbe mutilé . . איראש est douteuse, l'hiératique הארּ-דו, littéralement «viscères-aller», semble indiquer l'idée de bruit.

Le verbe שאמו «crier, parler» est rendu par l'idéogramme די «annoncer» précédé du déterminatif כא «bouche».

Lignes 38—39. ציחירוּתו, ét. constr. ציחירותי est le pluriel de ציחירו = צאחרו «jeune, petit»; c'est l'hébreu צָעִיר et l'arabe צעיר. L'hiératique תור-תור-לאל pour תור-לאל-תור-לאל offre le pluriel par redoublement de l'idéogramme תור «petit» suivi de לאל «faible».

La construction אני אילאך présente un manque d'accord, le nom étant au pluriel et le verbe au singulier. Le démon est censé soulever des vagues énormes, אגו ראבותי (l. 40), devant lesquelles les vagues ordinaires paraissent infiniment petites et passagères. Par cette image l'auteur veut probablement peindre à la fois la force du démon et la violence de la douleur qu'il cause.

Ligne 41. Maroudouk est désigné ici par le complexe hiératique (א־)בור־נון-סי «Antilope aux grandes cornes», épithète qui se rattache à celles que nous connaissons déjà (voir p. 78), tandis que la rédaction démotique le mentionne sous le tirte de ראפשא אוני «doué de vastes oreilles» c'est-à-dire «exauçant les prières des hommes», par opposition aux démons que la prière ne peut fléchir. Les deux doubles lignes qui suivent semblent être les paroles que Maroudouk se dit à lui-même comme pour motiver la mesure qu'il va prendre contre le démon.

Lignes 44—45. Les mots כיץ ליבי «à qui on a arraché le cœur» expliqués plus haut (p. 64) semblent avoir ici le sens spécial de «fou, insensé»; c'est l'hébreu חֲסַר־לֵב. La rédaction hiératique emploie ici l'idéogramme (א־)כיר(־נא) qui est formé de ליד־ליב, littéralement «naissance(?)-cœur».

Lignes 46—47. Le sens des idéogrammes לי-תאר est déterminé par T. 18, 9—10, où ils sont rendus par פאכידא «qui cure, commande, soigne, protége» etc. Comme substantif לי־תאר signifie probablement «avis, nouvelle». Je ne sais comment rétablir le verbe mutilé נאלשו . . . qui signifie «adresser la parole, répondre» comme le prouve le correspondant hiératique.

Lignes 48—48. L'hiératique תאר־רא ליב = dém. דייש אמילי «à l'homme» est évidemment une faute pour תאר־רא תא comme T. 16, 27.

Lignes 50—51. Les idéogrammes אי מון équivalent au démotique בית ליביתי «maison de briques»; cette expression me paraît désigner le tombeau où le cimetière. Faute de pierres, les Babyloniens enterraient leurs morts dans des compartiments faits avec des briques.

La lacune qui suit ne permet ni de reconnaître l'objet de la comparaison, ni de restituer le mot mutilé ביתאישו (?) . . .

ראכבאת est un participe féminin de רכב «monter», hiér. בו. — L'idéogramme רו rend ici le verbe איתאשיב, ittaphal de אשב, sém. ישב être assis, rester, demeurer»; pour les autres racines homophones, voyez plus loin.

Lignes 52—53. תור־רא est pour נאם־תור־רא, dém. טורצו «mal, maladie». — לו אובים ou לוכים, second impératif de נכם, «couper, retrancher, briser», hiér. פא.

Lignes 56—57. רו־לוח־תא «troubler» représente souvent la racine דלח, — לושאלים second impératif de שלם «dominer, dompter».

Lignes 66—67. אושוק, impératif de נשק «baiser, baisser»; l'équivalent hiératique רו sera expliqué plus loin.

Lignes 58—69. La colombe סומאתו est indiquée en hiératique par תו תו «oiseau qui revient ou rentre».

אפתו forme féminine de אבו (אפו) «creux, trou», signifie «nid, cellule. lucarne, fenêtre». Cf. aram. אפתא. Le mot-à-mot de l'hiératique לאל־(ou אפ) אב est «nid (= creux: אפ abrégé de אפו) — incliné ou suspendu». Sur לאל voyez p. 58.

Lignes 70—71. אריבו, ét. const. אריבי «corbeau», héb. עֹרֵב, aram. עוּרְבָא, ar. غراب. L'équivalent hiératique נאם־צאב signifiant au propre «multitude» (צאב, abrégé de צאבו, héb. צָבָא «armée, multitude») désigne à la fois le «corbeau» et la «sautrelle»; c'est le résultat de l'homophonie entre les mots אריבו «corbeau» et אריבו «sautrelle», héb. אַרְבֶּה, compliquée d'une fausse étymologie qui rattache ces mots à la racine רבא «se multiplier». Le caractère factice de la formation de ces phonèmes hiératiques saute tellement aux yeux que tout commentaire est inutile.

Col. III. Lignes 1—2. ליתאפראש «il s'envolera» précatif de l'ittaphal de פרש «s'envoler», idée que la rédaction hiératique rend par le signe תאל=רי «lever, élever».

Ligne 3—5. לִפָּאקִד «il sera confié «précatif niphal de פקד «être chargé de quelque chose, soigner, protéger».

Incantation IV (T. 18, 5—19, 39).

Cette pièce, d'une conservation assez satisfaisante, présente une double rédaction complète. Aux lignes 19—23 le verset démotique est enclavé entre deux portions du verset sacerdotal. Le commencement et la fin sont indiqués par le signe אִין «incantation».

I

5—6 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête opprime en haut, ravage en bas ;
7—8 il affaiblit la force de l'homme libre vigoureux ;
9—10 il ne laisse pas revenir la force de la femme pure ;
11—12 il se loge dans le corps du malade ;
13, 14—15 la déesse Ištarit dont le palais, séjour de délice,
16 est inaccessible, il la fait descendre de la montagne ;
17—18 elle s'approche du lit de l'homme mourant.

II

Chœur des dieux.

19 Qui rétablira l'homme ?
20 Qui est-ce qui emportera (?), qui est-ce qui chassera (le démon) ?
21 C'est Ištarit, fille de Sin ;
22 c'est Nergal (?), fils de Bel ;
23 c'est Maroudouk, seigneur d'Eridou ;
24 ce sont eux qui le chasseront du corps de l'homme mourant.

III

26—27 . . . . . attache ;
28—28 on a apporté le beurre d'un troupeau pur ;
30—31 on a apporté la lait d'un bétail pur ;
32—33 sur le beurre sacré (qui vient) d'un troupeau pur, récite une incantation ;
34—35 l'homme, fils de son dieu, sera protégé ;
36—37 cet homme brillera comme le beurre ;
38—39 il sera éclatant de pureté comme le lait ;
40—41 sa gloire resplendira comme l'argent purifié ;
42—43 il reluira comme l'airain ;
44—45 confie-le au Soleil, le premier-né des dieux ;
46—47 le Soleil, confiera sa paix aux mains propices de son dieu. Incantation.

Cette formule tripartite se distingue des precédentes aussi bien par sa disposition que par le moyen employé pour chasser le démon. La première partie représente le démon comme un être puissant qui porte partout la destruction mais s'acharne tout particulièrement contre les hommes, sans égard à leur position ni à leur sexe et se loge dans leur corps pour mieux les tourmenter. Ces méfaits finissent par alarmer Ištarit la mère compatissante du genre humain, laquelle est obligée de quitter la montagne divine et son palais inaccessible et de se rendre auprès du malade pour lui rendre courage. La seconde partie contient une demande et une réponse du chœur des dieux qui veulent savoir lesquels d'entre eux seront chargés de combattre le terrible démon. Il leur est répondu que les divinités auxquelles incombe ce devoir sont Ištarit, Nergal (?) et Maroudouk. La troisième partie, enfin, fait connaître le moyen de la guérison. Elle consiste en une incantation qu'on récite sur un mélange de beurre et de lait très-pur et venant de bestiaux consacrés aux dieux. D'autres textes nous apprennent que cette boisson enchantée est absorbée par le malade. Celui-ci étant débarassé du démon qui le souillait et ayant acquis un haut degré de pureté est réintegré dans les mains de ses divinités gardiennes par l'intermédiaire du dieu Soleil qui, en sa qualité d'arbitre suprême, peut absoudre le pécheur repentant.

Lignes 5—6. Les expressions אשׁ כי־תים — אשׁ אן־אי «au ciel et sur la terre» veulent dire «en haut et en bas». Le participe ראכים «liant, attachant» paraît avoir ici le sens de «dominer, tyranniser, opprimer».

אינאסאח, second aoriste[1] du verbe נסח «arracher, renverser, bouleverser» (voir p. 33 et 65); le premier aoriste[1] est איסוח.

Lignes 7—8. A l'hiératique דון (abrégé de דונו «force»), synonyme de ראן, qui correspond au démotique אידלו (voir p. 12) «homme libre», on peut comparer le terme hébréo-araméen pour homme, גֶּבֶר, גַּבְרָא, גּוּבְרָא qui vient de la racine גבר «être fort».

Le mot אימוקו, ét. constr. אימוכי, quoique dérivé de la racine commune sémitique עמק, ne signifie pas «profondeur» mais «force, vigueur», hiér. איד (voir p. 17 et 38). Sur תוך, voyez p. 10. Notons l'inversion poëtique qui met le membre de phrase déterminant avant le nom déterminé (שא אידלי ביל אימוכי אימוכישׁ, littéralement: «de

1 Nous nommerons désormais ainsi les deux formes de l'aoriste que nous avons appelées jusqu'ici, aoriste et présent, cette dernière appellation étant trop précise pour la conception du temps dans les langues sémitiques. Pour nous conformer à l'usage des grammairiens, nous réservons le nom de prétérit à la forme verbale, assez rare en assyrien, dans laquelle les suffixes personnels sont postposés.

l'homme libre, maître de force, sa force») parcequ'elle est d'un fréquent usage dans la rédaction hiératique. Sans inversion, cette dépendance d'état construit pourrait être exprimée, soit à la façon hébraïque אימוק אידלי ביל אימובי «la force de l'homme libre, maître de force», soit avec la redondance araméenne אימוכישו שא אידלי ביל אימובי, mot-à-mot: «sa force de l'homme libre, maître de force».

איתאתי me semble être un aoriste itaphal du verbe נתא pour נטא «baisser, affaiblir»[1], héb. נטה «incliner, baisser»; la signification est garantie par l'hiératique בי «mort, faible», voyez p. 58.

Lignes 9—10. Le mot ארדאתו, féminin de ארדו «esclave, serviteur» qui désigne au propre la servante, la femme secondaire, la concubine, en un mot celle qui est soumise à la femme légitime, אשאתו, est souvent pris dans le sens de femme en général sans la moindre nuance de mépris, témoin l'équivalent hiératique כי-איל qui veut dire littéralement «endroit pur» et auquel on peut comparer idéogramme de la mère, מאל-אן, «maison divine». Sur דאמיקתו, voyez p. 78.

איסא est contracté de אידסא, pour אידשא «sa force», au propre: «sa main»:

אותארא, second aoriste de תור «revenir» mais avec un sens actif «faire revenir». La forme אותאר figure déjà dans T. 2, 31, où lui répond l'hiératique און-נא, tandis qu'ici, il y a מו-און-שי-אין-נא-נא, mot-à-mot: «il (מו-און) la (שי-אין) fait revenir (נא-נא)». Le déterminatif שי enclavé entre le sujet et l'objet se trouve encore à la ligne 8 du morceau précédent dans le précatif נא-אין-שי-אין-נא-נא (dém. ליפאקיד) littéralement: «qu'il (גאן-אין, lu חי-אין) le (שי-אין) fasse revenir».

Lignes 11—12. אישאבנו, contracté de אישאבינו, est au singulier comme le prouve le verbe parallèle אישירידא du verset suivant. Néanmoins, la rédaction hiératique a le pluriel (מי-ני-אין-נאר-רי-איש). J'ai déjà dit plus haut que les idéogrammes du verbe «faire», מאל et נאר, viennent des types מאלו = ביתו et נארו (héb, נר) qui signifient

[1] La prétendue quatrième forme de accadien qui serait caractérisée par la préfixation des particules שו et שי (L. E. A. I, 1, p. 133—135) n'existe pas. Elle repose sur deux erreurs capitales: 1°, ces signes, lorsqu'ils précèdent un autre radical, sont de simples déterminatifs, non des particules modales. 2°, שי incorporé et suivi de אין n'est pas une modification de l'hiératique שו „main, don, bienfait", mais du démotique שו „lui". Voir l'introduction.

«maison, demeure» et calquent ainsi le verbe démotique שַׁכַן «faire» dont le sens primitif est également «demeurer, ḥabiter».

Lignes 13—16. L'hiératique (א-)אי-חי-לי «maison de splendeur» (חי-לי = כחבו T. 51, 19—20, 21) paraît rendre le démotique נוּחִי אולצו «gîte de joie (? אלץ = hébreu עלץ ?), tandis que le double groupe mutilé commençant par נאם, savoir נאם־ני־א תא נאם . . . נא exprime le terme אולמאנוּשׁו qui me semble signifier «son palais». Je rapproche provisoirement אולמאנו de l'hébreu אַרְמוֹן (une fois même : אַלְמוֹן. Isaïe XIII, 22) «palais». Le premier groupe, נאם־ני(־א), peut signifier «hauteur, élévation».

Le complexe sacerdotal (בי-)לא-בי חאר־נו qui correspond ici à מאכאן (pour מאן מאן, *quisquis*) «qui que ce soit», veut dire mot-à-mot : «homme non entièrement». — אוּשירידא «il fait descendre», šaphel de ארד, sém. ירד, ורד «descendre». Les méfaits du démon obligent Ištarit à descendre de la montagne sacrée pour protéger l'homme malade.

Lignes 17—18. J'incline à croire que le sujet du verbe אידדמא est Ištarit. La rédaction hiératique a de nouveau le pluriel -מו-און-נא תי-איש. — Le mot בינאתו, ét. constr. בינאת désigne probablement un lit fait de roseaux ; cela semble résulter de l'équivalent hiératique ני-נא חו ני (איץ), mot-à-mot : «(bois) roseau (où) oiseau pose. Cf. aram. בינא «saule».

Ligne 19. Ce verset difficile, en ce qui concerne la partie démotique semble devoir se lire ainsi qu'il suit : (ou אכילו א איתימד איתידו), littéralement : «l'homme qui mettra debout ?». Je considère א comme une forme contractée du pronom interrogatif אאו «qui ?». איתימד ou איתידו est l'aoriste itaphal de אמד «être debout, se tenir ferme» (voir p. 77) ou de אזו, sém. עזז «être fort». Dans le verset hiératique, on reconnaît tout de suite l'idéogramme איש «mâle, fort» ; שאק-מאל paraît répondre à אכילו «homme», mais que signifie אוח זא ? Peut être faut-il corriger זא en א, et y joindre le signe בא du commencement de la seconde moitié ; on obtiendrait ainsi l'interrogatif hiératique א־בא «qui», équivalent habituel du démotique אאו.

Cette correction semble se corroborer par le parallélisme du verset suivant.

Ligne 20. Pour comprendre la raison de l'équivalence de כאנו et א-בא, il est nécessaire de se rappeler que ces expressions s'emploient aussi comme substantifs avec la signification commune de «chef, préposé». Le vocable démotique qui vient de la racine

sémitique מנא, מני «compter, destiner, estimer» (cf. l'hébreu מְמֻנֶּה «préposé, chef»), se trouve dans I R. 28, 135: אִן־אִי־א מאנו «Ia, chef suprême» et son abréviation מאן est devenu un idéogramme de «roi». Quant à l'expression א־בא, dans laquelle on reconnait sans hésiter le titre honorifique אבא «père» dont l'usage s'est répandu même en dehors des pays sémitiques[1], elle figure souvent dans les textes cunéiformes. Une liste de dignitaires (II R. 31, 64—65) mentionne un Aba ou chef du pays d'Ašour (אבא כאת אשור־אא) et un Aba ou chef du pays d'Aram» (אבא מאת ארמאא). Dans III R. 46, nº 4, l. 27, et 36, le titre de אבא est porté par un archonte et par un signataire d'un contrat: לימו דיש סי־מאן־כור דו אבא מאת «Archontat de Sin-sar-ousour, Aba de la région», שי דיש מו־אא דו אבא «devant Souma, Aba». Comme on le voit, l'hiératique א־בא ne doit son assimilation avec l'interrogatif מאנו qu'à l'homophonie de ce dernier avec le substantif מאנו «chef, préposé». Cet exemple est d'autant plus intéressant qu'il rend évident que la formation des particules hiératiques repose sur les mêmes procédés que celle des noms.

Les verbes אינאסיח[2] et אושאתבא, le premier, second aoriste qal de נסח, le second, aoriste šaphel de תבא, ont en commun le sens de «arracher, enlever» et sont tous deux rendus en hiératique par די־זי (voir p. 12). Le chœur céleste veut savoir les noms des dieux qui entreprennent de chasser le démon. La réponse suit immédiatement.

Ligne 21. L'idéogramme d'Ištarit, שור־דיש a ici le complément נא, le complexe se termine donc par un *n*; sera-t-il à lire נין?

Ligne 22. Je vois dans אִן־כור־נין־מִי, mot-à-mot probablement: «seigneur qui protége les maîtres des batailles» (? מִי pour מִי[3] ?), la désignation de Nergal, de préférence à Adar qui est également un dieu de guerre et fils de Bel. Cela me semble ressortir de l'épithète נון סאר־בי «seigneur de la mort» (Sur סאר־בי = סאר־באת voyez p. 9—10), qui ne convient qu'à Nergal, époux d'Allat, dame des enfers.

Lignes 24—25. . . . מותאל se complète aisément en מותאליכי = hiér. כור־האל «périssable, mourant». Les fragments שאתבא . . et hiér. . . . גאן־איב־תא se restituent concurremment: . . לו אושתאבו

1 C'est l'origine de notre *abbé*.

2 Dans T. 18, 20 il faut lire אינא[ס]יח au lieu de אינא[נ]יד.

3 Il sera peut-être mieux de prendre מִי dans le sens de „renommée, gloire".

et נאן־איב־תא־אן־ו־ו־א־ני «certes, ils le chasseront». Au commencement du verset manque visiblement la préposition אש «de» répondant à l'hiératique תא, perdu dans la lacune.

III

Ligne 26—27. Je ne sais que faire des fragments de ce double verset, dont la transcription n'est nullement garantie. Le dernier débris כום se complète en אירכום[1], d'après l'hiératique בא־אן־כאר «il ou on a lié». Il s'agit vraisemblablement de l'opération du liage qu'on fait subir au malade avant de lui administrer le breuvage enchanté.

Lignes 28—29. חימיתו. ac. חימיתא est l'hébreu חֶמְאָה (orthographié aussi חֵמָה Job xixx, 6) «crème, beurre». L'hiératique ני־ נון(־נא) a été expliqué à la page 16. A noter la préposition du datif: ריש = אנא devant l'accusatif; c'est une redondance tout araméenne. Cf. p. 34. Le beurre doit venir de troupeaux purs. תארבאצו, ét. obl. תארבאצי (r. רבץ «se coucher, s'accroupir»), hiér. תור, lecture empruntée à l'idéogramme תור que nous avons déjà souvent expliqué. On voit par T. 135,49 que les Babyloniens nourissaient des bestiaux consacrés aux dieux; nous reviendrons là-dessus à l'occasion. Notons le désaccord d'état dans la construction de nom et d'adjectif: תארבאצי אילו, régie par אישתו; on s'attendrait à תארבאצי אילי.

איבלוני est contracté de אובילוני, 3e pers. pl. de l'aoriste paël de la racine אבל ou plutôt ובל «porter, apporter, emporter», héb. aram. יבל. L'hiératique מו־און־תום־מא[2] est au singulier, ce qui serait également possible en assyrien. La syllabe ני se joint souvent à l'aoriste comme ן en hébreu mais sans produire une nuance aussi sensible que l'aoriste énergique arabe.

Lignes 30—31. Le nom ordinaire du lait, שיזבו, pourrait se transcrire aussi שיסבו ou שיצבו. Il est remarquable que les racines arabes שזב, שזף, שסב, שסף, שצב, שצף ont en commun l'idée de «maigre, desséché»; cela ferait croire que le mot assyrien désignait primitivement le lait écrémé, le petit lait[3]. La désignation du lait en hiératique est גא.

1 Dans T. 18, 27, lisez איר]כום au lieu de רו]כום.

2 Lisez ainsi dans T. 18, 28 et 30 au lieu de מו־און־צום־מא.

3 C'est aussi le sens propre de l'arabe לבן. On connait le dicton populaire: אלחליב ללאחבאב ואלראיב ללארבאב ואללבן ללאכלאב „le lait frais pour les amis, le lait caillé pour les parents, et le petit lait pour les chiens“.

סיבורו, ét. obl. סיבורי, signifie sans aucun doute : «bétail» ; toutes les autres interprétations proposées jusqu'ici pour ce mot difficile doivent être définitivement abandonnées. Comparer l'araméen סובר «nourrir, soigner». La lecture סובורא du complexe hiératique équivalent est empruntée au terme démotique. Je reviendrai plus loin sur l'analyse de ce complexe.

Lignes 34—35. L'idéogramme תאן qui rend ici le démotique פקד «remettre, confier», signifie d'habitude לאפאתו «tourner, retourner, remuer».

Lignes 36—37. ליליל, précatif de אלל «être pur et brillant», sém. הלל, voir p. 58.

Lignes 38—39. Le mot שיבו est féminin, comme le prouve la forme féminine du déterminatif, שואתו. — A ליתאביב, précatif itaphal de נבב «briller» répond l'hiératique נאן־אין־איל־לא, dont le radical איל est abrégé du démotique אילו «le pur, le brillant».

Lignes 40—41. צארפי צורותו «argent (r. צרף) pur» (צור, sém. צהר) est au pluriel ; le singulier serait aussi correct. Dans l'hébreu postérieur on rencontre de même le pluriel כספים. Le nom hiératique de l'argent, כו־פאר, signifiant littéralement «(métal) pur, brillant» ou «blanc» n'est en réalité qu'un déguisement orthographique de l'hiératique א־זא־לאג, altération du démotique אשלאבו (r. שלך «retirer, arracher») «ouvrier en argenterie, orfèvre». En effet, le signe כו se compose des syllabes או־זא fort peu différentes de א־זא et le signe פאר se lit aussi לאח = לאג. Cet idéogramme se prononce כו־בא־באר pour כו־באר־באר (syllabaires) quand il est suivi de רא et א־זא־לאג quand il a נא pour complément phonétique. Il ne semble pas qu'il y ait de lacune après ce mot.

רושו, hiér. מו בו «nom vaste», semble signifier «renommée, gloire». ליתאנביט vient de נבט «briller». Le changement de נאן = חי en חו dans l'hiératique חו־אום־תא־צאב a été déterminé par le voisinage de la syllabe אום.

Lignes 42—43. Le sujet du précatif לימאשיש «(certes) coulera, se répandra (r. משש, héb. מסס «fondre, couler»)» est la gloire, רושו du verset précédent. L'hiératique ajoute אים סו־אוב תא «dans un lieu de fusion». L'idéogramme סו־אוב est une légère altération de la racine assyro-sémitique זוב «couler» et rend ordinairaiment, outre le verbe משש, le verbe synonyme נסך «fondre, liquéfier», mais par un de ces jeux d'homophonie si recherchés des hiérogrammates babyloniens, il désigne encore les verbes analogues נשך «mordre» et נשק «baiser, embrasser». C'est un fait que je recommande tout particulièrement aux réflexions des accadistes.

Le nom du cuivre, כימאשי (au pluriel ?), se ramène au verbe כמש, כמס «serrer, cacher ; l'hébreu כֶּתֶם «or» vient aussi de כתם «cacher, couvrir». Son équivalent sacerdotal פאר־בא־מאש se compose de בא־מאש, légère altération du terme démotique, et du déterminatif פאר «brillant, luisant». D'après les syllabaires, ce complexe se lit צא־באר, ce qui constitue encore une altération de l'autre nom du cuivre ציפרו, ציפארו, ציפירו que nous avons déjà comparé plus haut à l'arabe צפר «cuivre jaune».

Lignes 44—45. On sait déjà que l'hiératique שאק דאן, littéralement «chef fort», n'est en réalité qu'un déguisement orthographique du mot רישתאנו «premier-né, chef», r. ריש, sém. ראש «tête, chef». Son synonyme אשארידו vient de שרד ; cf. héb. שָׂרִיד «celui qui s'échappe le premier, réfugié, reste», conception qui fait aussi le fond de l'expression צית ליבי «ce qui sort du cœur» pour dire «enfant, fils».

En face du démotique פיקידסומא «remets-le, confie-le», la rédaction hiératique présente : סו־נא או־מי־ני־סי, mot-à-mot : «son corps donne».

Lignes 46,47—48, 49. שאלמוסו est pour שאלמותסו «sa paix, son bienêtre», racine שלם ; la forme régulière serait שאלמוסו, mais le *daguech* se perd très souvent en assyrien. L'équivalent hiératique, רי־מא, se lit סילים־מא (syllabaires) et ce סילים n'est qu'une légère altération de la même racine שלם.

Incantation V (T. 19, 50—20, 10).

La formule est tout entière en hiératique. La ligne 56 contient les trois débuts de phrases habituels relatifs à la démarche de Maroudouk. Les sept dernières lignes sont mutilées au commencement. Le verset final semble identique à celui du morceau précédent.

50 Incantation. La tête baissée (?) . . . . ? il ne le connaît pas ;
51 . . . . ? comme (?) l'homme, il le couvre (?)
52 l'homme qui n'a pas de dieu . . . ?
53 l'image . . . ? ne . . ?
54 comme un serpent d'eau, un serpent d'eau, un serpent qui dresse (?) la tête subitement (?)
55 il ne repose (?) pas le jour (?), il ne repose (?) pas la nuit.
56 Maroudouk voit etc. ;
b ce que je sais. tu le sais etc.
c va, mon fils etc.
57 dans un champ vaste, un serpent . . ?
58 la nourriture de l'homme, . . . ?
59 la semence des champs . . ? dieu Adar, sa bouche ;

60, 61 un . . . en haut un fleuve impétueux, en bas un fleuve impétueux, sa véhémence;
62 publiquement . . . ? mêle-le;
63 avec ta main sacrée mêle-le;
Col, IV, 1 . . . . à gauche;
2 . . . . . attache;
3 . . . . . enlève (?);
4 . . . . . à gauche;
5 . . . . . sa place attache-le;
6 le génie malfaisant] ne retournera plus à sa place;
7 il (le malade)] sera remis [aux mains propices ee son dieu.

C'est une des rares formules qui devaient se réciter seulement en hiératique. Quant à la rédaction démotique, si elle a jamais existé, on l'a considérée comme tellement inutile qu'on ne s'est pas donné la peine de la publier. Cette circonstance, fort indifférente pour les scribes babyloniens qui connaissaient la valeur des combinaisons hiératiques par une tradition ininterrompue autant que par une longue pratique du système, nous enlève tout moyen de comprendre le texte, car, grâce à l'effrayante ambigüité des idéogrammes, jointe à l'imperfection originelle du système sacerdotal en ce qui concerne les pronoms et les modifications verbales, tout texte hiératique dont les éléments n'ont pas leurs valeurs déterminées par une version démotique restera toujours lettre close pour nous[1]. Ainsi de notre texte, bien que chaque signe pris à part soit parfaitement connu, nous ne pouvons comprendre que les groupes que nous avons pu contrôler à l'aide de textes assyriens. Cela ne suffit pas pour en donner une traduction quelque peu intelligible et, pour connaitre le sens de l'ensemble, il faudra bien attendre jusqu'à plus ample informé. Une explication détaillée de cette pièce, nous semble inutile puisque les groupes intelligibles sont déjà connus.

Incantation VI (T. 20, 8—35).

Pièce en double rédaction : les trois premières lignes sont mutilées au commencement, des quinze suivantes il ne reste que quelques lettres à la fin. Depuis l. 36 à 35 le texte n'a pas beaucoup souffert. Les lignes 33 et 34 sont rédigées en hiératique. C'est aussi le cas de la ligne 35 qui constitue la souscription de la tablette, après laquelle

1 M. Oppert reconnaît lui-même qu'il est impossible de comprendre un texte sumérien qui n'est pas accompagné de sa traduction assyrienne (L'immortalité de l'âme chez les Chaldéens p. 25 note 1) sans s'apercevoir que la même impossibilité devait exister également pour les assyriens si, comme il croit, le sumérien était l'expression d'un idiome différent. Cette contradiction n'a pas échappé à M. Rénan qui s'en étonne à juste titre (J. As. Juillet 1875 p. 41).

vient une souscription génerale de toute la série, recueillie par les soins du roi Assurbanipal.

8—9 Incantation.] , . . . fait sortir (?)
10 . . . . fait sortir (?)
56 . . . . ?
27—28 noue promptement deux fois le noeud des Sept;
29—30 récite l'incantation d'Eridou;
31—32 serre la tête du malade;
33 l'Oudouk mauvais, l'Al mauvais sortiront dehors;
34 l'Oudouk bienfaisant, le Šed bienfaisant arriveront.
35 Onzième tablette dite *les maux de tête* jusqu'à la fin.
37 Palais d'Assurbanipal, rois des légions, roi du pays d'Ašour,
39 qui a confiance en Assour et en Belit,
41 à qui Nabou et Tašmit] ont accordé une prompte conception
43 et doué d'une vue éclairée. La collection des livres
45 dont aucun de mes prédécesseurs n'avait entrepris
47 la tâche, par la force de Nabou, une quantité de documents de toute sorte,
49 je les ai fait copier sur des tablettes, imprimer et distribuer,
50 et pour que je puisse les voir et les lire, je les ai placés dans mon palais.
56 Ašour roi des dieux,
55 quiconque écrira son nom à la place du mien,
57 il le punira et détruira de la terre son nom et sa descendance.

Les fins de lignes que je n'ai pas données dans T. 20 sont: 11 ליש. 12 אי. 13 רז. 14 א. 15—16 אידחו=תי אור־דו «il approche». 17—18 מו־און־נא־תי = אידחו «il approche». 19—20 שי־מא־און]סי = איפא]ליסמא «il voit». 21—22 שו־מי־תי = ליבימא «prends». 23—24 שו־]או־מי־תי = לי]קימא «prends». 25 נו . . .

La partie conservée de ce fragment n'a rien qui ne soit connu par les formules précédentes.

Lignes 8—9. Les signes épars איד כית זא־ני du verset démotique doivent peut-être se lire איהאצוני «il sort».

Ligne 26. Les quelques signes qui restent de ce verset ne donnent aucun sens acceptable.

Lignes è7-28. שיבארנא me parait être un adverbe formé d'un nom שוברו ou שופרו = שיפרו «action travail» (au propre «mission»[1])

1 Cf. héb. מְלָאכָה „travail" de éth. לאך „envoyer".

au moyen de la terminaison אנו qui s'abrége souvent en נו. Le sens exact de שׁובארנא serait ainsi «activement, rapidement, vite»; cela s'accorde très bien avec l'expression hiératique איש «un» qui figure plus haut dans le sens de אישתאנו «une fois, sans cesse» (T. 5, 56; 10, 1). Il y a lieu de penser que l'araméen אָסְפַּרְנָא (Esdras v, 9 *passim*) «vite, rapidement, promptement» est au fond identique au vocable assyrien.

Lignes 31—32. Je crois que le signe נא qui suit מארצי dans le verset hiératique est une corruption du signe רו qui doit être complété en רובום[כא «lie, attache»

Ligne 33. Le premier באר est visiblement du à une inadvertence, soit du copiste soit du scribe assyrien.

Ligne 34. A propos de גא־אין־לאח־לאח־גי־איש[1] «qu'ils arrivent», il faut remarquer que le ג avait en assyrien le son du *ghain* (ﻍ) arabe, à peu près comme le ג *raphé* des Hébreux[2]. Grâce à sa prononciation aspirée, le ג peut servir de complément au son ח.

Ligne 35. מי est expliqué dans les syllabaires par קולו «voix», קאלו «crier», פארצו «proclamation, sentence»; comme participe, il signifie «dit, appelé, nommé». Sa parenté avec מו «nom» ne semble pas douteuse. זאק בי־לא בי כו «jusqu'à la fin» répond à l'expression démotique אנא פאר גימירישו, littéralement «jusqu'à la limite de sa totalité».

Le texte de la souscription générale sera donné plus loin, où je donnerai également le commentaire.

PS. Une nouvelle étude faite sur les textes expliqués jusqu'ici, m'a montré l'opportunité d'y introduire quelques améliorations, soit dans la transcription hébraïque, soit dans l'explication de certaines termes. Je crois nécessaire de les donner immédiatement ci-après, au lieu de les réserver à la fin du livre.

P. 7. Il est possible que le substantif נארם soit formé de la racine רחם «aimer»; les mots נאמתארו מארו נארם אן־אין־כית mot-à-mot: «Namtar enfant, amour de Bel» signifierait alors «Namtar enfant aimé de Bel». Ce titre conviendrait parfaitement au caractère sombre de cet homonyme du Baal phénicien qu'on cherchait souvent à fléchir par des sacrifices humains. Dans III R. 22, 19 la ville d'Ar-

1 Lisez ainsi dans T. 20, 34 au lieu גאן־אין־לאח־לאה־הי־איש.

2 Voyes mes Notes assyriologiques dans les Mémoires de la Société de Linguistique.

bèle est intitulée איר נאראם ליבישא, ce qui semble signifier «ville aimée de son cœur (d'Ištarit)». L'idéogramme équivalent אכא = ראם fait quelque difficulté, car il est habituellement employé dans le sens de hauteur.

P. 8. Je crois avoir trouvé la vraie étymologie du signe du pluriel מיש = מי־איש. Dans ce composé, איש marque le pluriel, et מי représente le verbe «être». Sa signification propre est «appel, nom», קולו, (syllabaires) et n'est qu'une légère modification de מו «nom». On dit en assyrien ניו שומשו «quel que soit son nom» pour «quel qu'il soit», car dans les langues sémitiques l'expression «nom» équivaut à «existence».

P. 9. Le verbe נישר veut dire primitivement «se détacher»; le participe qal נרשר est très-usité dans la Mischna. C'est aussi le sens propre de l'idéogramme באר.

P. 10. Je ne me rappelle pas d'avoir rencontré le mot אנו dans le sens de «roseau»; il serait donc possible de l'identifier avec l'araméen אִינָא «bassin, étang, lac» (voir p. 70). Les mots אינו et איכו seraient des formes secondaires de אנו.

ibid. Le second aoriste איסארו (T. 4, 35) prouve que le mot vient d'une racine concave סור. On peut y voir le sémitique סור «décliner, s'en aller, disparaître» et au sens actif «s'élancer, pousser, repousser, enlever».

P. 11. אותאר est l'aoriste paël de תור; c'est un contraction de אותאיאר.

P. 12. Je pense maintenant que les mots איזקו (איזק T. 140, 16. איזקא *ibid.*, 41) et איזאקו sont respectivement le premier et le second aoristes d'une racine זיק «se précépiter, fondre, se jeter» et non «souffler» comme je l'ai cru jusqu'ici avec les autres assyriologues. Le verset T. 2, 35 [איש] צירי כימא שארי [1] אי[זא]קו [2] doit se traduire: «ils fondent sur les gonds comme le vent» pour les ébranler. Parmi les substantifs dérivés du verbe זיק, nous signalerons זיקום «courant» type, de l'idéogramme des fieuves א־זיק, et זינאתו (II R. 32, 19) «averse». Cf. héb. זִיקִים, זִקִּים, זִיקוֹת «projectiles, étincelles» et aram. זִיקָא «vent, orage»,

אותארו [3] est peut-être l'aoriste paël de תור malgré le redou-

1 Lisez ainsi au lieu de אי[זי]קו.

2 La locution si fréquente dans les annales de Sennachérib כימא שארי אזיק ne signifie pas non plus „je soufflai comme le vent" mais „je me précipitai comme le vent", c'est-à-dire: avec la rapidité du vent.

3 Lisez ainsi p. 12 et T. 2, 37.

blement du ר. Le sens sera «ils font retourner (vers eux)» c'est-à-dire : «ils enlèvent».

P. 14. Dans II R. 29, 64 on trouve l'équation : hiér. איש־סא = dém. כודינו «mulet» (cf. aram. כודניתא «mule»). Le sens propre du composé hiératique : «mâle (איש) lié (סא)» fait allusion à la stérilité du mulet. Il se peut donc que «la parole néfaste qui lie la partie postérieure de l'homme» soit le sortilège qui suivant la croyance populaire paralyse l'aptitude génératrice des époux et rend le mariage stérile.

ibid- Au lieu צירתיאו דאלתא (T. 2, 45), il faut transcrire מושתיאו ריתא. Le premier terme est le participe iphteal de שיא «s'établir, s'affirmer». On lit dans une inscription de Nergalousour : אישאדישו לאבירי אישתיאימא «j'ai rétabli son lit ancien». A ריתא on peut comparer l'araméen et samaritain ריתא «repos, bienêtre, miséricorde». L'expression מושתיאו ריתא דיש תאר semble vouloir dire mot-à-mot : «qui établit le repos, le bienêtre pour l'homme». Cette interprétation est corroborée par l'hiératique כין «ferme» et surtout par le déterminatif אן idéogramme de la nourriture. Il y a un rébus sur la racine שיא qui comme substantif désigne la substance nutritive par excellence, le blé.

ibid. Le mot כורוכאתו (T. 2, 47) figure dans le récit du déluge (IV, 45 *passim*) avec le sens de «coiffure»; cela nous fait croire que le sens général de «couverture, manteau» que nous lui avons attribué dans la traduction n'est pas loin de la verité.

P. 20. Le mot אורו «mer» que nous avons emprunté à M. Delitzch est faux : il faut lire תאמדו. C'est une prononciation populaire du mot usuel תאמתו ; l'adoucissement du second ת en ד est due au voisinage du מ. Quant à l'hiératique אוד־דו, il vient du substantif אורו «illumination, éclairage» (r. נדא). Le récit de la création (Tabl. 2, l. 16) porte : קארני נאבאתא דיש אורו שאמאמי «des rayons lumineux pour éclairer le ciel». Une inscription de Sennacherib donne כים אור־ מי אודי (Nor. 331) «comme le jour clair».

P. 25. L'idéogramme ני־נאב (T. 5, 49) répond d'ordinaire à קיבו (pl. קיפאני) «gardien», cf. ar, קוף, קוף «suivre pas à pas. être au trousses de quelqu'un, ne pas le quitter». Dans ני־נאב־ותי, les deux premiers éléments sont probablement des idéogrammes et le tout est à lire קיבותי «garde, surveillance».

P. 29. La transcription איציב שיבתי (T. 5, 2) est inexacte et le commentaire est à rayer. Il faut lire simplement אמירותי «agents

envoyés, messagers». On connaît les expressions אמיר דאמי «agent, sanguinaire» et אישבורא האר אמיריישו (Nor. 36) «il envoya ses messagers» (Oppert). Il en résulte que les idéogrammes א־כין et הור מירי sont de simples rébus sur le démotique אמירו. Le verset T. 5, 2 doit se traduire : «Au jour de malheur, ils sont le vent mauvais qui agit». L'hiératique שי־נאב signifie au propre «en avant tourner» et dans II R. 36, 9*ab* il est rendu par האאטו ישא דאגאלי «courier de secours (?)». Remarquons en passant que dans T. 6, 3, il faut lire שי־דו «en avant aller» au lieu de שי־נאב.

P. 30. L'idéogramme כית־לאל = ליל־לו ne signifie pas «abime» comme nous l'avons cru d'après les autres assyriologues, mais «débris, éclat de pierre, sable». Voyez plus loin.

ibid. La lecture איצאראדו (T. 6, 12) est fautive ; le texte porte איצאנתדו «ils chassent» ; c'est une contraction de איצטאנינדו, iphtaneal de צארו, sém. צור «chasser, dévaster». Le נ avant le ד joue un rôle purement euphonique. En hiératique, l'idée de chasser s'exprime par ניגין «assembler» ; l'arabe כנס réunit aussi cette double signification.

P. 31. D'après le contexte, le mot כאשיאותי (T. 6, 17) doit signifier «régions, contrées» ; il se rapporte peut-être à la racine כישח «mesurer».

P. 40. Le sens de ישא דאאו אושתאתי (T. 19, 24) semble être «qui boivent le pus» ; דאאו serait formé de la raciné דוי «couler».

ibid. Les idéogrammes שי־תיר, littéralement «blé multipliant» désignent le dieu des canaux אישנאן, proche parent du dieu de la moisson, indiqué d'ordinaire par שי־סי־איר et dont le nom démotique נירבא paraît se ramener à la racine רבא «multiplier».

P. 41. תומי est l'impératif du paël de חמא «rappeler». L'expression «rappelle-les» (sous-entendu «au serment») équivaut à «conjure-les». La rédaction hiératique a או־מי־ני־תאר «juge-les !»

P. 43. J'ai eu tort d'adopter l'opinion des autres assyriologues qui traduisent זאביקו (bab. סאביקו) par «écoulement d'eau». Le vrai sens est «débris de pierres, caillou, sable». Outre le passage que j'ai cité dans J. As. Mars-Avril, 1876 s. v. זק, il y en a deux autres tout-à-fait décisifs : אן־אים ני־ני גאל אן־אי או א־זיק־מיש סאבבי לימילי־ או תאמיראתי לימלא בוקורתו (III R. 43, IV, 3—5) «Que Raman, le dieu

1 Voyez à ce sujet la 3e partie des Notes de lexicographie assyrienne de M. St Guyard (J. As. Janvier 1880).

grand du ciel et de la terre remplisse les canaux de sable et les alentours de cadavres»; א־אג . . . . שא אולתו אוד־ום ריבותו אינאמוטא שיחאת אישדזון איזאנומא אימלו סאביבי (I R. 52, n° 4, 11—18) «Le canal . . . qui depuis longtemps était tombé en ruine, qui était encombré d'amas (?) de terre et rempli de sables [1]». Le verset T. 10, 4 et 11, 42 שונו זאביקו מותאשראבימותי שונו (ou שון) se traduit donc: «ce sont des sables qui se répandent», c'est-à-dire: ils se propagent comme le sable ou la poussière et non par voie d'enfantement comme les autres créatures vivantes. Il devient clair à présent que les Lil dont l'idéogramme בית־לאל équivaut à זאביקו, sont des démons terrestres, habitant le sable du désert. Le nom de démon arabe עִפְרִית «lutin, esprit follet» offre une analogie remarquable, car ce nom vient de עפר «poussière».

P. 44. Je doit modifier ce que j'ai dit à propos de סימו: le verset T. 10,11 et 11, 50 סימו שא איש שאד־י אירבו שונו veut dire «ce sont des pucerons qui ont grandi dans la montagne». Je compare סימו à סאסו «ver rongeur, artison, gerce», héb. סָס, ar. סוס.

P. 47. La ligne 8 doit être rétablie comme suit: תידיחי est la 2° personne, singulier, du second aoriste qal de דחא; la rédaction etc.

P. 48. La lecture נאקבי כא־שו אופתא est fausse; il faut transcrire נאקביבא שופתא «fais ouvrir tes canaux». Ceci rend fort hypothétique l'existence d'un mot démotique ניגאבו au sens de «portier».

P. 70. Le sens exacte de שאמוראתו ou שומוראתו est «terre (alluviale), sol, poussière», témoin les passages suivants: מי בורי כארפאתו שומוראתו מולימא . . . (T. 127, 35) «remplis d'eau de puits . . . . un vase de terre», מוח אגאר־מיש־שון קירצותי שאמוראתום אתבוק (Sm. Sen. 48, 16) «j'ai répandu sur leurs champs des masses de terre», . . . איץ־מיש כיריב שומורושו איתאשא אזקוף (*ibid.* 148, 57) «J'ai planté dans son sol (plusieurs) rangs d'arbres»; שא אן־אים שומוראסו איבאאו אן־אי (Déluge II, 49) «La poussière (soulevée par) Raman atteignit le ciel». De l'idée de terre et de poussière dérive le sens de couleur sombre, de noirceur propre au mot שאמרו ou סאמרו; II R. 32, 18*ab* donne סאמור אוד־מי «assombrissement du jour» comme équivalant à לילאתי «soir» héb. לַיְלָה «nuit»; cf. ar. סמר «être brun, noirâtre». Un autre dérivé de la même racine, שאמרי, a le sens de «force», au propre «cohésion serrée, fixité», cf. ar. שאמיר «fortement

appliqué contre, pour ainsi dire collé», שמר «rassembler», héb. סמר «durcir, se fixer (d'où מסמר «clou»)». On lit dans I R. 41, 64: כים היב מחי שאמרי אנא האר־כור אויק «je me précipitai sur les ennemis avec la rapidité (lit. «comme le vol») d'un fort tourbillon» et dans Asb. 221, 20: אגו שאמרו «un fort courant». Le même sens appartient aussi au substantif שיתמרו, formé de l'iphteal de la racine שמר qui exprime l'idée de «garder, surveiller (cf. héb. שמר «garder», ar. סמר «veiller») préserver», comme le prouve, le membre de phrase שמרו איבאלים (Asb. 8, 30) «soit gardé le palais». Ajoutons que les mots assyriens שאמוראתו «terre (alluviale)» et שאמרו «fort» sont parallèles aux mots hébreux שְׁמָרִים «résidu, lie» et שָׁמִ ר «pierre ou plante dure». La détermination du sens exact de ces deux mots a tout d'abord une conséquence bien inattendue. C'est que la ville babylonienne, nommée אורו ou אורי dans les textes cunéiformes et qu'on a identifié avec Our des Chaldéens, patrie d'Abraham, s'appelait en réalité *Šamrou* ou *Šamri* (le signe אר se lit aussi שאם) «garde» (cf. les noms de villes sémitiques שֹׁמְרוֹן, מצורה). La désignation hiératique de cette ville סים־און־בי־מא, abrégé ensuite en סים־און־בי (prononcé סים־כא־לא־(מא)) signifie «garde (נאצארו=סים, sém. נצר) du pays (און־מא = און־מא = כאלאמא. Le signe כי «terre» est un déterminatif aphone)». De même, la désignation de la lune, און־סים־בי, ne signifie pas «Illuminateur de la terre» par allusion au mot אורו «lumière» comme je l'ai cru un instant, mais «gardien, aide» et répond exactement à נאנאר [1] (contracté de נאנראר), nom qui vient de נרר «aider, secourir» et nullement de נאר «lumière». Ceci établi, l'interprétation des noms de Šumer et d'Accad qui désignent la Babylonie change entièrement de face. Il est maintenant sûr d'une part, que שומרו, hiératique כי־אן־גי forme une variante des mots שומרו et שאמוראתו «terre alluviale et cultivable» (héb. אֲדָמָה), par opposition à אבארו, hiér. בור־בור «pierre,

1 On rencontre aussi la forme נאניר, une fois même נאמניר appliqué à Ia (Ner. 1068). Ceci me fait penser que נאנארו vient plutôt de נאר (héb. נָאֵר) „fouler, soumettre", racine qui produit aussi les mots נירו „pied" et נירו „joug, force, souveraineté"; ce mot répondrait encore à שאמרו, mais au sens de „fort, puissant". Dans la 2e tabblette de la création l. 12, אן־סים־בי־רו doit se lire נאנארו et non אורו.

terre dure» (בור = אבנו et כאראו). D'autre part, que ces dénominations se rapportent toutes deux à la ville de *Šamri*. En effet, les syllabaires donnent à plusieurs reprises l'équation בור־בור־בי (c'est-à-dire אבארו) = שאמרו, tandis que les documents lexicologiques identifient סים־און־בי, l'idéogramme usuel de שומירו, avec שאמרו. Ainsi: איך־מאך סים־און־כי est expliqué par שאמריתו (II R. 46, 3 *cd*) «vaisseau de Šumer», et איך־איר־אורוד סים־אין־בי par שאמרו (*ibid.* 50*cf* «disque de Šumer»; dans ces deux passages, שאמרו précède immédiatement אבארו et remplace ainsi le nom habituel de שומירו. L'identité de ces mots nous est encore attestée par deux autres idéogrammes de Šumer, savoir: בא־מי־בי (forme babylonienne) et בא־מי־בו (forme assyrienn). La première forme signifie littéralement: «surface (בא) noire (גיג=מי), la seconde «surface (בא) étant (מי) noire (גיג=בו[1]), c'est une épithète de la terre absolument analogue à l'expression si fréquente צאלמאת קאקארי, hiér. שאק־בור־נא ou מי־גא (lus גיג־גא) «à la surface noire». Or, il est hors de doute que ces diverses représentations se basent sur le sens de «noirceur» inhérent au mot שאמרו. De ces données formelles il ressort avec évidence que la ville antique représentée actuellement par les ruines de Moughéir, consistait primitivement en deux localités distinctes dont l'une portait le nom de שאמרו, et l'autre celui de אבארו; que ces deux localités ont prêté leurs noms à la division territoriale de la Babylonie connu sous la forme de Šumer et Accad, et enfin, que la dénomination collective de la Babylonie, pays de Šumer et d'Accad, est également empruntée au double nom de la ville unie. Après cet exposé, il me parait tout-à-fait inutile de m'arrêter aux explications qu'on a proposées jusqu'ici pour le mot Šumer à l'aide du prétendu idiome non sémitique, par exemple celle qui y voit une modification d'un mot imaginaire *sun-gir* (Lenormant) ou celle qui le fait venir de deux mots *su* et *mer* signifiant «main forte» (Delitzsch); le bon sens suffit pour en faire justice[2].

1 La valeur גיג pour בו résulte de la glose II R, 39, 17*cf*, où מי־גא, c'est-à-dire: גיג־גא a pour équivalent בו־גא.

2 Je dois faire remarquer que les mots שאמוראתו, שומיראתו et סאמור peuvent se lire שאחאראתו, שוחאראתו, סאחאר. Mais cela n'infirmerait point le résultat principal de cet article. Il faudrait seulement rapporter l'épithète „face noir" à l'idéogramme de Sumer, כי־אין־גי „terre".

III

LA SIXIÈME TABLETTE

DES

INCANTATIONS CONTRE LES DÉMONS

K 4870

Cette tablette contient des formules magiques ayant pour but de chasser les démons de personnes royales malades. On y observe une foule d'allusions mythologiques qu'on chercherait vainement ailleurs. Le nombre d'ordre de la tablette est donné à la fin.

Incantation I (T. 20, 1—26, 41).

C'est la formule la plus importante de la tablette pour son étendue et à raison du récit mythologique qui lui sert d'introduction. Autant qu'on peut voir, la formule tout entière était en double rédaction interlinéaire, sauf toutefois la 28ième ligne de la deuxième colonne, où le verset démotique coupe en deux le verset hiératique. Des lacunes étendues et fort regrettables déparent les commencements et les fins des deux dernières colonnes. D'autres mutilations très graves affectent un grand nombre de lignes conservées. L'ensemble porte la souscription habituelle, כא·נא־מא «exorcisme».

I

1—2 Incantantion. Aux jours passés, ces dieux méchants,
3—4, 5 ces Šed invincibles qui sont nés dans le firmament du ciel,
6—7 commettaient des violences;
8—10 un mauvais complot. . . ;
9—11 comme l'antilope (altérée va vers) la source . . ;
12—13 le chef de ces sept est un . .
14—15,16 le second est un lion [féroce qui n'épargne] personne;
17—18 le troisième est un tigre . . . ;
19—20 le quatrième est un serpent . . . ;
21—22 le cinquième est une vipère vindicative, qui . . ;
23—24 le sixième est un vent rapide qui n'obéit ni au dieu ni au roi;
25—26 le septième est un tourbillon, un vent mauvais qui (brise tout ?);
27—28 ces Sept sont les agents d'An, le roi;

29—30 ils soulèvent les villes, l'une contre l'autre;
31—32 ils sont le vent du sud qui chasse fortement dans le ciel;
33—34 ils sont le nuage destructif qui cause des bouleversements dans le ciel;
35—36, 37 ils sont le choc des vents rapides qui font des ténèbres au milieu des jours sereins;
38—39 ils courent avec le vent mauvais, l'ouragan néfaste;
40—41 ils sont l'averse de Raman, douée de force;
42—43 ils se placent à la droite de Raman;
44—45 au fond du ciel ils foudroient comme l'éclair;
46—47 comme l'antilope (altérée va) vers la source, ils vont en avant;
48, 49—50, 51 dans les vastes cieux, demeure d'An le roi, ils se placèrent hostilement; ils n'eurent point de rival.
52, 53—54, 55 En ce temps-là, Bel entendit cette nouvelle (et) prit une détermination dans son cœur;
56, 57—58 il se concerta avec Ia, le vénérable sublime des dieux;
59—60 Ia chargea Sin, Šamaš et Ištarit de gouverner le firmament du ciel;
61—62 avec An, ils leurs transmit l'empire des cieux;
63—64 ces trois dieux, ses enfants,
65, 66—67, 68 il les établit jour et nuit sans interruption, et les envoya.
69—70, 71 En ce temps-là, ces sept dieux mauvais coururent dans le firmament du ciel;
72—73 ils se placèrent violemment en face du puissant, le roi Sin;
74—75 Ils repoussèrent le noble Šamaš, le guerrier Raman;
76, 77—78, 79 à Ištarit et à An le roi, ils enlevèrent la demeure sacrée et usurpèrent le royaume du ciel.

Col. II 8 lignes détruites.

9—10 En ce temps-là, ces sept [dieux mauvais
11—12 . ? . .
13—14 du mal . . . .
15—16 à . . . sa bouche sacrée . . . .
17—18, 19 Sin le roi . . . . homme . . . . du pays;
20—21 . . . . se troubla et demeura (opaque) comme de la terre;
22—23 la planète éclipsée ne demeura plus dans la demeure de sa royauté.
24—25 Ces dieux mauvais, agents d'An le roi,
26, 27 ourdirent un mauvais complot,
28—29 (et) affirmèrent le mal;
30—31 du milieu du ciel, ils fondirent sur la terre.
32, 33—34, 35 Bel vit l'assombrissement du noble Sin dans le ciel;
36—37 Bel appela son serviteur Noussouk :

38—39 «Mon serviteur Noussouk, va porter ma parole à l'Océan;
40—41 la nouvelle de mon fils Sin qui est violemment assombri dans le ciel,
42—43 annonce-là à Ia dans l'océan».
44—45 Noussouk obéit à l'ordre de son maître,
46—57 chez Ia dans l'Océan rapidement il se rendit;
48—49 au grand souverain sublime, seigneur . . .
50—51 Noussouk annonça la parole de son maître.
52—53 Ia dans l'océan entendit cette nouvelle,
54—55 il se mordit les lèvres et sa bouche se remplit de soupirs.
56—57 Ia dit à son fils Maroudouk: debout!
59 va mon fils Maroudouk;
59—60 quant à mon fils Sin qui est assombri dans le ciel,
61—62 fais disparaître son assombrissement dans le ciel;
63—64 ces sept dieux mauvais, messagers de la mort, inexorables,
65—66 ces sept dieux mauvais qui surviennent comme l'orage,
67—68 qui surviennent sur le pays comme le tourbillon,
69—70 en face de Sin le puissant violemment ils se sont placés;
71—72 le noble Šamaš avec Raman son guerrier, [ils l'ont repoussé..

7 lignes détruites

Col. III, Manquent 26 lignes

II

27—28, 29 dans la maison de domination et de grandeur (?) . . douée de majesté . . ;
29—31 dans la porte du palais . . .
32, 33—34, 35 étends sur un drap bariolé la laine d'une brebis intacte, (ou) le poil d'une chèvre (?) intacte;
36 attache les membres du roi, fils de son dieu;
37—38, 39 le roi fils de son dieu qui, semblable au puissant Sin contient l'âme du pays,
40—41 comme le puissant Iš, devant son dieu, sa face se [levèra en] paix . . .

Manquent 18 lignes

60—61 . . . mets sur sa tête;
62—63 récite [l'incantation d'Eridou;
64 . . . fais sortir;
65—66 . . . rends-le brillant;
67 . . . qu'il brille, qu'il resplendisse!
68, 69 L'Oudouk mauvais, l'Al mauvais, le Gal mauvais, le Maskim mauvais,

70—71 n'entreront pas [dans le palais;
72—73 ne s'approcheront pas de . . . du palais;
74—75 ne s'approcheront pas du roi;
76—77 n'entoureront pas le . . .
78—79 n'entoureront pas . . .

Col. IV manquent 4 lignes
5 Exorcisme . . . .

Le chant qui précède se distingue tout particulièrement par sa première partie qui contient un très-intéressant récit mythologique relatif à l'origine et aux péripéties de l'éclipse lunaire. L'imagination poétique des Babyloniens a établi un rapprochement entre le roi, entouré de ses ministres et dignitaires qui surveillent l'ordre dans la machine compliqués de l'état et la lune qui semble diriger la marche des planètes et des étoiles qui ont pour fonction d'éclairer les ténèbres de la nuit et de chasser les terreurs qui les accompagnent. Dans cet ordre d'idée la maladie du roi ressemble d'autant plus à l'éclipse de la lune que l'origine de ce phénomène céleste était attribuée aux mêmes sept démons qui produisent des maladies chez les hommes. Partant de là, les mages babyloniens ont trouvé tout naturel de guérir le roi malade en récitant sur lui la légende sacrée de l'attaque des Sept contre le dieu Sin et de leur défaite par les dieux bons. Ils espéraient ainsi que le souvenir d'une défaite aussi honteuse abattrait le courage des démons et que, les autres moyens aidant, ils seraient obligés de quitter le malade. Quant au mythe même, on reconnaît à certains traits qu'il se rapporte à la création des planètes. Les Babyloniens s'imaginaient que la partie supérieure du ciel était au commencement le domaine exclusif du dieu suprême An (Jupiter), tandis que sa partie inférieure ou firmament servait d'arène aux courses des sept démons, monstres hideux, ayant le caractère si non la forme d'animaux féroces tels que le lion, le tigre, le serpent et la vipère. Ceux-ci, serviteurs et agents d'An, s'avisèrent un jour de détrôner leur maître afin de s'emparer du gouvernement du ciel. Bel ayant eu connaissance du complot, se concerta avec Ia, le sage des dieux, et celui-ci chargea ses trois enfants, Sin (Lunus), Šamaš (Soleil) et Ištarit (Vénus) de surveiller dans le firmament du ciel les agissements des démons. Cela hâta l'explosion de l'insurrection, et les génies malfaisants, après avoir repoussé Šamaš et Ištarit ainsi que le dieu de l'atmosphère, Raman, qui était accouru au secours de ses confrères, se ruèrent furieusement sur Sin dont ils cherchaient à éteindre la lumière. Le vaillant Sin tint longtemps contre ses assaillants, mais affaibli par une lutte inégale, il perdit graduellement son éclat et s'éclipsa. Bel terrifié fit parvenir cette triste nouvelle à Ia dans l'océan et celui-ci envoya son autre fils Maroudouk à la rescousse de Sin. Le récit est

interrompu à cet endroit par une fracture de la tablette, mais nous savons par d'autres documents que Maroudouk eut pour auxiliaire le dieu Iš (Feu) devant l'éclat duquel les génies des ténèbres aveuglés et troublés prirent honteusement la fuite. Tel est en peu de mots la substance de ce mythe naturaliste qui, quoique placé au moment de la création se renouvelle sans cesse à chaque éclipse de lune, car en leur qualité de personnifications des forces ténèbreuses et malfaisantes de la nature, les démons sont aussi éternels que les dieux, lesquels personnifient les forces lumnieuses et bienfaisantes.

La seconde partie de notre chant est trop mutilée pour qu'on puisse préciser les moyens employés pour amener la guérison. On reconnait néanmoins que le liage, l'enveloppement avec de la laine et la récitation de l'incantation d'Eridou faisaient partie de l'opération.

I

Lignes 1—2. מותאקבו pl. מותאקבותום, est au lieu de מותאקאבו, participe iphteal de תקף, תכף «se précipiter, courir rapidement». Appliqué au temps, il parait signifier «passé, écoulé». Les «jours passés[1]» dont il s'agit ici sont ceux de la création, auxquels se rapporte le mythe qui fait l'objet du récit.

Lignes 3—4, 5. לא פאדותום est le pluriel de לא פאדו; le féminin singulier לא פאדיתום figure dans T. 152, 53 ; la séparation des mots est garantie par l'équivalent hiératique איש נו כא־גאר qui contient la négation נו = לא. La signification d'«invincible» (au propre: «qui ne se retire pas», r. sém. פדי «séparer, retirer de l'éclavage, racheter») ressort de plusieurs passages des textes historiques. Assurnaṣirpal s'intitule: איץ-כו לא פאדו מישאמכית מאת כור־מיש־שו: (1 R. 17, 34) «guerrier (mot-à-mot: arme) invincible qui dévaste le pays de ses ennemis» et dans la même inscription (l. 7) on trouve איזו לא פאדו «fort, invincible» parmi les épithètes des dieux. Reste à savoir comment cette idée a pu être rendu par l'hiératique איש נו כא־גאר qui signifie littéralement דאמו לא איכאלו «sang ne mange pas». On trouve le mot de l'énigme quand on se rappelle qu'en démotique דאמו signifie encore זיכארו au sens de serviteur, esclave» et que איכאלו (r. כלא), homophone de איכאלו (r. אכל), a le sens de «il arrête, il empêche» (T. 2, 30). Tout est maintenant très-clair: le vaincu פאדו, est d'après les idées de l'antiquité un esclave que le vainqueur retient

1 Non „les jours qui reviennent en cycles" (die im Kreislauf wiederkehrenden Tage. Delitzsch CH. G. p. 308); la racine תקף, תכף n'a jamais le sens de „revenir, retourner".

comme butin. Il y a plus, la correspondance de פארי avec זיבארו nous fait comprendre pourquoi le verbe assyrien זכר «se souvenir, se rappeler» est rendu par l'hiératique פא־די, abrégé פא. Ces nouveaux exemples de jeux de mots feront peut-être réfléchir les partisans de l'accadisme.

שומך ét. constr. de שומכו, héb. שְׂמִיכָה «couverture», cf. ar. סמך «toit»; l'équivalent hiératique אול נאן semble aussi signifier mot-à-mot «hauteur-couverture» (נאן, r. ננן). L'expression «couverture du ciel» désigne la partie de devant du ciel, celle qui est visible au premier aspect; c'est l'hébreu רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם «étendue, firmament».

A איבאנו «ils ont été créés» répond ici l'hiératique (נא)־סיג.

Lignes 6—7. Dans מארושתו ét. obl. מארושתי «coup, plaie, fléau» qui vient certainement de רוש «frapper» (cf. héb. מַכָּה), le מ est une lettre servile; donc, quand la rédaction hiératique le rend par גיג l'idéogramme usuel de מורצו «maladie», elle met en œuvre deux procédés également artificiels: 1° elle considère מארושתו comme un mot simple dérivé d'une racine מרש; 2° elle représente la racine fictive מרש par le correspondant de son homophone מרץ.

Lignes 8, 9—10, 11. Les commencements des deux versets démotiques reviennent, l'un col. II ligne 27, l'autre col. I ligne 47 et nous les expliquerons à cette occasion. La comparaison de ces passages fait voir que la ligne 8 équivaut à la ligne 10, et la ligne 9 à 11; נירהו désigne probablement le cerf ou la gazelle, hiér. שאק איץ «tête-bois». Quant au groupe אור שו איש (l. 8), on sait qu'il équivaut à אובותום אידמי (T. 5, 65—66) «jours sombres ou nuageux».

Lignes 12—13. L'idéogramme פור qui se lit aussi פול ,ביר, rend très-souvent le verbe פשר «défaire, résoudre»; comme substantif il équivaut à אידישו «seul» (syllabaires). Pour obtenir un sens satisfaisant, il faudrait attribuer à «seul» la nuance de «premier, principal», ce qui n'est pas sans quelque difficulté. La perte du correspondant démotique nous empêche de savoir sous quelle forme animale le mythe imaginait le chef des Sept.

Lignes 14—15, 16. Le second (שאנו = héb. שֵׁנִי) démon avait la figure d'un אושימ[נ]אלו; la restitution de ce mot est garantie non seulement par les syllabaires, mais aussi par plusieurs passages de nos textes. Un de ces passages (T. 49, 61—62) montre que c'est un animal qui se nourrit de cadavres et de sang. On pense tout de suite aux fauves de l'espèce féline; je crois que c'est le lion adolescent pour lequel les langues sémitiques ont un grand nombre de désigna-

tions. La forme איםינאלו se trouve dans I R. 17 19, où le roi Assur-nasirpal s'intitule אוםינאלו איבר «lion fort». La racine de ce mot est sans aucun doute שגל, סגל au sens de «distinguer, préférer» qu'il a en hébreu et en araméen. L'équivalent hiératique נאל־פור, littéralement «grand seul», rend très-bien l'idée de distinction inhérente au verbe démotique. Mais cela n'est qu'un seul aspect du complexe hiératique, car נאל־פור constitue en réalité une inversion à moitié déguisée des syllabes fondamentales du vocable démotique אישו(ם)גאל attendu que le signe פור a aussi la valeur אישו (syllabaires). A moins, de fermer les yeux volontairement, il est impossible de méconnaitre le caractère artificiel d'une pareille formation. Pour l'histoire de la zoologie mythique chez les Sémites, il importe de remarquer que nous trouvons ici pour la première fois l'idée que le lion est le roi, ou, pour parler avec les hiérogrammates babyloniens, l'autocrator des animeaux.

Le mot כאמא doit probablement se compléter en כאמאן (pour מאן־מאן) «qui que ce soit». Il s'agit d'un lion féroce à la gueule (כא) béante (?), déchirant quiconque se trouve sur son chemin.

Ligne 17—18. Le troisième (שאלישו, var. שאלישי) ressemble à un léopard, נימרו, héb. נָמֵר, ar. נִמְר. Ce carnassier ne le cède en force qu'au lion; en hiératrque le léopard est indiqué par le complexe ניר תור רוש littéralement frappeur (רוש) aux pieds (ניר) minces (תור)».

Lignes 19—20. Le quatrième (ריבו, héb. רביעי) à la méchanceté d'un serpent, ציר.

Lignes 21—22. Le cinquième (האמאשא, héb. חֲמִישִׁי) ressemble à une vipère, איצבו (héb. צֶפַע) vindicative, נאמרו, héb. נוֹטֵר. De l'indication hiératique de la vipère il ne reste que le signe ניר «pied»; du correspondant de נאמרו, il reste נא qu'il faut compléter en שו זי־נא comme T. 9 22.

Lignes 23—24. Le sixième (שישו, héb. ששי) renverse tout comme l'ouragan תיבו, hiér. אים־[יי־נא et ne se soumet ni au dieu ni au roi. Le relatif שא se rapporte au démon.

Lignes 25—26. Le septième (סיבו, héb. שְׁבִיעִי) détruit tout comme la bourrasque, מיהו. C'est ainsi qu'il faut certainement lire au lieu de מיריאו que porte l'édition anglaise. Dans le verset hiératique il faut aussi corriger חאר en רא et compléter אים־מיר־]רא d'après T. 25, 67—68.

Lignes 27—28. Le mot תור מירי doit se lire אמירי «agents, messagers». Voir à la page 94.

Lignes 27—28. Le mot שאאוכאתו, ac. שאאוכאתא prête à de sérieuses difficultés. Il figure encore à la ligne 34, où il est assimilé avec l'hiératique חי שי, qui aux lignes 35—36, 37, correspond au démotique איטותו «obscurité, ténèbres», mais ce sens ne convient guère dans notre verset, où il a pour correspondant hiératique le complexe אן־נא qui semble indiquer l'idée de soulèvement et de commotion. D'un autre côté, un substantif דאאוכאתו avec le sens d'obscurité, ténèbres, figure dans T. 77, 28; or, devant la grande analogie de forme entre les signes cunéiformes דא et שא ne peut-on pas se demander si le mot שאאוכאתו dans ce dernier sens n'est pas le résultat d'une confusion ? Faisons cependant remarquer que, en ce qui concerne la première difficulté, elle peut s'aplanir en admettant que שאאוכאתו vient du même type que l'adjectif סאמו «noir», c'est-à-dire de la racine sémitique שחם, סחם, laquelle signifie en même temps «noircir» et «inspirer des sentiments de haine». La seconde difficulté qui n'est au fond qu'un doute, disparait également quand on ramène דאאומאתו à la racine דהם d'où l'arabe דהאם «noir, couleur noire», et ce qui corrobore cette étymologie, c'est que l'assyrien possède en effet un adjectif דאאמו au sens de «noir». On lit par exemple dans II R. 18, 31 אוד־מי דאאמו שא־נון[1] «jour d'assombrissement ou d'éclipse du seigneur (Sin),

Lignes 31—32. אאו «vent» se ramène à la racine sémitique הוי «tomber de haut en bas. s'abattre, souffler», d'où le nom arabe de l'air, הוא.

שותום «le sud», talm. שותא, vient de la racine שאי «détruire, dévaster». Du complexe hiératique הא־מון, le premier élément donne aussi l'idée de destruction. Le second élément מון «insecte», dém. כונו, semble faire allusion à la destruction des insectes ocasionnés par ce vent.

Dans ce verset et le suivant, la particule hiératique du génitif, כית, a le sens du relatif démotique שא «qui, lequel». Comme substantif, sans ou avec לאל, il signifie «sable, poussière». Voir p. 96.

סור[2] se lit aussi שור (syllabaires), il correspond à איזו «fort». Le verbe איצאנונדו[3] a été expliqué à la page 96.

1 Tout le long exposé de L. B. S. C. p. 210—212 repose sur la fausse lecture de אי au lieu de נון que donne le texte.

2 Lisez ainsi T. 21, 31 au lieu de כוש.

3 Lises ainsi T. 21, 32 au lieu de איצארארו.

Lignes 33—34. אירפיתום «nue, nuage», hiér. אים דיר «air sombre» vient de la racine sémitique עָרַף «couler, égouter» d'où l'hébreu עֲרִיפִים «nues» et עֲרָפֶל (pour עֲרַף־אֵל ?) «brouillard». On trouve aussi la forme אורפאתום (Déluge col. II, 41).

Je ne comprends pas le mot שאפיתום, hiér. בו רא. Peut-être le signe פי est-il corrompu de צאב ou ביר; le mot vrai serait alors שאבירתום «qui brise»,

L'hiératique שי־חי qui répond au démotique שאאומאתו (pour שאחומאתו) «noirceur, obscurité, ténèbres« veut dire mot-à-mot «œil-trouble» car חי a aussi le sens de ריהו (syllabaire).

Lignes 35—36, 37. L'hiératique פי־נא qui équivaut à נאמרו «clair, serein, brillant» doit probablement se corriger en צאב־נא prononcé לאג־נא.

אימותו ac. אימותא «ténèbres» vient de la racine sémitique עָמִי, עַמִי «couvrir, s'assombrir, être obscur».

Lignes 40—41. Le verset hiératique se compose de signes trop ambigus pour qu'on puisse l'analyser avec certitude. En revanche le verset démotique est des plus clairs. רידיצתי «averse, inondation» a pour racine רחץ, ar. רחץ «laver, tremper». תישו est la 3e personne, féminin du premier aoriste de אשא (sém. ישי, ושי) «avoir, posséder».

קארדותי (pour קארדותי) est l'état oblique de קארדותו «force, vigueur».

Lignes 42—43. אימיתו «droite», ét. obl. אימיתי, est pour אימינתו, héb. יָמִין. Le verbe mutilé . . . איל se complète facilement en אילאכו «ils vont» comme à la ligne 47. Je reviendrai plus loin sur l'équivalent hiératique לאח־נא[1].

Lignes 44—45. On complète sans hésitation dans le verset démotique . . . איתא en איתאנאבריקו «ils foudroient» et dans le verset hiératique מי־און־גיר־גיר־רי־איש d'après T. 13, 3—4. Voyez p. 59.

Lignes 46—47. Le sens d'antilope que j'attribue à נירתו se base sur l'équivalent hiératique דאר dont le type démotique דארו figure dans T. 59, 10 avec le sens de gazelle ou d'antilope. נירתו ou נירתו (l. 11) se ramène à נירו «pied», allusion à la course rapide de ces animaux.

1 Il faut lire ainsi T. 22, 42 au lieu de לאח־תאב.

En comparant T. 23, 42, 46 et 52, on est tenté de supposer que le groupe זיק בית רא qui rend le mot נארו «courant d'eau vive, fleuve» doit être corrigé en זיק רא בית, cependant ce n'est pas absolument nécessaire, car בית peut ne fonctionner ici que comme idéogramme de שא et le sens propre dudit groupe serait «courant qui coule». Ajoutons que la locution נירתו דיש נארי «antilope (au propre: «pied») vers le courant d'eau» présente l'interprétation de l'idéogramme des antilopes: ניר־א־שי que nous avons discuté à la page 78 et dont le mot-à-mot est: «pied-eau-source». Ceci nous fait penser que le mot דיתאנו qui explique est idéogramme vient peut-être d'un nom דיתו ou דותו, comparable au terme דות qui désigne la citerne ou le réservoir en hébreu postérieur.

שאכ בי תא [1], le correspondant de אש מאחרי «en avant» signifie littéralement «à la tête». Le verset hiératique se terminait vraisemblablement par לאח־נא מיש et le verset démotique par שונו.

Lignes 48. 49—50, 51. Poussés par leur rage de destruction, les infidèles serviteurs d'An s'emparèrent (au propre se placèrent, איזוו, hiér. לאוד־נא־מיש) des vastes cieux, qui servent de demeure (שובאת, hiér. בי־כו) au roi des dieux, avec l'intention sacrilége (mot-à-mot «hostile») de détrôner leur maître, ce qui aurait tout d'un coup mis fin à l'existence de l'univers. Dans l'exécution de leur mauvais dessein ils ne trouvèrent personne qui leur resistât. Le mot כאחירא a été expliqué plus haut.

Lignes 52, 53—54, 55. אינושו mot-à-mot «son temps (אינו = ar. אאן) est pris adverbialement «en ce temps-là, alors». L'équivalent hiératique אוד־בי־א se compose de אוד «jour», idéogramme du temps et de בי־א forme allongée du suffixe de la 3e personne בי «son».

טימו, ac. טימא est l'araméen טְעֵם «parole, chose, nouvelle». L'équivalent hiératique כא־חי littéralement «parole bonne» se lit כים־מו (gloses); c'est un composé de כין «envoi» et מו «nom, appel». Sur hiér. איץ־תוך = dém. שימו «entendre», voyez p. 49.

La locution אמאתא דיש ליבישו אישדוד signifie proprement «il prit la chose au cœur». Le sens primitif du verbe assyrien שדד est «prendre, serrer (ar. שד)», puis «emporter, apporter, amener», cf. héb. שדד «emporter, piller». On lit dans Asb. 302, 11—14: אן־מיש אי־ית בית איץ־534 איץ שא שאדארי אישאצבית סונותי ארי כא. אי־בור אישדודו «j'ai fait placer les dieux de Bit-Kit sur des chariots (mot-à-mot

[1] Lisez ainsi T. 22, 46 au lieu de ישאק כאש תא.

«de transport») et on les amena jusqu'à la porte du temple». Le saphel אושאלדידא, אושאלדידוני est fréquemment employé dans les textes historiques. L'idéogramme de שדר est בו ou בו־אי.

Lignes 56, 57—58. L'idéogramme de איתי «avec» est ici דא au lieu de תא. Ces deux homophones permutent aussi quand ils servent de préfixes.

Le sens de מאסו, ét. obl. מאסי, est difficile à déterminer; je pense néanmoins qu'il faut y voir un adjectif formé de מאסו, synonyme de כאבתו (héb. כָּבֵד) «foie, entrailles» et sans aucun doute identique à l'hébreu postérieur מסס «estomac» dont dérive encore le mot כמסו «suc gastrique, pepsine». Ce qui confirme ma manière de voir c'est que l'idéogramme de כאבתו est ordinairement מאס (écrit באר) ce qui fait déjà supposer un type démotique מאסו. Il me paraît donc très-vraisemblable que מאסו, aussi bien que l'adjectif כאבתו (héb. נכבד) signifie «honoré, vénérable». L'expression hiératique מאס־סו, littéralement «entrailles vastes» joue visiblement sur le démotique מאסו, mais comme sa formation est très analogue au composé ליב־סו, mot-à-mot «cœur vaste» qui rend le démotique רימנו «miséricordieux», il montre du moins qu'il s'agit d'une des parties intérieures du corps.

Le verbe אימתאליך, iphteal de מלך «prendre conseil, consulter», racine qui a le même sens en araméen, est rendu en hiératique par אר נא, mot-à-mot: «père tourner ou devenir». La devinette s'explique par ce fait que l'idéogramme אר, abrégé de ארו (= héb. עֵדוּת) contient primitivement l'idée générale d'alliance et de pacte, ce qui le rend apte à désigner les plus proches parents, surtout le père, le fils et le frère (Voir J. As. 1876 s. v. אר); or, comme un des mots assyriens pour «fils, enfant», מילכו, signifie aussi «conseil» (= aram. מִלְכָא), cette seconde signification passe naturellement à l'idéogramme אר; c'est tout-à-fait conforme à l'esprit du système sacerdotal.

Lignes 59—60. Il me paraît presque certain que dans l'hiératique סי־די־אי־ני qui rend le démotique דיש שותישורי «pour diriger», le signe ני n'est pas l'indice du pluriel, mais le remplaçant de la postposition écrite habituellement כו = דיש ou אנא «à, pour», car le signe ני se lit aussi כום, כו (syllabaires). On doit probablement envisager de la même manière à la ligne 46 la terminaison ני dans זיק בית רא אי־ני qui répond au démotique דיש נארי «vers le fleuve».

איבתינו, iphteal de כן «faire demeurer (hiér. נאר), placer». L'origine du préfixe אים־כא sera expliqué au verset suivant.

Lignes 61—62. Remarquer la forme דא pour תא, au sens de אתי «avec», comme à la ligne 56.

L'hiératiqué כיש est l'abréviation de son équivalent démotique כישאת pour כינשאת «multitude, assemblée, légion» r, כנש.

Dans l'hiératique מו־און־ני־שי־אין־האל־חאל־רא, dém. איוסונותי (pour איווסונותי) «il leur affirma», on distingue le signe חאל «fort, violent, rapide» (dém. אח, sém. עזז), l'indice du régime direct, שי־אין, et le préfixe personnel מו־און־ני, ou ני n'est que le complément. Je viens de trouver enfin sur l'origine et la fonction de ce préfixe énigmatique une explication qui me semble tout-à-fait satisfaisante et je m'empresse de la donner à cette occasion. Ce préfixe a deux particularités fort caractéristiques, celle de désigner indistinctement les trois personnes; celle de se prononcer indifféremment avec toutes les voyelles: מי־אין, מא־אן, מו־און. Ces particularités nous engagent à le ramener au type démotique מאנו, מינו «qui, quoi», lequel se compose de מא «quoi» et de la démonstrative אנו «ce». En vertu de sa signification primitive il ne peut désigner l'idée de la personne que d'une façon vague et indéterminée. Quant à sa forme, on peut s'attendre à ce qu'il reproduise fidèlement les variations vocaliques de son modèle. De là les préfixes hiéraques usuels מא־אן, מי־אין ou מי־אין, מו־און. Puis chacun de ces éléments donne naissance à des formes simples à voyelles initiales d'une grande variété. Ainsi, l'élément מ produit d'une part מו, מי (מי), מא, de l'autre אום, אים, אם (prolongés, אים־מא, אם־מא, אום־מא). L'élément ן produit de même און, אין (אין), אן (prolongés, און־נא, אין־ני, אן־נא] d'un côté, et נו, ני (ני), נא de l'autre.

Lignes 63—64. ני־ני est apocopé de אי־ני־ני. — La forme תור־ני־ני־איר «à ses fils» est pour תור־ני־ני־רא, le signe רא étant une des particules hiératiques qui marquent le datif.

Ligne 55, 56—57, 58. L'adverbe אורא «jour» est rendu en hiératique par אן־ביל «dieu Feu ou Lumière».

La forme איווזו est quelque peu embarassante. Elle a tout d'abord l'apparence d'un dérivé de la racine נזז «se tenir debout», et peut être ou le premier aoriste du qal, au lieu de la vocalisation habituelle איזוז (pour א־וזו) ou bien un infinitif qal pour אוזוז «position». Mais on peut aussi songer à la racine זוז «se mouvoir, aller, marcher» et alors אווזו serait un aoriste paël pour אוזאזו. Cette dernière expli-

cation rend mieux compte de la vocalisation, mais la première qui y voit la 3e personne de l'aoriste de נזן semble corroborée par l'équivalent hiératique מאל־אי באדורבא «il établit». Indépendamment de la question du sens du vocable assyrien, la forme hiératique a cela d'important qu'elle nous fournit le phonème מאל־אי comme indice de la 3e personne. Nous savons déjà qu'il représente en même temps la première et la seconde personne (T. 31, 30—31), ce qui le caractérise comme l'indice d'une personne indéfinie analogue au préfixe מו־און. Il se ramène visiblement au pronom indéfini démotique מאלא «quel qu'il soit, quoi que ce soit» composé de la particule indéfinie מ, et du démonstratif ל qui forme la base de אולו «celui-là» ארוּלו (pour ארו אולו) «de l'autre côté, au delà». Comme son synonyme מו־און qui se simplifie en און, il apocope son premier élément מ et se réduit en אל : אל־דו, אל־פא. Ce אל n'est donc pas une modification de אן comme nous l'avons supposé plus haut à la page 62.

נאפארכא adverbe formé du Niphal de la racine פרך «se briser, cesser»; son équivalent hiératique est סוח דו [1] «rupture (r. נסח) aller».

Dans l'hiératique מראון־ני־שי־אין־אכא־ני־איש qui répond au démotique אומאאיר שונותי «il les envoya», l'élément ני semble n'être qu'une variante de l'idéogramme נא «envoyer», lequel a aussi la puissance de ני. L'élément אכא, écrit ראם, paraît faire fonction de déterminatif.

Lignes 72—73. L'adverbe démotique איש מאחאר «au devant» est paraphrasé en hiératique : כא שאק תא, littéralement «face-tête-en».

Dans אן־כים־רי, la dernière syllabe est un complément phonétique et le tout se lit נאנארי «le puissant, le chef». Voyez à la page 99. La rédaction hiératique emploie un composé אוד מאר qui dans plusieurs passages de notre texte répond au mot assyrien נאנמאל «fort, puissant», r. אמל, sém. עמל.

L'hiératique כור־בי [2] = dém. איזיש a été expliqué plus haut.

אילתאנאמי. 3e pers. pl. de l'aoriste de l'iphtanaal d'une racine למם «venir, se placer». Dans le récit du déluge II, 41 on lit : אילאמא אישתו אישית אן־אי ארפאתום צאלימתום «survint du fondement du ciel un nuage noir» et IV, 23 אילאמא אן־בי דיש ליבי איץ־מאך «Bel se rendit au milieu de l'arche». Son équivalent hiératique est לו־בי (lu דיב־בי), idéogramme qui signifie encore «prendre».

1. Lisez ainsi dans T. 22, 65 au lieu de שוח.

2. Lisez ainsi dans T. 22, 72 au lieu de תאם מאר.

Lignes 74—75. Le suffixe singulier de אידישו se rapporte à Šamaš, le personnage principal de la phrase. La locution «faire revenir quelqu'un à sa place» veut dire «repousser, faire fuir quelqu'un». Dans l'hiératique איד-ני כו = dém. דיש אידישו «à son endroit», il y a une contraction pour איד־דא־ני כו. L'idéogramme איד vient de אידו «main, endroit», sém. יד.

אותירו aoriste iphtaal de תור «retourner, revenir»; c'est une contraction de אותאוירו. L'équivalent hiératique doit appeler notre attention à cause de son préfixe א־בא qui, en remplaçant la forme habituelle בא, nous en révèle l'origine. On sait que comme le préfixe מו־אין, le préfixe בא désigne chacune des trois personnes du discours et cela suffit pour donner lieu de croire que son type est un pronom indéterminé; mais quel est ce type et quelle source faut-il lui attribuer, sacerdotale ou vulgaire? La réponse nous est donnée par la forme employée dans notre passage: בא (=בי, בי, אב, איב, אוב) n'est que l'abréviation de א־בא, phonème qui répond notoirement au démotique מאנו «qui», lequel, comme on a vu plus haut, constitue lui-même le type du préfixe hiératique מא־אן, מי-אין, מו־אין que nous venons de mentionner. On peut donc établir comme règle générale que toutes les sept séries des suffixes impersonnels hiératiques reposent sur des pronoms indéterminés empruntés aux deux systèmes de rédaction, ainsi: 1°, le démotique מאנו, מינו, composé de מ «quoi» et אנו «ce», produit trois séries de préfixes hiératiques: savoir, en négligeant les voyelles variables, la série complexe מן et les deux séries simples מ et נ. 2°, le démotique מא־לא «quoi que ce soit», composé de מ «quoi» et d'un démonstratif אלו «ce, cela», produit deux séries, une complexe, מאל, et une simple, אל. 3°, le relatif זי «qui, lequel [1]» donne naissance à la série ז, qui marque le plus souvent la seconde personne, singulier. 4°, enfin, le sacerdotal א־בא, équivalent du démotique מאנו «qui», donne naissance à la série ב qui s'emploie tantôt seule, tantôt combinée avec les autres séries, excepté celles de מאל et אל qui, autant qu'on peut voir, demeurent toujours isolées. Voilà le procédé des préfixes hiératiques dans toute sa simplicité, procédé artificiel s'il en fût, mais restreint à une seule catégorie de types et conforme, en tout point, à ce trait caractéristique de la phonologie sémitique qui consiste à considérer les voyelles comme de simples

[1] זי, st. oblique de זו, figure en qualité de pronom relatif dans T. 194, 59. On y lit: מיליך שא אן־א־נון זי איהאבים מאנו „Qui est] ce qui peut comprendre la disposition (mot-à-mot: „le conseil") des dieux Anoun?"; c'est le ז, ד, ד des autres langues sémitiques.

supports des consonnes. Quant à la façon de vocaliser les préfixes sacerdotaux et de les harmoniser, soit entre eux, soit avec les voyelles des mots avoisinants, les hiéragrammates babyloniens se laissaient sans doute guider par des sentiments phonétiques qu'on pourra probablement préciser un jour. En attendant, on y distingue déjà cette influence prépondérante de l'attaction des voyelles qui imprime à l'idiome assyrien un cachet tout particulier. Voyez l'introduction.

Lignes 76, 77—78, 79. Le titre hiératique איכיל בית (אי־שא כית) = נין ליל «dame des Lil» désigne Belit, épouse de Bel, lequel est notoirement «le seigneur des Lil». Faut-il en conclure que la déesse planète dont il s'agit dans ce récit est une autre qu'Ištarit fille de Sin, le dieu lunaire? Non, car au verset 63—64 elle est rangée avec Sin, et Šamaš parmi les enfants d'Ia, ce qui ne convient qu'à la fille de Sin. Mais tout doute disparaît grâce à une donnée importante d'un fragment mythologique publié dans III R. 53. l. 36, 37, qui nous apprend que Ištarit représente la planète de Vénus à son apparition matinale et Belit à son apparition nocturne (אול רובאת איש אן אוד־דו אן־xv מול־מיש . . . אול רובאת איש אן אור־שו אן־בילית אן־מיש). Les deux déesses représentent donc deux phrases différentes d'une même étoile, c'est-à-dire, que les noms d'Ištarit et de Belit désignent une même divinité planétaire, qui est à la fois fille de Sin et épouse de Bel [1].

L'idéogramme כי כו = dém. שובתו «habitation, demeure» que j'ai regardé jusqu'ici comme se décomposant en deux éléments: כי «lieu, endroit» et כו «demeure», peut bien n'être que le mot démotique כיכו, כוכו «châsse, étui, fourreau». On lit I R. 39, 55 (שו דייש־אן־צור־אור־תור־אוש־סי־נא) . . . אן־מיש מאשאל מאת־שו אינא ביכושונו אדכימא ביריב איך־מאך־מיש אושארכיב (dans un passage analogue: כוכושונו) «(Lui Maroudouk-pal-idin) . . . ramassa dans leurs étuits les dieux souverains de son pays et les fit embarquer dans des vaisseaux». L'araméen כוּבָא (héb. p. כוך) «caveau» (ar. כיכה «œuf»?) et «cabane», rend parfaitement compte du sens de «demeure» propre au כיכו assyrien. Une transition tout analogue nous est offerte par l'hébreu זְבוּל «demeure», lequel est identique à l'araméen זְבִילָא (cf. ar. זביל) «fourreau». Ajoutons que le mot כיכו figure dans un syllabaire quadripartit comme nom du signe כִי, ce qui revient à dire que la valeur כי est due à l'abréviation de כִיכו. Il y a lieu de supposer que l'hiératique כי־אין־

1 Après une nouvelle réflexion, je suis moins affirmatif à cet égard, attendu que les diverses phases d'une étoile pouvaient bien être considérées comme la manifestation de déesses différentes. Il semble même que l'identité de l'étoile du soir avec celle du matin n'a été reconnue que bien posérieurement à la formation de la mythalogie.

נִי «terre, pays» est déformé de כִּיבוּ (cf. אִין־נַאר de אִיקְאַרוּ) et ne doit pas être séparé en deux éléments comme nous l'avons cru jusqu'à présent.

Le singulier du verbe אִירְמִי a lieu d'étonner, puisque les Sept forment le sujet de la phrase (l'autre verbe אִיכְאַבּוּתוּ peut strictement être considéré comme étant au pluriel, bien que la forme hiératique correspondante s'y oppose); il faut donc constater que les écrivains assyriens se permettaient parfois des écarts contre la grammaire. Du reste, ces verbes présentent encore d'autres irrégularités, car אִירְמִי est visiblement contracté de אִדִּימִי «ils enlevèrent», r. רוּם[1], et le second aoriste אִיכְאַבּוּתוּ qui a le sens du présent est employé à tort pour אִיכְבּוּתוּ, premier aoriste indiquant le passé. Ajoutons que le sens propre du verbe כפת que nous traduisons ici «usurper», est «ramasser, réunir, assembler» (hiér. איר), comme le prouve le membre de phrase suivant: אִימוּק לא נִיבִי אוּכְאַפִּיתוּ (Asb. 96, 85) «ils réunirent une armée (au propre: «force») innombrable»; cf. aram. כפת «lier, attacher». Notons, enfin, la construction décousue et libre אִן־אִישְׁ־תַּאר . . . שׁוּבְתוּ כּוּ־תִים אִירְמִיכְא littéralement «Ištarit . . . la demeure sacrée ils enlevèrent», au lieu de שׁוּבְתוּ . . . שַׁא אִן־אִישְׁ־תַּאר כּוּ־תִישַׁא אִירְמִיכְא. Cette construction vulgaire est souvent employée en hiératique, où le mot déterminant précède le mot déterminé contrairement à la règle d'état construit.

Les 19 lignes que contient la colonne. II sont dans un regrettable état de mutilation. Parmi le petit nombre de mots restés visibles, on remarque דִישׁ שְׁאַתִי פִּישׁוּ אִי[לוּ] «à la disposition de sa bouche sacrée»; שְׁאַתִי semble venir de la racine שׁות «poser, mettre», connue aux langues sémitiques du nord. Une tablette lexicographique donne le nom שִׁית פִּי «disposition de bouche, parole, ordre».

Lignes 20—21. אִידַּאלִיח «il fut troublé», niphal de דלח; le sujet est Sin, mentionné dans le verset précédent.

שַׁאקִימִישׁ «comme de la terre», adverbe formé de שַׁאקִימַאתוּ «terre, poussière», avec l'abandon du ת féminin. Serré par les démons, le disque lunaire devint (mot-à-mot: il était assis, אִישִׁיב) opaque comme «une masse de terre». L'équivalent hiératique פא נא est connu.

1 J'aime mieux maintenant le rattacher à la racine רמא, sém. רמי „lancer, pousser, renverser". Notre passage doit donc se traduire: „ils renversèrent le siége sacré d'Ištarit".

Lignes 22—23. A noter l'emploi de l'accusatif אורא au lieu du nominatif אורו «la planète», le sens exact est «quant à la planète»; l'hébreu emploie une construction tout analogue en faisant précéder le nominatif de la particule d'accusatif, אֵת.

אמיר «obscurci»; l'orthographe avec מ se fonde sur la forme נאנמירשו qui figure à la ligne 30. Etymologiquement, il faudrait partout un ד seconde radicale, aussi bien à cause de la forme אידורו «ils ont fait défection, évité, décliné» si fréquente dans les textes historiques, qu'à raison de la racine sémitique. עדר, עָדר «faire défection, manquer» dont il faut certainement le rapprocher. Le verbe hébreu חשך qui signifie à la fois «manquer» et «être obscur» offre une bonne analogie. Il y a plus, l'arabe עָדר «faire défection» à la 4e forme signifie aussi «s'obscurcir». L'équivalent hiératique ני־כו־מו־אונ־נא, si l'on retire le préfixe ני et le complément נא, se réduit à סו־מו־אונ, phonème que, malgré le changement de la sifflante, il est impossible de séparer du démotique שומוך «la partie visible du ciel, firmament» (au propre «couverture») que nous avons expliqué aux lignes 59—60 de la première colonne. L'éclipse est envisagée comme une lumière couverte momentanément d'une enveloppe opaque qui l'empêche de rayonner au dehors. Au point de vue des terminaisons hiératiques, le changement de ך en נ nous révèle une loi fort importante, à savoir que les terminales gutturales démotiques ך, ק, ג, ח, א peuvent être représentées uniquement par נ en hiératique. On comprend maintenant pourquoi des idéogrammes tels que שאנ (מאק), תיך, מי (pour מיך) זי (pour, זיק) אואלאך, שי (pour שיא), רי (pour ריח) qui viennent respectivement des termes vulgaires שאקו «tête, sommet», תיכו «cou», זיקו «choc, éclat, bourrasque», אשלאכו «ouvrier en argent, orfèvre», ריחו «trouble, soulèvement», שיא «pousser, croître, prospérer», lorsqu'ils affectent un complément phonétique, deviennent שי־נא, רי־נא, א־זא־לא־נא, זי־נא, מי־נא, תי־נא, מאנ־נא. Je ne connais que deux exceptions à cette règle, ce sont idéogrammes le לאח «laver» et מאח «sublime», dérivés de לאחו (héb. לח «humide») et מאחו (sém. מֹחַ «crâne, cerveau») qui forment toujours לאח־חא et מאח־חא, exceptions qui, du reste, s'expliquent parfaitement par la nécessité de les distinguer de לאך «enfant» et מאך «vaisseau» qui viennent des mots démotiques לאכו et מאכו. La dépendance du système hiératique de l'idiome assyrien éclate ainsi à tous les yeux, car qui d'autres qu'un scribe assyrien pouvait savoir que des syllabes simples telles que מי, רי, שי, cachent une consonne finale? Mais d'autre part, l'uniformité de la terminaison en montre clairement le caractère factice et purement conventionnel et par conséquent

le caractère artificiel du système tout entier. Cette induction acquiert la force d'une preuve mathématique par une autre observation dont l'importance n'échappera à personne. Je viens de m'apercevoir qu'une loi tout analogue régit les trois autres catégories de consonnes. La voici formulée très succinctement avec les exemples nécessaires.

1° Les finales labiales ב et פ sont indiqueés par ב. Fxemples : ליב «cœur», (dém. ליבו) אף «trou» (aram. אפתא) font ליב־בא, אב־בא.

2° Les finales dentales ד, ט, ת sont représentées par ד. Exemples : איד «éclat, lumière», גוט «bœuf», כאת «pays», de אודו (r. נדא), גוטו, כאתו, font אוד־דא, גוד־דא, כא־דא.

3° Les finales sifflantes : ז, ס, ש, ץ, deviennent indistinctement ז. Ainsi : גאז «sacrifice», de גז «couper» fait, גאז־זא et les abréviations des mots כוכו «trône» (r. כרם), אושו «quartier de viande» אצו «pousse» qui devaient être כום, אוש, אץ se transforment en גוז־זא, אוזו (écrit אם-בי), א־זא.

On le voit, en dehors des liquides *l*, *m*, *n*, *r* qui ne subissent pas de changement, le phonème hiératique se termine le plus souvent par un des quatres lettres douces *g*, *b*, *d*, *z*, une pour chaque catégorie de consonnes [1]. Cet usage parcimonieux des consonnes et la tendance à les confondre l'une avec l'autre, sont une image fidèle du caractère vague et flottant qu'avaient la plupart des consonnes dans la prononciation des Assyro-Babyloniens [2].

Au lieu de איש כו que porte l'édition anglaise, il faut lire נו כי = dém. אול אשיב «n'était pas assis». Le verset qui suit ne fournit pas matière à observation.

Lignes 26—27. כוראב ריש הולהים, littéralement «coup (r. רפף «frapper», aram. «frotter») de tête de méchanceté» désigne un complot, une machination secrète pour le mal. Dans l'hiératique שאק חול חא, mot-à-mot «(de) la tête de méchanceté le coup», le membre déterminant précède les membres determinés. Ajoutons que le signe חא, déterminatif habituel des poissons à cause de sa valeur primitive נון [3] (du démotique נינו, sém. נון), signifie encore «oracle, prophétie»

1 Il est bien entendu que ces réductions ne sont que facultatives et que le scribe pouvait s'il le voulait donner la finale vraie du mot, Ainsi par exemple l'idéogramme כי avec complément, peut être tantôt כי־בא, tantôt כי־גא, sans compter la forme כי־בו. conservée intacte afin d'obtenir le rébus „lieu d'habitation". Voyez à la page 114.

2 Ce fait a été signalé pour la première fois dans J. As. Mars-Avril 1876. Il mériterait d'être repris et traité à fond d'après nos connaissances actuelles,

3 Cette valeur est prouvée par un passage d'une tablette inédite qui offre l'équation חא־נא כו = אנא נוני „au poisson"; חא־נא doit se lire נון־נא. Un mot accadien חאן „poisson" n'existe absolument pas, et les philologues touraniens ap-

(prononcé בו-א, allusion à כו = אשיבו) et décadence, destruction» ; c'est le résultat de l'homophonie entre les racines אשף «pronostiquer» et אזב (sém. עזב) abandonner, négliger».

איתאנארארו «ils ourdirent», iphtanaal de ארר, héb. ערר «agiter, bouleverser». Cf. ar. ער «déshonorer», éth. ערר, ארר «couper», L'hiératique איר dans בא-אור-אור־רא [1] représente la même racine.

Lignes 28—29. אישתיניאו «ils cherchaient à affirmer» c'est-à-dire à mettre en exécution ; c'est l'iphtanaal de la racine שיא que j'ai expliquée à la page 95 ; l'hiératique כין est déjà connu.

Lignes 30—31. Une des lectures du signe ליב «cœur, milieu» est עיא (syllabaires) qui, comme le prouve le complément נא, est la réduction d'une syllabe qui se terminait par une gutturable ou une palatale. On songe involontairement au mot שאקו qui désigne une partie d'un champ (II R. 30, 12).

איתיבוני, iphtheal de תבא «courir, se précipiter». Voir à la page 12.

Lignes 32—33. La syllabe אנ du mot (נאנטור(שו «son assombrissement» m'est assez suspecte ; il se peut que la forme véritable soit נאאטור (נאאדור).

Lignes 34—35. A noter la forme hiératique שי נאב אוד־דו, littéralement «œil en avant sortir» rendant le verbe אמר «voir». Dans T. 5, 2 (voyez p. 95) nous avons trouvé שי נאב correspondant à אמירו «agent, messager». C'est un nouvel exemple du transport sur le phonème sacerdotal de toutes les nuances de son équivalent démotique.

Lignes 36—36. שוכאלו «serviteur, ministre» vient de la racine שכל qui, en hébreu et en arabe (תכל) a un sens privatif : «perdre un enfant». Le substantif assyrien semble signifier au propre «jeune homme, garçon». Cf. héb. נַעַר «jeune homme» et «serviteur». L'hiératique לאח est l'abréviation de לאחו = פירחו (II R. 23, 1*cf*), aram. פִּירְחָא (cf. ar. פרח «poussin») «jeune homme». Pour le dieu Noussouk, אן־פא-כו, voyez p. 36.

אישיסי est pour אישאסי, second aoriste de שסא (hiér. כא די) «parler» ; le premier aoriste אישסי, ou contracté איסי, serait plus correct.

précieront à sa juste valeur l'étrange prétention d'un accadiste à corriger, au moyen de ce mot chimérique, les résultats de leurs recherches (L. P. C. p. 308 *note*).

1 Lisez ainsi T. 24, 26 au lieu de בא־תוך־תוך־רא.

Lignes 38—39. Dans בילי, impératif, masculin, singulier de אבל (יבל) «produire, porter» l'*i* final n'est qu'un faible écho de l'*i* précédent, la forme correcte étant ביל. Notons l'hiératique דו-מא־אב signifiant «porte-le» (דו־מא־בי se traduirait «son apport» ou «comme apport»); דו־מא représente une autre orthographe de l'idéogramme transcrit habituellement תום (תום-מא T. 18, 28—29), et qui répond au verbe démotique אבל, car la syllabe דו se prononce aussi תום (gloses)[1]

Lignes 40—41. טימו, ét. constr. טים est l'araméen טְעֵמָא «parole, nouvelle». L'expression מאריא «mon fils» n'est qu'un terme d'affection, car Sin est le fils d'Ia.

Au lieu du démotique מארציש אאטרו «douloureusement obscurci» la rédaction sacerdotale offre מו־מו־אונ־נא בי ניג־נא «obscurément affligé». Cette divergence revient aux lignes 59—60.

Lignes 42—43. J'ai corrigé שונינאטא en שונימא; c'est l'impératif pael de שנא «répéter, annoncer». Le précatif figure dans la Descente d'Ištarit, Recto, l. 24: לו אולתאשמובי לושאני אנא סאראתי אן-מיש נאל־מיש «que j'annonce tes paroles (mot-à-mot: ce que tu as fait entendre) à la reine des grands dieux». Le premier aoriste se trouve dans le récit de la création (K. 3437, verso, l. 5) מאחיר איטימי אושאני טינשא «elle ordonna la bataille, annonça son ordre». Il serait strictement possible d'y voir le šaphel de אנא (sém. ענא) dont dérive le substantif אנו qui se présente souvent dans la locution אינא אני «par l'ordre» ou אינא אניכינו «par votre ordre» et qu'il ne faut pas assimiler à l'hébreu חֵן «grâce», comme on l'a fait jusqu'à présent; le correspondant de ce mot hébreu serait en assyrien חינו ou אינו. Les préfixes hiératiques qui suivent le déterminatif שֻׁו «main» sont douteux.

Lignes 44—45. איתאאיד, iphtaal de נאד «accueillir, écouter» racine que j'incline à assimiler à l'arabe נהד (נאחד) «faire alliance» plutôt qu'à נהד dont le sens «attaquer avec imprétuosité, s'élancer» ne convient pas. Le nom propre נאבו נאאיד (écrit אן־אנ איס־תוך) semble aussi signifier «Nabou accueille favorablement, écoute, exauce».

1 Cette correspondance est des plus étroite, car תום exprime à la fois toutes les trois significations qui sont propres au verbe אבל, savoir, celle de „porter, emporter" celle de „répliquer, répondre" et celle de „régner, gouverner (T. 179, 51 *passim*)", auxquelles il faut ajouter le sens de „mêler, mélanger" qui repose sur l'homophonie rudimentaire de אבל et בבל pour בלבל (Syllabaires).

L'équivalent hiératique n'est pas clair tout entier, un signe étant effacé et quelques autres étant douteux ; il n'y a que l'élément «faire» qui soit absolument certain.

Lignes 46—47. Ici et aux lignes 52—53, les mots אש אפכי «dans l'océan» sont rendus en hiératique. זיק־רא כית[1] «de l'océan»; on s'attendrait plutôt à זיק־רא תא[1]; y-a-t-il une faute de copie?

בורידו «rapidité, impétuosité, fureur» est pris ici au sens adverbial «rapidement, immédiatement». Le sens de ce mot résulte de T. 125, 45: איש פי : בורידיכא כאגו איכארא'שיד (c'est-à-dire אש פיכא ou אש בורידיכא) «à ton impétuosité (var. «ton attaque»), qui peut résister? (littéralement: être sauvé?)». Le verset difficile כיכא אישבוכא אש בירית בורידיישו (Déluge IV, 34) semble aussi devoir se traduire «quand il était assis et au milieu de sa course rapide». La racine פרד «s'en aller vite» au propre «se séparer» figure également dans l'adverbe לא נאפארדא «sans cesse, incessamment». Le complexe hiératique כור־חא que nous avons expliqué à la page 68 est ici augmenté du déterminatif ניר «pied».

אילאך «il va». L'emploi du second aoriste à la place du premier: איליך, peint l'instantanéité de l'exécution. On trouve le même principe quoique d'une façon inverse dans T. 13, l. 14, 16. Voir à la page 64.

Lignes 48—49. רובו, ét. obl. רובי «grand» (r. רבא) est rendu par l'idéogramme נון dont le type démotique semble être נונ, sém. נון «poisson», lequel, comme c'est le cas en arabe, semble avoir désigné tout particulièrement un poisson de larges dimensions, si ce n'est pas précisément un cétacé. De là, l'idée de grandeur inhérente à cet idéogramme.

כאשלו «souverain», héb. מֹשֵׁל a pour correspondant hiératique כאש־תיר, littéralement «vainqueur (מאשו «combattre, vaincre» cf. T. 103, 34) de multitude» (תיר = כישהו r. כנש) peut bien n'être au fond qu'un déguisement orthographique, car il est possible que le signe תיר ait encore la valeur d'une des syllabes *la, li, lu*.

Dans l'épithète hiératique d'Ia, אן־נו־כים־מות־רא, on ne saurait dire si la syllabe רא est un complément phonétique ou bien la particule de direction connue qui rend souvent la préposition אנא «à, vers». Le sens de l'épithète n'est pas non plus très clair; le mot-à-mot «maître des familles engendrées» nous semble assez probable.

Lignes 50—51. Noussouk porte l'ordre (כא') de son seigneur (hiér.: de son roi) ארינא (mot-à-mot «côté ce» voir p. 28) «de l'autre

1 Ajoutez cette syllabe dans T. 24, 50 après אן־פא־כו.

côté», c'est à dire à l'endroit éloigné où réside le dieu de l'Océan. L'équivalent hiératique חאל-בי a une formation analogue; j'en conclus que חאל signifie aussi «côté».

Le verbe mutilé . . אן . . א n'est pas aisé à rétablir; je pense néanmoins qu'en rattachant le א à la fin de אחינא qui se transcrirait אחינא, on pourrait restituer אושאני «il annonça»; ce serait alors le même verbe que עוני de la ligne 43. Dans ce cas, le verbe hiératique se restituerait שו[א אש]נא-אן-רי comme à la ligne 42.

Lignes 52—53. Remarquer la forme complète אן־אין כי כא כית au lieu de la forme abrégée אן־אין כי כית; elle prouve que l'idéogramme כי «endroit, lieu, terre» vient de כיכו «étui», ainsi que nous avons supposé à la page 114. Après כא בי[1] «cette parole» il y avait probablement איץ-מו־און־תוך comme T. 11, 47.

Lignes 54—55. שאפאחסו «sa lèvre» est contracté de שאפתושו (שאפתו = héb. שָׂפָה, ar. شفة). En hiératique la lèvre est désignée par כא סא «lien» ou «serrure de la bouche».

On peut se demander pourquoi le verbe איש[ו]כ[מא][2] «il mordit», r. נשך est indiqué dans le système sacerdotal par le complexe כא תאר qui signifie mot-à-mot «bouche séparer». L'énigme s'explique facilement quand on se rappelle que תאר désigne encore l'idée de שוקו «marché publique». Il y a là un jeu d'homophonie entre les sons שוך et שוק qui n'ont rien de commun l'un avec l'autre.

La seconde moitié de ce verset, qui offre des lacunes dans l'édition anglaise, se restitue comme il suit: en hiératique אוח-א כא-[בי מי-] ני-אין־סי; en démotique: אוח א פי[שו אימ]חאלי, mot-à-mot «de soupirs sa bouche se remplit». א אוח est une interjection d'affliction identique à l'hébreu אָח.

Lignes 56—57. אימי «il dit» est contracté de אישמי, r. שמא; le correspondant hiératique est ici כא מו־און־דיב־בא littéralement «prendre parole».

Du mot qui suit, il ne reste qu'un א initial; peut-être y avait-il אא, mot qu'on pourrait considérer comme une interjection d'appel semblable à l'hébreu הוי «holà!».

שולחאץ est probablement l'impératif šaphel de לחץ, verbe qui partant du sens de «serrer» (hébreu, arabe) aboutit entre autres à

[1] Lisez ainsi dans T. 24, 52 au lieu de כא בן.

[2] Lisez ainsi dans T. 24, 55 au lieu de אישוק.

celui de «s'engager dans une affaire» (arabe. Cf. לחט «observer du coin de l'œil», לחץ «épurer, résumer»). Le paël תולאחאץ se trouve dans T. 111, 18, mais le sens précis ne nous en est pas encore connu.

Lignes 59—60. Dans la traduction, j'ai prête au mot טימי le sens de «parole, chose» et adverbialement «quant à» (= héb. על דבר), mais dans ce cas rien n'y répondrait dans la rédaction hiératique, laquelle aurait à son tour l'expression אור סאר sans correspondant démotique. Pour obvier à cette difficulté, il faudrait peut-être voir dans טימי un adjectif de טעם «ordonner, commander». Les mots טימי תור־יא אן־סין se traduiraient alors «(quand au) commandeur, mon fils Sin». En ce qui concerne l'expression hiératique ci-dessus, il faut remarquer que le complexe אור סאר גאל «grand אור־סאר» précédé du déterminatif d'instruments et d'ustensiles, איץ «bois», équivaut à סאחירו (II R. 21, 10*cd*). Malheureusement le sens de ce mot qui entre aussi dans l'épithète סאחירו דאמקאתי (I R. 37, 6) n'est pas bien clair, Cette correspondance, abstraction faite du déterminatif אור «lumière», représente évidemment un simple jeu d'orthographe, car le signe סאר a aussi la valeur de סאחאר (*ibid.* l. 25*c*, glose). Un autre correspondant démotique de אור סאר est אזכארו (T. 122, 37—38 *passim*), mais il ne nous apprend pas davantage, sa signification étant encore inconnue.

Lignes 61—62. נאאטור ou plutôt נאארור «obscurcissement, éclipse» et son équivalent hiératique סו־מו־אות־נא ont été expliqués aux lignes 32—33. L'impératif רוא[מא] vient de la racine רוח «soulever, enlever, troubler»; le ח s'affaiblit souvent en א. Notons que la rédaction hiératique rend le mot «ciel» par l'idéogramme du Tigre, באר־תין־נאר; c'est que le sens général de «fleuve rapide» qui est propre à cet idéogramme (voir p. 28) convient tout aussi bien au ciel, lequel dans les idées de l'antiquité renferme l'océan supérieur, source des pluies qui tombent sur la terre.

Lignes 63—64. L'hiératique האר סאר־בי־נא־מיש «les hommes mortels», montre clairement que dans le démotique ציר מיתותו, le mot ציר a en dehors de la signification ordinaire de «serpent» celle d'«homme» et que מיתותו est le pluriel de מיתו «mort, mourant». Mon essai de traduction «messagers de la mort, inexorables» se fonde sur le rapprochement de l'hébreu ציר «messager»; après un nouvel examen, je pense que les mots ציר מיתותי peuvent bien former le régime direct de לא אדי[רי], ainsi: «(Ces sept dieux mauvais) qui n'épargnent pas les hommes mortels». Il y aurait alors une espèce de composition, où le premier élément reste invariable, analogue à l'araméen בית קדשׁא «sanctuaires, temples». Dans ces cas on pourrait encore se demander

si l'idéogramme de l'homme que nous transcrivons provisoirement חאר n'est pas plutôt ציר, mais tout cela n'est pour le moment que simples hypothèses. J'ajouterai seulement que la valeur לו que les gloses attribuent aux signes synonymes חאר et און «homme» semble reposer sur un mot démotique לורו «jeune homme», lequel se rattache probablement au mot לירו qui, suivant les gloses, constitue la lecture de שובאל «jeune homme, serviteur». Un mot לירו figure aussi II R. 31, 58*f*, mais nous en ignorons la signification.

Lignes 65—66. A אבובו «vent, tempête, averse» compare l'arabe אבאב «flot», r. אב «remuer, agiter». L'hiératique א־מאב־תו, mot-à-mot «eau du vaisseau du couchant», représente un rébus sur אמאתו, forme fémininne de יאמו (II R. 41, 45*a*) ou אמו (II R. 46, 46*g*) «mer, fleuve, flot».

La fin du verset hiératique se rétablit comme il suit: זי און־מא באן־אן־תי «ils s'approchent de l'âme du monde». La rédaction démotique omet l'expression «âme du monde» qui est une épithète royale (voir aux lignes 37—38, 39) appliquée à Sin, et porte simplement תי־מא (prononcez אידחומא) «ils s'approchent».

Lignes 67—68. מיחי est l'état oblique de מיחו; le sens en est déterminé par l'idéogramme אים מיר «vent tournant, tourbillon». Les fins de lignes se restituent aisément, hiér. זי|און־מא באן־אן־תי, dém. תי|־מא comme dans le verset précédent.

Lignes 69—70. A מאחרו, ét. obl. מאחרי «le devant, la face, le front» répond ici l'idéogramme דוף שאק, littéralement «tablette de la tête». Dans l'article lexicographique II R. 36, 63—66, ce mot est rendu par l'idéogramme תיך, tandis que le complexe דוף־שאק et son proche דוף־שאק־מאל répondent respectivement à קודמו (r. קדם) et à מתו (r. מנא, sém. מני). Au premier aspect, il paraît étrange qu'un idéogramme qui désigne principalement le front, puisse indiquer en même temps les idées si diverses de cou, de nuque, de bord et de pays. Mais le mot démotique תיכו qui lui sert de type en fournit l'explication. Le vocable assyrien, proche parent de l'araméen תִיכָא «chaînette» et de l'arabe חכה «lacet, ganse» désigne au propre un cordonnet ou une chaînette entourant la tête en forme de fronteau ou bien noué autour du cou en forme de collier. Par une métaphore des plus naturelles le signe commun au fronteau et au collier embrasse simultanément l'idée de «front» et de «cou» et comme le vocable

démotique כישארו «cou» signifie encore «nuque» et «bord», ces significations sont également transportées sur l'idéogramme תיך. Enfin, par une autre métaphore non moins naturelle, ce même idéogramme désigne en outre l'espace limité, le pays (כארתו), l'univers (נאפהארו), Au sujet de ces expressions figurées il sera bon de rappeler un fait analogue dans les langues sœurs de l'assyrien : le mot ענק, suivant les dialectes, signifie tantôt «collier» (hébreu) tantôt «cou» (arabe).

L'épithète נאנארו, ét. obl. נאנארי a été expliquée aux lignes 59—60. Les fins des versets se rétablissent comme il suit, d'après les lignes 73—74 de la première colonne : hiér. בא־אן־לוב-בי־איש, dém. אילתאנאמי «ils se placèrent».

Lignes 71—72. Il faut probablement corriger dans le verset hiératique א ני כו en איר־ני כו et compléter א בא־איב־נא־נא־איש. Le verset démotique peut se restituer ainsi : אדלא אן־פאר אן]־אים קאר[ארו דיש אידישו אותירו. Le tout conformément aux lignes 74—75 de la première colonne.

La suite du récit est perdue dans la cassure qui embrasse sept lignes de la colonne II et vingt-six de la colonne III.

II

Col. III. Lignes 27—28, 29. Le verset hiératique est presque entièrement détruit ; le verset démotique n'a conservé que les commencements des lignes. On reconnait néanmoins qu'il y est recommandé de placer dans la demeure royale certains objets probablement les statues de certains dieux pour la sauvegarder des démons, — באלתו (r. sém. בעל) et מישריתו (héb. מִשְׂרָה, r. שרי) signifient tous les deux «seigneurie, domination», Les mots מילאמי אישו signifient «doué de majesté». מילאמי sera expliqué plus loin. אישו est le premier aoriste qal de la racine sémitique ישי, ושי «posséder» d'où l'hébreu יש «possesion ; il y a».

Lignes 30—31. L'idéogramme כא «porte», démotique באבו (= aram. בָּבָא, ar. באב), me paraît être la réduction du phonème כא־נא, réduit lui-même et en partie déguisé du démotique כאנאבו «battant d'une porte». Sur איכאלו «palais» (héb. הֵיכָל) et son idéogramme-rébus אי־גאל «maison grande», voyez à la page 48. On recommande, paraît-il, de placer dans la porte du palais deux espèces de plantes antidémoniaques. קא est l'accusatif de קו = גואו «plante, pousse» (Cf. héb. נאה «pousser, croître, grandir») d'où l'idéogramme גו. La fin des versets est entièrement perdue.

Lignes 32—33. שאמלינו, ac. שאמלינא, l'hébreu שִׂמְלָה et l'arabe שמלה «drap, longue pièce d'étoffe servant de manteau» est le type du correspondant hiératique שאם־לי־אין déterminé par כו «vêtement».

L'adjectif féminin בורומתו «bariolée» vient de la racine ברם qui a été expliquée à la page 65. Son équivalent hiératique מאר vient de מארו, nom d'un oiseau bariolé. A אוניכו «chevreau, biquet» répond exactement l'arabe עָנָאק. Le verset hiératique se complète avec certitude, d'après T. 14, 42: צו כאר איש נו זו.

בופאתו «agneau femelle» se prononce בוחאתו pour בוחאדתו; le masculin בוחאדו figure dans T. 61, 12. Je ne sais comment analyser l'hiératique מאל־פא.

Le sens de «prends» que nous avons attribué à l'impératif דימי n'est qu'appoximatif. La nuance exacte est «dresser» comme le prouve le substantif דימו, דימתו dont la signification de «poteau, perche, barre, colonne, pyramide» ressort de II R. 22, 11*abc*, où l'idéogramme איץ־סו, mot-à-mot «bois long» est expliqué par נאשישו et דימ]ו ou דימ]תו et des syllabaires qui interprètent l'idéorgramme דים par מאכותו, variante de מאכאתו «tronc, barre, perche» (Voir J. As. 1876, s. v. מך). Dans les textes historiques, on lit souvent דימתו ארזיף (Nor. 257) «j'ai amoncelé (les têtes des rebelles) en forme de pyramide», כימא דימתי נאדו (*ibid.* 986) «dressé comme une colonne». Le pluriel figure dans Sm. Asb. 60, 2: אינא דימאתי סיחירתי איר אלול פאגרישון «j'ai pendu leurs cadavres sur des poteaux aux environs de la ville»[1]. On doit probablement y voir une racine דמא équivalente à l'arabe דמע «cerveau, tête» et à l'éthiopien דמאח «sommet» et qu'il ne faut pas confondre avec un autre דמא, sém. דמי «ressembler» qui a produit le mot דימיתום (T. 95, 2) «ressemblance, apparition, esprit, génie (héb. דמות, דמיון)» d'où la particule hiératique דים (écrit כים), דאם (T. 51, 28) «semblable à, comme». Toute différente est la racine תאם «joindre, réunir, lier» qui forme les vocables תואמו «jumeaux» et תימו (pour תיאמו) «corde, lien. Ce dernier mot donne naissance à l'idéogramme תים (prononcé דים ou תים) expliqué par רוכסו «corde, noeud,

1 Le signe דים, תים a été traité d'une manière très-confuse dans E. S. O. p. 154. Le „plaisant de l'affaire", c'est que l'auteur non seulement s'est avisé à contester le sens de „pieu, colonne" pour l'assyrien דימו, דימתו, mais ne s'est pas même aperçu que le soi-disant-accadien דים „comme" descend directement du „vrai mot sémitique" דימו „ressemblance" (*ibid.* note 2).

faisceau». L'origine de l'idéogramme נו redoublé demeure encore obscure. Le verset hiératique qui suit n'a pas besoin de commentaire.

Lignes 37—38, 39. Il y a lieu de croire que le verbe אוכאלו est l'aoriste paël de כלא, sém. כלי «contenir, renfermer». Pour le correspondant hiératique שו־אול, on peut se demander si le signe שו est le déterminatif usuel de l'action, ou bien un élément essentiel. Dans ce dernier cas la racine sacerdotale serait שול et l'orthographe analytique n'aurait d'autre but que d'écarter la lecture דון dont le signe שול est susceptible. L'expression «qui renferme l'âme (ou le souffle) du pays» qualifie le roi comme celui qui distribue la vie et le bien être à ceux qu'il dirige.

Lignes 40—41. Le verset hiératique est très-clair: le roi assimilé au puissant dieu Feu (ביל) est figuré comme relevant (נא־מו־רו[2]) la paix (מו שי prononcé סו־לים, du démotique סולמו ou שולמו) par un mouvement de sa tête (שאק בי). La transcription du verset démotique est rendue difficile aussi bien par les lacunes que par les fautes qui se sont glissées dans l'édition anglaise, On s'attendrait à כימא אן־ביל נאנארי (קארדי ?) רישישו שאלומאתו נאשי.

Les lignes qui suivent jusqu'à la fin du poëme sont conçues en termes connus; les lacunes qu'elles présentent sont irrémédiables, sauf un petit nombre. Contentons-nous d'y ajouter quelques remarques: Lignes 60, חול est probablement corrompu de או־מי־ני־נאר le correspondant usuel de שוכונמא «pose». — Ligne 67, on complète sans hésitation נאלדאון לא תור אן־]נא. — Ligne 74, il faut corriger מא en לא et ajouter [נאל־און. — Ligne 76, les signes צי א semblent fautifs; peut être y avait-il אי־]נאל־אי, auquel répondait à la ligne 77 דיש איכא]לי.

Incantation II (T. 26, 6—28, 50)

La formule a subi des pertes irréparables tant au commencement qu'à la fin des lignes; onze lignes du milieu sont entièrement détruites. Plusieurs versets ne sont rédigés qu'en hiératique.

I

6—7, 8 Incantation. Ils sont . . . ,
9—10 Ils sont . . .
11—12 Ils sont . . . ? le joug . . .
13—14 . . . dans le ciel, aucun dieu ne les nomme;
15—16 . . . Bel les a nommés;
17—18 . . . ils obscurcissent (?) le ciel;

2 נא־מו־רו se prononce d'ordinaire נורו mais suivi d'un second complément, א, comme c'est le cas dans notre passage, il doit avoir une autre prononciation.

19—20 . . . ils arrachent.

11 lignes détruites

33—34 fais reculer le malin, premier-né, seigneur des incantations.

II

35 Prononce une adjuration sur (une branche de) châtaigner (?), (ou sur celle d'un) chêne fort;
36 Ajoutes-y l'incantation d'Eridou, (et les deux suivantes;)
37 «Au jour de la révolte, ces sept dieux mauvais»,
38 «Rappelle-toi (*bis ?*) le serment de Bel».

III

39—40 Ils ne se placeront pas] devant toi;
41—42 ils n'iront pas] derrière toi;
43 ils n'enteront] pas dans la maison;
44 ils ne s'approcheront] pas des gonds;
45 ils ne resteront] pas dans la ville ;
46 ils n'entoureront] pas la maison.

(Réciter ensuite les morceaux suivants:)

47 «Aux jours de la révolte ces sept dieux mauvais»,
48 «Ce sont des Oudouk mauvais»,
49 Ce sont des Gal mauvais»,
50 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!»

18 lignes perdues

Les divisions du texte se discernent fort bien, malgré les lacunes qui le déparent. La première partie, composée primitivement de 28 lignes, décrit comme de coutume les méfaits qu'exercent les démons et se termine par une prière à Maroudouk, le seigneur des incantations, à l'effet de chasser le *malin*. La seconde partie recommande de prendre une branche de certains arbres, consacrée au préalable par une prière magique et de réciter l'incantation d'Eridou avec deux autres formules qui nous sont plus connues. La troisième division enfin, qui n'est qu'une variante de la formule finale de l'incantation précédente, se termine par le premier verset de trois formules dont l'un figurait déjà dans la seconde division. La récitation de ces formules devait dont clore toute la cérémoie.

La mutilation du texte empêche d'en saisir le sens intégral et nous devons nous borner à expliquer sommairement les quelques mots nouveaux dont l'existence nous semble certaine. — L. 8. Le mot פאלתי se trouve aussi dans la Descente d'Ištarit (recto, 61) où il

paraît avoir le sens de «seigneurial» (r. בעל), — L. 12. Le signe que d'après les gloses nous transcrivons שודן signifie נירו au sens double de «joug» et de «nère» (dix fois 60 ou 600). — L. 13. Le signe סא, composé de חו־נא a été expliqué plus haut. — L. 14. כאנומאן «qui que ce soit» est une forme parfaite; les formes contractées כאנמאן ou מאמאן sont plus fréquentes. — אינאמבי et אימבו (l. 16) viennent de נבא «appeler, nommer». — Remarquer la terminaison hiératique איש, rendant le régime direct שונותי «eux» aux lignes 15 et 17 et même à la ligne 13, où ce régime est supprimé dans la rédaction vulgaire. — L. 18. אושא־ירו est probablement le second aoriste de שטר «écrire»; l'idéogramme ני «roseau» semble appuyer cette conjecture. — L. 20. Le verbe שחט = hiér. פא־גא signifie «briser, déchirer, arracher». — L. 30. L'idéogramme אל équivaut à חולוחא «troubler»; ce terme démotique fait la base de l'idéogramme חו·לוח qu'on rencontre maintes fois dans nos textes. — L'équivalence de שא־דאן־גא (prononcer שא אג־גא) et שא חול n'est qu'approximative. — L'hiératique אר־שאק est rendu ici par באבו רישו «enfant premier», ce qui offre un parallèle à רישתאנו et son dérivé hiératique שאק־תאן. — Je considère או comme un idéogramme répondant à ביל «seigneur» et je vois dans שיבתי ou mieux שיפתי l'état oblique de שיפתו «incantation» (r. אשף). Si cette conjecture est fondée on pourra compléter à la fin du verset hiératique: אן־[אין נאם־רו כית. — L. 37. Le signe שי fait certainement partie du complexe חול qui, comme on le sait, se compose des signes שי־אור.

Incantation III (T. 28, 34—36)

Petit fragment de trois lignes hiératiques dont la dernière est la souscription.

34 Ton sortilége, sortilége qui soulève, qui fait mal.
35 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre».
36 Exorcisme «*dieu mauvais qui disperse (?).*»

Lignes 34. כא־בי, mot-à-mot «bouche mauvaise» rend souvent le démotique כישבו (héb. כשפים) «magie, sortilége»,

Lignes 36. Le sens de «disperser» que j'attribue au complexe תאר־רו־דא est fort hypothétique.

Incantation IV (T. 28, 37—54).

Les deux premiers versets de cette formule ne sont qu'en hiératique; c'est également le cas des six derniers versets; le reste offre

en même temps une version interlinéaire en démotique.

39 Incantation. Roseau sacré, roseau grand, roseau de l'étang sacré,
38 disque sacré des dieux,
39—40 sceptre de domination qui consolide la paix,
41—42 je suis l'agent de Maroudouk;
43—44 quand je récite l'incantation sacrée,
45—46 je renverse les murs (littér. l'asphalte) avec les verrous des portes.

II

47—48 Que Ia demeure dans la maison!
49 Que l'Oudouk bienfaisant, le dieu bienfaisant entrent dans la maison!
50 «Que l'Oudouk mauvais, [l'Al] mauvais, l'Ekim mauvais,
51 le Gal mauvais, le . . , mauvais,
52 ne s'approchent pas du roi»!
53 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!».
54 Exorcisme [*Roseau sacré.*

La première partie de cette formule consiste en une curieuse invocation à trois des insignes les plus usuels des divinités babyloniennes: le calame ou le roseau de scribe, emblème d'omniscience, le disque ailé, symbole de protection et de secours, et le sceptre métallique qui représente le suprême arbitrage de la vie et de la mort. On voit par là que ces emblêmes ont été considérés comme des êtres divins, doués d'une vertu mystique et antidémoniaque. Puis vient une phrase, dans laquelle le prêtre thaumaturge déclare être le messager de Maroudok et opérer à sa place. Son but est visiblement d'intimider les démons et à cet effet il prévient ces derniers qu'il dispose d'une incantation capable de renverser les murs les plus solides avec les lourds verrous qui barrent les portes. Dans la seconde partie, le dieu Ia et les génies bienfaisants sont invités à s'établir dans la maison du roi, tandis que les démons malfaisants reçoivent l'ordre d'en sortir. A cette incantation devait succéder la récitation de deux formules déjà connues.

Lignes 36. L'idéogramme גי répond à קאנו (héb. קָנֶה) «canne, roseau»; son type démotique est גינו. Le passage d'Esarhadon סילולאת גינו ביבא אן־תיר אן־נא אישאכהירא גימיר בא־מיש־ני (Nor. 168) doit se traduire comme il suit: «j'ai fait entourer toutes les portes de vastes (mot-à-mot: comme une forêt divine) plantations de roseaux. Je crois reconnaitre dans גינו l'espèce de roseaux mangeables appelés *gongi* par Bérose et qui croissaient en grande nombre dans les marais de la Babylonie. Un autre nom de roseau, indiqué en hiératique par

ני־שוך ou ני־סוך «roseau de marais» est צוצו (r. sém. צוץ «pousser»): la correspondance s'établit par plusieurs passages des textes historiques[1]. Le roseau qui reçoit ici les épithètes de «sacré» et de «grand» semble être le calame de scribe porté par plusieurs dieux et tout particulièrement par Nabou, comme symbole d'omniscience.

Lignes 38. Par איר־אורוד, littéralement «ville d'airain» précédé de איץ «bois», déterminatif des instruments et des ustensiles, on doit entendre sans doute le «disque ailé» qui sert de véhicule au dieu suprême dans les monuments figurés de l'art assyro-babylonien. Le nom démotique du disque est פאשירו, mot qui signifie encore «grand plateau servant de table, plat, vase d'une grande capacité,» C'est l'araméen פָּתוֹרָא et l'arabe פאתור. Les documents lexicographiques énumèrent diverses sortes de disques propres aux dieux et aux principales monarchies asiatico-africaines (II R. 46, 46—51) nommément l'Egypte (כאבאנו); l'Éthiopie (מילוחו[3]), Sumer (שאמרו) et Accad (אכאדו) ou la Babylonie[4]. L'élément איר «ville» qualifie le disque comme une porsonnification de l'État et cette conception est aussi attachéc au terme hébréo-araméen עִיר qui signifie à la fois «ville» et «ange gardien». Le mot עִיר שֶׁל זָהָב «ville d'or» désigne encore dans la Mischna un petit disque d'or qui parait la coiffure des femmes; c'est probablement le פאשור שא כאקאדו «disque de la tête» des Assyriens (*ibid.* l. 15*cf*).

Lignes 39—40. פאשתי vient peut-être de פשש «dominer, gou-

1 Voyez la 3e partie des „Notes de lexicographie assyrienne" de M. St. Guyard (J. As. Janvier 1880, p. 37). Dans III R. 52, 31*a* on trouve l'expression הא סוך „un poisson d'étang ou de marais".

2 Ces diverses significations sont aussi propres au grec *diskos*.

3 Dans les textes historiques, les idéogrammes מאך־כאן et מי־לוח répondent toujours à מוצור et כוסי, appellations ordinaires de l'Egypte et de l'Éthiopie, héb. מִצְרַיִם et כּוּשׁ. Comparez par exemple Asb. 15, 51. 37, 69. 52. 61. L'essai de M. Lenormant d'identifier le pays de Makkan avec la péninsule sinaïtique (Transactions of the Society of biblical archaeology vol. IV part, p. 400 suiv.) pèche donc par la base. Plus étrange encore est la découverte du même auteur que grâce à la „lecture accadienne" כים du signe כי, les מי־לוח équivalent aux כַּסְלֻחִים de la Bible (Gen. X, 14) et représentent une population de la partie occidentale du Delta. Malheureusement, ce nom s'orthographie aussi מי־לוח (Chors. Sarg. l. 303) ce qui prouve d'une façon péremptoire que les Assyriens ne lisaient pas autrement que *Miluh* ou *Meluh*.

4 Le disque assyrien ne différait pas de celui des Babyloniens, c'est pourquoi il n'est pas spécifié à part.

verner» d'où פאשישו (= hiér. פא־ת׳־סי) «gouverneur». De l'équivalent sacerdotal שון־תאב (ou רוק־תאב) je ne comprends que le dernier élément, תאב, qui signifie «suivre, accompagner». — L'hiératique סי זי me semble devoir être corrigé סו־שי = סו־לים, en conformité avec T. 26, 40.

Lignes 41—43. Les syllabes כין־ני sont certainement dues à une confusion de signes analogues, la forme correcte du corespondant de מירי תור est régulièrement בין־נא.

Lignes 43—44. Pour נאם־רו = שיבתום ou mieux שיפתום voyez à la page 76. — נא־רי־נא est pour נאם־רי־נא. — נאריא est l'infinitif נארו «jeter» joint au suffixe possessif de la première personne, singulier; il signifie littéralement «mon jeter».

Lignes 45—46. אידו. ac. אידא «asphalte» se ramène à une racine הים qui entre dans le nom de la ville de Hit située sur l'Ephrate et dont les puits d'asphalte ont été signalés par Hérodote. L'équivalent hiératique א ביל־ויר, mot-à-mot «eau destructive des semences» fait allusion à la stérilité des terains imprégnés d'asphalte. Comparez l'expression hébraïque אֶרֶץ מְלֵחָה «terrain imprégné de sel» pour «désert» Le nom assyrien de l'Éthiopie, מילוחי, exprime probablement la même idée que le מְלֵחָה hébreu. Les Egyptiens appliquaient ordinairement à l'Éthiopie le surnom de mépris *Khest* «mauvais, stérile». Sous le mot «asphalte» l'auteur entend évidemment des murs construits avec des briques jointes par de l'asphalte.

Le complexe hiératique איץ־ליב־בא־נא, mot-à-mot «bois du milieu de la porte» désigne apparemment les barres des portes, en démotique entre autres, סיבורו. Pour le sens de «jeter, renverser» du verbe רבא voyez à la page 115, note.

Les lignes qui suivent ne donnent lieu à aucune observation.

Incantation V (T. 27, 55—29, 4)

Petit fragment; douze à quatorze lignes sont presque entièrement perdues. Les quatre lignes conservées, rédigées en hiératique, contiennent des versets connus avec la souscription.

55 Incantation. (Prends) le poil d'une chèvre [qui a un chevreau

12 ou 13 lignes mutilées.

Col. VI, 1 Ils n'entreront pas dans le palais ;

2 ils ne s'approcheront pas du roi.

3 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre» ;

4 Exorcisme. «Le poil d'une chèvre qui a un chevreau»

J'expliquerai plus loin l'idéogramme de la chèvre, כאך־באש, le reste ne contient que des termes connus.

Incantation VI (T. 29, 15—30, 36)

Les divisions de cette formule ne sont pas faciles à distinguer à cause des nombreuses mutilations qui déparent surtout les fins des lignes. La grande majorité des versets est en doublé rédaction. La rédaction exclusivement hiératique s'étend aux lignes 22, 23, 24. 31, 32, 33. Cette dernière ligne forme le titre de la formule. La ligne 34 donne le titre d'une formule qui commençait la tablette qui suivait celle-ci. Enfin la ligne 36 offre le numéro d'ordre de la présente tablette dans la série des incantations contre les Oudouk. Le tout se termine par une souscription générale du roi Assurbanipal.

5—6 Incantation. Mauvais, cet homme est mauvais;
7—8 cet homme est le plus mauvais des hommes, mauvais, mauvais;
9—10 dans la foule des hommes, c'est un serpent furieux (?)
11—12, 13 cet homme est parmi les hommes (comme le roseau ..? qui serre la corde de l'arc (?),
14, 15—16, 17 La crainte qu'il inspire fait mal, son cri remplit l'homme de terreur;
18, 19—20, 21 il (élargit ?) sa plaie . . , il retranche son cœur.
22, Šed, œil mauvais, dieu mauvais, . . .
23 Prends (?) les bestiaux . . .
24 Prends (la victime . . .
25—26 . . . personne . . .
27—28 . . . à son cœur . . ? ne . . .
29—30 Soleil, en ces (jours) . . .
31, 32 Mon roi, Bel, . . .
Exorcisme. *Dieu mauvais qui maudit* (?)
34 Incantation. jour . . . non . . .
36 XVIe tablette (de la série) *Les Oudouk mauvais.*
38 Palais d'Assurbanipal, roi des légions, roi du pays d'Assour,
40 qui se confie en Assour et en Belit,
42 à qui Nebo et Tašmit
44 ont accordé une vaste intelligence,
46 et qu'ils ont doué d'une vue éclairée (pour exécuter)
48 la fonte des types,
50 dont aucun parmi les rois, mes prédécesseurs
52 n'avait compris la fabrication;
54 par le pouvoir de Nebo, ce recueil de documents de toutes sortes
56 je l'ai fait écrire sur des tablettes, imprimer et publier,
58 et pour que je puisse les voir et les lire,
60 je les ai placées dans mon palais.
62 Puissant, toi, qui connais ce qui est caché, ô Assour;
64 Celui qui gouvernera (ultérieurement) et qui à la place de mon nom inscrira le sien,

66 que Assour et Belit lui infligent
68 un châtiment dur et cruel et détruisent de la terre son nom et sa postérité !

Cette incantation semble dirigée contre les sorciers, aux maléfices desquels on attribuait certaines maladies. On les considérait comme des hommes pervers, toujours prêts à nuire, surtout par leur régard pernicieux, avec l'appui des Šed et des dieux mauvais. Ces funestes influences paraissent avoir été contrebalancées par le sacrifice de jeunes bestiaux et l'invocation au Soleil. La mutilation du texte nous laisse dans l'obscurité sur plus d'un détail.

Lignes 5—6. Remarquer la forme d'état construit לימין s'échangeant avec celle de l'état absolu ליכנו (écrit יֵשִׁינוּ) ; dans le premier cas l'adjectif est envisagé comme un nom propre. On sait que les noms propres araméens sont très-souvent privés de la terminaison א־ et cet emploi s'étend quelquefois aux noms communs (Cf. Daniel II, 10 *passim*). En assyrien, les noms de lecture des caractères cunéiformes et plusieurs noms d'hommes et de dieux ne prennent pas d'ordinaire la terminaison ו־ Les exemples de cette dernière catégorie sont : אִשּׁוּר «Assour», רובאת «Dame (titre d'Ištarit)». מאמית «Anathême, Fatum», Voyez l'introduction.

Lignes 7—8. איש נישי לימין, littéralement parmi les hommes mauvais» signifie «le plus mauvais des hommes» ; l'expression hébraïque הַיָּפָה בַּנָּשִׁים (mot-à-mot «la belle parmi les femmes») «la plus belle des femmes» est tout analogue.

Lignes 9—10. Je ne réussis pas à mettre d'accord l'hiératique אין[1] הור[1] נאם[1]־ראר־אורו־לו avec le démotique איש שאישור נישי. Le premier semble signifier «Seigneur de la foule des hommes», le second nous offre un mot inconnu שאישור, au sujet duquel il est difficile de de décider s'il signifie «foule, multitude» ou «seigneur, gouverneur». Cette dernière interprétation me paraît néanmoins la plus vraisemblable et j'incline à comparer le talmudique כרכור intermédiaire, courtier». Encore plus obscure est la signification du verbe אונאנו et du correspondant hiératique תיך גיל כא נא. Faute de mieux je vois dans le verbe démotique un aoriste paël de קנא «agir avec zèle et ardeur, s'emporter».

Lignes 11—12. Les signes אי[1] שא דיש ne sont pas sûrs et le

[1] Les caractères syllabiques ont deux sortes de noms : un nom de lecture qui indique le son qui lui est propre, et un nom conventionnel d'un caractère purement mnémonique. Ainsi, les lettres françaises *l, m, n, x, z* dont les noms de lecture sont *le. me. ne, xe, ze* portent encore les noms conventionnels : *Elle*, *Emme, Enne, Ixe, Zède.* Sur la différence capitale des ces deux sortes de nom pour les caractères cunéiformes, voyez l'introduction.

rétablissement en devient impossible à cause de la lacune qui suit. Le sens du signe 525 est également inconnu. Je suppose que le sorcier est comparé à un roseau dur dont on fait des flèches; c'est ce qui me semble résulter des mots דיש שׂיתי דארנו «qui foulent ou serrent (דרג, héb. דרך) la corde de l'arc». Le sens de «corde» pour שׂיתו ressort de l'hiératique סא.

Lignes 14, 15—16, 17. צאאיראת est un participe, singulier, féminin de צאר, sém. צער «faire du mal, affliger»; l'équivalent hiératique כא קאק־א signifie mot-à-mot «face faire». — Sur ריגמו «cri, voix» voyez à la page 36. — Le verbe איראב[ים «il lie, attache» est rendu par l'idéogramme עור ou סו «étendre».

Lignes 18, 19—20, 21. Au démotique אינאואז «il coupe, arrache» répond le complexe hiératique אוש נו־און־ניר qui semble signifier mot-à-mot «morceau (?) ne coupe pas». La présence de la négation a lieu de surprendre. Peut-être, sommes-nous en présence de נו, indice de l'idée d'une personne comme dans la combinaison נו איץ־סאר «homme de jardin, jardinier». Du reste la syllabe ניר n'est pas tout-à-fait sûre à cause de la lacune qui suit immédiatement et il reste une possibilité bien que peu vraisemblable pour le signe פור.

Lignes 23 et 24. Il s'agit de l'acception d'une victime (תור est mis en parallélisme avec נאז); ני־איב־לו est mot-à-mot: «il le prend (לו se lit aussi דיב). Le sujet du verbe a disparu dans la lacune.

Lignes 27—28. Le mot תי דיש est fort douteux.

Lignes 29 03. איש אניתי, littéralement «dans celles-ci» signifie «dans ces jours»; la même ellipse se présente dans l'hiératique ני־אי תא. L'orthographe analytique ני־אי pour ני a pour objet d'écarter la lecture ביל dont le signe ני est susceptible.

Lignes 31—32. Conformément à T. 16, 25, on complète après בי les signes זא־א־גאן. Voyez à la page 77.

Ligne 34. Le sens des idéogrammes פאר איש נו רו qui commençaient la première formule de la XVIIe tablette, m'échappe entièrement.

IV

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LA MALÉDICTION

K 65

Les Assyriens se figuraient la malédiction comme un démon très-malfaisant qui s'empare de l'homme à qui elle s'adresse et lui inflige mille maux aussi douloureux qu'irrémédiables. On en distinguait deux sortes: la malédiction simple, ארארתו, lancée dans un moment de colère et l'anathème, כאמית, prononcé à l'occasion d'un acte solennel et public. On remarquera que cette כאמית est précisément la puissance mystérieuse et infaillible qui conserve et maintient l'ordre dans l'univers d'après les idées des Babyloniens et que l'expression *Serment* que nous lui avons substituée jusqu'ici etait évidemment trop faible.

Incantation I (T. 30, 1—35, 50)

Cette formule se compose d'une pièce principale, rédigée à la fois en hiératique et en démotique et de petites formules en grande partie fort analogues l'une à l'autre, rédigées en démotique seul. Le tout porte une souscription. Les deux dernières formules ont beaucoup souffert.

I

Recto. Col. I, 1—2 Incantation. La malédiction mauvaise, semblable au Gal, s'est emparée de l'homme;
3—4 la voix fatale s'est attachée à ses pas;
5—6 la voix défavorable s'est attachée à ses pas;
7—8 la malédiction mauvaise, le Gal, le Mal-de-tête;
9—10 la malédiction mauvaise égorge cet homme comme un agneau;
11 son dieu a quitté son corps;
12—13 sa déesse paisible, s'est placée dehors;
14—15 la voix fatale l'enveloppe comme un vêtement et l'assomme.
16 Maroudouk voit cela;
17—18 il entre dans la maison, auprès de son père Ia et lui dit:
19—20 «Mon père, la malédiction mauvaise s'est emparée de l'homme!»
21 Il lui dit cela deux fois:

22—23 «Je ne sais pas ce que doit faire cet homme, ni par quel moyen il guérira».
24—25 Ia répond à son fils Maroudouk:
26—27 «Mon fils, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je t'ajoute ?
28—29 Maroudouk, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je te dise encore ?
30—31 ce que je sais, tu le sais.
32 Va mon fils Maroudouk,
33—34 prends-le à la maison du . . . sacré,
35—36 dissipe son anathème (et) délie-le,
37—38 (dissipe) le mal troublant de son corps:
39 que ce soit la malédiction de son père;
43 que ce soit la malédiction de sa mère;
41 que ce soit la malédiction de son frère aîné;
42—43 que ce soit la malédiction destructive d'un homme inconnu;
44—45 que l'anathème, par la parole d'Ia,
46 soit dépouillé comme un ail,
45 qu'il soit arraché comme une datte (?),
48 qu'il soit décomposé comme un fruit mûr!
49—50 O Anathème, rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!

II

51 Incantation. L'anathème sera dépouillé comme cet ail;
52 le feu le brûlera:
53 on ne le plantera pas dans un jardin;
54 on ne le placera pas dans le lit d'un ruisseau ou d'un canal;
55 la terre ne recevera pas ses racines.
56 Son étamine ne se lèvera pas, le Soleil ne songera pas à lui;

Col. II, 1 on ne le présentra pas au repas d'un dieu ou d'un roi.
2 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
3 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
4 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
4 qu'ils soient (dépouillés) comme cet ail,
4 que le Feu les brûle en ce jour,
5 que l'Anathème sorte et que moi je voie la lumière!

III

8 Incantation. L'anathème sera arraché comme cette date (?);
9 le Feu la brûlera;
10 elle ne retournera pas au rameau d'etaché;
11 on ne le présentera pas sur le plat d'un dieu ou d'un roi.

12 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
13 le mal (qui provient) d'une négligeance, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché ;
14 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
15 qu'ils soient arrachés comme cette datte (?),
16 que le Feu le brûle en ce jour ;
17 que l'Anathème sorte et que moi je voie la lumière !

IV

18 L'anathème fondra comme cette figue (?) ;
19 le Feu la brûlera;
20 ses branches ne retourneront pas à son tronc,
21 elles ne serviront pas à faire des fagots.
22 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
23 le mal (qui provient) d'une négligeance, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché ;
24 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
25 qu'ils fondent comme cette figue (?),
26 que le Feu les brûle en ce jour ;
27 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

V

28 Incantation. L'anathème se dissipera comme cette laine ;
29 le Feu la brûlera ;
30 elle ne retournera pas sur (le dos de) son mouton ;
31 on ne la présentera pas pour (la confection d')un vêtement d'un dieu ou d'un roi.
32 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
33 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
34 le mal qui existe dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
35 qu'ils soient dissipés comme cette laine,
36 que le Feu les brûle en ce jour,
37 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

VI

38 Incantantion. L'anathème se dissipera comme ce poil de chèvre ;
39 le Feu le brûlera;
40 il ne retournera pas sur (le dos de) sa chèvre ;
41 il ne servira pas à faire des paquets.
42 Le serment, l'anathème, le , . . , l'imprécation,
43 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,

44 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
45 qu'ils soient dissipés comme ce poil de chèvre,
46 que les Feu les brûle en ce jour,
47 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

VII

48 Incantation. L'anathème se dissipera comme cette charpie de toile ;
49 le Feu la brûlera ;
50 le nouveau marié ne l'étendra pas en guise de couverture ;
51 on ne la présentera pas pour un vêtement d'un dieu ou d'un roi.
52 Le serment, l'anathème, le . . . , l'imprécation,
53 la douleur (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
54 la mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
55 qu'ils soient dissipés comme la charpie de cette toile,
56 que le Feu les brûle en ce jour,
57 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

VIII

Verso. Col. 1, 1 Incantantion, (Comme ce) grain de pois . . .
2 il sera dissipé (?) et la flamme . . . ? . . .
3 Le serment, l'anathème . . .
4 le . . . l'imprécation . . .
5 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
6 nuisible à mon cœur, nuisible à mes chairs, quoi que ce soit,
7 la sorcellerie, le sortilége, les nœuds (?), les maléfices,
8 qu'ils soient brûlés par le feu avec ce grain de pois ;
9 l'agriculteur ne l'ensemencera pas dans (un endroit) pur ;
10 on ne le placera pas dans un lit d'un ruisseau ou d'un canal ;
11 la terre ne recevera pas ses racines,
12 son étamine ne se lèvera pas, le Soleil ne songera pas à lui.
13 Que . . . ne se forme pas dans mon intérieur,
14 que . . . ne prenne pas un aviron (?),
15 que . . . aucun dieu ne remue ma barque,
16 Le serment, l'anathème, le . . . , l'imprécation
17 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
18 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
19 [qu'ils soient détruits comme ce grain de pois],
20 que le Feu les brûle en ce jour,
21 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

IX

22—23 Incantation. Au m[ilieu . . . ?
24—25 Ištarit . . . dirigera
26—27 une femme . . . on placera,
28—29 laquelle surmontera (?) son fuseau d'une pièce d'étoffe blanche et d'une pièce d'étoffe noire, non lavées.
30—31 Plante sublime, plante grande, plante souveraine, .plante qui anéantit l'anathème,
32—33 bouche qui consume l'anathème mauvais des hommes,
34—35 . . . . les malédiction des dieux,
36—37 , . . . qui anéantit l'anathème,
38—39 . . . . lui liera les mains et les pieds,
40—41 Maroudouk le grand d'Eridou, le seigneur, le chassera de ses mains sacrées;
42—43 qu'il fasse sortir la pousse de l'anathème dans un endroit pur du désert,
44—45 que l'anathème mauvais se place dehors,
46—47 que cet homme brille, qu'il soit éclatant de pureté,
48—49 qu'il soit confié aux mains propices de son dieu!
50 Exorcisme *qui dissipe l'anathème.*

La souscription semble indiquer que les neuf formules qui précèdent, quoique pourvue chacune du titre *incantation* forment néanmoins une seule pièce déprécatoire qui devait être récitée intégralement si l'on voulait obtenir tout le résultat qu'on en attendait. Les parties les plus importantes sont les numéros 1 et IX Le premier offre comme d'habitude une description des souffrances que la malédiction exerce sur le corps du malade et de l'intervention de Maroudouk pour l'en délivrer. La cérémonie de purification a lieu dans le péribole (?) d'un temple, dédié paraît-il à Nirba le dieu de l'agriculture, où le malade est transporté. Le prêtre tenant dans la main un ail (?), une datte (?) et un autre fruit mûr, peut-être une figue, donne l'absolution en dépeçant successivement ces fruits et en les jetant au feu. Pendant cet acte symbolique le patient récitait les formules II, III et IV. Cette opération semble avoir été de rigueur, mais le prêtre, désirant d'en augmenter l'efficacité, avait coutume de répéter sa manipulation sur quatre autres objets: de la laine, du poil de chèvre, de la charpie et des grains de pois, qu'il dispersait et jetait également au feu pendant que le malade récitait le formules V, VI, VII, VIII. Le numéro IX qui contient la cérémonie finale est malheureusement trop mutilé pour en saisir le détail. On remarque seulement la présence d'une magicienne dont la quenouille est chargée de matières à filer, à l'état brut, mêlées de blanc et de noir. On est tenté d'y voir une représentation allégorique de la vie humaine, composée de jours et de

nuits. C'est une conception parallèle à l'image du fil tissé, à laquelle la poésie hébraïque compare la vie de l'homme (Isaïe XXXVIII, 12· Job VII, 6). Mais le moyen principal paraît avoir été la plante sacrée que nous connaissons d'ailleurs mais qui reçoit ici les épithètes divines : grande, sublime, souveraine, déstructrice de l'anathème. L'opération se termine comme toujours par l'invocation de Maroudouk qui, après avoir chassé le démon, remet le patient entre les mains de son dieu gardien.

I

Recto. Col. 1 Lignes 1—2. J'ai dit plus haut que l'assyrien אראת «malédiction» aussi bien que son synonyme hébreu מְאֵרָה viennent d'une racine ארר dont le sens primitif de «couper, retrancher» subsiste en éthiopien. Cette étymologie se confirme par l'idéogramme équivalent אש qui vient sans doute de la racine אשש «déraciner, démolir» qui figure à la ligne 15.

Lignes 3—4. A l'idéogramme לוב répond d'habitude en démotique סארו (héb. סָר) «détourné, rebelle, adversaire», ce doit être à peu près le sens du mot כורו dont l'étymologie reste douteuse. La vocalisation נא pour ני dans l'hiératique כורו־נא = dém. אילישו «sur lui» est apparemment due à la proximité des phonèmes mûs par *a*: נאר־רא.

Lignes 7—8. אי־אן marque l'unité. Pour les poids et mesures on fait précéder le signe הא.

Lignes 9—10. Le mouton ou l'agneau, en assyrien אימרו (phén. אמר, aram. אימרא, ar. אִמַּר), est désigné en hiératique par la syllabe לו, abrégée, non comme je croyais autrefois, de לואו qui signifie «bœuf» (אלפו = אלבו) et qui vient probablement de la racine לח «être humide» puis par métaphore «avoir de la sève, être jeune et fort», mais de לו-לים = dém. לולימו «bélier», pour לומלימו, au propre «ralliant, joignant» (r. לם «joindre, rallier». Cf. ar. לם «grouper, rallier, rassembler», למלם «rassembler, réunir»), désignation convenable du bélier qui conduit le troupeau. Les hiérogrammates babyloniens ont indiqué ce sens d'une façon ingénieuse par le rébus לו-לים (écrit לו-שי) littéralement «mouton de devant» et cela a suffi pour induire en erreur les accadistes qui y voient un composé de deux mots non sémitiques. Un peu de réflexion leur aurait cependant montré que deux autres mots assyriens de forme bien différente se rattachent également à la racine sémitique לם, למלם, ce sont: לולנתו תאחאוו (pour לולומתו, לומלומתו II R. 25, *52gh*) «bélier, machine de guerre dont les

anciens se servaient pour renverser les murailles d'une ville assiégée» (héb. איל, כר) et לולמו synonyme de אנצאבתום (phén. héb. נְצִיב ar. נצב *ibid.* 40, 3 verso 40*ab*) «cippe, stèle, pilier» héb. (איל).

L'idée de «massacrer, égorger», assyro-sémitique טבח, est rendue par l'idéogramme (־)מא שום [1] qui dérive d'une racine שמם «combattre» (cf. héb. שמם «désoler», ar. تم «fouler aux pieds») laquelle a produit le substantif שאשמו (contracté de שאשאמו pour שאמשאמו) synonyme de תוקונתו (pour תוקימתו, תוקמאתו) «soulèvement, combat» dont le correspondant hiératique est לאל. Grâce au jeu de synonymes si fréquent dans la formation des phonèmes hiératiques, la particule assyrienne שומא «si, étant posé» (r. שום) a pour équivalent sacerdotal שו נאר תור לאל בי «en fait de combattant», mot-à-mot «main faire du fils du combat en». Et la preuve que cette analyse est la vraie nous est fournie par une glose des plus curieuses, d'après laquelle ce complexe bizarre doit se prononcer תו־קונ־די בי ; or תו־קונ־די constitue une très légère altération du mot תוקונתו «combat» que nous venons de mentionner comme synonyme de שאשמו dont la racine שמם est en même temps le type de l'hiératique שום. La façon artificielle de ces phonèmes et de leur lecture saute tellement aux yeux qu'il me paraît inutile d'y insister davantage.

Ligne 11. A איתיסי, iphtaal de נסא (héb. נסע) partir, s'en aller» correspond ici le complexe בי־דו qui peut signifier mot-à-mot «entièrement s'en aller».

Lignes 12—13. Le sens de l'adjectif צירו, f. ציריתום nous est donné par l'hiératique ליב כויש «cœur tranquille, paisible» mais l'étymologie en demeure obscure à cause de l'ambigüité du signe ציר qui peut aussi représenter la syllabe סיר.

איתאזיז «il s'est placé, il se tient», iphtaal de נז, a pour correspondant hiératique בא־דא־דו mot-à-mot «il y se tient». A ce propos il sera bon de remarquer que le système sacerdotal peut exprimer trois sortes de régimes au moyen de particules insérées entre la préformante impersonnelle et le radical. 1° Le régime direct est indiqué par les consonnes *n* et *b* diversement vocalisées ou bien par des composés de ces consonnes *nn, bb, nb* en faisant abstraction de la voyelle intermédiaire. A cela il faut ajouter le composé *ši-in* (voyez p. 111) vocalisé aussi *ša-an* (l. 14). 2° Le régime de repos et de départ est הא ou דא, particules qui répondent à la préposition assyrienne אינא «dans,

[1] Lisez ainsi dans T. 30, 9 au lieu de תאך מא.

de». · 3° Le régime de tendance est רא ; il représente la préposition démotique אנא «à, vers». Ces régimes se combinent quelquefois et produisent les formes *da-ab, ta-an, da-ra, ra-ab* en imitant ainsi les combinaisons des prépositions démotiques[1]. Ajoutons que la position des régimes et mêmes des formantes n'était pas immuablement fixée, car certains scribes avaient l'habitude de les mettre après le radical, mais tout ce détail avec les exemples nécessaires est réservé pour l'introduction.

Lignes 14—15. איכתום est le premier aoriste de כתם «couvrir, envelopper», hiér. הול.

איתאנאשׁאשׁו, iphtanaal de אשׁשׁ «détruir, démolir» joint au suffixe de la troisième personne, singulier, masculin. L'origine de son équivalent hiératique, שׁא־שׁא déterminé par כא, n'est pas claire.

D'ici à la ligne 20 il n'y a que des expressions connues.

Ligne 21. Dans או אוב־כא = dém. איסבישומא «et il lui dit», le signe או rend l'explétive מא tandis que אוב représente la préformante impersonnelle; la vocalisation avec *u* a été amenée par le או qui précède. Le régime direct est supprimé.

Lignes 22—23. Le commencement du verset hiératique se rétablit avec certitude d'après T. 108, 54 : א־נא איב־אנ א־נא]בי = dém. מינא איבושׁ חאר שׁואתו «ce qu'il doit faire cet homme (ne le sait pas». On voit par là que le démonsratif hiératique א־נא tout aussi bien que son type démotique אנו se dit à la fois des hommes et des choses, ce qui explique son emploi comme préformante personelle (voyez p. 113). Notons le sens de futur du premier aoriste איבושׁ amené par la forme du second aoriste du verbe parallèle איפאשׁאתו «il guérira», littéralement «il sera transféré» (r. פשׁח). L'hiératique בא־ני־איב־נא־נא, mot-à-mot «il le transfère», rend à la ligne 44 le verbe איפאל «il répondit».

Lignes 24—25. Restituer אן אי־א au début du verset hiératique. — Je transcris איפאל avec פ bien que la racine en soit אבל (voyez p. 29); cette prononciation me semble justifiée par les dérivés

1 Parmi les parties du discours du prétendu accadien c'est le verbe qui a été le plus maltraité par les assyriologues. Les 74 pages in quarto que M. Lenormant a consacrées à ce sujet dans L. P, C. (p. 180—253) constituent une théorie tellement fantastique que les accadistes eux-mêmes se sont bien gardés de l'adopter. Dans un système verbal qui n'indique que le sujet et le régime et cela d'une manière très rudementaire, M. Lenormant a su découvrir 3 conjugaisons, 10 voix, 16 modes et par dessus le marché 5 noms verbaux pour chaque voix !

פאל (pour אבאל) ét. constr. de אבלו «fils» et פאלו «année de règne» qui viennent de la même racine.

Ligne 16. איפאליסו «il le voit» est pour איפאליסשו, aoriste du niphal de פלס joint au suffixe de la troisième personne, masculin, singulier. Le sens primitif de פלס paraît être «peser, pondérer» comme en hébreu et par métaphore «scruter, observer, appercevoir, voir». Remarquer l'emploi du niphal dans un sens transitif, emploi dont on a aussi quelques exemples en hébreu. L'équivalent hiératique שי כי signifie au propre «œil poser».

Lignes 17—18. La vocalisation אישׁסי (r. שסא «crier, appeler, parler») au lieu de אישאסי est due à une assimilation. Le correspondant hiératique de ce verbe est ici אי, idéogramme commun aux homophones קאבו «tente, voûte» (ar. قبة) et קאבו «parler» (héb. סבה); l'équivoque est écartée au moyen du déterminatif כא «bouche».

Lignes 22—23. Le verbe assyrien אפש «faire» ne peut être rapproché d'aucune des racines arabes: עבס «prendre un air sévère, maussade» (d'où ar. עבאס, ענבס, éth. ענבסא «lion»), עפס «appuyer le pied sur, marcher sur, écraser», עפש «ramasser, réunir» dont les significations sont très éloignées. Il est plus naturel de penser soit à עבש «faire du bien, convenir à, être salutaire», soit à עבת «muser, s'amuser». Dans le dernier cas le sens assyrien formerait antithèse avec le sens arabe.

Lignes 30—31. A noter les formes hiératiques rares ני זו א מו pour (א) מי ני זו = אידו «je sais» et l'indication de la seconde personne dans אין־מאל־אי־זו(= תידי «tu sais») par כאל־אי, indice habituel de la première.

Lignes 33—34. Je crois qu'il s'agit ici d'un temple qui porte le nom de (écrit כילבו) בית רימכו «maison du ruisseau», hiér. שו סי־איר, littéralement «(avec) la main (שו) répandu (סי־איר, orthographe analytique et modifiée de זיר, r. זרא «disperser, répandre») et je proposerai de restituer le verset démotique comme il suit: [אנא שומשו בית רימכו אילי ליכיש כא «transporte-le à (l'endroit) nommé «Maison du ruisseau pur».

Lignes 34—36. Les formes בושור et בוטור sont les impératifs des racines פשר «dissiper, délayer, effacer,» et פטר «ouvrir, relâcher, laisser s'en aller, chasser». L'idéogramme פור qui répond à פשר revient sous la forme בורו comme nom démotique d'un certain arbre (אין בורו = פישרו, II R. 22, 35*a*).

Lignes 37—38. Il y a une considérable différence entre les deux rédactions de ce verset. Le mot-à-mot de l'hiétatique est «celui qui (כית) son corps violemment (חול־לו בי) trouble (לוּ־לוּ א)», ce qui serait rendu en assyrien par שא זוכורשוּ ליכניש דאלחו. Le sens littéral de la rédaction démotique est «le mal (לומנו) troublant (דאלחו) de son corps (שא זומרישוּ)», auquel correspondrait en hiératique חול־לו לוּ־לוּ־א כו בי א כית. C'est une nouvelle preuve que ces rédactions sont indépendantes l'une de l'autre.

Ligne 39. Dans l'hiératique נאן מִּי־א, le premier élément seul répond au démotique לוּ «que» ; le second, מִּי, représente le verbe «être»; au propre: «avoir un nom» (מִּי = כאלו «appeler». Syllabaires).

Ligne 41. Le signe כים ou שיש «frère» signifie au propre נאצירו «gardien, protecteur». L'hiératique גו־לא n'est qu'une variante de גאל = dém. ראבו «grand». La racine גל au sens de «grand» majestueux, vaste (ar. גל) etc.» s'emploie souvent en assyrien: גוד גאלום (T. 111, 10) «bœuf grand», אומו גאלאתו «mère grande», תאמתים גאלאתי (Sen. 95, 81) «la grande mère», אן־אִי גולותי (III R. 43, IV, 7) «les vastes cieux».

Lignes 42—43. La forme mixte שא חאר נו זוּ־ו du verset démotique se prononce שא אמִּילי לא מודוּ «d'un homme inconnu ;» מודוּ est l'hébreu מוֹדַע «connaissance, ami parent».

Lignes 44—45. La construction du verset hiératique prête à des équivoques. Le mieux sera peut-être de considerer le phonème כא־לי (prononcé מו) «parole forte (?) »comme équivalent de מאמית «anathème» et le deux complexes כא־גא et נאכ־נִי־רו comme formant une composition d'état construit «parole de nocuité» c'est à dire parole nuisible ou menaçante. L'équivalent démotique, indiqué seulement par la terminaison ־יּ me paraît être שאקביתִּי כיביתי.

Lignes 46, 47, 48. Des trois fruits nommés שומו, סולופי et פיקורתו que l'exorciste cherche à écraser et à faire disparaître pour représenter l'écrasement et la disparition subséquente de l'anathème, aucun n'est absolument certain et les expressions hiératiques ont un sens trop général pour être de quelque utilité à ce sujet. Le premier, שומו, rappelle il est vrai l'hébreu שום (aram. תוכא, ar. הוּם) «ail» et ce sens paraît se confirmer par le verbe afférent קלף qui signifie «ôter l'écorce, éplucher, dépouiller», aussi est-il génralement admis par les assyriologues. Malheureusement, d'une part l'hiératique סִּי־סאר

39. אקדיבאך
40. לא אולי[כא

74. גאל־און פי מוח (?) . .
75. ראא . . .
76 בי בי . .

Colonne V

42. תאפאנישו
43. לא אימאהאר
44. כאביש־אתי
45. בושחאתי
46. שא אידאבאבוני
47. אש שי ניר־II־שו
48. אובאתאקשונו
49. אתי אתימא
50. גאל־און סארימא
51. שאפי ראך־XV־אין־דאאיני
52. שילותו שא גאל־און
53. אנאכו אן בילית IV־אן
54. אנא מאל־אן גאל־און
55. כי תאחוריניני
56. מא שא זאק
57. שא שומילי
58. אש סוניכי תאשאבני
59. מא יאאו
60. צית ליבייא
61. זין תושארפידי
62. אומא גאל־און לא תאפאליח
63. גאל־און־תו איכלו
64. דאנאנו איכלומא
65. שאפי ראך־נין־אר־שא
66. תור־ראך איר־IV־אן
67. דיי־מו אנא דיש אשור־כיר־רו
מאן מאת אשור

Colonne VI.

42. . . . . אן
43. . . . . חי־גא
44. . . . . שא איר־IV־אן
45. . . . . בונשו
46. תומאלוני
47. דאבאבו פאניאו
48. שא אקאבאבאני
49. אש מוחי לא תאדיד
50. אומא
51. אש מוח אורכי
52. תאזאזמא
53. נאאדאני
54. כי אוד־מו
55 אישיצוני
56. זיקאתי
57. לובילו
58. אש פאני נאאדאני
59. . . דאב אירימו
60. . . III אי־גאל־יא
61. או]שיצא
62. אבלו שומנו תאבאל
63. א־מיש שומנותי
64. תאשאתי
65. אש ליבי אי־נאל־כא
66. תאתאקון
67. תור־כא תור־תור־כא

10 אנא . . . .
11. איתארי . . .
12. אנאכו אן . .
13. שאפי ראך־אן־סא . .
14. איר ליב־איר . .
15. אנאכו אן־XV שא . .
16. דיש־אשור־כור־רו מאן מאת [אשור
17. איש איר־ליב־איר איר . .
18. איר כאלתא איר־IV־אן
19. אוד־מיש ארכותי
20. מו אן־נא־מיש דאראתי
21. אנא דיש־אשור־כור־רו גאל־און־יא
22. אדאנא
23. סאבסובתאכא
24. ראמתו אנאכו
25. מושישאל . תאבא
26. דיכ . אנאכו
27. שא אוד־מי ארכותי
28. מו־אן־נא־מיש דא־אתי
29. איק־גו־זא־כא איש כי־תא אן־אי
30. ראבותי אוכתין
31. איש מאסיכי שא כו־גי
32. איש און אן־אי אתארידי
33. נור שא אילמישי
34. איש שי דיש־אשור־כור־רו מאן־מאת אשור
35. אושאנאמארא
36. כי אני שא שאק־דויא
37. אתארי ריסו
38. לא תאפאליח גאל־און

44. א־דק איש תוקוני
45. אושיבארכא
46. דיש־אשור־כור־רו אבלו
47. כינו תור אן־נין־כית
48. תאנגארו אבו
49 איש קאת־II־יא
50. תאר־כור־מיש־כא
51. אוקאתא
62. דיש־אשור־כור־רו מאן מאת אשור
53. כאסו שא מאלו קילתי
54. כאלאבו שא II טו
55. דיש־אשור־כור־רו איש איר־ליב־איר
56. אוד־מיש ארכותי
57. מו־מיש דאראתי
58. אראנאכא
59. דיש־אשור־כור־רו איש ליבי איר־IV־]אן
60. ארידכא דיכתוא
51. דיש־אשור־כור־רו תור־אוש [דו
62. תור אן־נין־[כית
63. חיסאת . .
64. תאסא . . .
75. ארתאם . . .
66. אראנ . . .
67. איש כיזירתי . .
68. איש אן־אי־גאל . . .
69. אודאנכא . . .
70. איש זאכא . . .
71. תארו קאת . .
72. איש כאב . . .
73. ני או שא . .

Colonne I.

14. שא נאבארותיכא
15. איש שי ניר־II־מיש־כא אקארוני
16. אא אותידי איביא
17. שא אקאבאבאני
18. איש מוחי לא תאזיזותי
19. אנאבו אן־XV ישא איר־IV־אן
20. נאבארותיבא אובאצא
21. אדאנאכא אנאבו
22. אן־XV שא איר־IV־אן
23. איש פאנאתוכא
24. איש כודאליכא
25. אלאבא לא תפאליח
26. אתא איש ליבי מתי
27. אנאבו איש ליבי אות־וא
28. ארתאבי אושאב
29. שאפי ראך־XV לא תאשיאת
30. תור איר־IV־אן
31. גאל-און מאת אשור לא תאפאליח
32. נאכרו שא מאן מאת אשור
33. א]נא טאבאחי אראנא
34. . רידותיכא
35. . . אן כא
36. . . . אבא
37. . . תו אנאבו
38. . . גור מאן (?) אן
39. . . . נירו : שו
40. . . . . שו

Colonne II.

שא איר דארא אחויא
שאבירתי מאת־מיש־ני
לא תאפאליח דיש־אשור־כור־רו
אנאבו אן אין איסיבא
אראבובו
איך־מאל־ניר מיש שא ליביבא
אחארידי כי ראך־מאל־אן־כא
תושאבשובאני
LX אן־מיש גאל־מיש איסיא
איתי תיסו איתאצאר־וכא
אן־סין איש זיבאן פי-II-איש-בא
LX אן־מיש גאל־מיש בי תי בי תי כא
איזאזו און איך־מי (?) אירתאבסו
איש מוח אמילותי לא תארתאביל
מותוח שי-II-מיש־כא
אנאאשי דוגול־אני
אנאבו אן־XV שא איר־IV־אן
אשור איסיכא אוסאלים
ציחיראבא אתאואבא
לא תאפאליח נאאידאני
אא כאנשו נאכרו
שא אידינאכאני
אנאבו קאלאבוני
אורכי אותילו כי פאניאותי
אנאבו אן־פא אין כאר דופי
נאאידאני
שאפי ראך־באיא תור איר־IV־אן

Colonne III.

8 lignes détruites.

9. כו . . . .

Colonne IV.

42. אותאבי . .
43. לא אובאש . .

56. או אדאנא סיליאתיא בּאר־חאל אול אידין
57. אול אירוצאן   קאתי אול איצבאת
58. אול אירימאני אן־אישתארי אידאא אול איליך
59. פיתיכי מאח אירשו שוכאנוא
60. אדילא מיתותומא ביכיתי חיראת
61 כאלמאתיא כי האביל איקבתי
62. אישמימא האדוא אומירו פאנושו
63. חאדיתי אובאסרו כאבאתא שו איפארדו
64. אי . . אוד־מו   שא נימיר כימתיא
65. . . . . שידי אן פאר סון איכיל
66. . . . . ני (?) סו אול אליא אינא שא שא
67. . . . . . לול אין נימכי
68. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך־תור־אוש] גאל־און שו גאל־און מאת [אן־חי

W. A. I. IV Pl. 68.

Colonne I.	Colonne II
1. . . . . : דאניתי	. . דאב . . . .
2. . . . . . ראפשאת	א . חי אן . . . .
3. . . . . . שודאני	לא אשמי . . . .
4. . . . . : .	אש סיגארא . . .
5. . . . . . אש גאל־און מאת מאת	אש מארא . . . .
6. . . . . לא תא]פאליח	נאכאר ארכא . . .
7. . . א שארו שא אידיבאכאני	אידאניחי (?) אן־אנ . .
8. אקאבושו לא אכסובוני	אותאכילכא לא אוש . . .
9. נאכארותיכא	שאפי ראך־סין־כינשא־אמור
10. כי שאח שורי שא איד מון	תור־ראך איר־IV־אן
11. איש שי ניר־II־מיש־כא איתאנגארארו	רי שאקתא דיש־אשור־כור־רו
12. אן נין גאל־תו אנאכו	גאל־און־יא רי שי איר־IV־אן
13. אנאכו אן־XV שא איר־IV־אן	שאפי ראך־רימותי אלאתי

52 שומי אן־איש־תאר שוקורו און־מיש־יא אושתאח׳
53. תאנאדאתי גאל־און איליש אומאשיל
54. או בולותתי אי-גאל אומאן אושאלזיז
55. לו אירי כי איתי אן איתאמגור אנאתי
56. דאנין שו ראמאנויש אנא אן קולולתום
57. שא איש ליבישו מוסוקאת מות אן־שו נין־שו
58. אאו טים אן־מיש כיריב אן־אי אילאמאר
59. מיליך שא אן־אנון זי איחאבים מאנו
60. איכאמא אילמאדא אלאבתי אן אפאתי
61. שא איש אמאת איבלוטו אימות אודיש
62. שוריש (?) אושתאכאל זאמאר איהתאבאר
63. איש ציבית אפי א׳זאמור אילילא
64. איש פית בורידי אוצאראב לאלאריש
65. כי פיתי או כאתאמי טינשינא לאך־ני
66. אימואמא אימא חילאמא (?)
67. אישיבאמא אישאנאנא אן סון
68. איש טאבי איתאכמא אילי שא מאא
69. . ליך שא שא מא אילובו באראת איר־כאל־לא

Verso No. 2.

44. נידאתו . . . .
45. קינאוי אישא[בא]נימא . . . . .
46. פארושו אוסיחיל־אני זי . . . .
47. כאל אוד-מו רידו אירִיד . . .
48. איש שאת מושי אול אונאפאשאני שוריש
49. איש איתאבלאכותי בוטורו ריכסוא
50. מישריתוא סובוחא (?) איתאדמיל (?) אחיתום
51. איש רובציא אבית כי אלפי
52. אובתאליל כי לו נית איש תאבאשתאניא
53. סאביכיא אישחוטו חאר באר באר
54. או תיריתיא חאר־חאל אותאשי
55. אול אושאפי אשיבו שיכין מורציא

22. . . . . . III שו לאך־נו

23. . . . שים מאנדו שי שי שא א־ליף

24. . . . . סיך־לאם אש

25. . . . שא כא האר בי שאם שאם אוש שאת

26. . . . . . חול נו תי־שו

27. . . . איע־סי גא דיש גיגים אים רי א ליכמי

28. . . . נא אור סים או־שי־שי

29. . . . מוך־חי שו שא מא רים

30. . . . אנא גאל־און או מאת שו איק־מיש א

31. . . . . נאם־פור־בי־מיש

32. אי־גאל דיש־אן]־חי־כאך־תור־אוש גאל־און שו גאל־און מאת אן־חי־בי
שא אנא אן־חי או אן־נין־כית תאבלום

33. שא אן־אג אן־תאשמיתום אוזנו ראפאשתום אישרובוש

34. איחוזו אינו נאמירתום ניסיך תופסארותי

35. שא] גאל־און־מיש־ני אליך מאתריא נין שיפרו שואתו לא איחוזו

36. נימיכי] אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באש[מו

37. איש דוף]־מיש־ני אשטור אסניק אברי[מא

38. אנא תאמאר]תי שיתאסיא כיריב אי־גאל־[יא אוכין

69. . . . . גאל־און אן־מיש

40. . . . לו מו־שו איתי [מו־יא אישאטארו

41. אגיש] איזיש [ליסכיבושו

42. שום־שו זיר־שו איש] מאת ליחאליקו

Recto No .2.

44. . . . . כו . . .

45. איחצי אוסמא . . . . בו ליב (?) . . .

46. תאצליתי תאשימא . . . קו שאבוא

47. אוד־מו פאלאח אן . . טוב ליביא

48. אול־מו רי . . או אן איש־תאר ני מי לא תאתורו

49. איקריבי גאל־און שי הידותי

50. או ניגותאשו אנא ראמיקתי תאך־מא

51. אושארי אנא מאת־יא מי אן־נא נירי

25. . . : איש מוח דו זו מא חאר באר ? ?

26. כא־כא]־מא אין III־שו גאן כא ? ?

27. אין אין] נורו אן־שא־מאש גאל־און אן־אי או כי־תים

28. . . תי או שא סי די מושתאלום לאדאתים

29. . . . בירבירי מונאמיר אן לאל או אן־אנונא־כי

30. . . . נאמירתו אנא און־מיש אפאתי

31. . . . גאל־און אן־אי או כי־תים XXX א כא אסחארכא

32. . . . אן־מו או אן־XV־מו כו סיך כא גאל תי לוויז

33. . . . . נו די־תאר איש באר חאסו

34. . . . . די מו באשו כי כא

35. . . . . גאמאל או שווובותי די .

36. . . . . או דיש־כו בול־בול תור אן־שו

37. . . . . אן־XV־שו בול־בול־תום

38. . . . . די אן פאר כא

39. . . . . באנו כי רו

40. . . . . שאבוסא מות רו

41. . . . . אי־מיש חול־מיש פאדאתי

42. . . . . . . אושאנו טינמי (?)

Verso. No. 1.

Manquent 10 lignes.

11. . או איתי כו (?) איץ

12. . דא נא די תאר תולתישירא און־מיש מאל־אן־מיש

13. . בול־בול א בול־בול שא אן־שו בול־בול אן־XV־שו בול־בול־תום

14. . כון כית שי אישתו אן־אי שא אן־אנום

15. . אשכונושי אשיאכונושי שאפאלכון אכמים

16. . שו־איש כונו גאלתום אצבאת

17. . די־האר־יא כולאנימא

18. . כא־גא־כונו אישארותו ליב (?)

19. . . א תיתיבשו אוש שאת

20. . . לותום בא־כא־וב

21. . . בא איראמוך כו סו אישאפאמא

60. . . . רותום אותישׁו או ז . .
61. . . . נו אים פי . .
62. . . . . מי שא נא שי שי מא . .
63. . . . . א־מיש שא . . .
64. . . . . תאב . . . . .

W A. I. IV. Pl. 67. Recto. No. 1.

1. . . . .
2. . . . . לו א־כיל־זיר דיך לו אב . .
3. . . . . לו . .
4. . . . . חולתים לו .
5. . . . לו דוך שא דו בא תא . .
7. . . . . לו דוך אש אש מא נאל .
7. . . או בארתים אינאבית חאר (?) .
8. . אי־מיש אנאתי אוש איק־מיש א אורו כור כור . .
9. כו מיש שינא חאר נוכור דינוכונו . .
10. אודאשו תו פאג . באר תאלכימא ?
11. אן או אן אישתאר ליב לו אן־מיש כימא סולום אימתאב (?) ?
12. אג אג בי אינא אחי א־זיק כי סאר א כו תיר (?) ?
13. כא . אן־אי־א או אן־שא־מאש 541 ? ?
14. שא נא שים לי או איץ איר־שי אש שי אן־אי־א . .
15. בית (?) איץ גאז גאז כו שו אול כאך . .
16. . . זאק לו אם־בי מא גאן או אם־בי כא ני . .
17. . . . דא איר־נו תו גאן בי שאק גיש־תין . .
18. . . אליבא אש אפו שא בית אן אמאר־אוד . .
19. . . דוך אליבא הארתו איץ־קום־סי־או־רו אשבאת לול . . .
20. . . ני איל כו־פאר כו־גי אורוד אן־נא או שי ? ?
21. . . צירפי אתו אש ליב רודי איש שי מול . .
22. . . מאר בו שא אני חאל זא ני חי־גא איש אוד . .
23. . . מא שאתו מי איזאתי כימא אש כו אוד I גאן שא . . .
24. . . או איץ סאר אש איגיר סאר תו מא . .

25.

61. לותלול נירבנבא לותאאיד אן־ותכא ,
62. און־מיש איר מו לישיפא גורדיכא
63. . . און־מיש לית . .

Verso.

34. . . . . כאבאת . .
35. . . . . מא . . . .
36. . . . . איץ איץ
37. . . . . . . אנא
38. ליש (?) . . . אול אליאי
49. סא . . . . לאמא דאני
40. אי . . . . . איץ־מאך
41. רו . . . . איש רוקותי
42. . . . . . . שו־שו־אני
43. או . . . . ו איתיתיק
44. רו . . . . לוניסאני
45. שו . . . . רו זיתים
46. איב . . . . י אים שיני
47. כים . . . . כו אושאפריש
48. אול . . . . תאני דאבאבי
49. חו (?) כי . . בובו אול אידי
50. גיג אי . . . איש כי נינגאם
51. . שיפאלתי כים . ראת לאמאסי
52. אן]־אלאד שי־צאב אן־דאן שי־צאב בי או מוח־מו איש שי־||־מיש־מו מאגראת כימתום
53. . כי חול אי גיג רו כו אנאכו
54. . רי ליתפי איתאנאמרא שא תאר ני : און־מיש איר־מו איתאנאמטאראניני
55. . תי אן איתיקכא שאכנא כור חאל
56. . שא אתאכיב מארושתום ביכיתום
57. . . כורוני אשתאתי א־מיש כור־חאל או כים איש
58. . . . תי אשתאתי א־מיש תאר : מיש : כים כו ריב שא כו ארנא . .
59. . . . . בי אצאלים שא . .

24. אנא כא־בי פור־רו־דא שא איש בית נא אינאמרו איש איבו כאסומא (?)
28. או רא] בי כים אב סאר א־אן בא אן אוד־דו
31. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך]־א מאן־שו גאל־און מאת אן־חי־כי

II. Recto.

25. . . ני ני . . . . .
36. . . תי חי אני איש אי . . .
37. . . סית שי . . . .
38. . . צו מי נאב שום (?) איב (?) איץ. .
39. ני־ני מו שיבסו . . חי־רא . .
40. אן־איקיל־מו שא תיזו[רי . . תי . .
41. אן־או אי אונינא לינוח כאב . . .
42. ביל תאארו רימינו . . . .
43. אוד־מא איתי שור־דיש־מו כישתום (?) פאשחי : ני־ני־מו פורא . .
44. אן־איקיל־מו נאפליסינימא תי־י אוני[ני
45. ליפאטרו ארנוא שימאניא מאנדאתו[א
46. אאנתי ליפאטיר כאסיתי לירמו
47. תאניחיא ליתבאלו סיבית אים־זין
48. לושחום לומני חו דיש אן־אי לישילי
49. אידירתי חא ליהפאל ליביל א־זיק
50. לימור־אני נאמאשו שא זין : לימסו־איני א־מיש א־זיק־דו־מיש
51. נומיר־אנימא כים גו כו גי
52. כי לולימתי אילמיעי שי־כא לולול
53. אומתו לזמני כית צור זתי : כוצור כישאלאכא מאדותכא לוזיז
54. איתי לומני שותיקאנימא לוניטיר איתיכא
55. שופראנימא ביר־מי שי־צאב־תו לזתפו
56. ביר־מי אנאראלו לו שי־צאב־את : ביר־מי אנאראלו [לו] גי־נא־את
57. ביר־מי אנאראלו דיש שי־צאב־תי תירא
58. אן־מא־חיר אן שא ביר־מי־מיש איש שאק־מו לו־דו־אן
59. שוריבאנימא אנא בית שאק־נא־טו אי־נאל אן־אן בית אן־נין
60. אנא אן־אמאר־אור רימיני אנא שי־צאב־תים אנא שו־|| שי־צאב־תי
שודאני

28. אש איר . : ליתאביסא
29. כו פאר איפטיריא מאחראתא זי תיביאו (?)
30. אני II אם כא־גא־מא אן־פאר אישיר
31. . מא מי אן־שאמשי איתאנאישו תא ניר־מאל איש אראדישו
32. . איש פישו שא איש בית איש אוד אינאמרושו שומא נאתביט (?)
33. . חי גא טו שא אן דיש מוח א אימתאם א תין נארין שוראבי איש
א־אן תא נאבי

Verso.

1. . דוך שא שולוחא תאכאתאם איש ניר־||־כא מאזי
2. . אוד שו א דיש א־זיק אינאדו חאר בי שא גא טו־ו
3. . גאן דיש בית נו אירוב איש שאני אוד־מי
4. איש דוך אליבא איץ־ביני או אשבי שולהי איץ־כורו תור
5. סו גוד גאל־ו אורוד שא דאן־גא גי אם דיש לאל איץ־מאנו
6. אין־פיש כורג שי בירבירי שא בית תו לאל זאק גאב בית כאך א בי
7. א־כיל־זיר אימתאם ניץ איץ־סיד־נון תאכסום
8. אימא כא אן איש א־אן שאנא שימלי או איץ־סיד־נון שא שא
9. חאר־בי א־מיש איסאלאחמא חאר שא שאכנו
10. שום אינאתו דאלתי לא נינדיש נא נו תי־חי
11. אין שא ראף־כא־בי־זו־מו גאו־סארסא (?)
12. שא איליניתי מו סופי חי כא־מיש־שא
13. תירא כישפי שא אנא מיחי כא־מיש־שא דיש אים
14. נין תיבו שא תושתיפישא לוטום
15. דיש־כו כושרו או ניסאתי לוביל אוד־ומשא
16. דיש חוצי או גאו ליבילי שותאכו אן נא־מיש־שא
17. שי לימוהמא דיש־כו לותיבלוט
18. כישבושא רוחושא רוסושא לופור־רו
19. איש כיבית אן־אי־א אן־פאר אן־אמאר־אוד
20. או רובאתי אן־בילית ני־ני כא־לי אין
21. כא־כא־מא בי מא אוב שא שי אי איש בית נא איד אום נא אן־מארו
22. איש א־מיש לאח סי כי גאב חי תו סא מאח גוד מי תושאבאל
23. איז אני אוד VII־שו לאך מא כישבו פאשרו

58. . . . .

59. . . . . אגיש] איזיש ליסכיבושו[מא

60. . . . . [מו־שו זיר־שו איש מאת ליהאליקו

W .A. I. IV Pl. 66. Recto

1. . . . . . בוראת (?) . . .
2. . . . . . יראני . . .
3. . . . . . כישבו או זי תארו[דא . . לושו
4. . . . . . נאפישתי שוכית . שי שו בושורו
5. . . . . . כורא־ני בורוסי שופאראסי
6. . . . . בי או תי אבליתי איזאשכו
7. . . . . בית כאנשו ליזיז ליגליטסו ליכביתוש
8. . . לא ליזיזמא אחו לא בישו ליכביתוש
9. . . בושורו כושפישו או זי תארודא כיכא איבאשי
10. . . ביל אין גאל־ו פאריץ דיני אן או חאר אתא
11. . . רו רי לו . שינותי או זי תארודי
12. . . א || איב . חאליבי שא בובי שא אבתום
13. . . רו . . שא אתא תידו שונותימא
14. מאם . . חורו אישתיאו
15. אינא . . מאר אושאבילושו
16. אש בי . . לג ראמיכושו
17. אש ני . . מיש־שו לושניל
18. זי . . . איבושושו
19. נין . . . לו כאך־כאך־שו
20. אש אוד . . י אילתאשו בוטור
21. . . . . כא ליתלול
22. בול־בול . . פא ליתאלאך
23. דיש . . . כא תוכלול
24. כי . . . לו דיחושו אינאשימא
25. כי . . . א׳שאפא
26. באר . . . ני שאתאטו
27. או . . . נוחי תאם זי תארורא

36. ראבו פא־כו־מיש־שׁו נאמשישו
בואני

37. קאדישתו תור־ראך אן־אנום שא
אן־מיש האר . .
שׁא אן־אג אן־האש]מיתום פי־||
אן־מאל־תום אישרוכוש

38. שאק־דו סא שאק־דו אור־מאח
שונאת פאם שונאת

39. שאפתא שא זיקזיקומא אותאבאכא
איחוזו [שי־|| נאמיר]תום ניסך
תופסארוהי

49. אישתו זיר בור־כור־י .אוריניג ? ?

41. נואוראת כימא אור . .
שׁא אש] גאל־און־מיש־ני אליך
מאתריא

42. אושתאנאלהאב בימא אור . .

43. . דא אנא באורדי אושתאנא . .
נין שיפרו שואתו לא איחוזו

44. תארשימא אן־איר־שי־תאר־חי
דיש אן־אי־א אר־שו כא . .

45. אבי אחי ראך אן־אנום שא
אושאבא שא לאא . .
נימי]כי אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא
באשמו

46. אן־אי־א תור־שו איפ[אל

47. א[ליך [מא]רי אן־[אמאר־אוד
אינא דוף־מיש־ני אשטור אסניק
אברי[מא

48. . פאת פאת גי . . כי

49. ריכים . . איתיתו
אנא תא]מארתי שיתאסיא כיריב אי־
גאל־יא או[כי

50. . . . צו איץ . . ני איץ . .

51. . . . אבו אש : . מיתא . .
גיר־איק] זו גו אור גאל־און אן־
חי

52. . . . באר . . .

53. . . . VII . . .
מאנו שא איתאבאלום או לו מו־שו

54. . . . VII . . .

55. . . . תור . . .
איתי] מו־יא אישאטא[רו

56. . . . אז . . ;

57. . . . סא (?) . .
אן־חי או אן־נין־[בית

22. . . . . . III שו לאך־נו

23. . . . שים מאנרו שי שי שא א־ליף

24. . . . . סיך־לאם איש

25. . . . שא כא תאר בי שאם שאם אוש שאת

26. . . . . . חול נו תי־שו

27. . . . איץ־סי גא דיש גיגים אים רי א ליכמי .

28. . . . נא אור סים או־שי־שי

29. . . . מוך־חי שו שא מא דים

30. . . . אנא גאל־און או מאת שו איק־מיש א

31. . . . . נאם־פור־בי־מיש

32. אי־גאל דיש־אן]־חי־כאך־תור־אוש גאל־און שו גאל־און מאת אן־חי־בי
שא אנא אן־חי או אן־נין־כית תאכלום

33. שא אן־אג אן־תאשמיתום אוזנו ראפאישתום אישרובוש

34. איחוזו אינו נאמירתום ניסיך תופסארותי

35. שא] גאל־און־מיש־ני אליך מאתריא נין שיפרו שואתו לא איחוזו

36. נימיכי] אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באש[מו

37. איש דוף]־מיש־ני אשטור אסניק אברי[מא

38. אנא תאמאר]תי שיתאסיא כיריב אי־גאל־[יא אוכין

69. . . . גאל־און אן־מיש

40. . . . לו מו־שו איתי [מו־יא אישאטארו

41. אניש] איזויש [ליסכיבושו

42. שום־שו זיר־שו איש] מאת ליחאליקו

Recto No .2.

44. . . . . כו . . .

45. איחצי אוסמא . . . . בו ליב (?) . . .

46. תאצליתי תאשימא . . . קו שאבוא

47. אוד־מו פאלאח אן . . טוב ליביא

48. אול־מו רי . . או אן איש־תאר ני מי לא תאתורו

49. איקריבי גאל־און שי הידותי

50. או ניגותאשו אנא דאמיקתי תאך־מא

51. אושארי אנא מאת־יא מי אן־נא נירי

25. . . : איש מוח דו זו מא חאר באר באר ? ?
26. כא־כא]־מא אין III־שו גאן כא ? ?
27. אין אין] נורו אן־שא־מאש גאל־און אן־אי או כי־תים
28 . . תי או שא סי די מושתאלום לאדאתים
29. . . . בירבירי מונאמיר אן לאל או אן־אנונא־כי
30. . . נאמירתו אנא און־מיש אפאתי
31. . . גאל־און אן־אי או כי־תים XXX א כא אסחארכא
32. . . אן־מו או אן־XV־מו כו סיך כא גאל תי לוויז
33. . . . נו די־תאר איש באר חאסו
34. . . . די מו באשו כי כא
35. . . . גאמאל או שוזבותי די .
36. . . . או דיש־כו בול־בול תור אן־שו
37. . . . אן־XV־שו בול־בול־תום
38. . . . די אן פאר כא
39. . . . באנו כי רו
40. . . . שאבוסא מוח רו
41. . . . אי־מיש חול־מיש פאדאתי
42. . . . . . . אושאנו טי]מי (?)

Verso. No. 1.

Manquent 10 lignes.

11. . או איתי כו (?) איץ
12. . דא נא די תאר תולתישירא און־מיש מאל־אן־מיש
13. . בול־בול א בול־בול שא אן־שו בול־בול אן־XV־שו בול־בול־תום
14. . כון כית שי אישתו אן־אי שא אן־אנום
15. . אשכונושי אשיאכונושי שאפאלכון אכמים
16. . שו־אש כונו גאלתום אצבאת
17. . די־האר־יא בולאנימא
18. . כא־גא־כונו אישארותו ליב (?)
19. . . א היתיבשו אוש שאת
20. . . לותום בא־כא־וב
21. . . בא איראמוך כו סו אישאפאמא

60. . . . רותום אותימו או זי . .

61. . . . נו אים פי . .

62. . . . . מי שא נא שי שי מא . .

63. . . . . א־מיש שא . . .

64. . . . . תאב . . . . .

W A. I. IV. Pl. 67. Recto. No. 1.

1. . . . .

2. . . . . . לו א־כיל־זיר דיק לו אב . .

3. . . . . לו . .

4. . . . . . חולתים לו .

5. . . . לו דוק שא דו בא תא . .

7. . . . . לו דוק אש אש מא גאל .

7. . . או בארתים אינאבית חאר (?) .

8. . אי־מיש אנאתי אוש איק־מיש א אורו כור כור . .

9. כו מיש שינא חאר נוכור דינוכונו . .

10. אודאישו תו פאג . באר תאלכימא ?

11. אן או אן אישתאר ליב לו אן־מיש כימא סולום אימתאב (?) ?

12. אג אג בי אינא אחי א־זיק כי סאר א כו תיר (?) ?

13. כא . אן־אי־א או אן־שא־מאש 541 ? ?

14. שא נא שים לי או איץ איר־שי אש שי אן־אי־א . .

15. בית (?) איץ גאז גאז כו שו אול כאך . .

16. . . זאק לו אם־בי מא גאן או אם־בי כא ני . .

17. . . . דא איר־גו תו גאן בי שאק גיש־תין . .

18. . . אליבא אש אפו שא בית אן אמאר־אוד . .

19. . . דוק אליבא הארתו איץ־קום־סי־או־רו אשבאת לול . . . ?

20. . . גי איל כו־פאר כו־גי אורוד אן־נא או שי ? ?

21. . . צירפי אתו אש ליב רודי אש שי מול . .

22. . . מאר בו שא אני חאל זא ני חי־גא אש אוד . .

23. . . מא שאתו מי איזאתי כימא אש כו אור I גאן שא . . .

24. . . או איץ סאר אש איגיר סאר תו מא . .

25.

61. לותלול נירבנֻבא לותאאיד אן־ותבא ,
62. אן־מיש איר מו לישיפא גורדיכא
63. . . אן־מיש לית . .

Verso.

34. . . . . כאבאת . .
35. . . . . מא . . .
36. . . . . אין אין
37. . . . . . . אנא
38. ליש (?) . . . אול אליאי
49. סא . . . לאמא דאני
40. אי . . . . אין־מאך
41. רו . . . איש רוקותי
42. . . . . . שו־שו־אני
43. או . . . ו איתיתיק
44. רו . . . לוניסאני
45. שו . . . רו זיתים
46. איב . . . י אים שיני
47. כים . . . כו אושאפריש
48. אול . . . תאני דאבאבי
49. חו (?) כי . . בובו אול אידי
50. גיג אי . . איש כי נינגאם
51. . שיפאלתי כים . ראת לאמאסי
52. אן]־אלאד שי־צאב אן־דאן שי־צאב בי או מוח־מו איש שי־||־מיש־מו מאגראת כימתום
53. . כי חול אי גיג רו כו אנאכו
54. . רי ליתפי איתאנאמרא שא חאר ני : אן־מיש איר־מו איתאנאמטאראנינִי
55. . תי אן איתיקמא שאכנא כור חאל
56. . שא אתאכיב מארושתום ביכיתום
57. . . כורוני אשתאתי א־מיש כור־חאל או כים איש
58. . . תי אשתאתי א־מיש חאר : מיש : כים כו ריב שא כו ארנא . .
59. . . . בי אצאלים שא .

24. אנא כא־בי פור־רו־דא שא איש בית נא אינאמרו איש איבו כאסומא (?)
28. או רא] בי כים אב סאר א־אן בא אן אוד־דו
31. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך]־א מאן־שו גאל־און מאת אן־חי־כי

II. Recto.

25. . . ני ני . . . . .
36. . . תי חי אני אש אי . . .
37. . . סית שי . . . .
38. . . צו מי גאב שום (?) איב (?) איץ. .
39. ני־ני מו שיבסו . . חי־רא . .
40. אן־איקיל־מו שא תיזו[רי . . תי . .
41. אן־או אי אוניניא לינוח כאב . . .
42. ביל תאארו רימינו . . . .
43. אוד־מא איתי שור־דיש־מו כישתום (?) פאשחי : ני־ני־מו פורא . .
44. אן־איקיל־מו נאפליסינימא תי־י אוני[ני
45. ליפאטרו ארנוא שימאניא מאנדאתו[א
46. אאנתי ליפאטיר כאסיתי לירמו
47. תאניחיא ליתבאלו סיבית איס־זין
48. לושחום לומני חו דיש אן־אי לישילי
49. אידירתי חא ליתפאל ליביל א־זיק
50. לימור־אני נאמאשו שא זין : לימיסו־איני א־מיש א־זיק־דו־מיש
51. נומיר־אנימא כים גו כו גי
52. כי לולימתי אילמישי שי־כא לולול
53. אומתו לזמני בית צור זתי : כוצור כישאלאבא מאדותכא לוזיז
54. איתי לומני שותיקאנימא לוניטיר איתיכא
55. שופראנימא ביר־מי שי־צאב־תו לזתפו
56. ביר־מי אנאדאלו לו שי־צאב־את : ביר־מי אנאדאלו [לו] גי־נא־את
57. ביר־מי אנאדאלו דיש שי־צאב־תי תירא
58. אן־מא־חיר אן שא ביר־מי־מיש אש שאק־מו לו־דו־אן
59. שוריבאנימא אנא בית שאק־גא־טו אי־גאל אן־אן בית אן־נין
60. אנא אן־אמאר־אור רימיני אנא שי־צאב־תים אנא שו־|| שי־צאב־תי שודאני

28. איש איר . : ליתאכיסא
29. כו פאר איפטיריא מאחקאתא זי תיביאו (?)
30. אני II אם כא־גא־מא אן־פאר אישיר
31. . מא מי אן־שאמשי איתאנאשו תא ניר־כאל איש אראדיישו
32. . איש פישו שא איש בית איש אוד אינאמרושו שומא נאתביש (?)
33. . חי גא טו שא אן דיש מוח א אימתאם א תין נארין שוראבי איש א־אן תא נאבי

Verso.

1. . דוך שא שולותא תאכאתאם איש ניר־|| ־כא מאזי
2. . אוד שו א דיש א־זיק אינארו חאר בי שא גא טו־ו
3. . גאן דיש בית נו אירוב איש שאני אוד־מי
4. איש דוך אליבא איך־ביני או אשבי שולהי איך־כורו תור
5. סו נוד גאל־ו אורוד שא דאן־גא גי אם דיש לאל איך־מאנו
6. אין־פיש כורו, שי בירבירי שא בית תו לאל זאק גאב בית כאך א בי
7. א־כיל־זיר אימתאם; ניך איך־סיך־נון תאכסום
8. אימא כא אן איש א־אן שאנא שימלי או איך־סיך־נון שא שא
9. חאר־בי א־מיש איסאלאחמא חאר שא שאכנו
10. שום אינאתו דאלתי לא נינדיש נא נו תי־חי
11. אין שא ראך־כא־בי־זו־מו גאו־סארסא (?)
12. שא איליניתי מו סופי חי כא־מיש־שא
13. תירא כישפי שא אנא מיחי כא־מיש־שא דיש אים
14. נין תיבו שא תושתיפישא לוטים
15. דיש־כו כושרו או ניסאתי לוביל אוד־זמשא
16. דיש חוצי או גאו ליבילי שותאכו אן נא־מיש־שא
17. שי לימותמא דיש־כו לותיבלוט
18. כישבושא רוחושא רוסושא לופור־רו
19. איש כיבית אן־אי־א אן־פאר אן־אמאר־אוד
20. או רובאתי אן־בילית ני־ני כא־לי אין
21. כא־כא־מא בי מא אוב שא שי אי איש בית נא איר אום נא אן־מארו
22. איש א־מיש לאח סי כי גאב חי תו סא מאח גוד טי תושאבאל
23. איז אני אוד VII־שו לאך מא כישבו פאשרו

58. . . . .

59. . . . . . . אגּיש] איזּיש ליסכיבושו[מא

60. . . . . . . [מו־שׁו זיר־שׁו איש מאת ליהאליקו

W .A. I. IV Pl. 66. Recto

1. . . . . בוראת (?) . . .
2. . . . . יראני . . .
3. . . . . כישבו אֹו זי תארו[דא . . לושׁו
4. . . . . נאפישתי שוכית . שי שו בושורו
5. . . . . כו־א־ני בורוסי שופאראסי
6. . . . . בי אֹו תי אבליתי איזּאשכו
7. . . . בית כאנשו ליזּיז ליגליטסו ליכביתוש
8. . . לא ליזּיזּמא אהו לא בישו ליכביתוש
9. . . . בושורו כושפישו אֹו זי תארודא כיכא איבאשׁי
10. . . בּיל אין גאל־ו פאריץ דיני אן אֹו חאר אתא
11. . . רו רי לו . שינותי אֹו זי תארודי
12. . . א ‖ איב . האליבי שא בובי שא אבתום
13. . . רו . . שא אתא תידו שונותימא
14. מאם . . חורו אישתיאו
15. אינא . . מאר אושאבילושׁו
16. איש בי . . לג ראמיכושו
17. איש ני . . מיש־שו לושניל
18. זי . . . איבושושו
19. נין . . . לו כאך־כאך־שׁו
20. איש אוד . . י אילתאשו בוטור
21. . . . כא ליתלול
22. בול־בול . . פא ליתאלאך
23. דיש . . כא תוכלול
24. כי . . . לו דיחושו אינאששימא
25. כי . . . אישאפא
26. באר . . ני שאחאטו
27. אֹו . . . נוחי תאם זי תארודא

36. ראבו פא־כו־מיש־שו נאמשישו בואני	
37. קאדישתו תור־ראך אן־אנום שא אן־מיש תאר . .	שא אן־אג אן־תאש]מיתום פי־‖ אן־טאל־תום אישרוכוש
38. שאקידו סא שאק־דו אור־מאח שונאת פאם שונאת	.
39. שאפתא שא זיקזיקומא אותאבאבא	איתוזו [שי־‖ נאמיר]תום ניסיך תופסארזותי
49. אישתו זיר בור־כור־י .אורתינ ? ?	
41. נואוראת כימא אור . .	שא אש] גאל־און־מיש־ני אליך מאתריא
42. אושתאנאלחאב בימא אור . .	
43. . דא אנא בארדי אושתאנא . .	נין שיפרו שואתו לא איתוזו
44. תארשימא אן־איר־שי־תאר־חי דיש אן־אי־א אר־שו כא . .	
45. אבי אתי ראך אן־אנום שא אושאבא שא לאא . .	נימי]כי אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באשטי
46. אן־אי־א תור־שו איפ]אל	
47. א]ליך [מא]רי אן־]אמאר־אוד	אינא דוף־מיש־ני אשטור אסניק אברי]מא
48. . פאת פאת גי . . כי	
49. ריכים . . איתיתו	אנא תא]מארתי שיהאסיא כיריב אי־ גאל־יא או]כי
50. . . . צו איץ . . ני איץ . .	
51. . . . אבו אש : . מיתא . .	ניר־איק] זו גו אור גאל־און אן־ חי
52. . . . באר . . .	
53. . . . VII . . .	מאנו שא איתאבאלום או לו מוי־שו
54. . . . VII . . .	
55. . . . תור . . .	איתי] מו־יא אישאטא]רו
56. . . . אז . . :	
57. . . . סא (?) . . .	אן־חי או אן־נין־]כית

Quatre lignes détruites.

8. . . . . . . כאמא . . . .
9. . . . . . . אן־ראב־גאן־מי תור .
10. . . . . תור]־ראך . . .
11. . . . . תור]־ראך אן־גאל־גאל־אי־ני .
12. . כאמא . . . . . ז . . . .
13. . תור־ראך אן־א[נום . . . . . .
14. סי תא א כו נא . . . . איגיר . . .
15. בית אירוב . . . . איגילו אשרא אין־[לו (?)
16. בילאני תור־מיש . . איגילו אוש כים אין־[לו (?)
17. דיש כא תור־ראך־מיש כינאתו . כא־לי בי אי גי זא נא אין־[לו (?)
18. אישמימא אן אנום . . זאבאלים כי אין־לו
19. שא אן ארורו אן בילית אן־מיש זאבאלים כי כא גא אין־לו
איל . .
20. אמיני שאני לו נו . . . או בור אין־לו
21. או שאנו שיבשו אופאל . איץ־איק תא א אין־לו
22. ליכישימא אנא תאמתים צו . . . זיר תא א אין־לו
23. איתי איץ קום־סי־איר אחי כי . . תור אי־א כית נאם בא־ני־
שא רי די . . איב־תו־תור־[ני
24. כימא חאר־בי לא אישו כא־כא־מא . . . .
25. או אן כו בו לא איניקושי ? או אומו . . . .
26. תור־ראך אן־אנום כים תארי . . אג אג בי או־א־ני . .
27. לא אינאחיז . . אש ני־תאב בור חי חי אוד מא .
28. כא־כא־מא . . . VII או VII חו־צאב־או־א־ני דיש .
29. . . תא תור־ראך אן־אנום . אינומא ניפישו שא אן־ראב־[גאן־מי .
30. ריתא שא אלוחאבו כי [פאל .
31. גאזאת דאן בא ביניתאת איכי . II או אור סו אן־ראב־גאן־מי . .
32. ראחיצאת מותאבילאת תור־ראך .
33. איריפאת ליבו שא חארשא . אי־גאל אן־חי־כאך־תור־אוש גאל־
און שו גאל־אן מאת אן־חי־כי
34. אישאלול סארו שאתארא . .
35. אושינאק אונאמזאז או איתאנא . שא ריש אן]־חי או אן־נין־כית תאבלום

41.	. שי לאי כאך־שגא צאב .	מאן אן־אגום או אן־תום מאן אן־אין־ כית או אן־נין .
42.	. ראך שאק כי איץ מאך תו שאחותו אושיליכי . .	מאן כא גאל או ניריבי
43.	. איליתיכי שא אור־כו־מיש ‖ אוד־מיש ‖ מי־[מיש	מאן כאך כי חאר בי איץ פין שי . .
44.	. איב בירכי א־זיק אולא א־אב בארתא . .	איזיבא או תור־שו אותאמי
45.	או כושארי אידי כים כי א . .	שומא אנא בית אני תאתורי
46.	. רא ניגין־כי תומאתי לותאמא.	אש איץ־גו־זא אושאבו תושא (?)
47.	. מי כי א־זיק כא גאל שא רי רי . .	סארו שא דיש חאבוניא אנאשו ליסחאבוני כי תאנאש . .
48.	. מיכי אן־חי אור איץ־כו איץ אנו שא שאק אין . .	אן־איש־תאר כא אור־כו־מיש־כי צאב .
49.	. מיכי לותאמא .	אן־נאנא צוביתי אן . .
50.	אר חי אר איץ . . . שי שא דיש שורו . .	פא . כי נא . .
51.	. , שא . . א	. . . . . .
52.	. . צאר כא שא.	. . . . . .
53.	. . אוד־מי כי מאן אוד . . .	. . . . . .
54.	. . או הירותי איש כא	. . . . . .
55.	. . בארי שא אורו ני . .	. . . . . .
56.	. . דוף זי אן־נא גאן[־פא .	. . . . . .
57.	. . אן־גאל־גאל־אי־ני כית גאן־פא	. . . . . .
58.	. . זי אן־נא גאן־פא	. . . . . .
59.	כא־כא־מא אן (?)	

Colonne III.		Colonne IV.
1.	. . . . .	נא חאראן . . .
2.	. . . . .	. דאלו כיבית . . .
3.	. . . . .	. כים שאר־י (?) .

20. . .. . . איץ־מאך־כי נאם מא נא   איפארי . . . כי כא סי כיף .
21. . . . . ראדכי כאשי   אש ליב אפ . . כא אי איץ־נא
22. . . מו־און]־דא־פא נון מי איר חי   . . . אן־מיש אש
23. . . אינא איר־חי אינאראלכי כאשי   . . . טאב (?) תו
24. או]נאבאר אימאתכי אינאסיח שו־
ן]־כי   . . . ראד אי
25 אש אסו חאר תור מאר אן-שו אני   . . מא אי זי :
26 אוראל אדלאכי כא־לי אין   . . או בו :
27. כא־כא־מא אן־ראב-גאן־מי ? ?   . . דו או
28. כאך־כאך־בי סו פאס־כור־רו
שא חאר סא כי (?) שא איב ש
לאל נון .   . . .
29. נישאחתו אדיש מאן חי חי סיך־
לאם סו מא . . . . תי . .
30. כו נו נאמאסי איל סאר אש ביל
סאר שו אש (?) דיש בולותתי .   . . . אד . . מיש כי גא . .
31. כיפרית אוגאן או חי לי סאר מו
שא שו . . .   אינא פי תור־ראך־מיש כינאתו לא
א . .
32. אין איץ זי איד תור ראך אן אנום .   איליך תור־ראך אן־אנום אנא פאן
אן־אין־כית אד שא . .
33. זיכאר אימאת נא . . . . . .   שא אירישוכא בילא אבי אן־אין . .
34 . . נא שא פאן אור־מאח דא
שיני פאנו שאכנו   אם־בי אמילותי לא טא]בו
35. . נומרי תוכופאכא לא תושא   דאמי אמילותי מאנבו
36. . כאלי תיסארשו (?)   אשו אתי אנא תירישין]י
37. . שימא אן־איר־שי־חאר־חי
תור־ראך אן־אנום שא אן־אי   שא כורבאני ליבושו אי . .
38. . רי שא נימיכי בואני שא
אושאליכא לילותא   ליבילאך כיריב לא תוצי סאר .
39. . כי אנא שאד־י שא תאראמי .   איץ גא צו שיבירתום איץ־פאל מי .
40. . אלי או תוראחו ? ?   אומארי באחרותי שא תימרארי באש .

64. אן־חי או אן־ניך־בית אניש איזיש ליסכיבושומא

65. כוי־שו זיר־שו   איש מאת ליחאליקו

W. A. I. IV. Pl. 65 Recto.

	Colonne I.	Colonne II.
1.	. . . .	. . . . . .
2.	. . אול באר קאשדו	. . . . . .
3.	. . . די כי אין :	. . . . . .
4.	. . . אוד כיביתי שא שולמי שי .	: . . . . .
5.	. . . מאציתו שא ליבי חי . .	. . . . . .
6.	. . לוכי אשיבו אן־איר־שי־חאר־[חי	. . . . . .
7.	. . . נאכאר אימאתכי אינאסיח שו־ ||]־כי	אין . . . . .
8.	. . . סו חאר תוי מאר אן־שו אני . א	איש . . . . .
9.	. . . לאך תא מו שאח חאל פא א שו רי . .	איש אים . . . .
10.	. . . חי (?) או אוד־מו כישיתו חול . . .	סיך אור . . . .
11.	. . . איש אורי אולאב איש . . .	סיך צו כאר . . . .
12.	. . . אובוהוני שאח גיג כי . . .	מו ני ני . . . .
13.	. . . לי שיגותי שוצי . . . אן	אב־מיש כו או ||־מיש . .
14.	. . . אן (?)־מיש חול־מיש פא .־ שו־מיש . . .	שא כא אי־א־ני . . .
15.	. . . שופאר פאניכי שא איש איץ ניכי או חאל כי אילאבו	איש כי־תא מאמית שא דיש כור אי . .
16.	תושנאל שי שא מול־מיש כי ? כי שא אפאתי	אוצור מי . . . .
17.	. . . . סיכי לא . . . לו פי ציר רא־מיש (?)	
18.	. . . . אתא נאב (?) . חא איץ בו רא אן . . .	אורוח . . . חו שי
19.	. . . . כאבכי אים ניביתי	איש ליב אב־מיש . . א אי א . . .

34. כים אן נאם III־שו לאך או שא אן שו שא לא־מיש גא־טו־מא
35. תאך־מיש שונו אן או כי או אן לאל אוד־מיש אוד־דו דיש מות חאר
כים כא־נא
36. . אן אתא אן ליש (?) שא איץ־כו . . . שא אן־אי־א או אן־איר־שי־
תאר־חי
37. איתאמתאר כישפי רוחי זירותי
38. מו אן או אן־איקיל אפילותי
39. . . תאר זי תאר רו דו די גוד א כא לו בי דא
40. . . . . זא מי . . . או|שאסניקאיאשי
41. אן . . . . שא־נא
42. אן זי נא ליד . . . . . . אמילותא
43. שולימא איש . . . . מו או די־מו
44. איש מאזאר שולמי ליד . . . ליסדוקפו
45. איש כיבית אן־איר־שי־חי . . אן־אמאר־אוד
46. כים אן איץ תי ליד אוד III אן כים־מיש תאכתאבו
47. איש תיך שו שא תארמי שיני שא איש מאתו סיך־לאם איץ . שא נו
48. שו אן (?) איזי אוד III שו לאך נין כאא . סיך־לאם סיך־לאח
49. איש אוד־מי שו מא . לי בא שא בא רי דיש לאל איזבאאשומא
50. אן או שאלאתו נין אין־לא נין שינו נו תי־שו
51. מו־שו דיש שי־צאב־תי מו־אר
52. דיש נא שאק־דו סו כא־גאר כא שו איש איש שו או זאק קאתסו
53. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך־א גאל־און שו גאל־און מאת אן־חי־כי
54. שא אנא אן־חי או אן־נין־כית תאכלום
55. שא אן־אג או אן־תאשמיתום פי־|| ני (?)־תום אישרזכוש
56. איחוזו שי־|| נאמירתום ניסיך תופסארותי
57. שא איש גאל־און־מיש־ני אליך מאחריא
58. נין שיפרו שואתו לא איחוזו
59. נימיק אן־אג תיכיף סאנתאכי מאלא באשמו
60. איש דופאני אשטור אסניק אברימא
61. אנא תאמארתי שיתאסיא כיריב אי־גאל־יא אוכין
62. ניר איק זו נו אור גאל־און אן־מיש אן־חי
63. מאנו שא תום או לו מו־שו איתי מו־יא אישאטארו

2. כים כו־גי אן־מו או אן־איקל־מו די־מו כי־מו

3. אש כא און־מיש איש שי־צאב־תי לובשי

4. כים איץ־לאך לוניסו חול־מיש־יא

5. איש חולתי נו חי־גא־תום אא תי א אא כור־כור־קא

6. איש שי־כא שומי או שיני לישיר

7. או־מיש או נאבלומתום שא איש שי־כא כונו ליפסוסו חולנוא

8. אא אוקאריבוני אחו נוקום אן

9. כימיסתו חאבלאתו חיטיתו ליפשורונישו מאמית

10. נישו זיכיר אן־מיש גאל מיש

11. איש פיכא דאנא לובאא כיביתי

12. כים אן־אי לוליל איש רוחי שא איפשוני

13. כים כי־תים לוביב איש רוסי נו חי־גא־מיש

14. כים כיריב אן־אי לותאמיר ליפתאטירו כיציר חול־מיש־מו

15. איץ-בינו כו אני אורובי ליפשור-אני איץ-ליב סי-ניר ארני-מו ליפטור

16. דוך אליבא שא אן-איר־שי-חאר-חי לישאתליטא שי-צאב

17. ליביבוניני גארנא גי ביל לאל שא אן־איץ־באר אן־פאר

18. איש כיבית אן־אי־א מאן זו־אפ אבי אן־מיש אן . .

19. אנא גא־טו שו־מו לינוח ליבאבא אן־איר־שי־חאר־חי מאם-מאם אן-מיש . .

20. אמאת אן־אי־א לותאאיד או סאראתום אן־דאם[־כי־נא . .

21. דיש־כו נית־כא בול־בול א בול־בול לותיבלוט : לושןתאמאר

22. לושתאמאר אן־פאר כא לותיבלא כאך . .

23. אן־מו לושתאמאר זו די . .

24. אן־איקיל־מו ליביכא ליק . .

25. או דיש־כו מאם־מאם נית־כא כאך־ני־ני־כא לותא . .

26. כא־כא־מא שו־גא־טו־לאל אן־אמאר־אוד . .

27. . . סאר איך תו חו . פאתסונו או שאקלו נית־כי שא נו לא כור־אר

28. . בותישו זי . מאלו דיש מוח אוכאלו דיש מוח שא אישרובא

29. . . או רו די כימרו אומאמא נו שי אן־אמאר־אור אישבור־אני

30. . . . או]מאאיר־אני III שו כא־גא־מא סאר גאב־אר

31. . גיג דיש בית־שו סי־די־מא דיש איגיר־שונו שי־באר

32. . בו אן־שו שא מישגארתאישו כור־אוני כור לא או מוה כור לא

33. דיש מאן איש איץ שור־מאן חי חי איש תי סאר שא אן סיך־לאם סו

43. או קאתסו . . . . . .

44. . . או בית צי . . . . .

45. איש . . כא בול־בול א [בול־בול . . .

46. . . שו־]|־שו איב . . . . . .

47. אוכא . . איש . . . . . .

48. שא גא־טו . . . . . .

49. שא גיג איך־מי . . . . . .

50. כית כים ני כים . . . . . .

51. א־לאל דיחו או תאניחו לאא . . . .

52. גיג נו חי־גא נישו מאמית אושאח . . .

53. שוכלולתי פאגריא לאאתימא ליתבושא כו . .

54. אילקו נו־מיש או־א שו . . .

55. איש כים מושאב סו מאנדאתי מו איש כור . .

56. באשתי תאבלאתו איש איפשי חול־מיש שא חאר־מיש לופאר־איך או לופשי תאבו .

57. מי כור אן או חאר תיך א מות מו באר רא· (?) באר (?) מי זא שינא חארא .

58. איד־מיש או א אם-בי חאר-בי או א ריחאמא אולא או באר או תי

59. ביל נאמי אני איצדומא שי מי איצבא ארי נישי אינשי סי א גאב חו

60. גיג שאבנא נו ראפיש ליכנוס כית די לא שא זו מו

61. אן מו אן־איקיל גאב האר־אורו־לו די אי תוד־ני

62. איש כיבית פיכא אא תי-א נין ליש (?) כור (?) סיתרי (?) כאשאפי או כאשאפתי

63. אא תי ני כא־בי כא־בי כא-בי שא אג-א-מיש שי איך-מיש שא חאר־מיש

64. אא תי א חול ביר־מי־מיש איד־מיש שי־אום-מיש שא אן־אי או כי־תים

65. חול שי־אום איר או כור דיש (?) אניאשי

66. איש כא תול כא־מי חול שא חאר־מיש שי־כא לושימא

67. או אן־שו שא שא תיך מו שא כור נין חול־יא אושיסניקא

68. איש הולתים כא שא נו שי־צאב דיש אחיתי ליסקיב

69. כים תאך־איך־שיר־גאל נורי לימר איתאנאאשי רישי

Verso.

1. כים תאך־זא־כור־נא בישתי תיכאלי פישלי שאכנא רימו

12. דיש שא כֹו ני דיש שא תֹאך-זא-כור דיש שא איץ אוב כאך איש תֹאך איץ-שר-גאל תאך כֹו-ני
13. תֹאך-זא-כור תֹאך-לאך איש בירית אן-חֹול-מיש תים כום אוד-דו אג
14. איש איש סאר איש דוך בור ז׳ גאל שא אן כו . . . מיש שאשונו
15. איש ני איץ שור מאן חי חי איש איץ ליש ני סֹיד . . . סאר שא א
16. שו חֹאר־גיג לו מא אֹין אן . . . . . . שֹו לאך שֹו
17. אֹין אן-אמאר-אוד אֹין כור כור ראך . . . . רובו
18. סאר חו אידישֹו גיתמא[לו . . . . . אוֹם
19. תיזקארו מאח שא נוכֹורו . . . . . . כאשֹו
20. ליאו גאל-און שא תיר (?) . . . . . אישלום
21. אן-אמאר-אוד חו תו שו תו . . . . . זו
22. בירו בוֹן גולו . . . . כֹאב
23. אבוֹב איץ-כו קאתא (?) . . . . . . זו
24. אן תור תול כֹו תֹי . . . . . . מיש
25. איש נו אב גאל-און ליש . . . . . איש (?) כֹּי
26. אֹין] אן-אמאר-אוד אֹין . . . . . . איק
72. אן-אמאר]-אוד-אֹין גאב די גאן . . . . . ינון
28. אֹין בֹי-מיש שֹאדי אֹו ני . . . . . . חארסאֹני
29. בי או דופי אֹו בירֹאתי צירתֹו אֹישרו שא זֹיק חאל (?)
30. חאאֹטא אן-אֹשנאֹן אֹו אן-לאצו באנוֹ שֹי שֹי איץ אֹימו דישֹו אֹו או שים
31. תאבאֹנא שא אן אֹו אן-איש-תאר באנו : כי[רי]מישֹונו אתֹא
32. גאל-פור אן-א-נון-נא-כי אשירו אן-נון-גאל-מיש
33. אירשוֹ נו אן כי באנו תֹי[ני]שית גימרי
34. אֹין אתֹאמא כים אגוֹ אום-מיש . . מיש תאבאנו
35. אתֹאמא כים אן-פאר איכמי . . כו איגמאר
36. כולא אֹו שאק שא . . סארשינא . . . אן אוד-דא גאן
37. תושתֹישיר אֹיכו . וב . . . . . שי
38. בירית פי־|| שי . . . .
39. בור כור אֹו און-מיש . . . . . .
40. . נאתא . . . .
41. . איש אן חא שו . . . . . .
42. . חי תארו . . . .

Colonne IV.

Le début manque.

37. . . גאל־און
38. נין שיפרו שואתו לא איתוזו
41. נימיק און־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באשמו
43. איש דוף־מיש־ני אישטור אסניק אברימא
45 אנא] תאמארתי שיתאסיא
57. כירב] בית־גאל־יא אוכין
49. ניר־איק זו גאל־און און־מיש און־חי
51. מאנו שא תום או לו מו־שו אתי מו־יא א־שאטארו
53. און־חי .או און־נין־כית
55. אגיש איזיש ליסכיבושומא
57. מו־שו] זירשו איש מאת ליתאל[יקר

W .A. I. IV. Pl. 64. Recto.

1. דיש חול גית די פאל א זי תאר רו איש כא לו בי ·דא כא חי כור רא דיש
חאר נו תי
2. כאך כאך בי איש מי מאל־ניר סאר א ליב סו שי אן ליד-תי גי מו דו אן
3. כא לום מא כו א תיר אום אג ·שא ני די א 119 ני-נון-נא שא-אן
4. דוך א דא איר-גו דו אן כור בי נא אח לא אום ישא נא ישים לי שא-אן
5. בי שאק פאל כי דיש ישי סאר פא דיש אש איץ אור פא-מיש איץ מא פא-מיש
איץ לאך מאג־גאן-נא
6. רו די כו רוש איש מיח בו אד דיש (?) קו (?) דיש (?) סאר או איץ סאר
רו די
7. לו גאז גאז פאל כי אם-בי זיק קו (?) מי זיק אם-בי כא ני שא־אן
8. ני איץ איש איץ ליש ני כין איש איץ..תי כי מא ·דיש ליב ני איץ שואתו
9. אים אוד כו רי. איץ שו סאר . כית חאר נו אוש או איל שים לי
10. איץ נום איץ או גיר או תאר ציר כית שי שי או שי מאן דיש מאן ראת
11. דיש ליב ני איץ רו די איש איש כא לאל אן שא אן חול-מיש דיש שא
האך-איץ-שיר-גאל

29. . . נין ניר־איק · נין שאק מי גא'

30. זי אן־נא] גאן־פא זי כי־א גאן־פא

31. . . ראבו אוברושא

32. . . . מאשאניש אוצאמא

33. . . . בוראת גאזאת

Le reste fait défaut.

Verso. Colonne III.

36. . . . . תא . . או באר (?) . . . .

37. איזיו איץ־סי־ניר אולתו . . . או חי . . . .

38. איזיז איץ־אל־לא נו בי איץ . . נו שא כאת . . . .

39. . חא מא דירותו אול תא . . . .

40. אישתאנאלאתי דאמי מאנבותי שא אמילו[תי

41. אם־בי שא לא אבאלי נירפאדו שא לא כאראצי

42. תאלתאמדי תור ראך אן־אנום א דאן כימאתי

43. או ביכיתי

44. תאלתאנאתי דאמי מאנבותי שא אמילותי

45. אם־בי שא לא אבאלי נירפאדו שא לא כאראצי

46. לינאר־כי אן־אנום אד־כי

47. לינאדיכי אן־תום מאל־אן־כי

48. לי (?)]מות איץ־כאך־מיש־כי קובירי כיכי

49. כימא בורים זין שאדאכי רוכבי

50. לידינכי בארבאר אשיבו אן־שיליך־האר־חי

51. איץ־גא־צו איץ־דודיתו איץ־פאל רידו או כיריסו

52. אנא פאן נאמאשי שא זין פאניכי פאתסא

53. לו פאשאתי נים מיחרי

54. לו שאבנאתי שיני שא דור איש (?) ארי

55. לו נאשאתי נאדו שא צומיכי

56. לידינכי אן־שים־א שא חארא שי בו גו שים־VI פאתיתאתו דיר־כי

57. . . דאבו אנא לאחאמי לידינכי

58. . . נאמיכי אן־אנום אד־כי אן־תום מאל־אן־כי

59. . . כאב (?) כית חאל נין כית אן־אי (?)

Colonne II.

1. . . . תו כיף בי אן . . . .
2. . שו־תאל־שי (?) סא סי סא־מיש מא איש . . . .
3. זי אי מי תור רא·כי בונאני תוש . . . .
4. אשושתום תאנאמדי אן־איץ־באר מאן תובאבא בי .
5. אנא זיחכי אנא טאראראבי אנא לא גור־כי אנא לא .
6. אנא סו בול־בול א בול־בול אנא לא כור־כור .
7. או אוד־מי־כי אן־אנום אד אן־מיש גאל־[מיש
8. כי־מין אן־אין־כית כור־א גאל־א
9. כי־מין אן אי־א גאל־און אפסי באן מולאתי אין גימרי
10. כי־מין אן בילית אן־מיש סארא·תום גאלתו פאתיקאת נאבניתי
11. כי־מין אן־סין אין אגי תאר איץ־איש־באר מוריב שי שי דוף־מיש
12. כי־מין אן־פאר צאב אן־תא־מיש או כי־תא־מיש באנו כיפראתי
13. כי־מין אן־שיליך־חאר־חי אין אשיבותי : כי־מין אן־נין־איב שאק־דאן אן־מיש סיס־מיש־שו
14. כי־מין אן נין־א־חא־תאר . . בילית אין
15. כי־מין אן־נין באר־רא־אך אבראבאת מאך (?) כור
16. כי־מין אן־איש־תאר בילית כור כור
17. ארכאת . איר־באר נאכי שובאת שיתולתי אן־מיש גאל־מיש
18. שא כיריב אי־כור תומאתי
19. שומא (?) אנא בול־בול א בול־בול תאתורישו תאסאניכישומא
20. אין אול אותון שיפאת אן־אי־א אן־שיליך־חאר־חי שיפאת אן דא־מו
21. או אן־נין־כאר־רא־אך שיפאת אן־א־חא־תאר דו בילית אין כא־לי אין
22. כא־כא־מא אן־ראב־גאם־מי כית
23. כאך כאך בי כי שא תוקאדיש אימכי שא תי כי נו אן־ראב־גאן־מי כאך־אוש
24. איש שאק חאר־גיג כו שי איץ־באר דיקמינו דיר מא גיר נא II לא שאניש (?)
25. III אוד־מי איש שאק חאר גיג שא אן איש שאלשי אוד־מי איש פאר גאם־מא
26. אידושימא איש גיר תומאחאסי איש אוב סאר־בי תיכיבירשי
27. כושורא ניגין שי אנא איגיר־כא לא שי באר
28. אין] אן־ראב־גאן־מי תור אן־נא מו־פא־דא אן־רי־אי־ני כית

A. I. IV Pl. 63. Recto Colonne 1.

1. . . . . באר מו שא דיש . .
2. . . . . מיש שא סוקא . .
3. . . . . דז אינאתו . . .
4. . . . . אינאפארי
5. . . . . פאנו שא שאקצו
6. . . . לישו אן ? נינא
7. סי . . מיש גאל־מיש לו . מאתי
8. איד . . אילו מאבהו רא . באר כא־לי אין
9. כא־[כא]־מא אן־ראב־גאם־מי־איר כית
10. כאך [כאך] בי איש מות תאך־רית . . סאר־אר תאר תור איש תיך־שו שא־אן
11. . . . שי מי תור אן . מו פא־דא אן־רי־אי־ני־כית
12. . . . . . אול נין שאק מי גא
13. זי אן־נא גאן־פ]א זי כי א גאן־פא
14. . . . . אור כו מי גאלאכי
15. . . . . פו בוטרי אדלאכי
16. . . . . סו תאר תור אן־שו אני
17. . . . . אן־תום כי־מין אן־אין־כית או אן־נין־כית
18. . . . . או אן־אנוניתום
19. . . . . גאל־מיש שא אן־אי או כי־תים
20. . . . . אני תא תור כיל מא כא־לי אין
21. כא־כא־מא ביל לא אצא או אן־ראב־גאן . זי חי
22. כאך כאך בי לאמאסתו כימא שא בית ציבית . . כאך אוש
23. תירצא תאתאראץ XII שא כו נו נאם דיש שי שא שא־אן
24. א־מיש פו פאל כי שי אור כו מי תושאחאסי
25. III אוד־מי איש שאק חאר־גיג תושישיבשו
26. . . . שאח תור כא . שא אן באחרו תאתאפאבשי
27. . . . ני־תאב תו (?) . . צאדישי

Le fin est détruite.

	A	B
37.	? גאל אין שו]־אן־אשור־ כאד־א נון מגיר אן־חי אן־אין אן־אג	איר־אוד נין וו כו
38.	. . ואנין אישרית אן־מיש גאל־ מיש מוכין מאתוכיסון	אין ־די תו רא
39.	פאל]]־אן־אשור־כור־סי־נא מאן שו גאל־און מאת אשור־כי	ליב־בא־א־ני ני אבא־מאל כו מאל
40.	פאל] פאל]־אן־סין־כור־מיש־ זו מאן שו מאן מאת אשור־כי	ראך־כו מאת אן א רו רז
41.	. . . ־מיש־שו בו־דא אוד־ מיש־שו שאלאם זיר־שו	ראך־כו מאת אן כי א
42.	. נושוכא איך־גו־זא סארותישו	שו ניגין XL לידליב שו־מיש
43.	שי]מי סופישו מאתארי תאצליתישו	שו גא־טו־לאל גאן מיש . .
44.	לא מאגירישו אנא שו־]]־שו מולי	אור שאק א א ראבגאם־מי־[איר .
45.	נאם כו זו אן־אי־א נאם אוש כו ניצירתי נון מי	ניר־א־שי מא או אן .
46	שא אנא נוח ליבי אן־מיש גאל־ מיש שולוכו	אין זא־אי . . . .
47.	כי פי דוף־מיש גאב־רי מאת אשור־כי או מאת בור־בור־כי .	אי לום מאם סו . . .
48.	אי]נא דוף־מיש אשטור אסניק אברימא	או שי־איר מא אל . . .
49.	אינא אים תיך לאל בית וי־דא אן . . .	ניר־א־שי מא . . .
50.	. כירב אב־תא־כי אין־יא . . .	או . . . . .
51.	. מאתי אן־אג מאן כישאת אן־ אי . . .	כור . . . . .
52.	. . תיך לאל שואתו הא . . .	
53.	]]־אן־הי־כאך־א ריאישו האטו (?) אן־אן . . .	
54.	. נאן תאקריבתי אן . .	
55.	תא איד . . .	

	A	B
20.	. . מאה נין אן־כי־א שא אן־שור־דיש	או מא גול־גול אי
21.	גא שא אן מו אוש כו באר־רא שו אול שא אן־שור־דיש	או מן א־אן מא־אל־לא אי־נ־ראבא אן־מו־אול כית־לאל
22.	גא שא אן זיר מאל איר־באר תא שא אן שור־דיש	ני־תוך־כי ניגין־נא
23.	ראק־כו אים גאל . רי אן שא אן־שור־דיש	כור גאל א־א אן־מו־אול־כית
24.	נין האר שאק מו פאר שא אן־שור־דיש	או מו אי שי אין דו
25.	נין כור־כור־רא כאב־דא שא אן־שור־דיש	די א גא ני די א גא ני
26.	גא שא אן שי אי די בא אן דו שא אן־שור־דיש	אי אי א אן די די ני תא
27.	ראק־כו מאה נין אן כי א שא אן־שור־דיש	ראק כו מאה ראב־גאם־מי־איר אן כי א
28.	גא שא אן־ראב־גאם־מי־איר אן כי א שא אן־גא־גא־א	או מן א אן מא אל שו
29.	שו גינין XLVII שו גא־טו־לאל גאן־מיש	נין מאה אין חי־באר כי א אן תא
30.	אי (?) שאק־מיש כו כאר גאם אוש כו שי לאל מיש שא איש שור־‖שוצו	אי לו כית אי לו כית
31.	. אן דו תום אול אם רו איש ליב בי לא רו אוד־דו או	אם האר־רא גו אן תי
32.	. . . . . אוד די	אי זו זין־נא א שי פא־דא זו
33.	. פאקיד כישאת אן־אי כי־תים	ראק־כו דו דו א מו תי אי א
34.	. אח איק־זו חו סי צאבית נידופי איק־מיש	ראק־כו אין די די איר־אוד־א שי־איר־דא
35.	. אור]צו אוד־מו מובאליט מיתי	אי לו תא אי לו תא
36.	? אין (?) נורו (?) אנגא אן־מיש אישאתי	אן־נא מו אן דוף

	A	B
54.	. . מו לו א שי רא	
55.	. . גאן כור־כור־רא	
56.	. . גא פא	
57.	. . כור מון א אן שו שו	
58.	. . מו־און־דו	
59.	. . מאל א	
60.	. . באר (?) דו	
61.	. . . .	דוף אן־שור־דיש כית

Verso.

	A	B
1.	. . . אן־]באר	א שי ליד־ליב מא־מיש כי . . . ,
2.	. . . אן]־באר	איר־אוד א שי איר רא לי כו .
3.	. . . אן]־באר	גאל־און נאם תא . . . . . ,
4.	. . . אן־באר	אור שאק איר־אוד אור . ,
5.	. . . אן־באר	אין די אין . .
6.	. . . אן]־באר	ניר איק כו דיש אוד־דו ני
7.	. . . לאם	או איר־אוד תו תו
8.	. . אן]־כור לוח	או ניר איר־אוד אין גא תי
9.	. . אן]־פא־כו	או א.־אן די די
10.	. . אן־פא־כו	אי זו־אפ תא
11.	. . אן־פא־כו	אי ליב בא כו מאל תא
12.	. . שא אן־תור־זי	אור שאק אן־פאר־אורו־לו
13.	. . שא אן־תור־זי	אור שאק אוד־דו־ני תא
14.	. סי שא אן־נין־כית	אן־נא זא־אי מאח מי־אין
15.	. א רא שא אן־מאח	אי־לום זא־אי מאח מי־אין
16.	. מאח שא אן־נין־גאל	אן־פאר כים אוד־דו תא
27.	. כא־גא שא אן־||	אור שאק גאל מי ני שי איר מא־ אל־לא גא־טו־לא ,
18.	. גו ניר־רא שא אן־שור־ דיש	מי ני שי איר מא־אל־לא אי־ני־אבא־ מאל־ני תיך אוד־דו
19.	. . אן ראך כא־גא שא אן־ שור־דיש	אור שאק גאל מי ני שי איר מא־ אל־לא אי־ני־אבא מאל־ני מאח א־א

	A	B
25.	. . . . . . כור־רא	או מיר כו גא
26.	. . . . גאל־און א אן	אן־פאר אוד־דו מא רא
27.	. . כא די די רו	גוד מאח פא אור־דו א
28.	. . . . אי כור רא	או מא גול נול אי
29.	. . כים אים דיר שא אן באר	אור שאק זאק זו תא
30.	ניר איק חאר אוד־דו ני	או איר־אוד מו גאל־און די בי מאח א
31.	איד־באר הא איש באר בי לא	אור שאק א־מאך־תו חו לוח חא
32.	תים־ ‖ או כי סי גא נא א	נו שי
33.	א גאל גאל. סו סו	אור שאק א־מאך־תו מא
34.	אי תור כים ניגין נא א־אן באר או	
35.	אן־פאר כים אוד־דו תא באר או	נאם מו און רו בי אין
36.	אוד דאם כי א אן מו אוש באר או	אים כור־רא א אן־מאל
37.	אם אי דאק. צור־לו־ביר א נא באר או	ליב־בא־ני גא־אן־כו
38.	או שי איר מא אל לא אן כי א באר או	ני תוך כי כיל נא
39.	. . אוד נום תא אי־כור־רא באר או	
40.	. תור כים חול א־אן	
41.	פא אוד־דו א	או רא א רא זו א
42.	דיש ניגין XXXIX רו	דוב אן־אין־כית־לאל כית
43.	ליד כים כא די די	א אי אן־נא א מי גאן כו
44.	אי גא א מאך תא נאם תא אוד-דו	
45.	איר־אוד א אן מי ני רא בי	
46.	. מא אל כא די די	מי אי נין מו
47.	? אי מו	
48.	. איר־אוד מו אים מי	
49.	. כור : מא רא תא	
50.	. רי א שי איר רא	
51.	. כית שא אן־שור־דיש	אן סו פאר אבא ני כים
52.	. . או שאק מאל כית	
53.	. . . מי תא	או מון א אן מא אל שו

58. . מו תוק־מיש שו שו מא כימא אבי או אומי

61. . ראבושו אנא תאחסיסתי שי־גאב־א־שו

64. אב־סאר א־אן אוד־דו כיריב אי־גאל־שו חו־ן

67. ניר־איק זו נו אור אן מו זיב איב בא חו־נא־א

W A. I. IV. Pl. 60. Recto.

Le début fait défaut.

	A	B
2.	זו־אפ פי איל־לאל . . .	. . . .
3.	איר־אוד א שי איר . . .	. . . .
4.	אי תור כים ניגין נא . . .	. . . .
5.	אן־פאר כים אוד־דו . . .	. . . .
6.	. ראם כי א אן מו . . .	. . . .
7.	. חי (?) אי ראק . או א . .	. . . .
8.	אי לום	. . . .
9.	אי־ני־אכא־מאל־א־ני אי לו .	. . . .
10.	אן־נא אי לום	. . . .
11.	שי תין נו צאב־חי רא . .	. . . .
12.	איר־אוד חול שא כית שא אן דו :	. . . .
13.	אי] לום נוד גול . . :	. . . .
14.	מאר זאק (?) אן־נא רא . .	. . . .
15.	. ראק אי זי בו אום . .	. . . .
16.	. . . .	. . . .
17.	. . . זי בו או אום	. . רא . . .
18.	. . . חו] לוח חא שא אן־אין־כית	. ני אכא־מאל ני . . .
19.	. . . נו פא־דא	. ני גא . . . .
20.	. . . צור רו	. בא חו לוח חא שי . .
21.	. . . .	או כי אי תים־]] או כי סי גא נא־א
22.	. . . .	נאם מו און רו בי אין
23.	. . . . א	גי־תוק־כי כיל נא א־אן
24.	. . . . אוד	גי־תוק־כי כיל נא VII א־אן

55. לז גאו לו בא פאלכי אס-בו זאק אס-בי מי גאן אס-בי כא ביל תותאחא
56. בי או דז (?) פאל כי שא מון-מיש שא תא א רז די לז תיריב תו גאב
שי תי צי אין
57. גי ביל לאל אש ביל כי א-אן א-זיק תא כאתמא אב רא כו תא תאר
58. כים אב רא אלאבתאשו בי או איק-סיך-נון איק-שור-מאן גי חי-גא סים גור
59. סים פאל או כו כור מאל דוף אג בי או איק-תין פאל כי אין אניתו
III שו
60. . שי אן-XV לאך מא אוש כין מא לא ליב שו לו תום כא כא גוד אי
רא זו בי איק תוך
61. נא בי אן גאל-און בי נון גאלתי נאנזאוא או כא אי-גאל כי שו די כט
62. . מיש-שו זינות כי שו די מו או מא שו כור אד איבליש דו-מיש אג
63. . . . סי סי כי כור אד כי שו גי-נא-מיש איתאמו נא בי שא נא גי ביל לאל
64. . . . . מא אנא בית שו סי די חאר נו בו ראך נו כו נו שי מאר
65. . . . אן-מיש כא נו אוד ביליתי
66. . . . . שא רז אוח תו אי לאל א תי
67. . . . . . תי-אן-אין בית מאליך כור או אן-VII (?)
68. . . . . . . תים שא נו פאל-ז כיביתסא
69. . . . . רי דיש אן מיש כימראסון
70. . . . . כיפראתי

La fin manque.

Verso No. 2.

41. . . . . . . אש מאן . לאך תי גאב רי . . .
42. . . . . . . או זו אם ליכנושו שא פאל . . .
43. . . . . שי קן ניר-II-מיש כי
44. . . מיש א שי (?) או כי-תים ליקהאראבו גאל-און-זתכי
45. . מי כאבי שא לא נאבאר אנא בול-בול א בול-בול נית-כי ליקאבי
אחו ראן
46. כא]-כא-מא שז גא טו לאל א שי ליב כו מאל איר-שא כית
49. או-רא-בי כים אב סאר אן-אן בא-אן-אוד-דז
52. אי-גאל | אן-חי-כאך-א גאל-און ראבו גאל-און דאנו
55. גאל-און] כישאתי גאל-און מאת אשור-כי שא אן-אג אן-תאשמיתגם

32. אין אן־ראב־נאם־מי תור אן־נא מי פא־דא אן־רי־אי־ני כית אושאחוזכי אור־כו מי
33. אין איץ זי איד אול אימאת נאחאראת אין א נאם די אין אנא לא אזו מיליכי
34. תא] אין־מיש אנאתי III תא א־אן דיש מות נאפראקתי לאך־נו
35. שים גאם גאם מאל־פא סאר כו נו נאם באר סי איל באר ציר זיר קום כיף רית כית לו או
36. סיך שאב אנו קו תא רי .
37. אינומא האר תור תו באר שא או אין אן־ראב־גאם־מי תור אן־נא מו שא |־אין
38. אש מות שאק־דו III־שו לאך־נו או אין אן־ראב־גאם־מי תור אן־נא מו פא־דא אן־רי־אי־ני כית
39. אושאחזכי איר־כו מי אש מות תיך שו לאך־נו

No. 2, recto

41. דיש נא אין חולתים תוך שי : . .
42. דיבישו אידיבובו כא-מיש שושכאל . . .
43. דאביביכי שוכית תאנוכא כא גוד תאף כא-בי כא-בי כא-בי שא אנ א מיש תול־מיש
44. אש נו זו ניגין אין גאל-און בי נון גאלתי נאנזאזו או כא נון גאל
45. כי שו אושאשבינומא זינו כי שו אנא פור אים-מא
46. או כיציר לומני שא איכצורו שו גאב אן גאל-און בי או נון-גאלתי
47. נאנזאזו או כא אי גאל כי שו מוגורי שו סי שי־צאב-תים איגיר-שו לאל צימא
48. . . גא שימו מאגארו אנא נאבי שא כאלאמא
49. . . לאל שו אנא חאדי מות אמירישו דוזי
50. אן גאל-און בי או נון תי רו נאנזאזו כי שו אנא די מי
51. איביליש אנא דו-מיש כי. או איץ-שו אנא כור דיני איש שו-||-שו אן-שו אנא מאחארי
52. או שא .(?) איקיל-שו אנא ראמי אן-מיש-שו זינות כי שו אנא די מי
53. כיבית כא-שו אנא שי גא מות גאל-און בי נון אנא . . כו טובי אתמישו
54. כאך כאך בי דיש שי אן כו כי ניר תאר אד מאל-ניר סאר א כו סו ? גי גאב דו אן שא נא שים לי שא אן

6. צאפי פאם חו כארי   צאפי שאח אוד אי
7. חאלולאא שא שום־מיש   צו לום כור חאל פאם
8. סו מאת איץ באך כי חאר בי איץ לא שיזירתי כימא דיש ליב אינאתי
תאשאכאן
9. ריפי שא בירית תאך שי־מיש פארי איש ליב רי כור
10. VII שי־מיש VII־פארי או גאנאתי כי שי־צאב־מיש תיך לו באת
11. גאל־און בול־בול אן־נא כו שאח אי צו לום כור חאל פאם שא XV איש
תיך שו שא אן
12. פאת חו צאב או א ני לאל איש טור אוד תוכאצארמא
13. איש תיך שו שא אן שי־מיש פארי כאלישינא איש סיך מי אוד־דו
14. ריבו כאבו שא צירפאני רי כור תאך־זא־סוח איש טור סיך פאר אוד־דו
15. איש סיך פאר רי כור שא שי־מיש שא פארי איש שו XV שו סאר
16. תאך כא מי איש טור סיך מי אוד־דו   איש סיך מי רי כור
17. תאך־שי]-מיש III פארי .   איש שו XXXII שו . .
18. . . כא פא־צו איש טור סיך דיר אוד־דו איש סיך דיר ביר . . .
19. תאך־שי]־מיש שא פארי   איש ניר XV שו ביר . .
20. . . . איש טור סיך זא־כור־נא אוד־דו אג איש סיך זא־כור־נא רי . .
21. תאך־שי]־מיש שא פארי   איש ניר XXXII שו אי .
22. . . . . . צור רו גו כי רי כי רי איב כי . . .
23 . . . . בו סופאני סובו
24. . . . . ליבכונושי אן־איר־שי־תאר־חו : אן־[אמאר־אור] . . נאם־מא
דיש־כו אדי כא־לי אק
25. אין כי שאק תי לא לי בי כי שאק תי לא לי בי כו לא לי בי
26. פיש פיש תי שא אן זי איש תי שא אן זי איש שו אן זי איש זי איש אין
27. || תא אין־מיש אנאתי איש מות תאך־מיש לאך־נו א־כיל־זיר אוד א
איץ־מאך
28. א־כיל־זיר אוד א איץ זי גאן א־כיל־זיר אוד א איץ בי איץ א־ביל־זיר
אוד א או נו אוד איץ־מאך כאך א ?
29. איש כא א רי ני בי רי גי שאח חא א־כיל־זיר ני ני נון־נא או אן בי
נו תי
30. או אג אוד או ליד רו שא או א ני לאל סו פאם כור רו שא חאר נון
31. כו שא איב שו לאל נון באר ביר חא ני שאח אוד אי נאפראקתו

22. א פו פאל חול פו מי תושאחאסי ליב שאח תור . . . .
23. אן־אם (?) ראת (?) רו תאתאפאכשי שא אוד־דא שא שי איץ־555 .
אש . . .
24. כור רו אן־ביל לימיתאן לאך אוד לאך־נו III אוד־מי איש שאק חאר .
25. איש שאלשי אוד־מי איש פאר־גאס־מא אוד־דו שי־מא אש אוב סאר־בי
תי כיפ חי (?) . . .
26. איש אוד־מי IV־גאן תור־ראך אן־אנום שא אים כאך אוש שאק־דו ·סא
פאר תא . .
27. כו אוד I־גאן תאר־מא נר־כו כו סי איץ שי כאך ־כורו תונאדאץ . .
28. איץ גא צו איץ פאל איץ־355 ני איץ סי שי
29. שא כי . · שי בו (?) XL שים־שא שי סא א שא אוד־דא שא סו ביר־
מיש דיר־מא
30. שא . . . כאך אוש צודי אנותי תוצאדי שונותי
31. . . . אם אן אוד־דא בי אידיש זין אוד־דו שי מא שי־מיש שא אן־
שאמשו (?) א שא אן
32. . . . אן־מיש שא סאר או כי איץ־נום איץ־או גיר סאר סי
33. . . . ניגין שיניש אן־אי כי־תים או אן־אנונא־כי תושאמאשי (?)
34. . . . תו שו דיש אים כי שא תי כינו אן־ראב־גאן־מי כאך־אוש
35. . . . גיג כו שי איץ־באר דיקמינו דיר־מא גיר רו תא סא אן או . .
36. . . . שאק חאר גיג שא אן אש שאלשי אוד־מי פאר־גאס־מא אור־
דו שי . . .
37. . . . תומאחאסי איש אוב סאר־בי תי כיפ ביר . . .
38. . . . א ניגין שי אנא איגיר־כא נו שי . . .

Une ligne peu lisible. La fin manque.

No. 1. verso.

1. או תאר חו או שי . . . .
2. איש כא בית אן־גו־לא איש בי . . .
3. אש תיך שו שא אן VII תאך־שי־מיש VII פארי איש סיך מי . .
4. VII ריפי כאבו שא VII צירפאני רי כור III אינאתי שא VII צירפאני
5. תאכאנאן שאבו פאס שא XV פאס שאבו ראך פאס שא XXXII

42. . . . . . . איקאבי

43. . . . . . . לאך-נו

44. . . . . . . איקאבי

Le fin manque.

W A. I. IV. Pl. 62, recto. No. 1.

1. אין איך-זי איד אול אימאת נאחאראת איש מוח שו XV-שו לאך-נו
2. אין דאן מאת ני אן-ני-ני שור א כי חאל פא א שו רי בו איש מוח שו-XXXII-שו לאך-נו
3. אין אן גאל-און גאן-מי תור אן-נא מו-פא-דא אן-רי-אי-ני בית אישומאתי איש גאב-שו או ליב-מיש-שו לאך-נו
4. אין איך-זי איד תור-ראך אן-אנום אין א נאם די אין אנא לא אזו מיליכי
5. דיש מוח באר-קא-מיש-שו לאך-נו
6. אין איך-זי איד אוראת אימאת נאחאראת אישתו אפילאמא
7. אין איך-זי איד אוראת אימאת נאחאראת איך-זי איד בארבאראת
8. אין ראב-גאן-מי תור אן-נא מו-פא-דא אן-רי-אי-ני בית אן אין נין ניר-איק נין-אי-ני בית
9. אין תור-ראך אן-אנום שא אן-אי דיש-כו איש מוח ניר-XV-שו לאך-נו
10. אין שורבאת תור-ראך אן-אנום מואמילאת לאאותי
11. אין אן-ראב-גאן-מי תור אן-נא מו-פא-דא אן-רי-אי-ני . . .
12. תור-ראך אן-רי-אי-ני בית איש מוח ניר-XXXII-שו לאך-נו . . . .
13. אין איך-זי-איד אול אימאת נאחאראת בילכו (?) קותארי לאך-נו מא איש-XV כא . . .
14. אין א-נאם די אין אנא לא אזו מיליכי איש מוח III קותארי לאך-נו .
15. איש XXXII כא איש ריש איך-נא או מופיתי איך-נא·שא . . . .
16. איך-מאנו שא כא או רים ביל שום איך-ליב כורו איש שאק-דושו תו . .
17. אין אודוך חול-איק שאק גאז זי-דא לאך-מא איש שאק-שו שא . .
18. איגיר-שו כישורא איך-נא תי ציר אין שאק-בא שאק-איך (?) אין ניר-||-מו . . .
19. אין אב חאר נאם מו-און-דא תו-תו-ני אין . . .
20. איש אוד-מי מאתרי איש . ביל לאמאסתו שא בית אי . . .
21. תירצא מי אז XII שא כו נו נאם איש . . .

14. . . . . .. אול לאביכו תושילי (?)

15. . . . . . . פאמארא כי (?) . . .

16. . . . . לובו . . . . .

Colonne II. No 2, recto.

19. . . . . . . אזאבו מאת מאל שי כיל או לי לאל א תי

20. . גווא . . . גאן לאבכא כיאם איקאבי

21. אן־גו־זא־לאל או . אב שי־צאב־מיש   לאך־נו

22. איגיר־בי דיש אן־פא־כו גאם־מא כיאם   כא־גא

23. אן־פא־כו שורבו מאליך אימבי שא אן־מיש גאל־מיש   לאך־נו

24. איגיר־בי אנא אן־נין־איב גאם־מא כיאם   כא־גא

25. אן־נין־איב בילום נאל־ו איקוקאן ביראתי   לאך־נו

26. איגיר־בי דיש אן־גו־לא גאם־מא כיאם   כא־גא

27. אן־גולא אומו אלידאת צאלמאת שאק־דו   לאך־נו

28. איגיר־בי אנא אן־נין־כית נאם־מא כיאם   כא־גא

29. אן־נין־כית אנתום שורבותו חיראת אן־נון־נאם־ניר   לאך־נו

30. איגיר־בי דיש אן־אין־כית גאם־מא כיאם   כא־גא

31. בילום שאקו מוכין תיריתי   לאך־נו

32. שילאלתי אוד־מי שיכיל או לי לאל א תי גו מוח סי אין־נון אן־תיך

33. אמי ראמוכות אוד כו כו . כא שיכיל איש מאל־ניר אי־גאל כי סאר חא
זא שוד

34. V איש . . . אן־אין־כית אן־נין־כית אן־נין־איב אן־גו־לא אן־פא־כו
תאר־בי

35. לו גאז גאז פאל כי א כאך (?) שא אן א־שי ליב כו מאל־מיש־שונו דיש
גאל־אן תוחינו

36. איגיר-ביר אן-גו-לא אן-די-תאר לאך-נו שא בא דיש אן-גו-זא-לאל בא מא
איש כאב

37. הוסופאמא דיש אי-גאל-שו סי-די איש שאלשי איש כא אי־כור לישאאין

38. . . . . כא שאם

39. . . . . כאסי איש מאל־ניר אי־גאל

40. . . . . דאצא

41. . . . . איש תא חי ראך

31. לינוח ליבאכאמא רישישו רימו
32. אתוו שור־|| ־סו בוטור אראנשו
33. שוסי דיאאו דילולתא אילישו
34. אש פי כאראשי נארי נית־כא
35. . אוד בי מאסארתוכא אש נארידי איתראישו
36. . . . . . . לורתאשו בוטורמא אקצישו
37. נו גאמיר . . . כיתסו איליש באנישו
38. בוליט נית . . אית גורדיכא
39. ליביכא לי . . . כית דארמי
40. מותאר כיתראשו ליכי פידיתו
41. אש קאקאר שולמי כאהרא[כא] ליתאלאך
42. גאן נון היצבא פאראך . . . לישאסתאר
43. ביכוכא זאנאדו לוכאאן
44. שאמנא שינאריכא כים א־מיש לישארמיך
45. ני גאן נו־נא כו לידאחידא שיפיכא
46. לישאזוליכא זאאי איריני
47. ארמאני רישאתי טובוש אשנאן

Colonne II. No. 1. Verso.

1. נאפליסמא בילום שונותו נית־כא
2. לידיקא אימכאמא זאמאר נאפשירשו
3. שיתאפשיח סארתאכא כאביתא
4. . ומימא אכסישו ליבוש שוריש
5. . . כים לורתאשו בוטורמא אכסישו
6. . . . קול (?) שיתאלשו
7. . . . . איש (?) שא גישגיש נאפשאתסו
8. . . . קול (?) שיתאלשו
9. . . א איש (?) שא גישגיש נאפשאתסו
10. . . . בות נית בינות שור־|| ־כא
11. . . אימו מינו נימילשו
12. . . . . ארדו בילאשו איפאליח
13. . . . . אנא אן מינא ארצאב

A. I. IV Pl 61. N°.1 ,recto.

1. . . . . . . מיראת . . . . . .
2. . . . . . סי איתישו . . . .
3. . . . . . אנא כאמישו שי . .
4. . . . . . חיסא תאני . . .
5. . . . . . שו ניסאתא או . .
6. מורצו דיחו . . תום דילולתום
7. מוח־שו אירתיחו אימטו תאניחו
8. אבוחו אנונו פאתום פילאכתום
9. קדושוכא אונאסו ניסאתסו
10. אתתינינמא מארצאכו איכיכא
11. כאבתאסו נאנסון מאת מאח . . כא
12. נאנחום דיכתא כימא אימבארי אושאת . .
13. אותאחאצמא אושאבכא לא אליד . .
14. כי לאלארי קובי אושאזראב
15. דולולשו איקאבי איש תיניני
16. מינא אימומא איכבודא בילי ארדיש
17. לזבלא פישו שא לא אידי
18. . דומא אנוא איתתאטי כאלאמא
19. . . אניתא לו איתיק לוצי איש שאבשאכי
20. . . ישמא אנוא איתתאטי כאלאמא
21. . . : . . . לו] איתיק לוצי איש שאבשאכי
22. . . . . . . נאדי סארתא איפיר כא־שו
23. אילקישו איחאפאני אורושו מאשאך (?) די . . .
24. איש באב סארתיכא כאמא אידא . . .
25. איפאישאר טימא אידי לא אישו . .
26. איתאמוכא איש אוניני
27. שיטרו שא אן־אי־א לישאפשות ליבו . . איץ־באר (?)
28. תימיקישו אליש ליכילכא
29. אינהו או רימא אחו דאן ליקבזכא
3[0]. אבורמא איבשיראשו מארושתא

52. ליפאטירו מאמיתסו
53. אן־איש־תאר ליפטור איש און־כי סובו[רי
54. אן־נין בית אן־נא ליפטור איש בית אן־נא באר לא . .
55. אן]־אנוניתום ליפטור איש אגאדי־כי איר . .
56. איר א]גאדי־כי ליפטור בית. . . . . . .

La fin manque.

Colonne VI.

1. אן־אישחארא ליפטור בילית דאדמי
2. אן־שידורי ליפטור אן־XV נימכי
3. אן־דאן תי־לא
4. אן־נית־רא אן־נית־רא גאל אן־נית־רא דאן־דאן ליפטורן
5. אן־לאס אן־תאני אן־חאר־חי־ניר־א ליפטורו
6. אן־גאל־און זין־נא אן־לא־תא־ראך
7. אן־סאראחו ליפטורו
8. אן־דון־אן־פאר זיכירשונו ליפטורו
9. אן־תי־פאל אן־שאק־תאר אן־ . . .
10. אן־אימיריא ליפטו[רו
11. מול באן מול מול קאק סי־די אן . .
12. אן־נארודו ליפ[טורו
13. אן־פא שאק מאל מול סיב זי אן־נא . .
14. אן או אן־איקיל מאלא מו־שו איש . . .
15. איש אוד־מי אני לי[פאטירו . . .
16. שא בול־בול־א בול בול . .
17. . דאתישו . . . .
18. . . תישו . . .
19. . . . .
20. ליפאסיסו כא . . .
21. לישאתבו מאמיתסו . . . אין
22. אין מאמית כאך א בי שא גאל־און תור אן־שו איצבארתו
24. דיף II גאן שורבו

20. . . תאף אן־אין־בית (?) בוטור   אן . . . .
21. . . . . אן   אין . . .
22. . . . . גור   אין האף . .
23. בוטרא אן עוקאכונא או אן־שיכא . .
24. בוטרא אן־מיש גאל־מיש ? איצלא . .
25 בוטרא כיביל תור אן . . . .
26. אן־אין או נין   שו . .
27. אן־אנום או אנתום   שו . . .
28. אן אין־כית ליפטור   גאל־און באנו איש . . .
29. אן־נין־כית ליפטור   סאראת בית . . . . .
30. בית כי כיל (?) ליפטור שותומוחי . . . . . .
31 אן־אין־כי ליפטור   אן־נין־כי ליפ[טור
32. אן־אין־חי ליפטור   אן־נין־חי ליפטור
33. אן־אי־א ליפטור   גאל־און זו־אפ
34. זו־אפ ליפטור   בית־נימכי
35. זו־חי ליפטור   אב זו־אפ ליפטור
36. אן־אכאר אוד ליפטור   גאל־און אן־VII
37. אן־צארפאניתום ליפטור סאראת בית שאק־גא־טו
38. בית שאק־גא־טו או כא אן־רא־כי ליפטורו
39. ,   שובאת אן־מיש גאל־מיש
40. אן־פא או אן־נאנא ליפטורו איש בית זי־רא
41. אן־תאשמיתום ליפטור   כאלאתום גאל־תום
42. אן־די־תאר ליפטור גו־זא־לאל בית שאק־גא־טו
43. אן־כאלבי שי־צאב ליפטור כושיריב דאמקאתי
44. סאר־בי אן־כי או בית תים גאל און־מא ליפטורו
45. אן־גאל או אן־טיטאלתום ליפטורו
46. ליפטורו איש שושיכי איש אי שו סיך־לאם
47. או אן־לאחוראבי
48. אן־יאברו אן־לום . ∴ רו ליפטו[רו
49. אן־מיש   שו־בו
50. אב אן־מיש אורו־לו אים סי־די אים כור־רא אים מאר־תו
51. אים־מיש ניביהי   ליזיקונימא

50. אש איץ־גו־זא — שאאיל
51. אש איץ־איר־אורוד — שאאיל
52. אש נאדין דוך־תיך־זי — שאאיל
53. אש כיביל נאפחי — שאאיל
54. אש גי־ביל־לאל — שאאיל
55. אש נאפאחאתי — שאאיל
56. אש דופי או גידובא — שאאיל
57. אש איץ־באר או איץ־קא — שאאיל
48. אש אחי אורי — שאאיל
59. אש אחי אומאמג — שאאיל

W. A. I. IV. Pl. 59, verso. Colonne III.

1. אש אחי איץ־פין — שאאיל
2. אש אחי פו — שאאיל
3. אש אחי א־זיק — שאאיל
4. אש אחי איץ־מאך איץ־מאך חו סי איץ־מאב תו — שאאיל
5. אש צית אן־שאמשי או איריב אן־שאמשי — שאאיל
6. אש אן־מיש שא אן־אי באךא־מיש שא קאקארי — שאאיל
7. אש באךא אין או נין — שאאיל
8. אש אצי [איר] או איריב איר — שאאיל
9. אש אצי כא. גאל או איריב כא גאל — שאאיל
10. אש אצי בית או איריב בית — שאאיל
11. אש תאר — שאאיל
12. אש בית אן — שאאיל
13. אש תאראני — שאאיל
14. לו פאטרא אן־פאר — דא . . . .
15. בוטור אן־פאר אן אן־תא־מיש או כי־תא־[מיש . . . . .
16. מושתישיר אן־מיש גאל־און מאת מאת — את . . .
17. אש כיביתיכא לישאכין — בית . . .
18. . שיסו לישתישיר — אש מאת . . .
19. . טור באר באר אן־מיש אין ליד־נו או — אן . . .

18.	איש ליבישו או פישו איקבו	לא אדינו
19.	איש שורכי מו אן־שו	אימישו
20.	אוקאדישו אונאזיטו	איכלו
21.	אים אירו ריחו	איכולו
22.	אישרורומא מאנקאתי	אירשו
23.	איק־איר־אורור כונא	אוסיהו (?)
24.	אן־שו או אן־איקיל־שו כי־ישו	אוצאנו
25	איש שיפארי איזאזומא שו נין-אתי (?)	איתאמו
26.	לו פאתרא אול אידימא	איתאמי
27.	אילתיכימא	איתאמי
28.	איחתיסימא	איתאמי
29.	איש שורכי אישרוקו	איתאמי
30.	איש זי־מיש	איתאמי
31.	אנא אן־דאן שו־סי־שו	איתארא .
32.	איש אן־דאן אר או מאל־אן	איתא . .
33.	אן־דאן סים־גאל־י או נין גאל תי	איתא . .
34.	אן־דאן איברי או תאפי	[איתא . .
35.	אן־דאן אן או תא[פי אן	[איתא . .
36.	אן־דאן־אין . . .	
37.	תאפ	
38.	. בא תאבדי	
39.	שא גיג איר	
40.	אמאת איר	
41.	כא שא איר־שו	
42.	אנא פאן תאמי	
43.	תאמו אנא פאני	
44.	איש איק־גיג תאמי	
45.	איש איק־גו־זא תאמי	
46.	איש איק־איר־אורור תאמי . .	
47.	איש דוך תיך זי תאמי . .	שאאיל
48.	שאאיל	שאאיל
49.	איש איק־נא	שאאיל

47. כודורו לא כיתי אוכתאדיר כו [דור כית]
48. אול אוכאדיר
49. אוסא מיצרא או כודורו [אי]ריל
50. אנא בית תאפישו אירוב (?)
41. אנא נין תאפישו אידחי (?)
52. בי־מיש תאפישו איתאפאך
53. צובאת תאפישו איתאפאל
54. מיראנושו אידלו לא אומאשירו
55. אידלו דאמקא אש כימתישו אושילו
46. קינאבו חארתא (?) או . חו
57. אנא לאבותי איזא . . . . . .
58. פישו תארצו ליבאשו לא כי . . .
59. פ]ישו אנא ליבאשו או . . . . .

Colonne II.

1. נאבישו איתאמו . . . . .
2. כינו אירודו או . . .
3. איבאתום איטארארו או . . .
4. אוגאנו אובאנון (?) או . . .
5. . תאב תאב . . תאבארא (?) או . . .
6. אנא ראך . . כא . . או . . .
7. בארו . . כא אוד אי . דא . . אסיב . .
8. לאבירא . . אישתי שובאר . .
9. ארכי ראך חול תיבו
10. איתי ראגי איתיקו
11. לאבאניתא איבושו
12. אנא כישפי או רודו קאתסו אובילו
13. אש שא גיג מארצי שא איכולו
14. אש ארני מאארותי שא איחתאטו
15. אש איר־באר שא אושאפיחו
16. אש אילאתי כאצירתי שא אושאמרירו
17. אש נאבי אז או אן־איקיל שא אימישו

W A I. IV. Pl. 58, recto. Col 1.

Manquent 18 lignes.

19. . . . . ו אוהארו
20. . . . . דאצו .
21. . . . . אוסיחירו
22. כי] אן תור . . . איברוסו
23. כי] תור אר . . . איברוסו
24. כי] מאל־אן תור־ראך־[שא] איברוסו
25. כי] תור־ראך מאל־אן־[שא] איברוסו
26. כי] אימיתי כאלאתי[שא] איברוסו
27. כי] כאלאתי אימיתי[שא] איברוסו
28. כי סים סים־שו איברוסו
29. כי איברי איבירשו איברוסו
30. כי רו אוח א־ליף אוח־אשו איברוסו
31. צאבתא לא אומאשירו כאסא לא אוראמו
32. שא בית ציביתי לא אוכאלי מונורו
33. אנא צאבתי צאבאתסומא אנא כאסי כוסישומא איקבו
34. אול אידי סארתי אן אול אידי אין־אוש אן־איקיל
35. אן אידאץ אן־איקיל אימתיש
36. אנא אן־שו ארנושו אנא אן־איקיל־שו חאבלאתסו
37. אנא] ביני דאצאתום אנא סים־גאל־י זיראתי
38. אנא] . . אימתיש אנא נין־גאל־תי אוכתאליל
39. אנא] . . סאר או ביכיתו או .רוראביתי . .
40. אנא יא . . . . . .
41. אנא איבאש . . . . .
42. לא אמירתי חו . . . . .
43. כו שא איקתאבי . . . . .
44. איזיבא אוש (?) לא כיתי איז. . . י
45. כא סיב (?) לא כיתי אילתיכי כא . . מא
46. תור אוש כונא איתאכית (?) תור אוש . כין

43. . . . דאנאתו שא אמילותי
44. שא כים אור-מאח איצבאתו אמילו
45. כים חוחארי איסחובו אירלו
46. כים שיתי אוכאתימו קאראדו
47. כים שושכאלי . . . . .
48. כים איצפארי אש . . . .
49. תארֿב א־בי זו או [ראך-כא־בי זו
50. אן . . . .
51. אן-אין-באר תו . . . .

Colonne IV.

Manquent trois lignes.

4. . . . . נורי קארדאתי נו
5. כי . קארי דילוחו אומי . נו
6. ליזבוחכותושי אן־אין־באר . . .
7. אא תי־מיש־ני כישפיכונו רוחיכונו ישי ? תי
8. איבילא כים תא־זון אש א־מיש איצ (?) א
9. כים שאח אש רושומתי
10. כים או אינוש (?) אש כוסאלי
11. כים או כיריב אש אחי אדאבי
12. כים זיר אין־דאן אש אחי תאמתים
13. אילית אן איקיל מונאמיראת שימתי
14. אוצוראכו דיש־כו
15. . . . . . אן־אין־באר ראורובו
16. . . . . . . נום קארדו .
19. ? אשוכאכי טאבי . . .
20. ? דאנאתי ריתא (?) . .
21. ? אמאתום אובאאאכי
22. תאר]־כא־בי זו ראך־כא־בי זו איפיש או איפישתו
23. . ריתאכונומא דיש ביל לודי אין
24. פיש]לי פישלי כידי כידי
26. ? מאבלו

12. די האר שאליכא חיבמא דיני לישיר אין

13. אין איק־מאכתו מו אן־סין אושיפיש

14. אש בירית סי־מיש שא נאמאת פישארתום

15. אשבו אש ליבי שא האר־כא־בי זו. או ־ראך־כא־בי זו

16. אשבו אש ליבי שא איפיש או איפישתו

17. אשבו אש ליבי שא סאחירו או סאחירתו

18. . . . ||־שו תיק אשאלשא (?)

19. . . . . . . כולאשא

20. . . . .

21. אי . . . .

22. אורו . . . . . .

23. אימשונו אא . . . .

24. אש כיבית אן־פא־כו . . . .

25. אין לא אוד תאר־מיש אן . ..

26. אמיני נאמא באר . . . . .

27. ראך־כא־בי זו . . . . . .

28. אמיני אם . נאק . . . . .

29. איליא אורי אב . . . . . .

30. או ראת א . קארימא אוצאב . .

31. איש׳כיפ . כי פא רים אושי . .

32. גיגים . דאתיביכי (?) אושאם

33. אמאחאץ מוחאבי אושאנא טינ(יא)

34. ארי ליבאכי תאמאשי אם־בי־מיש

35. איפישתום או מושתיפישתום

36. . . אול תולאפאתיני

47. . . תוראחי . . . ני

38. . . . . . . בא [ני]ני

39. . . . . . . א פאני

40. . . . . . . כי רוחוכי

40. . . . . . כי חול־מיש

41. . . . וני אאפי אין

42. . . דיש מאלאכתו

48. אצבאת   בירכיכי איבירית'י
39. אצבאת   גאב־כי תיקולאתי
40. אכתאסי אידיכי אנא ארכיכי
41. אן־סין אילאמי ליקאתא פאגארכי
42. אנא מיכית א־מיש או ביל לידיכימא
43. ראך־כא־בי זו כימא סיחיר תאך־רית אני
44. ליצודו ליריקו פאנוכי
45. אין אתי   שא תיבושיני
46. אתי   שא תושיפישיני
47. אתי   שא תוכאשיפיני
48. אתי   שא תוחאפיפיני
49. אתי   שא תוצאביתיני
50. אתי   שא תוגאניכיני
51. אתי   שא תואכיתיני
52. אתי   שא תובירינ'י
53. אתי   שא תוכאסיני
54. אתי   שא תולאאיני
55. תאברוסי כיא אן־מו או אן־איקיל מו
56. תאברוסי כיא שיאשיאתו סים נין־איב רו גאב כור כינאתו

Verso. Colonne III.

1. אליך קאקים מאחאחא שא אומוטי אשאכאם
2. אמאחאת תאבחו דיש שאק־דו ראגאתי שימתיכי
3. אין שא איבושאני אושתיפישא|ני
4. אינא מילי א־זיק . איבושאני
5 אינא מידי א־זיק איבושאני
6. אנא איפישתי איפשימא איקבו
7. אנא סאחירתי סוחרימא איקבו
8. אניתא לו איך־מאבתושא
9. כים איך־מאבתו אניתא איבאלאביתו
10. בישבושא ליפאלכיתומא כא־חי־שא
11.   או לא ניתא ליליכו

59. . . . אוד־דו דינובי דיש אן־איך־באר . סידי

Colonne II.

11 lignes très mutilées

12. שא תאר . . . . . ראך־כאֿבי זו מו
13. אן־א־זיק . . . . . שונו לישכונומא
14. כישאת . . . . לוש]פאלכיתומא
15. אנא. . . . . . ליליכו
16. כימא . . . לימו . נישונו
17. . . . . . . זו בו לית . . תוכו (?)
18. . . . . . . אן־א־זיק מו־יא [כאֿלי] אין
19. . . . . . . סותו אילא . . . ני
20. . . . קאק אגו אי . או . .
21. . . . סו תא תידאני ציבית (?)
22. . . . נא אילאמאתא . בית סאמו
23. . . . גידאפי אן־פאר אינוחאמא (1)
24. . . . שאר־י איש כי־א אן־זיק אינוחו
25. . . . רוחי רוסי שא ראך־כאֿבי זו מו
26. . . . ניתיא אן־ביל־גי ליקמי
27. . . . כו . אוד באשא ליחפי
28. אן . . . ליפשורו כישפישא
29. א . . . זיק איש מאת־יא לוּאכו אין
30. ני . . . ראך־כאֿבי זו שא איק־ו
31. . . . . . חולתים מו איש רובישא
32. אינא . . . שא איבאנו רוחוא
33. אינא איך־לו . . שא איבאנו רוסוא
34. אינא כיבי . תאקבוסו דו אז (?) מותום
35. ראך־כאֿבי זו אצבאת כא־כי אצבאת כאֿמי־כי
36. אצבאת שי־||־כי נאדילאתי
37. אצבאת ניר־||־כי אלאכאתי

(1) אינוזאמא T.

27. . . . . . מא אן־ביל־גי לידוכי

28. . . . . . מא אן־ביל־גי ליקמיכי

29. . . . . רי לישאצביתכי אן־ביל־גי חאבילכי

30. . . . . זו סו־כי ליחמוד כא־לי אין

31. . . . . נא תור־ראך־מיש אן־אנום שא אן־אי

32. . . . . נא תור־ראך־מיש אן־אנום שא אן־אי

33. . . . . נימא אולתו אן־אי אוראדאני

34. . . . . באתינא אי כיאם תאלאכא

35. . . . . שי או איפישתי שא בול־בול א בול־בול

36. . . . . ניגין־ני אוליכא

37. . . . . קותי שא חחאבישינא

38. . . . . מי שא חומאמאתישינא

39. שא ליאתי . . . זובאת (?) אש ביליכא

40 אין ראך־כא־בי־זו . . .

41. אילניתום . . . דאתום

42. אשיבתום אישיבותי

43. מושדודותום אנוגילתום

44. ראך נו גיג ראך מי

45. אן־XV־יתום זיר מאשיתום (?)

46. באארתום שא מושי

47. חאאטיתום שא ריבא[תי

48. מולאאיתום שא אן־אי

49. מיריביתום שא כי־תים

50. כאמיתום שא כא אן־מיש (?)

51. כאסיתום שא בירכי אן־XV־מיש

52. דאאיקתום שא און־מיש

53. לא פאדיתום שא ראך־מיש

54. אחודיתום צאבוריתו

55. . שימי או רוחי שא לא אוסארו מאנמא

56. . . . נאמאאיתו רוכי איצאבתוכי

57. . . . נוכי אושתאפאלכיתוכי

58. . . . פילו אמאת לושיכי (?)

37. שי

38. שי מאכלו

W. A. I. IV. Pl. 57. Colonne 1, recto.

1. אין ראד־כא־בי־זו מוהאלכותו שא תאר־מיש
2. מותיריבתום שא בית־מיש
3. דאאליתום שא ביריתי
4. חאאטיתום שא ריבאתי
5. אנא שי־שא או איגיר־שא איסאנאחאר
6. דו אם אש תאר־מא אוסיחאר ניר־||
7. אינא ריביתי איבתאראם אלאכתו
8. שא און־שי־צאב דוסו איכים
9. שא [כי]־איל שי־צאב־תום איניבשא איתפאל
10. . . נירימי שא כוזובשא אילכי
11. און איפאליסמא אן־דאן־שו איכים
12. כי־איל איפאליסמא איניבשא איתפאל
13. אימוראנימא ראך־כא־בי־זו איליכא איגיר־יא
14. אינא אימתישא איבתאראם אלאכתו
15. אינא רוחישא אישדיתי איברום
16. אושאסי אן־מו או אן־או־סי־חי־מו אש סו־מו
17. שא ראך־כא־בי־זו אש כולאתי אכדארי . אימשא
18. . . . . . תיא אבתאני . . נושא
19. . . . . . נא ליביכי ני . . . .
20. . . . מאן אש ביר־מיש־כי אירא . .
21. . . . קאמא כי מאתכי . . . . .
22. . . . איר אתאנאר . . . . . .
23. . . . תא איר אתאדילא . . .
24. . . . . רובי אתאדי . . .
25. . . . . ימא אן־ביל־גי ליכול . .
26. . . . . ישמא אן־ביל־גי ליכשודכי

5. . . בית שינותי . . . . . .

6. . . . אל (?) סיכא כימא א . . . .

7. ליד . . . דיני אישבאר אן . . . .

8. קומו   תאר־כא־בי־זו או ראך־]כא־בי־זו

9. אכול אאביא   ארוח שינו

10. אוד־כא   איזו   ליכשוסונו

11. כימא א־מיש   סו א זין לאל   אשתיכי ליכתו איץ (?) . .

12. כו מא תירוך תאך־מיש־שו סי־מיש־שונו ליכתאוזבא

13. איש כיביתיכא צירתי   שא נוכורו

14. או אניכא כינום   שא נו פאל־ו כא־לי אין

15. אין אן־פא־כו שאבו איליתי אן־א]נום

16. אוד תאר את בו כור אן־אין־כית : תאר בית זו־אפ בינות אן־אין אן־ .

17. איש שי גי ביל לאל   אונאמירכא כא־א

18. תאר־כא־בי־זו איכשיפ־אני   כישפי איכשיפ־אני כישיפשו

19. ראך־כא־בי־זו תאכשיפ־אני   כישפי תאכשיפ־אני כישיפשי

20. איפישו איבושאני   איבשו איבושאני איבוסו

21. איפישתו תיבושאני   איבשו תיבושאני איבוסי

22. מושתיפישתו תיבושאני   איבשו תיבושאני איבוסי

23. שא נו־מיש דיש פי נו־מיש־מו איבנו בותאגיא אומאישלו

24. אוד־שאל־ליש־מו אילקו סיד־מו אימלוסו

25. כו סיד־מו איבתוקו   איתיקו איש חי־א ניר־||־מו אישבושו

26. אן־איץ־באר קארדו אין־סונו ליפאשאר כא־לי אין

27. אין גא־טו־לים דיפארו נו־מיש־שונו אנאלו .

28. שא אודוכו שיזו ראביצו איכימו

29. לאמאסתי לאבאצי אחאזו

30. תאר־כית־לאל ראך־כי־כית־לאל כי־איל כית־לאל

31. או נין שינו מוצאביתו אמילו

32. חולא זובא   או איתא אתו]נו

33. קוטורכונו   ליבילי אן־]סין

34. לאאמי כונו ליפאלי אן־פאר

35. ליברום תאאתאכונו תור אן־אי־א באר־באר כא־לי]אין

36. . אן־פא־כו שורבו מאליך אן־מיש גאל־מיש

39. שאלמו דיש־כו איבושו אתבושו אתונו אול תידא
40. שאלמו ראך־כא־בי זו מי מו איבושא אי גאפאטירא פאשאר נו הוך
שי כא־לי אין
41. אין איר מוסאפאן איר מוסאפאן : שא איר מוסאפאן ‖ תא כא גאל . . :
42. . קאק אן־פאר אוד־דו   שאניתו   דיש אן־שאמשו
43. . דיש צית אן שאמשי   שאניתו   דיש איריב אן־שאמ[שי
44. דיש]־כו אירא חאצבא   או אין נו אוש נא ?
45. אן־מיש שא אן־אי   א מיש א : .
46. דיש־כו   דיש כאשונו   אולאלוכו[נו
47. אתונו יאשי   אוליליאאיני
48. אין אבלא ניבירו   אקתאדיש
49. אבלי איבשישינא   שא כאלישינא . . .
50. אן־אנום או אנתום . . .
51. מאנו לושבור   א . . .
52. אש כא האר־כא־בי־זו מו או ראך־כא־בי־זו מו איפאש . . .
53. אידי אין מו (?)   שא נון־מי אן־מיש
54. לילסאכימא   לא תאפא[ליח
55. ליקבאניכימא   לא תאביש . .
56. לולסיכימא   אבו . . .
57. לי]קובאכימא   שי . . .
58. . בית איקבו אן־אנום אנתום . . .
59. . לוראכו אלאך א . . .
60. . איד האר־כא־בי־זו מו ראך־כא־בי . . .

La fin fait défaut.

Verso.

Le commencement est d truit.

2. . . . נון איד . . . .
3. . . . קאמו האר־איר . . .
4. . . . גינול האר כא־בי . . .

7. . . אמרוֹץ אנאכו
8. אים שי לא צאלאלו מי אוֹ אורא
9. קוֹ אימתאנאלוֹ כא־יא
10. אובוֹנתי כא־מו איברוסו
11. א־מיש מאשתיתי־מו אונאטוֹ
12. אילי לינובוֹ חידותי סיפרי
13. איזיזאניסא אן־מיש גאל מיש שימא דאבאבי
14. דיני דינא אלאכתי שידא
15. איבוֹש נו חאר כא־בי־זו מו אוֹ ראך־כא־בי־זו־מו
16. שא איפיש־מו אוֹ מושתיפישתי־מו
17. אשכון איש שאפליכונומא אנובו אובדיני
18. אי]אבו שא שיניתי אישתיאֹ לאבאנאתי
19. . . . לימותמא אנאכו לוֹבלוט
20. . . . שא רוחושא רוסוֹשא לופאשרו
21. . . . לילִיל אני שא כימא אוד שארוֹ
22. . . . ליפשור־אני מאחיראת כאלוֹ
23. . . נוֹש ליכאשפאני שא כי־תים מאלא .
24. . . לוכו ליפשור־אני שא שיאם מאלא .
25. . . ריכונו . . . . כימא אוכי . .
26. . ביב . . . . כימא לא אוב . .
27. לא אושא . . . . לי . . . .
28. תוֹר . . . . כאשא . .
29. איש מוח כישי . . . .
30. אין־נון־מיש שא מושי III . . . . . .
31. כא־שא לוֹנילו . . . . . .
32. שא איקבוֹ כא חולתים מו . . . . . .
33. שא איבושו כישפי כימא . .
34. כיצרושא בוטורו איפשיתושא . .
35. דאן אמאהושא מאלא
36. איש כיבית איקבוֹ אן־מיש מושי תום־כא־לי אין
37. אין כי־תום כי־תום כי־תומא : אן־איץ־טו־באר אין מאמיתיכונו
38. שאלמי אתונו תיבו שא כו אידי

27. תי אוסאר . . . .

28. סי־חי כים מי א אין . . .

29. גיצי אש מושי . . .

30. מי מי גא . . . .

31. שי אשאר איכלי . . .

32. סא תול כים . . . .

33. כאתימתי . . . .

34. . אל־חאפ כים . . .

35. אלוחאפי . . . .

36. אוד כים שי גאב . . .

37. אש נידלא . . . .

38. . . מי א ני דו איץ . .

39. שאקומיש אש מושי אי . .

40. . . . חאר־גא־טו כית דוב מאח מי כו גא נון־כי

41. . . . מוליל אוד־. שא איר־חי אנאכו

42. . . שי־דו רא און־אין־כי־גא מי־אין

43. . . שו אליך מאחרי שא אן־אי־א אנאכו

44. . גי באר באר כו זו תור שאק אן־אין־כי כית חאר־כין־גא־א מי־אין

45. אוד באר באר אין כי תור רישתי אן־אי־א תור מירישו אנאכו

46. . איכ נון־כי־גא כית נאם רו ליל מא דיש מי־[אין

47. . בו איר־חי שא שיפאתסו . מאת (?) אנא]כו

48. . זי־גא־זו כו גאב־זו זי זי גא . .

La fin manque.

W A. I. IV. Pl. 56 ,recto.

1. . . . . מושיתי

2. . . . נאתום כותומתום

3. . . . תום או נאמריתום .

4. . . . אוכאשיפ־אני

5. . . . אוביראני .

6. . . . אושיסו כוח־מו

32. חולא איש חותי שא באבי אשו . . .
33. . גול סאר איץ נום . . א אן איץ־כאך תא ני־אין . . .
34. פיריא פאלתי איתי אין כאתים א . . .
35. כא־צאב־חי־צור־סא תא . כאר־רא כים סו־זו ני־אין . . .
36. . נאגי . . . דיש אשרי מונארבי (?) זו . . .
37. אודוך [חול א] לאל חול . .
38. אודוכו . . נאן סיאא . . . . בי
39. סו האר־אורו־לו [תור] אן־רא־נא א מי . . . אב
40. איש זומור האר [תור] אן־שו אלו . . . בי
41. זאק אן אן־אי־א תא נאם בא דו בו ני נאם־בא[־נינין־אי] ני
42. איש אישרית אן אי לא תאתאנאמזאז לא תאס[אנא]האר
43. אי־א אוב אוב תא נאם בא־דו־בו־ני [נאם־בא־]נינין־אי־ני
44. איש דובקאת בית לא תאתאנאמזאז לא תאסאנאהאר
45. אי־א גא־בא־דו נאם בא־אב־בי אין
46. איש בית לוזיז לא תאגאבי
47. אוב־אוב תא גא־בא־דו נאם בא־אב־בי אין
48. איש דובקאתי לוזיז לא תאגאבי
49. . ליש תא גא־בא־דו נאם בא־אב־בי אין
50. איש] . . לוזיז לא תאגאבי
51. אודוך חול] אוד־דו בא רא כי בי דו כו
52. אורו]כו שינו צי ריש ניסאתי
53. . חול דו־נא א־רי־א כו
54. . לו שינו אר־לאך (?) ריש נא־מי
55. . . בא־זו כי שאק תאר־דא
56. . . . אזכא אשרו חיסו
57. כי] כו־א־זו אי שוב־בא א־רי־א
58. שובאתכא ליב . ו . . בו
59. אוד שי מו . . זי או . .

Colonne II. 3, verso.

Le début manque.

26. . . כים שו ני־אין . . . .

26. איר־אוד מי א חאר מו אל אוד־דו־מא

27. אי מי דאק תא אים־מא־רא־פאר

28. דאן מי־אין מי דאק תא אים ?

2, Verso.

35. א־דאן אור־שאק אן או א . . . .

36. א־דאן . . . דאן מו אן דא מו . . . .

37. א־דאן טו מו או מו ז . . . . .

38. א־דאן ראך־או או סא . . . . .

39. א־דאן לי בי איר או כא־שו . .

40. א־דאן חאל כא די אי־ני זא . .

41. א־דאן מו לו סאר־רא אן . . . .

42. א־דאן אן־מאל־אן גאל־פור אן .

43. א־דאן סים מאל־אן מו־תין . . . .

44. תור־תור־בי איץ־מאך שוד־שוד זא . .

45. ציחירותישו אש איליפי דיביתים . .

46. גאל־גאל־בי שיביר שוד שוד . . . .

47. ראבותושו אש איבורי שאלו . . .

48. . לו . אים־רי חא־מון . . .

49. . . . . אאו שותי . : . . .

50. . . . . מו־און־כוש או . . . .

51. . . . . נו בי . . . . .

52. . . . . שונו לא . . . .

53. . . . . שי לוח . . . .

Colonne I, 3, recto.

27. כי תיך אוד־דו דיר אים תי . . . תיך מאל ני אין . . .

28. נאחליפתא סאג . . שא בולוחתי איתא . .

29. כו (1) דיר כו אים גאל־לא . . כו־נא ני . .

30. צובאתא סאמא צובאת נאמרירי זומור כו אוכית (?)

31. . תין חול איץ־גאן־אול איץ־כא־נא כית ני־אין . . .

(1) כי T.

20. . . . שא חאתים תאש[סימא ניש] . . . באת
21. . . . נא לאל־אי כא ני . .
22. . . . תי כא גא . . . . .

Colonne III. 2, recto.

1. א]־דאן . . . .
2. א]־דאן אן . . . . . .
3. א]־דאן לי בי . . . . .
4. א]־דאן אן־כא . . . . .
5. א]־דאן מו־לו סאר . .
6. א]־דאן אן מאל־אן גאל־פור . . .
7. א]־דאן סים מאל־אן חאל־גאם (?) מו . . .
8. . . . די אין די גאב כור־רא
9. אילאך איריד דיש איראת אירציתים
10. . ני־אי פאר ני־אי כור סאר־בי נא .
11. אושתאבארי : אן־פאר אירתאבישו דיש אירציתים מיתותי
12. אי סי איש נא כו אוד נון בא נא כו
13. ניצאתו מאלי אינא אור־ום אימקותו גאל־י דיר תים
14. אידו נו די־מא מו זו כו
15. אש ארחי לא מושאלימו שאתישו
16. כאש לא בא־אן־דא־בי־בי [תאר]־אורו־לו בא (1) כו
17. אנא חאראני גאמיראת נישי : מופאשיחאת אמילותי
18. סאר־דא מו נא (?) כו
19. אנא צירחי שא בי תאב
20. מים כי־א־נא שוד נו מו־און־דא־פא תאב (?)
21. אידלו דיש כי־תים רוקתי שא לא אינאמארו
22. א לום־מא איד לאל אי א לום־מא איד־לאל־אי
23. אחו דאן אונובי שא איכאמו
24. אחו דאן אושובי שא איכאסו
25. תאר מו אל אוד דו נו גיל לי אבא מאל אל ?

(1) זו T.

16. מינא שא תאאמתום . כי־תא אומאלוקו
17. תאך : V־א־אן מי רי מו־און . . או א־אן מי רי מו־און גאז
18. אבנו מותאאדי תאבות איץ . . כישאתסונו תיריד
19' : אבנו אינא אוזי תאבות אומי אוזי תיריד
20. זיר־מאל זיר־מאל־זו־ני
21. שורבו איש שורבותיכא
22. ראב־גאם־מי־איר נא אבא־כו נא רי־רי־גי־איש
24. : נא אבא־גיל־לי אבא־מאל
24. אן־מיש איש שאחלוקתי ריטיבתו : רי . . י
25. : תו .

Colonne II. 1, verso.

1. ראב-גאם-מי-איר אן-נא מו-און-לאח-לאח-גי-איש
2. : מי־לאח־לאח־גי־איש
3. : מו־און־שי־שיג־גי־איש
4. אן־מיש שא שאבי תאשור : אנא תאחאזי איזאזוכא
5. ראב־גאם־מי־איר כי־א תיך : כא מו־און־סי־סי־איש
6. אן־מיש שא כי־תים דיש שיסיתיכא אושקאמאמו
7. : איתינשו : פאחרוכא
8. אן־א־נון־נא־בית־אי־ני : כא שו מא־רא־אן־איק־לי־איש
9. : כא שו מא־רא־אן־מא־אל־לי־איש
10. אן־אנונא־כי אפא אילאבינוכא
11. שו שי כו קאק שאק VI חאר־שאק־מאל מו־און־סאר־בי
12. שומא איש שאדי האנארכיבאת
13. . אים אוד־כור־רא מי־רי כין רא : כא־גא־נא : ני
14. . שור שאדי אימיסו : תיריד
15. . . א־נום מא מי־רי כור כא־גא־נא : ני
16. . . שארו לא איריאני תיתיקו : . .
17. . . . כא] ני די שאק אוב . . [אב] גאם
18. . . . בית אשסימא ניש . . באת
19. . . . כא ני די שאק [אוב] . . אב גאם

47. . . . שׁוּ א כושׁ־אוּ כים כא . . .
48. . . . נית־כי שונוחו אשׁא[סי . .
49. . . . אבא־תאך־גא תוך א כא כורו־כורו־גא שׁו . .
50. . . . שׁאנוּ אישׁוּ תליכי תימיק
51. מו־לו אי־ני באר־רא־זו מו־לו־בי אל־תי
52. אמילים תאפאלאסי אמילו שׁוּ איבאלוט
53. איד מא־אל־אי־בי־אי־ני מו־לו א־א לו־לו כית
54. ליאאת כאלאמא בילית תינישׁיתי
55. ליב־לאל שׁוד גור אן שׁי איב צי־איב־בא ליב ני דו־בא אן תי־מאל
56. ליד־ניתום שׁא נאסחאר שׁא טאבו לישׁוניני
58. ראב־גאם־מי־איר מאל־אן בא נאר בי כי בי ליב לו־בא זא־אי כא די־א־בי
58. . . . איש־תאר־שׁוּ זינוּ איתישׁוּ אישׁאסוכי כא
59. שׁו־בו בא־אן־נא־אב
60. . . . שׁומא תאצאבאתי קאתסו

W. A. I. IV. Pl. 30. Colonne 1, I recto.

1. . . . . זיאו . אי . . . . . .
2. כים־מא אן־כית . . .
3. אשׁ כאבתום שׁא כימא אן־אי שׁותורו(?)
4. אור־שׁאק־גאל כי כים פא־גא מו
5. קארדו ראבו שׁא כימא כי־תים ריתו
6. אן־כים כי כים : אן כי כים דאן־בא־זו־ני
7. אנא : שׁא כימא אן־אי או כי־תים שׁותוגאתא
8. אור־שׁאק כי פאל־א די דא־זו־ני
9. קארדו דישׁ מאת נוכורתים אשׁ אוד אלאביכא
10. ניר־א־שׁי מא כור־תאל נו צאב־חי סאר (?) אוד־דו־א־זו־ני
11. כאבתום שׁא אשׁ בושׁוק : פישׁאק . . . לא אוצא
12. תא בי מא . . . [תא נו] מו־דא־די
13. מינא אשׁ נאקבי מינא שׁא לא תאבשׁודא
14. : מינא אשׁ נאקבי מינא שׁא לא תאזנוקו
15. תא א־אב־בא כי אן־אי דא־אב־אושׁ .

48. חאר שו איש ראמאנישו מאר־צ־ש אי . . .
49. חאר־בי הו־רא־א־ני אן־זיק־בית שי אים כי . . .
50. שא חאר שואתום מורוסו אן־|| . . .
51. מאל־פא סאר קי־מאל . . .
52. כאסי כאן (?) נאדלותי . .
53. כאלי־כאלי זו־אפ תא . .
54. שיפאת אפסי. . . . . .
55. שי חאר כא. . . . . .
56. איני אמילי . . . . . .
57. אן־זיק חאר שו כו גא . .
58. אן־|| איש שו שא . . . .
59. אים שי חאר. . . . . . .
60. שא אשור. . . . .

No. 5, recto.

47. זא־אי נא ראב־גאם־מי־איר סי־די נז תוך אן־אן
48. אילא כאתי אילים מושתישירו אול אישי
49. אי־ני זי באר מו־און־שי־איב ליב ני דו שו תי מא־אב
50. כיניש נאפליס־אינימא ליכי אוניני
51. סוח־א־מו כא־גא־אב באר־זו (1) תי־אין־תי־אין
52. אחו דאן־יא כיבימא כאבאתאבי ליפשאחא
53. מי אין־נא 308־מאל אי־ני־זו (2) ניגין־נא כית
54. ארי מאתי בילתי סוחורו פאנוכי
55. תי־חו מו־און־שי־דו כים א שי איר־רא מו־און־ני־ני
56. כימא סומאתי אדאמום תאניחו אושתא . .
57. . . אות א או אות א באר כוש־או . .
58. . . אוחאא שונוהאת . .
59. . . רא־דא־בי אי לו . . .
60. . . בארתום איבאבי באר . . . .

No. 5, verso.

46. . . . כים אפי שא שבנאת נא]פישתי . . .

(1) באר-סו T. — (2) אי-ני-סו T.

16. . . . אנא חאר כימא שארי איזיקמא

17. . . . ני אין רא סא תי־בי בא־אן־פאר

18. . . . אתום אימחאצמא באמאסו אימפיט

19. . . . בא־אן־גאז סא תיך־בי בא־אן־רא־אח

20. . . . נישו אימתארמא לאבאנשו איתיק

21. . . . . כים סא־בי בא־אן־שור־שור

22. . . . . יני בואנישו אותיניש

23. . . . צי כו בא־אן־תו א מוח־בי נו און־חי

24. . . . תורשו . קאתי איתור מו מוח־שו אול טאבו

25. . . . . . ניר־בי נו און־דא־גי

26. . . . . . . אול אותאר

27. . . . . און־דא־אג־א

28. . . . . . . אן שו

29. . . . . אילים

39. . . . . חי איב

31. . . . . צאבו

No 4.

35. . . . שי גיג . . . . . .

36. . . . איד לי גיג . . . . .

37. . . אור באר איליקוני . . . .

38. . איל אש שאק כי מיש שו נו תו כא צאר שי דאן או כי־איל גאן פאל לו אור כא־שי־שו אין

39. כא־כא)־מא שי גיג־גא א גאן קאק־קאק־בי שו־בי אש א־אן

40. . אן־נא אים־רי־א שי חאר כא ניג־גא בא־אן־גאר

41. . . שור מי שארו איזיקאמא איש אין חאר סימי אישתאכאן

42. . כית שוד־דא תא אים־רי־א שי חאר כא גיג־גא בא־אן־גאר או אישתו אן־אי רוקותי

43. . גיג־גא גיג־גא בא־אן־גאר

44. . מארצאתי סימא אישתאכאן

45. . בי שי בי לו לו א שי־בי בא־אן־תים־זיב־תים־זיב

46. . . ליש אידאשו דאתו . . . . . אשא

47. חאר . . . כי . . .

23. אודוך חול א-לאל חול גינים חול תי-[לאל חול
24. אן חול [מאשכים חול
25. אודו]כו שינו אלו שינו איגימו [שינו
26. אן שינו] ראביצו [שינו
27. ראב]-גאם-מי-א א-אן ראב-גאם-מי
28. לא]באצו אחא[רו
29. . . כית-לאל כי-איל אוד דא כאר-רא
30. לילו לי]ליתום ארדאת לילי
31. . . . איד-פא גינ-גא תו-רא נו חי-גא
32. . : . שינו אשאכו מארצו
33. . . . מאר]צו לא מאבו
34. . . . . אג א שא חול כים-מא
35. . . . . פאשישי שינותי
36. . . . . אן תום אוד שו אוש רו .
37. . : . . מא באר אין . .
48. . . . . בו מאנגאלו . . . . . .
39. . . . . בוחא . . . .

No. 2.

1. אין איד-פא חאר מאל א רא שאק מאל .
2. אשאכו האבילו דיש קאקאד . . .
3. נאם-תאר חול איק זי חאר . .
4. נאמתארו שינו שא אנא נאפיש[תי
5. אודוך חול-איק תיך חאר-רא . .
9. אודוכו שינו שא אנא כישאד . .
7. א-לאל חול-איק גאב חאר בי . .
8. אלו שינו שא דיש אירתי חאר . .
9. גיגים חול-איק חאר איב בי . .
10. איגימו שינו שא דיש קאבלי חאר
11. תי-לאל חול-איק חאר שו בי
12. גאלו שינו שא דיש קא[תי חאר . .

No. 3.

15. . . . פא חאר-רא אים כים בא-אן-רי

38. שיכנאת נאפישתי מאלא שומא נאבא איש מאת באשא
89. אוב־דא IV-בא שא א־נא־בי ני־איק-לא
40. כיפראת אירביתי מאלא באשא
41. אן-נון-גאל-אי-ני אן כי חי רא א-נא איק-[לא
42. . אן-VII שא כישאת אן־אי או כי[־תים . .
43. מאלא בא[שו . . .. . .
44. . גי־בי בא־רא־שי . . . .
45. . כאשאמא אוזנא . . . .

1, verso.

1. זא-אי . . . . . .
2. אתאמא . . . . .
3. זא־אי אן־דאן . . . .
4. אתאמא לאמאס . . . .
5. זא-אי אב-תי-לא . . .
6. אתאמא מובאליט . . . .
7. זא-אי אב די בי מי . . .
8. אתאמא מושאלים . . .
9. סא (?) שוד אן־רי־אי־ני . . .
10. רימינו אש אן-מיש
11. ליב-לאל סאר־בי-גא תי לא כי אבא-מאל
12. אן-שיליך־האר-חי גאל־און אן כי בי דא כית
13. מו זו ני . . . נאם מאח זו ני כא -
14. מוכאסאת ליביכא כא . . . .
15. מו פא דא זו אן־רי־אי־ני . . .
16. אוב זו . . דא כא תאר זו גא . . .
17. זיכיר שומיכא אן-מיש לותאח . . .
18. דאליליכא לות . . .
19. האר תו־רא גיג-גא-א־ני גאן־אים-מא-רא . . .
20. שא מארצי מורוסו ליתאטאב
21. נאם-תאר איד־פא סא . . .
22. נאמתארו אשאבו סא . . .

6. . . . תו שא אן-אר-א .

7. . . אן-אי או כי-תים שותורו

8. . . אין גאל און-מא גאל-און כור-כור-רא

9. . . . אן-רי-אי-ני-כית

10. . . אילום שא אן-מיש

11. . אן] כי-א זאק דו נו׳ תוך-א

12. . אן]-אי או כי-תים שא שאנינא לא אישו

13. אן-אנום] אן אן-אין-כית בי דא כית

14. . שא אן-אנום או אן-אין-כית

15. ליב שוד] אן-רי-אי-ני כית

16. רי]מינו אש אן-מיש

17. ליב]-שוד סאר-בי-גא תי-לא כי אכא-מאל

18. רימינו שא מיתא בולוטא איראמו

19. אן-שיליך-חאר-חי גאל-און אן כי בי דא כית

20. אן-אמאר-אוד סארו אן-אי או כי-תים

21. גאל-און תין-תיר-כי גאל-און אי שאק-גא-טו-לא

22. סאר באבילים ביל בית שאק-גא-טו

23. גאל-און אי זי-דא גאל-און אי מאח-תי-לא

24. סאר בית זי-דא ביל בית מאח-תי-לא

25. אן כי בי דא — זא-א כית

26. אן-אי או כי-תים — כומו

27. כי אן כי בי דא — זא-א כית

28. אימא אן-אי או כי-תים — כומו

29. כא-לי נאם-תי-לא — זא-א כית

30. שיגאר באלאטו — כומו

31. כא-בי נאם-תי-לא — זא-א כית

32. אימאת באלאטו — כומו

33. סאר כו גא כא זו-אפ — זא-א כית

34. סאר כו גו || — כומו

35 נאם-חאר-אורו-לו — און שאק מי-גא

36. אמילותום נישי צאלמאת שאק-רו

37. שא זי-איק שא א-נא מו סא-א און-מא איק-לא-בא

37. שא מוֹא ציחרו מותימא אינאב .
38. תור תור־רא כית תור־מו מו
39. כי אִיל־מו סים־מו מג
40. ארדאתום אחימי
41. אִיר־אוד אן־מאל גאן מו תור־מו מו
42. אש אלי אוֹמוֹ אליתוֹ מארימי
43. תור תור־דא א־א־מו מו
44. מארתום ציחירתום אבימי
45. אִי־בו־רא דו־בא מו־און־סאר־רי־אִי־נִי
46. שא איש סוכי אוזאוֹ אושתאחמיתו
47. תור־אִי אל־אוד־דו מאח־אִי אל־אוד־דו
48. ציחרו אימאחי ראבו אימאחי
49. .. כית כי תור־אִי אל־אוד־דו מאח
50. . תין] תיר־כי תור־אִי אל־אוד־דו מאח
51. . . . כי־נא תור־אִי אל־אוד־דו מאח
52. אור־רי אן־דא־אב־לאל
53. . שו דאן בו אוש . ליל: נאתימרו איתאשי
54. מו באר־רא־אן־דא־אב־לאל
55. . . . ריאוֹסו בארבארו אושאבליל
56. די כית־לאל א אן־אִי־סי
57. . . . תאשו זיכיקאם אימתאלא
58. . . . לא־בי נו נִא־נִא
59. . . . נו : שא שו . דיש אִשבוֹ
60. . . . . אלו לולי

W. A. I. IV. Pl. 29, 1, recto.

1. . . . . . שאק . . . .
2. . . . . . ליבי . . . .
3. . . . מא גאל־און כור־כור . .
4. . . . מאתי בִּיל מאתא]תי
5. . . כו כית אן־כי א דיר כית

No 3.

33. . . . . . שא`שי אן־גו־לא או מא צאב

44. . . . שו סאר גאב מא כו כין

45. . . לו כין לי תו שאק־דאן ני איץ חי־גא ני־איץ ני אוד סך לאם

46. תאך־גאבי אש איץ־תין שורא אימאהאחמא שי־סו איש איץ־ילנו כאריפאתי דירמא

47. אנא מי מוח אי מי רי גיג אני שי צאב איק

48. אין גא מאך־כאש־דוב־גא תור כו־גא סיב אן־תור־זי דא כית או־מי־ני־או־תו

49. שיזבי אינזי אשונדו שא אש תארבאצי אילו שא סיב אן־|| אלדו

50. גא מאך־כאש סיב שו כו־גא־א־ני תא מו־און־נא־אן־סי־מו

51. שיזבי אינזי ||־א אש קאתישו כו־מיש לידינבא

52. סו צו כאר אוש נו זו ליב בי תא או־מי־ני־חי־חי

53. דיש ליבי מאשאך אוניכי לא פיתיתי בולולמא

54. אן־בו שוד גא מאך־כאש מאח אן־אין־לאל כית שו איל־לא־א־ני תא מו און־כא־גאר־אי

64. אן־|| || אש שו־||־שו כו־מיש לישאביל

56. אן־שיליך־תאר־חי תור נון־כי־גא כית נאס־רו בא־אן־סי

57. אן־אמאר־אוד תור איר־חי שיבתא אידו

58. אן־נין־א־חא תאר דו נין א־גוב־בא או־מי־ני־איל או־מי־ני־פאר־פאר

59. אן־|| בילית אגובי אולילשו אוביבשו

60. כא־כא־מא שא גא מאך־כאש סיך תי או כו דא שא סו צו כאר . .

No. 4.

29. תין־תיר־כי א־כא . . . .

30. איר־אוד א־כא גא . . . . . .

31. ני־סי־אין־כי נא א־כא גא . . . .

32. איר־אוד שי תאר־דא כי . .

33. אלום שא שיאום איבתו סו־שו אודידו

34. אבא־כא־גאר נו כא־גאר־אי אוד ני ני

35. אבילו איש לא אבאלי אושתאב . .

36. דאם תו־רא כית דאם מו מו ני . .

34. . אן־פאר ראגו כימא קינאוי איתאראג
35. אן־פאר שי־אום תי אן אן־אין־כית מי־אין
36. אן־פאר תוכולתי אן·אנום או אן־אין־כית אתא
37. אן־פאר די־תאר מאח אן כי בי דא מי־אין
38. אן־פאר דאאנו צירו שא אן־אי כי־תים אתא

No 2.

1. . . . . . . איזאזוישו
2. . . . . . . דו בו ני
3. . . . ראב־גאם־מי־איר
4. . . . ראב־גאה־מי־איר : בילום אבובי
5. . . . ראב־גאם־מי־איר
6. . . . ראב־גאם־מי־איר
7. . . . ראב־גאם־מי־איר
8. . . רא־נא ראב־גאם־מי־איר
9. . . פאר אן מו־און־דא־אור־אור
10. אנא א](?)גאגישו שאמו איתאנאראר ושו
11. אן־אים כוש־רא נא כי שי אין־גא־בול־בול
12. אן־אים איש איזידישו אירציתום אינאסו
13. תאר־שאק גאל־גאל־אי ליב כא א בא־אן־נא־קו־איש
14. שאדו ראבותו סוחובושו
15. איב־בא־בי־תא כוש־רא־בי תא
16. אנא אגאגישו אנא איזיזישו
17. כא־רית גא־בי תא חאר דו־בי תא
18. אנא שאגימישו אנא ראמימישו
19. ראב־גאם־מי־איר אן־נא כית אן־נא בא־אן־תול־דו־ני
20. אן־מיש שא שאמי אנא אן־אי איתילו
21. ראב־גאם־מי־איר כי כית כי־א בא־אן־תים־איסא־ני־איש
22. אן־מיש שא אירציתים אנא אירציתים איתירבו
23. אן־פאר אן־אור־רא בא־דא־שו־שו־רו
24. איש אישית אן־אי איתירוב
25. אן־סים־כי אן־פא־כו בא־דא־רים
26. איש אימאת אן־אי אירתאבי

4. ביל שיכנאת ז־תים רימנו שא מאתאתי אי .

5. אן־פאר אור־דא ני־אי גאל־און אי תור אן־ראי־נא או־מי־ני־איל או־מי ני־[פאר־פאר־גא

6. אן־פאר אש אוד־מי אני סארי תור (¹) אן־שו אולילשו אוביב[שו

7. שא נאם חול כים־מא סו־נא ני־איק־לא באר־בי תא גאן־אין[חז . .

8. נין איפיש לימותי שא זומרישו באש[ו

9. דיש־אתאתי לינאם[יח

10. דוך בור או גאן כים   או־מי־ני־לוח . .

11. דוך בור נין־נון־נא כים או־מי־ני־סו־אוב־סו־אוב

12. פאר־כא־מאם כים אים זו־אוב תא גאן־אים סו (?)־סו־[אוב (?)

13. כימא כימאשי לי[מא]שי[ש

14. נאם־לאל־א־ני   בי א . .

15. אילתאשו   בוטור[מא

16. אין אוד־דא אל־תי־לא נאם־מאח אן . .

17. ארי אוד־ום באלטו . . . .

1, Verso.

20. א]ליך מאחרי . . . .

21. אן אן־אין־כית בי דא גיר . . . .

22. איתי אן־אנום או אן־אין־כית , ...

23. איד אכא־מאל און כי חי רא כית סי ני . .

24. תירית כישאת נישי שותי[שיר

25. אן שא סי־די אן־דו־בא מי .

26. אישארז איש אן־אי כאאמאנו את[א

27. אן שא ני־נא   כור־כור־רא שי איק מי־אין

28. כיתום בירית אוזני שא מאתאתי אתא

29 ז־דו מו־און־זו   שא ני־רז מו־און־זו

30. כינא תידי   ראגא תידי

31. אן־פאר שא סי־די תיך בי מא רא אן רי

32. אן־פאר מישארו ריסו אינאשי .

33. אן־פאר שא ני־רו סו צאב־חי־ליד־סא כים אים־מא־רא־אן־נון כי תא

(¹) אי T.

No. 6.

39. חאר־אורו־לו כית (?) . . . .
40. או נו מו־און־כו . . . . . .
41. אול איצאלאל . . . . .
42. אן־רא־א־ני זי מו־און . . .
43. אן־שו או . . . .
44. אן־שיליך־חאר־חי שי : שא מא־אי . . .
45. ביר איד אן־און־מיר־סי כית שו . . .
46. || אור־ו שא אן־תור־זי . . . . .
47. תי חאר תו־רא כית או־מי־ני . . .
48. איש דיח מארצי שוניל[מא
49. כיר־א־ני או־מי־ני . .
50. ליבאשו אוסוחמא
51. שו חאר־בא כית או־מי־ני־גאר
52. דיש קאתי חאר שואתי שוכונמא
53. נאם־רו נון־כי גא או־מי־ני־סי
54. ביר ני ליב בי או אום תא אי זי שא שא רית כאל
55. חאר־בא כית או מו־און־תי־גור־גור
56. אוריצא שא ליבשו תאסוחו
57. אכאלא לישא חאר שואתו דודמא
58. שא־נא גי ני לאל או־מי־ני־אוד־דו
59. או־מי־ני אום־אום־בו
60. חאר אורו־לו בי כו־שור־רא או־מי־ני־חאר
61. חאר שואתי כשורא איצירמא
62. נאם־רו נון־כי גא או־מי־ני־סי : זי אן גאל־גאל־אי־ני כית או־מי־ני־פא
63. אודוך חול א־לאל חול גיגים חול
64. אן־ראב־גאן־מי אן־ראב־גאן־מי־א

W. A. I. IV. Pl. 28, 1, recto.

2. . אן־פאר דאאנו [ציר]ו שא מאתאתי א[תא
3. . . שא זי־איק ליב־לאל שוד און־מא . .

3. . . . ניר אוגאנא . . . .
4. . . . גאז־זא כים חאר־שאק . . .
5. . . כא חאשונו כים קארפ[את] כאראני היפיתי .
6. . . דא מא דא בי מו־און־לאח־לאח באר . .
7. . . מאתא דיש מאתי איתאנאלא . .
8. . בי]־איל מאל־אן־א־ני תא בא־רא־תול־דו־ני
9 ארדאתו אן תא־כי־שא אושילו
10. דאן אי אורו־א־ני תא בא־רא־תי־דו־ני
11. אידלא איש בית איבורישא אושיצו
12. תור אי אר־דא־א־ני תא בא־רא־אוד־דו־ני
13. מארא איש בית אבישו אושיצו
14. תר־חו אף־לאל־בי תא בא־דא־אן־לן־לו־בי־ני
15. סומאתי איש אפאתישינא איבארו
16. נאם־צאב איד־פאל־בי תא בא־רא־תול־דו־ני
17. איצורו איש אברישו אושילו
18. נאם־חו או כי סי־נא־בי תא בא־אן־רא־אן־רי־רי־אי־ני
19. סינונתו איש קינישא אושאפראשו
20. גוד אין־נא־נא־אי־ני לן אין־נא־נא־אי־ני
21. אלפי אישאביטו אימירא אישאביטו
22. אוד גאל־גאל לא א־מיש אודוך חול ניגין נא־מיש
23 אוד־מו גאל־מיש אודוכו שינותום צאאידו שונו
24. שאק איץ און־מא מו־און־רא־רא־אי־ני
25. שא מאתו אינארו שונו
26. מון איקיל־מא בא . . .
27. איש ליביתו אישיתי (?) . . .
28. כור־רא דוך סאר כים כא . . .
29. אן־נין־דו או נא אום סאר מאח . . . .
30. באלום בילית צירי אום . .
31. ניר כור־רא בית נו מו . . . .
32. שיבו דיש כי־תים אול . . . . .
33. אי־שוד כור־רא בית נו מו־און . . .
34. סולי אירצותי אול . . . .

37. אנא אן־שו אש אוניני אפאשו אילאבין

38. . . רא אים מי־אין־סיד־לאם־סיד־לאם נו און־מאל מאל

39. . . . חוכי אידחוסא אול איכאלא

40. . . . מו־גא אן־כא   שא אג א מו נו די

41. . . איפישתי לוקבי איפישתי אול שא קאבי

42. . . כא]־מו גא־מו־רא־אב־כא כא־מו חאר נו גא־גא־אי־ני

43. . . אמאתי לושאני אמאתי אול שא שוני

44. . . . מו שא אג א מו גא אן כא שא אג א מו נו די

45. . . אינא איפישתי לוקבי איפישתי אול שא קאבי

No. 4.

47. אן מו אול כית לאל רא איד דאן

48. . ז׳ מי־ני גא־טו־רו אוד אל־תאר

49. אים ביר רי־א בי

50. שא בולוחתו מילאמי נאשו אוד־מו דאפינו

51. שא ראורובאתו ראמו

52. או אן־דון־פא אוד־דו־א רא איד דאן

53. נאם־תאר נו־לא אים ביר רי א בי

54. נאמתארו ראבו שא ראורובאתו

55. ראמו

56 מו לו ליל א־א מאל־אן מוח־נא איד דאן

57. אן־לילום אבו אומו אליתאשו

58. סא שו אוש גאל   כי־פאל־א שו־שו

59. שומא   סאחיב מאת נוכורתי

60. או אור־שאק גאל אי   איד דאן

61. אי אים גא־טו־רו חאר ני־רו מא שו־שו

62. זא 308 ־אין־כית כי זא־רא איד דאן

63. תיך שי כא נאק מאל מאס־סו (סו) כי אין־גי־רא

64. בילום נאפישתי מאתי מאסו אן־אי או כי־תים

No. 5.

2. . . . אן או אן אן תיך אים. . .

9. אילתאכו שא איש ראדישו לא אורישו
10. איק־א־אם אור־רא בא־אב־בו־רא מו
11. שא אישראנוש אינאשחו
12. גו סאר סאר־רא א נו נאק־א מו
13. גואו שא איש מוסארי מו לא אישתו

N°. 2

15. כור־גאל אן־אן־כית־לאל אים חאר־שאק תיך בי אן־דא־אב־די א זו־אפ כו־גא בי
16. סוח בי : אוש־אוש־או : לא־לא־או
17. שאדו גאל־ו אן־|| אים חאר־שאק שא רישאשו שאמאמי שא אן־נא
18. אפסו אילים סוח דושושו
19. כור־כור־רא אם תור־דא בא־דא־נא־א כים
20. אינא שאדמיש כימא רימי קאלדו ראבצו
21. סי שי־איר זי (סי) אן־פאר מול־מול־לא כים
22. קארנאשו כימא שארור אן־שאמשי איתאנאנביטו
23. מול אן־נא איש בי דו אי סי איש לאל־א כים
24. כימא כאכאב אן־אי כיבו מאלו ציחאתי
25. מאל־אן גאל אן־ניק־כית לי אור אי חי־רא חי־לי אי כור־רא מו תי גי און־נא ראך־כו אי כי־גושור־רא
26. אומו גאל-תום אן-|| באלתי בית-|| כוזבו בית מאת סימאת בית גינוני
27. ליבי בית כי גושור (מאל־ניר)
28. . . ני רא . . . . כא ני רא אים תור תור־זו

No. 3

30. תו־חו כים לא רא] את א . מו אוד ני לא מו מו־און־נא־[אן־דו
31. כימא סו]מאתי אידאמום שובשוך מושא [או אורי
32. . . . . כית מאל־ראך את ליד כים כא אים מו א איש . .
33. גית־גא מו־און־נא־רא־אב־מאל־מאל
34. אנא אן־שו רימני כימא לידתי אישאסי
35. מארציש אושתאנאח
36. אן־]רא בי ליב ני דו ני אג א כא א שו מי־ני־איב־איק־לא

46. דאבתו אילִיתו אוחולו אילו בואוסמא

47. ני כור גי חו כור־בי תא דו־א ליב־בי או־מי־ני־רו

48. שאמאן מאתבי שא אישתו שאד איליך באבלא דיש ליבי אידימא

49. א־דו VII־א־אן סו חאר־בי כית או־מי־ני־סין־לאם

50. אדי סיבישו זומור חאר שואתו בושושמא

No. 8.

52. . . . . בא־א־בו

53. איש תאניחי אשיב

54. אבא־אי־לו גיג־גא ליב פא־גא

55. איש קובי מארצותי זורוב ליבי

56. חול־בי א־שי . תא חול־בי א־ניר־רא כית

57. איש ביביתי חולתי איש תאניחי שיני

58. תו־חו כים לא רא אח מי אור ני א־שי מו־און־נא־אן־דו

59. כימא סומאתי אידאמום שובשוך מושי או אורי

60. אן־אים־בא־כית מאל־ראך שוד ליד כים כא אים־מי

61. דיש אן־שו רימיני כימא לידתי אינאגאג

62. א ניר גיג־גא בי בא־דא־רא־אב־מאל־מאל

63. תאניחא מארצאם אישתאנאכאן

64. אן־בי ני ליב ני דו כא שו א־אן מי־אין־איק

65. דיש איל־שו איש אוניני אפא אלאבין

W. A. I. Pl. 27. No. 1.

1. לאח בא אין אן־תור־זי מו אוד נא נין אן־נא

2. ריאום בילים אן־תור־זי חאמיר אן־איש תאר

3. או א־רא־לי או תול לאח בא

4. איץ־קום סי־איר גא סאר־סאר א נו נאק־א מו

5. בינו שא איש מוסארי מי לא אישתו

6. חי־ניר־חי זין־נא פא נו סיך גא מו

7. כימאתסו איש צירי ארתא לא איבנו

8. איץ־א־אם ראר נא בא נו שוד־גא מו

19. דיש אבכאלי איסימא
20. ביר שא שאק־גא־טו־לא נאם־חאר־אורו־לו־כית
21. אוריצו ‖־ו שא אמילותי
22. ביר ז־א־ני־כו בא־אן־סי
23. אוריצא דיש נאפישתישו איתאדין
24. שאק ביר שאק חאר כו בא־אן־סי
25. קאקאד אוריצי דיש קאקאד חאר איתאדין
26. תיך ביר תיך חאר כו בא־אן־סי
27. כישאד אוריצי דיש כישאד חאר איתאדין
28. גאב ביר גאב חאר כו בא־אן־סי
29. אירתי אוריצי דיש אירתי חאר איתאדין

No. 7.

31. . . . . מאל־אי : דו־נא תור־טו
32. א ני . . סו נו חי גא
33. דיש אומי אן כוצי שא דיש שירי לא טאבו
34. א בו סו נו תאך־נא דוך קאר־רא או־מי־ני־סי
35. מי בורי שא אוד איד (?) לא אילבונא כארפאתו שומוראתו מולימא
36. איך־קום סי איר או אן נו אושגי דון חי סי־איר סי בי שור־רא ליב־בי שי ני־רו
37. בינות ([1]) האבאל קאן שאלאלו אוחולו בארנאנו שיכארו מאזו דיש ליב אידימא
38. שו־גור אן־תא שור־רא ליב־בי או־מי־ני־רו
39. אונכי זאריחו דיש ליב אידימא
40. א כו־גא או־מי־ני־נאך : מי אילותי שיכישוטא
41. חאר־בי [א] מוח־נא או־מי־ני־די
42. שא חאר שואחו מי אילישו תובוכמא
43. או כור גי צאב נא אור בי או־מי־ני־בו
44. אישית שאד כאני אוטוחמא
45. מן איל סי־איר איל או־מי־גי־גאו

([1]) בינו פא T.

55. אמאת אן־אמאר־אוד אשוראכו אידאלאח

56. או זא־אי מאח מי־אין   א־בא נא א רא די

57. בילום אתא ציראת   מאנו אישאנאנכא

58. אן־שיליך־חאר־חי אן מו סא א תא זא־אי שי־אין־דיר־ני־אין

59. אן־אמאר־אוד איש אן־מיש מאלא שום נאבו [אידי]ראת

60. אור שאק [אן] לו קור־רא . . . . .

61. איש אן־מיש שא מא . . . . . .

62. אן־שיליך־חאר־חי חאר ני . . . . .

63. . . מאת . . . . .

54. או אנ־צאב . . . .

65. בילם . . . .

No. 5. Colonne II.

1. . . . א־ני תא : סונאם איש אלאבישו

2. . . . חי   אי־בו־רא דו־א־ני־תא

3. . . .   סונאם איש אלאבישו

4. . . . לא לו־בא־א־ני תא : ריביתאם איש באאישו

5. . . . תאר־א חי־נא־א־ני תא : סוקא סולא איש אלאבישו

6. . . . סי־איר א פאל־אי דא   מו־און־דא־?־כיל־מא

7. רימכא טאבכא   איכבוסמא

8. א סי נו די א ניר ני   בא־ני־אין־גאר

9. איש מי לא אישארותי   שיפשו אישתאכאן

10. א שו נו לאח־חא שי אים־מא־אן־סי : מי קאתי לא מיסאתי איתאמאר

11. ראך שו נו שי־צאב־נא   גאב אים־מא־אן־רי

12. זינישתו שא קאתאשא   לא ראמקא אישתאמחיר

13. כי־איל שו נו לאח־חא   שי אים־מא־אן־סי

14. ארדאתו שא קאתאשא   לא מיסא איהאפלאם

15. . . סיך א שו מו ני־אין־תאך : זינישתו שא רוחי סאתסו אילהאפאת

16. . . . . נו שי־צאב־נא   גאב אים־מא־אן־רי

No 6.

18. . . . אי . . . . אין־די

25. ני תי אן בי תא חא נו   אוד-דו-ני
26. איתאני שא נונו אול אוצו
27. . . שי בא בי צור שו תי א
28. . . . . . אוברישו בוראשו איליקו

N°. 3

30. או-מו-און-ליב כוש או די מאר-מאר ראב-גאן-מי-איר גאל-גאל-אי-ני
31. בילום מושתאלום מאליך מילכי שא אן-מיש גאל-מיש
32. . פא-כו ליב כוש או די מאר-מאר ראב-גאן-מי-איר
33. . סיך כית כי-א ליב כוש או די מאר-מאר ראב גאן-מי-איר
34. . אי (?) מי-ני אן-נא ליב כוש או די מאר-מאר ראב גאן-מי-איר
35. . שאקאן מו-באר-רא   מו-תין   מו-און-גא-טו-לא
36. אן-ביל-גי שאקו   זיכארו   קאראדו
37. . . ז ני-און-די   מי-ני בי אן-כו-כו
38. שא שאלומאת ראמו   ליתבושו מילאמי
39. אן-מו-באר-רא כוש-רא כור-כור-רא גאל-גאל-לא מו-און-סי-איל-סי-איל
40. אן-ביל-גי איזו מומאתי [שאר]-י זאכרותי
41. . ני לאל גא-טו רו   מי-מי-גא צאב-גא-אב
42. . . . די פא באר   מונאמיר איכליתי

No 4

44. איש . . . . . . בא רא רו
45. איש פי ?בורידיכא מאנו איפאראשיד
46. אי-ני-אבא-זו סא-פאר מאח אן כי תא שא מו-און-לאל
47. אמאתבא סאפא-א צירו שא איש אן-אי או כי-תים תארצאת
48. א-אב-בא אום-מי-לאל אב שי חו-לוח-הא
49. דיש תאמתים אוסארמא תאמתום שי גאלטאת
50. סוג-גא אום-מי-לאל סוג-גא שי א אן-דו
51. דיש צוצי אוסארמא צוזו אידאמום
52. א-מי-א א-זיק פאר-כיף-נון-כי-כית אום-מי-לאל
53. דיש אגי בוראתי אוסארמא
54. אי-ני-אבא אן-שילך-תאר-חי א-שור-בי אב-לו-לו

50. פיכא אש אישיבּותי איפתי
51. אן כים : כי כים : ליב אן כים : כא־מי חול־איק
52. . . . מא . אור כו אן . . כא גאב או־רא גאן
53. . . . . . . תאך]־גות . . .

W A. I: Pl 26 No. 1. Colonne 1

1. אור שאק א־כאך־תו כוש־רא — כי פאל א שוד שוד
2. קאראדו אבובו איזו — כאפין כאת נוכורתי
3. אור־שאק או אב־אש־לא — כי פאל
4. אן שית לאם תא אוד־דו־א — כי פאל
5. אם גאל או ניר־רא — כי פאל
6. או תיך־גאב־א־כי — כי פאל
7. או אי־שית־לאם — כי פאל
8. לי בי ני אן־פא שאק מאל — כי פאל
9. כי שאק אן שו בו לאל — כי פאל
10. א־מאך־תו רוש א־אן — גאב־רי נו תוך־א
11. אבובו איזו — שא מאחורא לא אישו
12. איך־ני איך־כו נא־טו־לא — אוד רוש מו־און־זי־זי
13. נאש כאבי — דישו אנאנתום

No 2.

15. כא־בי ציר כית תור־רא מו־לו־רא אן־צי אבא
16. אימאת באשמי שא אפילאם איצאנו
17. כא־קור ניר מאל מו־לו־רא נו אוד־דו־ני
18. אימאת זוקאביפי שא אמילא לא אובו
19. א חול מי או־נא כית אוד־דו־א
20. בודוקתום שא אש שאת מושי שורדאת
21. חול סאר זאק איך־תיר־רא כית תאר־א
22. צאדו אש קאק־אד כישתי ריתו
23. סא־פאר א־אב־בא כית־לאל־א
24. שיפאר שופארורתו : סאפארו שא דיש האמתים (1) תארצו

(1) פיתים T.

51. אוד סאר נִי אִי איץ-תיר איץ-חא שור-רא תא מו-און-אוד-דו
52. איש אוצא
53. אוד סאר שא כים-כים-מא נאם-חַאר-אורו-לו מו-און-בים-מא
54. בינות אן איפשית אמילותי
55. אוד סאר שו אול ראך זי נִי אִיש כא-גא
56. איש שומניתי כיניש שוכלול
57. כין אן-בַר-גי תור-דא כים אִי דא כית
58. איש שיפאר אן שומא איבוש
59. אוד סאר נִי אִי כא נו גאב אִו דא נא נִי נו
60. אנו איש לא פות פי תארין . . .
61. או נו כא-גאר-אִי א נו [נאך-אִי]

Colonne IV.

34. א כו ליב בי מו-ני-אין-רי : דו
35. מִי כו-מיש כיריבשא אובלא
39. אן-נין-מוך-מוך-גאל אן-נא כית
37. אן-|| || שא אן-אנו
38. שו כו-גא-א-ני תא אים-מא-רא-ני-אין-כא
39. איש שו-||-שו כו-מיש אוגאניכא
40. אן-דארא כי כו-גא-א-ני כו אים-מא-רא-אן-דו-מא
41. אן-אי-א דיש אשאר תילילתי איתפאלכא
42. כי איל-לא-א-ני אים-מא-רא-אן-דו-מא
43. דיש אשאר תילילתי איתפאלכא
34. שור-פאר-פאר-גא-א-ני ([1]) אים-מא-רא-אן-דו-מא
45. ני-נון-נא 119 אים-מא-רא-אן-דו-מא
46. איש דיישפי חיסיתו איתפאלכא
47. א נאם-רו כא-זו בא-אן-סי-מו
48. מִי שיבתי דיש פיכא אידי
49. כא-זו נאם-שיב-בא איק אים-מא-ני-אין-קאד

([1]) איש שו-||-שו כו-מיש-||

21 אן־אי־א שא חאר 511 לו איבושו

22. אנאבו לא איבושו אש אן־פאר שו א איץ־סאר

23. (חי־בי־איש שו) שו דיש אן־אין־איץ־גו־זא שו בו קום שו

24. איץ־אום־נוך־נא אש איץ־סאר תוצבאת אש אן־פאר אוד־דו

25. אש תיך א־זיק כי סאר א כו־גא שוד־III סאר

26. דיש אן־אי־א אן־פאר או אן־שיליך־חאר־חי סאר־אם

27. דיש סאר דיש אן שואתום סאר־אם

28. בא־לום־מא כו א תיר שא ני די א־119 ני־נוך־נא שא אן

29. שוריח כובית III גאז־גאז דיש אן־בי אן־פאר או אן־שיליך־חאד־חי פאלכי

30. דיש גאז־גאז דיש אן שואתום פאלכי ביריש פאלכימא

31. לא תושכין גוד בור זי גאל גא־טו־מא אנא איץ־בור־זי־גאל

32. איץ 403 שים לי איץ־קום סי־איר או אין גו־איש איץ־כורו תור

Colonne III.

34. גי דון חי־לי ני־נוך־נא מאל־אן ני־איץ־חי־נא שא־אן

35. א א לי בא שא דיש אן תו כינו גא־טו־מא אן־פו־לאל

36. או חאר כים כא־גא

37. אין אוד־אן כים מי אין אוד סאר איל־לא שו אול א מי אין

38. אוד־אום אן איבאנו אזבארו אילו אושתאבלילו

39. אן־פא אוד־דו תיך־מאך (?) כור־כור־רא בית

40. אן אושתאבו אש נאפחאר מאת־מיש

41. סו־לים אן־תא איק נאם־ניר־רא אול א ניר גאב בי

42. שאלומאתו נאשי איבילותו שוסום איביר תא גאמיר

43. מי־ני גינין סיך לאן אים ביר רי א

44. מילאמישו תאסתאר בונא אני ראורובאתו ראמי

45. גיר גאל מול אוד סאר כו־גי איש־באר תיך־כאר

46. סארתו איתאנאנביט אזבארו איליש שובו

47. אן כים מי־אין כי כים מי־אין

48. . אש אן־אי איבאנו

49. אוד סאר ני אי אן חי כי חי כים מי־אין

50. אזבארו אנו אש כישאת אן או כי איבאני

23. איך־מאך אן־אין־כי כית נאס־תאר־רא א־אן

24. אן־נין־גאל נון־נא ראך זי כא־נא א־אן

25. אן־שיליך־חאר־חי מו־חי־נא סא א־אן

26. אן־מון אב כית חי־חי נון כי גא כית

27. אן־נין . נו (?) בו גו (?)־נאל אן־נא כית

28. שו כו־נא ני ני א ראך זי מו ני־אין־כא־נא

29. כורו־גא

30 איך־מאך שי־זו תא גאן־איק גאן־דו

31. איך־מאך איגיר־זו תא כא ני בא גאן־דו

32. ליב־זו תא ליב חול־לא גאן־אים־מי אג ני מא לי

Colonne II

1. איך 503 . . .

2. אום אג איש אוד . .

3. א־לי בא אי פו לאל ראך . . . .

4. לא באנו דיש כא תו . . . .

5. איש בית בארסיבא זא אם בו אד מא . .

6. שו סו סיך גאן מי דא סיך זא כור נא סיך גא צי

7. אי ראך בי מא כו אב סאר סאר או שא בי

8. ריך או כו אום אג בי שאק פאל כי

9. (חי־בי־איש שו) חאר כו כים אן כאך שו שא נא דו אג

10. (חי־בי־איש שו) אוקתאתו אן איש מוח איך־גו־זא ליב חא

11. (חי־בי איש שו) קאטבו אדמא איש גוד בור זי סאר

12. תו־שי־שי־בי־שו שא נא שימלי או כו כור מאל

13. אום אג כיסאל תאר איך־בי שאק פאל־כי מא כו כין

14. חאר כו כים איש כאב־שו סיך דיר סיך זא־כור־נא

15. סיך גא צו אג א תאר בי איש כאב שו כו מאסי תארכאם

16. (חי־בי־איש שו) איך־קום סי־איר שו סו תונאכאם

17 (חי־בי־איש שו) חאר כים כא־גא אן־כו־גי תור־דא

18. אן־אי־א שא חאר כו כים לו איבושו

19. אבאכו לא איבושו או חאר־511 איך־אום־נון־נא כאך־שו

20. שו בי איש א־אן חאר כים כא־גא אן־נין־דישי־511 בו

46. חו-לות-חא גיג סיס-מו-און-אנ-א
47. . . . . אני מארושתום תיבושאני
48. . . . . . . בא-אן-תול
49. . . . . . . אלי איכתום־אני
50. . . . . . . מי סוח נו דו-מא
51. . . . . באר . אימתום אול איפארכו
52. . . . . רא . אוד־מי-ני-איב-ני-ני
53. . . . . תאניחי אוד־מישאם אושתאבארי
54. . . . . מא תא כור־רא ני-אין-סי
55. . . . . בילים אש אירניתיכא מאתים ליבבון
56. . . . . חו-]לוח-חא אן ני אכא-מאל כו מאל
57. . . . . . נאלטום שאמו ליניח אש . .
58. . . . . . מו-אוך-גא-זו כי-א ני אכא-מאל שאח
59. . . . . . אתים אירציתים סו . .

W. A. I. IV. Pl. 25. Col. 1.

8 lignes presque entièrement détruites.

9. איץ־חו סי בי איץ . . לו (?) א . . רי
10. איץ-גי תי בי כו גי . . שו . .
11. : ציר
12. איץ־זי גאן בי אן תא מי לאח . שא אן
13. איץ־בי איץ־בי VII א-דו VII אור מאח זין־נא שו בא . אן
14. איץ־מאך־מוך בי ליב דו בא אן כו כו לאל דיש . אן
15. : ליב זו דו
16. איץ־מאך־אי־מון בי איץ־תיר בי תא איץ-502 ? אן
17. : איץ-503
18. אן־מאך־כוש בי איץ סו (?) ראך ני־תוך־כי
19. : אן־כוש בי
20. ליב סי־סי קא (?) גאן איק־לא . .
21 ליב בי חול שו שא לא אוד ני לא א־אן
22. אי בי איש בי כור אי כוש ליב בא

12. אישתו בית שאד כאבתום קאדאדאניש .

13. מאל־אן גאל אן־נין־כית לי בארא כו־גא לי ני־אין .

14. אומו גאלתום אן־|| איש פאראבי אילי . .

15. אן־פא־כו גאל־און מו צאר א ני־אין . .

16. אן־|| בילום אוא איקבו (?) . . .

17. אן־מו אול כית זי אד ני ני רא מו־און־א . .

18. דיש אן־אין־כית זיש חי אורצא או נאפלי

19. אב א תיך כי איק שו מי־ני . .

20. בית מילכי שורו . . .

21. אי בור שו שו א ני מי זין־נא מו . . .

22. בית־|| איש אן־גולום . . . .

23. אי לום איש תי כו גי ני לאל חי : . .

24. כאבתום אנא שובתי איש || . . . .

25. או תור דא . . .

25 . . ליתום . . . :

27. . . גאל רא תא . . .

28. . . . . א ראחאצו . . .

N°. 3

33. . ריכא . . . . .

. . . כא־גא־זו . . .

. . רו שא גאמירו . . .

36. . . מי גאל־לא־אי־ני . .

37. . . ראבותום מיתחאריש . .

38. . . . . . כי תול איש מי־ני־אין־רית

39. . בית בילאניש אודנו

40. . . . . . . אים כים מו־און־כאך א־אן

41. . יתי כימא דידי תישיב

42. . רי־זו אי־ני־זו מו־און־גאם א־אן

43. . ראתבא מאחארכא גאנסאכו

44. . חו־לוח־חא מו־לו כור־רא ני־אין־רי

45. . בולותתאכא מאשיכתום מאתא או נישי תארמי

40. אן-[ניר]-און-גאל אן . .
41. חו . דו-דו איץ-בי . . אים בי א תאר בי
42. . . תיכריב מישי שא . אידליתום איש ראמאנישינא איפא (?)
43. אן]-און-גאל . אין ניר . דו
44. . סו ביר׳רוש בי זי-זי אים מי איץ מאל איץ כא בי
45. קארארו שא קינאסו אינאבו ריגים
46. אן-ניר-און-גאל אור-שאק סו . בי
47. . איק דאן-גא-א-ני דאן בא מא סאר כים זא רא נו מו
48. . לו שא דאנוסו שותוקאת כימא שופארתי איש צירי (?)
49. ניר-און-גאל ליב איש דו
50. . תאר ני-רו אי כור-רא תאר כור טור אן-כי כית אל לו כו
51. . דו אאבא בית שאד נאבאר טור אן-כי אתא . .
52. ניר]-און-גאל אור-שאק תאר ני-רו
53. . חו]-לוח-חא אן-איץ-באר ביר א סון סו-נא . .
54. . ו גאלטום אן-ביל-גי איזו שא קאפאלשו
55. . גאל איזו חולותא
56. סו-סו כור נו שי-גא שאק-דאן-בא אן-באר . . .
57. סאפין מאת לא מאגירי
58. . . א כית כי שי . . .

No 2.

1. בא אן גא-טו-לא תא . . . .
2. אישו תאזא . . . .
3. אי כור-רא כי שאק נו צי אבא-מאל שאק סי . .
4. אנא בית שאד אשאר לא חאשי
5. גי און נא אי ני נו באר-רי-דא אי ני נו און-באר-רא
6. דיש || אשאר לא נאפלוסי איפאלסו
7. א-רא-לי אבא נו שי אי תא שי אי ני-אין-כא-נא . .
8. || אשאר לא אמארי אימו : . .
9. אוד אי כור תא מו לו סו אי בו מא-אל-לא אים תו רא . .
10. אינו דיש בית שאד לואו אי . . .
11. אי כור תא אי לום גאם-גאם-מא-ני אים-תא-אב-אוד-דו . . .

9. קאראח שא מי . . . .

10. אן-ניר-און-גאל . . . .

11. . . אי ני רוב כא ני מא אן . .

12. || אוריץ שא איני באגו בו אים . .

13. אן-ניר-און-גאל שאק-דאן אי-ני רוב . .

14. א צור-צור-רי ליב כי אכא אן-טור . .

15. מארו כונו נאראם ליבי . . .

16. אן-ניר-און-גאל א צור-צור-רי . .

17. ניר-גאל אן-גאל-גאל-אי-ני . . סו זי

18. איבילי אן-מיש גאל-מיש שא בולותתו או שאלומאתו

19. אן-ניר-און-גאל . . . . .

20. . . או . . . . ני-זו שי ביר טור

21. . . . . שא שאלומאתו איזכית (?)

22. אן-ניר-און-גאל . . איק . . . .

23. . . שאק-גא-טו . אכא-אי-כור-רא מו-פא-דא-נא

24. . . לום נאשא רישי צירו נאראם בית-שאד שא זכיר שומי

25. אן-ניר-און-גאל אין שאק-גא-טו מאח

26. . אן]-תא איק אן-גאל-גאל-אי-ני גי כא אש באר בי

27. . . כי אן-מיש גאל-מיש שא שיבטו או בורוסו

28. אן-ניר-און-גאל אן-תא-איק

29. . . . או מאח כא-בי-ני אום-אום בו דיר ני-ני

30. . . . גאלו צירו תאביק איכתי אלישונו

31. אן-ניר-און-גאל גאל-פור מאח

32. . . . . חיבי כור כור-רו מי כים שו בא-אן-זי תי-לאל כוש רא איד
זי-דא איד

33. . . . . ונא תאבינאתי נאנדוראת גאלישאם שובתי אימנא או

34. . . . . מא סיך לאן-בי

35. . . . . שוד פא-פא-גא רי-א בא חול-איק איד

36. . . . . רי ראבאתום שא מיחיסו שותאתו שינו אש אידישו

37. . . . . . איד שוד-שוד

38. אן . . . . כא ניר-א-ני כו אי-סאר-דא

39. . . זו . . שא דיש ריגים שיפישו בית אידלו

40. . . . . די . אול איד חו דא

41. . . . . רא . .

No. 4

43. . . . . או א רו רו תא

44. . . . . צירי אש דאלתי אושתאמבית

45. . . . . שא מי גאר איש א-אן

46. . . . . . די קולתו

47. . . . . . . אן-נאם-תאר-רא-כית

48. . . . . . . ו נאמתארו.

49. . . . . . . גא נאם-תי-נא אן-כור-כור-מא

50. . . . . . . פא-כו נו תי חי נו כור-כור

51. . . . . פאר-פאר-נא כית

52. . . . . לימיר

53. . . . . אן-אמאר-אוד מאר איר-חי

54. . . . . דו באר-רא

55. . . . . דיש אחאתי שוצי

56. . . . . אים-תא-רו

57. . . . . כי אימתאלאש (?)

58. . . . . מאן או אש

59. . . . . דיש מאן חי חי

60. . . . . סאר

W. A. IV. Pl. 24. No. 1.

1. אן-ד . . . . . .

2. דאר מאח . . . . .

3. אן-אי-א . . . . .

4. אן-ניר-און-גאל . . . .

5. אן-או-גור כית . . . .

6. אי כור תא חו . . . .

7. אש בית, שאר-י . . . .

8. אור-שאק מי ני . . . .

9\. . . . 428 גא נא

10\. . . . אי ראביש באנו

11\. . . . חי-לי בי נו בי-לא

12\. . . . . כחובשו לא קאתו

13\. . . . . . א או תו אוד דא

14\. . . . . . רובאתו אולדושו

15\. . . . . . . סי סאר־סאר

16\. . . . . . או קארני באנו

17\. . . . . . . מא אוד שוד אוד-דא

18\. . . . . . . באלאט אוד־מי רוקותי

19\. . . . . . . אן־בי-בי

20\. . . . . אותו (?)

No 3.

22\. . . . . מו . . . .

23\. . . . . . . נין שומ[שו . .

24\. . . . תו-אוד-דא שא זי שא סי-די

25\. . . . איש כותי או מישארי אולדושו

26\. . . . אן-אין איש רים פאר-רא

27\. . . . שא אין אן-נאמראצית

28\. . . . מאל־אן אן-נין-גאל-לא כית

29\. . . . אומי אן-נין-גאל

30\. . . מי סי בא-ני־איב-סי-די-אי

31\. . . חא או הארׄאנו אושתישירו

32\. . . אן מאתישא דיש בילותישו כו כו

33\. . . : אן-פאר אין גאל או גאל-און כישאת אן-אי או כי-תים

34\. . . כי-איל-לא הא א-רא-אן-רו

35\. . . איש אשרי כו אריכא

36\. . . . כית שי א-רא-אן־אום

37\. . . . שו מאת-י שיאם אשבוך

38\. . . . כא ני-ני מו-און-גאר

39\. . . . איש אפישונו אשבון

38. . . . . סיך (?) אן-אין-כית-לאל מי-אין

39. . . . מיסי

40. . . . . מי-אין

Trois lignes détruites.

44. . . . . מי-אין

45. . . . . מיסי

46. . . . . מי-אין

47. . . . . מיסי

48. . . . . מי-אין

50. . . . . כא כי-תים ||

51. . . . . חול-לא מי-אין

52. . . נאפחארשונו ליחדוכא

53. . . איש גאל-און-זו כו ני גאב מא רא אב

54. . . דיש סאריכא פאתרא תאתאלימשו

55. אן-אים-רא גאל-און-זו כו ני גאב מא רא אב

56. אן-|| דיש סאריכא פאתרא תאתאלימשו

57. כי שו בי אים שא א מי נא שי אי כא-גא מא

58. אשיב איש גא-טו מא שידי תונאח

59. אינומא גוד אנא בית מוטו תושיריבו

61. ני פי שי נאם אוש כו גאן

62. . . בי כים אב סאר א-אן בא-אן-אוד-דו

No 2

1. . . . . נא סאר נאם-דאן-א

2. . . . . כאכי איסיני אידלותי

3. . . . . תא איד-א בא-רא-מו-און-גי

4. . . . . איש-תאר אידכא לא תאניאמא

5. . . . . אים-מא-אב-גיר לא ניר-זו כי-א סי ני איב

6. . . . . רי אליך לא כולותו שיפכא איש כי-תים כיני

7. . . . . כור-רא ניר-מו אי שי איב דו

8. . . . שאד]-י אוקאכא

37. בילום אן-אי-א גאל-[און . . .
38. או אן-שיליך-האר-חי . . . .
39. בילום אן-אמאר-אוד. . . .
40. או א-א אן-אים רא . . . . .
41. בילום אבו אן-|| . . . . .
42. או דון אן-פאר . . . . . .
43. בילום אידלו אן-פאר . . .
44. או אן-איב א כית . . . . .
45. בילום אן-נין-איב . . . . .
46. או מאח אן-דון פא אוד-דו-א . . . .
47. בילום צירו אן-|| א . . . . . .
48. שו סי-די בי שו . . . . .
49. קאתא שותישיר קא . . . .
50. שו סי-די בי כי איש מו . . .
51. קאתא שותישיר כיפסא. .
52. כא-גא בי סי-די כא-גא . .
53. כיביתא שואתום שותישיר . . . .
54. לי לי אב פאר-כא-מאס כא-גא בי . . .
55. לי לי אב כיביתסו שו . . . . . .
56. כי שו בי אים כא לאח לילים פאר-כא-[מאס . . .
57. אינא שי אן-דוב או לילים . . . .
58. גי גאב דו אן-סאר . . . .
59. שא ני די א 119 ני-נון-נא . . . .
60. כו א תיר דוף אג לו גאז-גאז . . . .
61. אם-בי זאק אם-בי מי גאן אם-בי . . . .

Colonne IV.

34. . . . אשיב כוני רידו שאדאדי
35. : . . כו רידו בו אד
36. . . . שו לאה-חא מי-אין
37. . . . סי קאתיכא מיסי

6. אש בו . . . .
7. כי שׁו בי אים . . . .
8. אנא ליב לילים פאר־כא־מאם . .
9. סיב זי־דא סיב . . . . . .
10. ריאו כינו רי[או. . . . .
11. אן־אין־כית־לאל סיב . . . .
12. אן־אין־כית ריאו . . . .
13. או תיך און־מא סיב . . . .
14. ביל נאפהאר מאתי ריאו . . . . . .
15. או תיך אן־אי־נא־נא סיב זי . . . . .
16. ביל נאפהאר אן־|| ריאו כי[נו. . . .
17. או תיך־מאך־מוך סיב־זי . . . . .
18. ביל תארגולי רי[או כינו . . . . . .
19. או מא־א־ני איץ־חאר־רא או מא. . . .
20. בילום מוציר מאת . . . . .
21. או מא־א־ני איץ־חאר־רא
22. בילום מוציר . .
23. מו־און־נא מא־אל־לא . . . .
24. מאבורי שאכנא. . . . . .
25. גיל סא־א מא־אל־לא . . . .
26. שובותא שאכינתא . . . .
27. כו כו־נא . . .
28. שובתא כו־תים . . . .
29. כי כו־נא . . .
30. אשרו אילום . . .
31. כי־נא כו־גא . . .
32. תאפשאחא אילום . . . .

Verso Colonne III.

44. איר־אוד אוד־דו . . . . .
35. אלום שובו . . . . .
36. או אן־אין־בי גאל־און . . . .

9. גֿוד גאל גֿוד מאח או כי אוש כֿו־גא
10. גֿוד גאלֿום גֿוד מאחו כאבים דאלֿתי כֿו־תים
11. ליב דו־לד־לו־א נאן־איק מאל־אן־לא
12. איפתאא כירביתי מוריק חיכאלי
13. אן־אול חי־רא פין־א א־קאר חי־לי־א
14. אירי̈ש אן־שי־סי־איר מושולילו אקאר
15. שו־מו פאר־פאר־גא שי־זו פאל־פאל־אי
16. קאתאא כֿו־מיש איקא מאחארכא
17. כא זו־אפ שא ליב פי־II גֿוד שא זאק שא לילים פאר־כא־מאם א־רא־מי
18. אינא גי שאק תאר גי חי־גא תולאחאץ
19. גֿוד איליתי אן־זי אחאמא
20. אנא פארצי כידודי נאשוכא
21. אנא דאריש אן־נין־איץ־זי־דא איפתאלכא
22. . . . מיש גאל־מיש איץ־תאר־מיש אוצורי
23. . . . שיח פארצי שא אן־אי או כי־תים
24. . . . דוב ליפאקידמא
25. . . . אנא אן־אין־אור דאאיש
26. . . . גֿוד שא כאב שא לילים פאר־כא־מאם א־רא־מי
27. . לי אי לום מו־לו נֿא־א לי כו בא־אן־נֿא־א
28. צאלו בילום שא צאלום אדי מאתי צאליל
29. כור גאל־א א אן־מו־אול־כית־לאל מו־לו נֿא־א לי כו
30. שאד גאל־ו אבו אן־|| שא צאלום אדי מאת
31. סיב נא־אכא־תאר־תאר־דא מו־לו נֿא־א לי כו
32. ריאו מושים שימאתי שא צאלום אדי מאת

Colonne II.

1. כו גאל־גאל . . .
2. לא חאצו . . .
3. איש כו . . .
4. נֿאן גאל־גאל־לא . . . .
5. שא מירישתי . . . . . .

No. 2.

35. . . . . מו-דא מא-אל . .
36. . אן-אמאר-אוד דאליכא אש . .
37. אוד] איב-תא לום-זיב-לום-זיב מי דא איב-.-כא
38. אש אוד-מי אושוש אש מושי דולוח
39. או מא סאר דא תא בו בו לוח אי אין-נא מאר
40. או אש שופארתי גיפילותום שאבינשו
41. אורו אי ביר-א תא סי נו מר-ני-איב-די-אי
42. בארו אש בירי אול אושתישירשו
43. אין מי לי-אי שי-אי תא אי-ני-א נו מר-און-נא-אן-בי-ני
44. שאילו אש מושאכא אול איפיתישו
45. שא] גיג-גא-בי כר-כו אכא-לאל-א תא נו שאח ני
46. . מארושתישו אש ציני אול אי[נא]ח
47. . . . כו-נא אש נו מו-ני-איב-תי-אין-[תי]-אין
48. . בונותי אול אופאשאחשו
49. נוד כים שי . . . אי-דא רו
50. .. כימא אלפי דיבתי בודימא
51. לו כים מון גור . . . לו-לו
52. כימא אימרי . . . נישו בולולמא
53. כא כי אלאב-א תא . . רו
54. אש פי כאראשי . . . .
55. חא לאל כיל-נא כים . . .

W. A. I. Pl 23. No. 1. Col. 1.

2. . . אוד-רו . .
3. . כא תור איר-XXX-שי
4. אן-אי בא-רא-דו-דו תור אוד XXX-גאן אוד גיג א-אן
5. אן-פא-כו תור שאלאשי בובולום
6. VII-אן-מיש תור אן-אין-מי-חי-רא כו-אום-אום-בו-מיש
7. XII אן-מיש פאר-כא-מאם אנא ליב לילים פאר-כא-מאם רוכא
8. לילים פאר-כא-מאם תי-כיל

7. שא מאל־אֹי ני־וו־א מו : שא דיש־בו אידוֹ אתֹא תידי : זא־אֹי אין־מאל־אֹי־זו

8. דז־נא תור־מו : אליך מארי אן־אמאר־אוד : אן־שיליך־חֹאר־חי

9. . בא־אן־גאב־גאב לאֹל־אֹי איץ־גאם־מא : ||־אֹי איץ־כיפֿאתי ליכימא שו־אֹו־מֹי־תי

10. א־זֹוק כא־א־נא תא א שו בא אֹי רי תי

11. איש פֿי נאראֹתי כילאלֹי א־מיש ליכֹמא

12. א־בי כא־לי כֹו זא נא : דיש א־מיש שֹונותי שיפאתכא כֹו־תי אידימא : אֹו־מֹי־ני־סֹי

13. כא כֹו־זא־נא : איש פיכֹא (¹) אֹילֹי אולילמא : אֹו־מֹי־ני־רי

14. חֹאר אורז]־לו תור אן־רא־נא אֹו־מֹי־ני־שוד

15. אמֹי]לו תור אן־שֹו סולוֹחמא

16. . . נא שאק־מאל־נא אֹו־מֹי־ני־סאר

17. . . לי קאקֹאסו רוכוסמא

18. . גאן־נא . . לישתאברי : גאן־ני־אֹיב־ני־ני־אֹי

19. אן־היך־נון אן־נא תא : איש לימֹיתאן . . רזאֹמא : אֹו־מֹי־ני־תאר

20. תאר מאל־אן אור כו : איש ריביתי אידימא : אֹו־מֹי־ני־רו

21. שאק־גיג שאק־מאל־נא גאן־אים־מא־אן . .

22. דיאֹו שא שאק־דושֹו ליבתא . .

23. שאק־גיג א־אן מי גאב־בא כים חא־בא־רא־אן־זי .

24. מורוֹץ קאקֹאדי שא כימא סוֹני מושי ניתמורו לינֹ . .

25. כא אן־אֹין־כי כית פא־אוד־דו גאן

26. אמאת אן־אֹי־א לישתֹי[שיר

27. אן־דאם גאל־נון־נא סי־גאן־אֹין־סי־די

28. אן־דאם־כי־נא לישתֹי[שיר

29. אן־שיליך ליד־אן־זא־שי נון־נא תור־שאק זו־אפ כית כורו־נא תאנ־בי זא־א

30. אן־אמאר־אוד מאר רישתוֹ שא אפסֹי בוֹנוֹ דומֹוקו כוֹמ[א

31. . . שאק־גיג־נא א . . .

32. . . אן כים דיש זין־נא נון־כי דא נו אוב . .

(¹) תֹיכֹא .T

34. ליב מאח ליב סיך־גא שי כו־און־לו־לו . .

35. . הו כים אירישוני איצאב . .

36 . גיל־גיל כים : שיחו כים אורבאתי אושנאל : . .

37. . ראבא כים אלפי איבאליך : תיך־חי . . רא

38. . די אימתארמא אלפא אול איבדי : גוד־נא . . גא־טו־לא

39. . אל]פא אימתארמא ריטי אול אופאשאח : אם נא נו שאח ני

40. . בי נו מו־און סו־אוב־סו־אוב

41. . מא קארנישו אול אושאבליל

42. · רא צור־צור נו מו־און צור־צור־רי

43. . תארמא בורשונו אול אוגאני

44. . חארוב דיר (?) בית . כא (?)־בי מו־און־אול־אול

45. בול צירי אימתארמא כימא בירי שא חארובותו אסחו דיש ניש א־הָאקיב

46. איך־רו פור כים שא־נאם מו־און־שי־און־לאל־אי

47. כימא סאספאנו באשמי נין שומשו איתאר . .

48. אן־שיליך־חאר־חי : אן־אמאר־אוד איפאליסומא : שי־אים־מא־אן־סי

49. א־א־ני אן־אין־כי רא אי־א בא־שי־אין־תו כא מו־און־נא־אן־די־א

50. אנא אבישו אן־אי־א אנא בית אירומא אישיסי

51. א־א־מו שאק־גיג אי־כור־תא מו־תא־אוד־דו

52. אבי דיא אולתו בית שאד איתאצא

53. א־דור־||־גאן : אדי שינא איקבישומא : איש או־אוב־דא

54. א־נא איב־אג א־נא בי נו־און־זו א־נא בא־ני־איב־נא־גא

55. מינא איבוש חאר שואתו אול אידי איש מיני אופאשאח

1 Verso.

1. אן־אין־כי תור־ני אן־שיליך־חאר־חי מו־און־נא־ני־איב־גא־גא

2. אן־אי־א תור־שו אן־אמאר־אוד איפאל

3. תור־מו א־נא נו ני־זו א־נא רא־אב־תאח־א

4. מארי מינא לא תידי מינא לוראדיבא (1)

5. אן־שיליך־חאר־חי א־נא נו ני־זו א־נא רא־אב־תאח־א

6. אן־אמאר־אוד מינא לא תידי מינא לוראדיבא

(1) לוזיבא

2. . אולתו בית שאד איתאצ[א .
3. . . בית-לאל תא נאם-תא-בי
4 אול]תו בית אין בית איתאצ[א
5. ראב]-נאן-מי : לאמאסתום פאריתום : כא ציר ני כא-גאר
6. . נו כו-כו או נו חי-חי
7. אול] אושאצלאל . תא אול אושדא
8. . מי אוד נא : מורוץ מושי או אורא שו : אי-ני-בי דא בית
9. . בי אורו-לו לאן -בי איר-אוד א-אן
10. קאסו אלו לאנשו אבובומא
11. . נו אן שו-שו-רו : זימושו אן-או אובותי
12. . . איץ-תיר איץ-מי ני-לאל-אי
13. . נושו צילי כישתי האסבו
14. . איש-ני אד ניר-בי איץ-ראב מאח .
15. . . שוד זולו שיבשו לולובו אום . .
16. . . ני נאן-אין-שי-אין-גא-טו . .
17. . . בואנו מוהאמיטו נא . .
18. . . או בינאתי אוהאמאט : אין-ני-ני
19. . . אי סו מו-און-דא-אב-זי
20. . . נאש זומור אושאחא . .
21. . . כים כא-רית מר-און-דא-אב-גא . .
22. . . פאתי שא חאראתי אושאש . .
23. אן]גאנאן בואנו איזאר : סא שי-אין . .
24. . . לו כימא איביהי איזאר : אל-אין . .
25. . . אוד ני אונאנאן : אן-נין . . .
26. . . א אפא כים איתי איסיביר : אן . .
27. . . פאחי כים בוקלי איתאראג : שי-אין . .
28. . . גו כים שי-אין-תאר . . .
29. . תא כימא כי מיחי איפארא . .
30. מון כים כי-א : בודא כים בישארי אאבאת : שי-אין . .
31. . . נאב ני-חא-אן כים : אירתום כים גיחינו איסאלאת : אן-סיל-סיל
32. תי-תי איץ-מאך בי כים אין-פאר-פאר . .
33. צילאני כים איליפי לאבירתי אינא . .

36. דייש בוֹשׁוֹת ליבשׁוּ אן־|| אשתי אבליתי . .

Verso.

38. אן־א־נון־נא אן־נא א־רי . . . . .
39. אן־|| שא ריחות אן־אנו ראחו . . .
40. ראב־גאם־מי־איר־בי א שי רא מו־און־איר־רא א־רא־זו־ני . .
41. אן־שו תאכריבתו אובלאם אים . .
42. סאר־בי תוך־א מא־רא כו־אי ליב־זו ני־אין . .
43. צירחא מוניחא איש שוזמורי
44. צירחא איש שוזמורי איש שותאמי :
45. או סי גאל או דאן־א כית א־רא־זו־ני . .
46. בילום אישאבו ראבו אן־נין־איב
47. כא־די־די 808 אין־כית כי כית צור־שי צור־שי
48. שאסאיתום אן־נין אין־כית־כי
49. אן־אם אן־כי־אם אן־באר־אוד צי־איב־בא כי כית א־רא־זו
50. מאל־אן אב מאת אן דאם־גאל נון־נא כית צור־שי צור־שי
51. אן־שיליך־האר־חי או תין־תיר־כי כית א־רא־זו
52. מו־אוד־גא־ני אן־כור לוח־אן־כי כית צור־שי צור־שי
53. לוח זי אן־מו־צי־איב־בא סא־א א־רא־זו
54. אי גא־א תור שאק אן־איב־א צור־שי צור־שי
55. אן־כאר־תו אי או האר־שאק־מאל כית א־רא־זו
56. אן־תיך־באר־רא 808 תיך־זין־נא כית צור־שי צור־שי
57. גאן־ני זי באר מו־און־שי־איב ני־רא־אב .
58. תיך־זו זי מו־און־שי־איב ני־רא־אב .
59. ליב־זו ני־אין־נא כו־אי ני
60. באר־זו ני־אין־נא שאח־ני ני
61. ליב־זו ליב מאל־אן תו אוד־דא כים כי־בי כו הא־מא־גא .
62. מאל־אן תו אוד־דא א־א תו־אוד־דא כים כי־בי כו
63. א־שי ליב כו־מאל XLV־א אן מו בי רית אים אן־אין־כית
66. כימא לאבירישו סאר־מא בא[רי

W. A. I. IV, Pl. 22. No. 1. Recto.

1. . תיך אי כור תא נאם־תא . .

5. . . . כו-גא-א-ני ליב איש ניר-בי ליב-בא-ני . .
6. . . . ליבא אילו ליבשו איבו ליבשו . .
7. . . . מו ליב אן תא : . נו-אום כו-אי . . .
8. . . . בילום שא ליבשו איליש לא אינותא[ם
9. או-מו ליב כי תא : נא מא נו תא שור שי דיש שי אין .
10. בילום שא ליבשו שאפליש לא אי [נו ?] חאם
11. אן-דא-איב תא   נו אום-כו-אי דא-ני
12. איליש או שאפליש   לא אינותאם
13. אים מו-און-גאם-מא   אים מו-און-בי-לא
14. שא אוקאדידאני אוקאתיאני
15. שו מאל שו אור-דא   מא-אל-לא-בא
16. איש קאתיא   ארופאתי (?) אישכתא
17. סו-מאל אים-תי-א   מא-אל-לא-בא
18. איש צוריא   ביריתאם אישכונא
19. גאן-ני באר-רא מאל   א-שי דיר-בא
20. בורמי איניא   דימתאם אומאלי
21. ליב-מו חאר-רא בא   א-שי איר דיר בא
22. ליבי שא כידאתים   תאניתא אומאלי
23. ליב כו בי גא אן כו   א-רא-זו גא-אן נא אב כא
24. ליבשו אילום לוניח
25. ליב אים-מא כית : ליב אוד-דו-מא כית ני אבא-מאל כו-אי
26 ליבשו איש בושוחי   לינותאם
27. כיר אים-מא כית : נא אוד-דו מא כית : ני
28. ליבי בילותישו איש בושוחי
29. ליב אב-גא-או גא-או   ני-אין-נא-אן-תוך-א
30. ליב בונא מאחירא || ליקאבישום
31. ליב אב כו-או כו-או   ני-אין-נא-אן-תוך-א
32. ליבו נוח נוח
33. ליב אב איש תאר-רא גאל די-מא אן-תאר-דא
34. דיש ליבשו אירתאשי ראביתי שא דיני ראמאנישו אידינשו
35. ליב אב אן-א-נון-נא : ליב-אב אוד-דו א נא א-רא-זו א ני-אין-נא-אן-
סוח-סוח

45. שא . . .

Verso.

47. כא־לי כא־לי נאם־רו־בא אן־סי תו־תו־גא בולזפאם אוד־דא בול פאם . .
48. אידישומא שיפתו כימא איריב בולים אצי בו]לים . . .
49. ני־אי־מי־אק תו אוד־דא זו־אפ כו־גא־ני־ני תור . . . .
50. אן־אין־כי־גא
51. אתונו איליתי אפסי כו־מיש תור־מיש אן־אר־]א כית
52. כא־נאר חי־גא ני נאק 197-197 נאם אין־נו־און־זו־ני־ני שא חול נו . .
53. אבולא טאבא שיתא דאשפא דיש מאזאר]תאבונו
54. נין שינו גו . .
55. כים אן איק־אוד שי VII נו מיש שופאר כאבתאם שי שא נו . . .
56. . . אש שי־שונו דו זו רית או דיש שי VII נו מיש . .
57. שא איק־מא־נו שא איק־כו־מיש נאשומא איש . . .
58. אין א רו־אוב מאשכים . . .
59. מושאמכית ראביצי שי]ני
60. זי מא־אל ניר־ניר־רי : גאמיל נאפישתי מוכראררו (?)
61. גאב ני חאר חול־איק : מותיר אירתי שיני
62. סים אד חאל אן־אין־כית־לאל כית : גאציר פירישתי שא אן־||
63. אן־ביל־גי חאר ני־רו סי־סי א־אן : אן [-||] סאפין אאבי
64. ניר־גאל אן־נאם־תאר־רא ני־אין־שו־שו א־אן
65. נאמזארו מוקיטיב נאמתארי
66. פיש גאל חאר שי־צאב־גא : מאמלו מונאמיר . . .
67. אן־VII־בי תא־א חול איק .
68. אן־מיש איש סיבית מוחאליך שינותי
69 . . . . תאר אן־כי־א שו־אול

No. 2. Recto.

1. . . : שא איש . . . שא נו שי . .
2. . . . לוליב אן־כו־כו ליב . . . .
3. . . . מו שא איש . . . דא־חאל . . .
4. . . . שא צאלאל . . . . את ליב שו . .

13. רישישונו . . . .

14. נאם שאק-מאל ראת-בי . . . . .

15. אש רישישו . . . . . . ני אש . . .

16. לאן באר-תאב-בא סאר-סאר-רי . לאן-בי שו-אול א תי . .

17. זאק אש גאן שאק חאר תו-רא כית איד זי-דא איד כאב-בו או-מי . .

18. || צאלאם מאשי כיצורותי שא בונאני פאת . . .

19. זאקף גאלי שיני אש ריש מארצי אימנא או שומילא או . . .

20. לאן אן-גאל-און ניר-רא גאב-רי נו תוך-א אי כאר-דא דו אש . .

21. צאלאם אן-|| שא מאהירא לא אישו אש ריכום בית . . .

22. לאן אן-שית-לאם תא אוד-דו-א גאב-רי נו . .

23. לאן . אן-נארודי נין אן גאל . .

24. . . כי תא איק-גיג תא . . .

25. צאלאם אן-נארודי שא פא אן-מיש גאל-מיש סאר . . .

26. שא חול נו תי-מאל אן-חאת-119 אן לא-תא-ראך כא תא . . .

27. דיש נין שיני נו תי אן-|| או אן-|| אש באבי . . .

28. שא חול סאר-רי שא בול חול דוב-בא כא גאב-רי-בי [תא . .

29. דיש נין שיני דאראדי || אש מחרית כא . .

30. מאש-מאש חאר ני-רו-מא ליב כא תא אים פאר-רא או-מי- .

31. מאשי מונתאחצי שא קאצי אש ליב בא[בי . . .

32. מאש-מאש חאר ני-רו-מא שו כור-כור זיק גאב כא א או . .

33. איד זי-דא איד כאב-בו או . .

34. מאשי מונתאהצי שא אומאשי שא איד . . . .

35. אש סיבי כא אימנא או שומילא אול . . . .

36. לאן אין-נו-און אן-אין-בי אן-שיליך-חאר-חי ליב כא . .

37. איד זי-דא איד כאב-בו או-מי-ני . . .

38. צא]לאם מאזארי שא אן-אר-א או אן . . . .

39. דיש כא אימנא או כאב[תא . . . .

40. אן . . לייש כא-לי אן-איר-שי רי חאר כא ניר לאן

41. . . . שיפאת אן-אמאר-אוד אשיבו צאלאם . . .

42. בול-בול . . בי בול-בול מאל-אן אן-שור-דייש-בי

43. . . . רא-בי כו . . . . . .

44. בול-בול . . באר . . באר . . . .

2. איד . . . . תור־אוש אי שאק־גא־טו־לא
3. תאבי . . . . אביל בית שאק־גא־טו
4. או איד־זו־תא איד נו מו־און־דא־די
5. בילום איתי אימוכיכא אימוקו אול אישאנאן
6. דיש מו צי־איב־בא סא א איד־זו תא איד נו מו־און דא־די
7. אג איתי אימוכיכא אימוקו אול אישאנאן
8. אי־זו אי־זו־דא אי נו מו־און־דא־די
9. איתי ביתכא בית זו־דא ביתום אול אישאנאן
10. איר־אוד־זו סאר־בי סי אב־בא כי איר־אוד נו מו־און־דא־די
11. איתי אירכא באר־סיב־כי איר אול אישאנאן
12. א־ליב־זו תין־תיר־כי תא א־ליב נו מו־און־דא־די
13. איתי איקליכא באבילים איקלו אול אישאנאן
14. איץ־כו ניר־זו גאל־פור כא־בי תא כא־בי נו בי־איץ־בי־איץ־אי־ני
15. כאכאכא אושוגאלו שא אישתו פישו איטתו לא אינאתוכו
16. : דאמו לא איזארורו
17. כא־גא־זו אן כים נו כור־רו־דא אן־נא זא־אי מאח מי־אין
18. כיביתכא כימא שאמי אול תאמתאכאר אש אן־אי אתאם ציראת

W. A. I. Pl. 21. No. 1 Recto.

1. אין איד־גא־טו־לא־זו־ני־ני כו דיר גאל־און לאל . . .
2. דיש ניש אדישונו צובאתו סאמא אדרו . . .
3. כו־סיך־סי־חי זא ניגין איד־זו־ני־ני איץ־מא־נו איץ־פיש־קורו . .
4. שאמלינא בורונתאם אלמי אש אידי ?
5. אירא ליבי גיבישמא ריאשום
6. איץ־חאר שו אול שו לוח אים פאר־רא מו־און־ניגין־אין צי . .
7. בית . . תאם אושאכלילשו בית . קאצי אלמישונו .
8. . . . אן־שו־סי־איר בית. נאם־ני־רו . . אי־ני מו־און־ניגין אין־צי .
9. . . . שא אן־|| מאמית אן־מיש . . . אלמישונו
10. . . . א־ני איד חו־נא רוש א אן־ניר . . .
11. . . . גאם שאק־מאל־זו־ני־ני . . .
1. . . . . תישונו שופאר איץ . . . . .

2. ארמאנו אושתיתי אירישי מאבו
3. גאו-נאו . . אין-גאב-גאב מי-לי גאל סי באני-איב-סי
4. ניכי . . תי נאבי . . לי רישאתי
5. . . . פאר כא-ני נאם מי-און-שי-אין-מאל-מאל
6. . . . דו תאקותא שאבנאת
7. . . . כא-ני-ני רא-בי שי אן-גוד אוד אן-איר-שי-רי-כית
8. . . . מי או קאקארי צירדש . דאלו אן-אמאר-אוד קארדו
9. . . . . שאל-אן-תי
10. . . . . ושתום קודי
11. . . . . . . סון-נא . . שאק-מאל א-לאל-אי
12. . . . . . . אונאמארו א . או . ליסי

No. 2

1. אין אן-פאר אן-אור . תו אי ני-בו
2. אן-פאר איש אישית אן-אי תאבותאמא
3. איך-סי-גאר-כו אן-נא כית נאם תא אי-איק
4. שיגאר אן-אי כו-מיש תאפתי
5. איך-איק אן-נא כית איק אים-מי-אין-קאד
6. דאלאת אן-אי תאפתא
7. אן-פאר און-מא כית שאק-מאל-נא כו מי-ני-אין-גא-מו
8. אן-פאר אנא מאתי רישיכא תאישא
9. אן-פאר מי-ני אן-נא-כור-כור-רא ני-תול
10. אן-פאר מילאמי אן-אי מאתאתי תאכתום
11. פי-און-מא . . . ני
12. דיש ני . . . גאן
13. ניר און-מא . . . ני
14. כיבים . . . ניר
15. בול פאם שא . . . .
16. בול אן . . . .
17. אן-פאר א-א . . .
18. אן-פאר כי . . .

No 3.

1. . . . בילום בארא שאב . .

10. . . . ריביא שונוחותי ניש קאתיא או לאבאן אפיא שא אוד-מישאם
אפאלויש אודניגנושו

11. . . . שימא כישאדסו אוביתחירא דיש כיריב איר כו-גא

12. . . . חיא-ני ליב-בי תא שא תול נום-מא-בי כית בי א לי רי תאר-
רא אן-סאר-א-לאל גאן-אין-דא-שי-שי-גא ליב שו-אן-נא תא מו-און-לו

13. . . . כו איכומא אישתו כיריב שיניתי אילאמתי תארא אן-שולום
אורוח רישאתי

14. . . . גארי איצבאתא דיש כיריב שו-אן-נא-כי

15. און-מא . . . תאך-דא גאן-און שי-איר מא-אל שו לי לי איש-באר
מאל-אן-לא-דא גאן-בי תאר-רא אג-א-אי-ני

16. איבתארא נישי מאתי לא אן-שו אילאישו סומו אידו לא נאפארדא שולולא
מונאתסינא בותוקאשו

17. נאם בא-ני-איב-תו נא או מו-און-בא-ני-אין-רי תול מאר-רא-בי
אים דוב-דוב-בו

18. אירומא איתאשיב שובאתסו ניחתא

19. כא סו-לים נאם-אין לא-בי כו אי ליב פא-גא ניר-מאל בא-ני-איב-סי-די-אי
מי לי אוב-אי-אי

20. כא סולים פאפאח בילותישו אימירא מאלי רישאתי

21. אן-כי-בי תא גאב-גאב-בי-אי-ני א-אב-בא זא-בא-לאם-א-ני סי בא-ני-איב-די
תאר-שאק ביר מו-און-דא-רי-בי

22. שאמו איביל איקלאשונו אירציתום חזיבשא תאמתום מיחורתאשא שארו
אידאנשו .

23. גאז-גאז-בי- ני-ני אבא-אי-ני נו מו-און-באר-רא שא-א-נא כא-מי כא
פאל-פאל-אי

24. כיתרובאשו שופאר לא מאחרא מאלא שונא לישאנו

25. מו-און-בו-דא-בי מו-און-שי-אין-גא-טו-גא-טו-איש או-מו-און גאל-און-לא כו
כאביתי בילאתסונו נאשו אנא ביל בילום

26. אי-לו ני-אין-תאך מו ני-איש גוד גאל שי-לא ני-אין-חי-חי רא שא כו חו
אול מו-און שי-אין-איק-לי-איש נא ני-ני-אין-סי-סי

27. אצלו טובוחו דושו גוד מאח-אי זיבו שורוחו ציני תארגילנא

Verso.

1. איר סן-אים מי-ני-אין-אוד-דו איר נאם-ני-אין-זיב. . .

58. סוך כים   אוד מי-גא   מו-און-סיך-לאם-סיך-לאם

59. כימא צוצי   מושאם או אורי אראמום

60. מאל-אי (¹) אי-רי-זא   או-גול אן-מא-מא

61. דיש-כו נית-בי   אודאמבי (אודנינבי ?)

62. ליב-זו] גאן-אין-כו-אי   באר-זו גאן-אין-שאח-ני

63. א-שי-איר-רא   ליב-זו

64. . . . . .   ליב-זו

55. אן-שי-תום

W. A. I. Pl. 20 No. 1. Recto.

1. . . . אי-כו אים-בי תא נאם כור-רי-אי-ני סאר-בי-גא . . א-אן איך-כו איד-בי לאל-אי חאר בי-א-ני שאל-לא כית

2. . . . מא לא איכשודוש כאבו אש ראמאנישונו כימא מיתותו אנשי אדישונו אוכתאסאמא מוצו או שאלאתסון

3. . . . אי איד זי-דא כאב בו שי איגיר א-מאך-תו מו-און-לו-איש א-אן איר ליב-בא איר נו רא זין-זין-נא איך-פא-ני אין-סי א-רי-א מו-און-דו-דו

4. . . . אימנא או שומילא פאני או ארכו אושביא אבובא מאנמא ליב איר אפא איר צירו באמאתי שאקומאתו אושאמלימא אושאליכא נאשיש

5. . . . מאל-מאל שי-שי-גא חאר-שי-גאב-א-בי שאק-אוש אב תא בו-בו לו אין-אי ליב-בא-א-ני נא-מי מו-און-בו-אי ליב ני-דו נאם-מי-אין-דו

6. . . . נינו אומון פארי שא דיש תאמארתישו קאקדא בותיקוטא ארי אובוצושו מאלא ליבוש לא איכלא אוניני

7. . . . דא-א-ני אור שו-אוש אי סוח נו-דו-מא סו גאם-מא סו-מו נו תאר-דא אור-רא-א-ני מי-חי-גא-בי נו בי-לא אי דא-ני או-די-נא-נאם

8. . . . לא אוד-מישאם לא נאפארכא צורי כידאתי אש זומריא לא איפארסומא אש אודלו מושי טאבו לא אוקאתא אלאכתי

9. . . . או-מו שו גא-טו-לא-מו סיך-אוש אי כא שו מאר-רא-מו גאו-גאו-רא-א-ני או-גול מאל-מאל ליב-בי מאל-אן-לא תוך-א תיך-בי ניגין ליב-בי תא איר כו-גא.

(¹) איך-אי T.

49. דיכא רישאשינא אינאתאלו נור אן־שאמשי
50. ראם כים אי־דו חול־לא   חול־לא בי
51. כימא אר תאתאזיזו תארו או רישו
52. זא־אי צאב־גא תא שאק־קול שור־דא אן־גא תא
53. אתא מאנורשונו שא כיפאת אן־אי רוקותום
54. כי שא מאל־אן־לא־זו כו שי ני ני אי נאם־מא
55. שא אירציתום מאל־אן־תית דיגילשינא אתאמא
56. ני־ני שי נאם מי־אן־די חול־לא און מאל־אן־לא־איש א־אן
57. אינא אדאלאכאמא איפאדא און־מיש ראפשאתי
58. אן־גאל־גאל־אי־ני נא־ני   איר־סי־אים אי־דו־בי
59. אן־מיש גאל־מיש איצינו   תארגילנו
60. או א נא אן כו־גא־בי שאק שי־צאב־גא . . .
61. אכאל אן־אי אילו כורו . .
62. שא נו תאג־גא שו מו־און . . .
63. שא לא אילבות קאתי . . .
64. או שא כא־גאר זו כו . . .
65. איכאלו א . . .

No. 3.

44. לי כו 308
. . . .
45. אדי מאתים בילתי נאביל מו־שו בארכאכי (?) אימשובאר (?)
46. איר־אוד שאק־זו און־כי כו כא־סי־כא־סי בא־אן־מאר
47. אש אירכי רישתי אורוך צומו איתאשבאן
48. אי אול־באר אי באר־רא־זו א־מות רא כים מו־און־תאג־אין
49. אש בית אול־באר בית פירישתיכי דאמי כימא מי אינאקו
50. כור־כור ניגין־נא־זו ביל מו־און־דא . . שי תאר כים בא־דוב
51. איש נאבתאר מאתאתיכי אי[שאתו] איצדימא כימא וומרי אישכוך
52. 308־מו חול־א   מאח־בי לאל־א־ני
53. בילתי מאדיש ראגילתי   צאנדאכו
54. תאר כור מאח א־אן גי איש כים מו־און־פא־פא־גי
55. נאכרו דאנו כימא קאני   אידישאם שיב[יר
56. כא־חי נו מו־און־לו   איב־מו נו מו־אוש־תון־דו
57. טימי אול צאבאתכו   ראמאני אול חאסאכו

7. אן־נן־תין סאר־בי־גא אן־מאל־אן שו־תאל־בי שו גושור־רא איל־בי גאן־
אים־מא־אן שוח תאב .

8. בילתום מובאליטאת מיתי אן־נר־לא .

9. אש מילאך קאתישא איליתי לישאפשוחשו

10. זא־אי אן־שיליך־תאר־תי אין ליב לאל שוד סאר־בי־גא תי־לא. אכא.

11. אתא אן־אמאר־אוד אין רימט שא מיתי בולוטא איראטו

12. . לא זו־נא רי גא א־אן כין־גא־א או־מי־ני־גאב

13. . . ליתי שא באלוטי אילתאשו בוטורמא

14. . . גאן־אין־כו־גא גאן־אין־איל גאן־אין־פאר־פאר

15. . . . ליליל ליביב לימיר

16. . . . כאתי לימתי איץ־מאך : או־מי־ני־לאח־לאח

17. . . . בור חימיתי אודאגיל : או־מי־ני־סו־אוב־סו־אוב

18. . . . רי־אי־ני־כית שו .. או־מו־ני־סי

19. . . באר אשאריד אן־מיש פיקידסומא

20. אן־פאר שאק־דאן אן־רי־אי־ני כית די־מא־נא שו כורו־גא אן . גאן אין־
שי־אין־תי ?

21. אן־פאר אשאריד אן־מיש שאלמוסו אנא קאת שי־צאב־מיש שא . קיד.

22. אין ניאיש ניח לוגותו תאחורו . .

. דוף VII־גאן שור . .

No. 2.

38. אין אין־אי שי בי צאב מי־מי שאק מי־גא חאר (חי־בי־איש) שו

39. בילום מונאמיר איכליתי פיתו פאנו (חי־בי־איש) שו

40. אן־שאק־ליל־דא מו־און־גאם־דא־רי בא־אן (חי־בי־איש) שו

41. אילו רימינו זאקיף חאשו חאתין אינשי

42. ביל־גאר־זו כו כא־גא אג אן־גאל־גאל־אי־ני

43. אנא נוריכא אופאקו אן־מיש גאל־מיש

44. אן־א־נן־נא כית־אי־ני גי־באר־רא שאק־זו מו־און־אי־גאב

45. אן־אנונא־כי גימירשונו אינאדאלו פאניכא

46. כא־מי תא־מון איש כים סי מו־ני־איב־סי־די־אי

47. לישאנו מיתחארתי בימא אישתין שומי תושתישיר

48. זי שאק־ני־ני שי לאל בי כים צאב־גא אן־פאר אורו־לו

13. דאן־כי־אֹל־בי לאל אֹי־נֹי אד דו תא דיר־רא .
14. אידלי אֹו ארדאתא אוכאסֹו ניסֹאתא אומא . .
15. אן כי בי תא אים־כאב כים א־אן א־אן שאק נינין שא רא . .
16. איש אן־אֹי אֹו כי־תים כימא אימבארי איזאֹנונו צידאנו אירֹו ?
17. כי־ליב לו־בא אן־רי־אֹי־נֹי כית אֹי־נֹי־נֹי־נֹי שאק סֹי מו איד־שי
איר־שי לאל
18. אשאר כישתי אן שֹונו איחישֹומא קולא איקאב . .
19. . אֹ איש־רי־א גאב מו־און־רי־אֹיש כו כים תול־לאֹ . .
20. . . תישֹו איסֹו אימחורומא כים צובאתי . .
21. . . . אֹיש כא־בֹי־בי . . . .
22. . . . מא אימתאם . . . .
23. . . . . ניר נא שו . . . .
24. . . . . שֹיפי . . . . . .
25. . . . . צי . . . . . .
29. . . . . מא[רתי . . בישֹו
27. . . . . תאב תאב אֹי־נֹי
28. . . . . . פאשאשֹו אוצארֹיף
29. . . . . . זי פאר גאב־בי חו־נו־אֹי
30. . . . . . . סואלו איראתסו צאמדאנֹיש
31. . . . . לו בא כא־בי סי־סי־אֹי
32. . . . רו]אֹתאם רובֹושתאם פישו אימתאלי
33. הֹאר אורו־לו בי אֹו די שא מֹי שא מאל מאל דא נא גיר גאל תו תו לו איש .
34. אמֹילו שואתום קולו׳כורו אישאבינשומֹא מאגאל אור . . .
35. . . בא־אל אול אול א־גיג־נא . .
36. . אורֹא אידאֹם מארציֹש . .

1. Verso.

1. . . . נא־סוף זאק־נא . . . .
2. . . . בֹילית זין אֹו באמאֹתי . . .
3. . . תין אֹין א־זא לו לו תו־רא דאן־נא־בי שא כי־כי־א שו . .
4. אן־|| בֹיל נאמבאודתי מורוֹסו דאנֹא זיר מאנדי קאקֹארי
5. אן דא־מו־ריך סאר גאל־לא כא־שא־רא בי גאן־אֹין . .
6. אן־|| אשיבו ראבו אֹיגיראשו לידאמֹי[ק] .

46. דושז תאך־ניסיכתי אילמישו אן־תא שורא שוכלולו

47. תאך שא פינגושו חוראצא איחוו

48. גאב כו גאל־און־לא כית מי תי איש איק־לא

49. דיש אירתי כו־תי שא גאל־און דיש סימאתי שאכאנו

50. אן־כו שוד גא־טו כית דוב מאח אן־אין־כית־לאל כית מו־און־איל מו־
און־פאר־פאר

51. בארא חול־איק באר כו גאן־אים־תא־דו

52. אין] תאך־גאל תאך גאל תאך א סות גאל־גאל־לא

53. תאך]־גאל־מיש || שובו גאל־מיש

54. . . . או איץ איש איץ תאב תאך־זא־כור־נא

55. . . . אוקני מיחיץ אוקני

56. . . . מא־לו חי־לי מא־או־זא־בי כא־גא שי אי די־דו־א

57. . . . ־י כו־תום שא כוזבא או אולצא מאלאת דיש איראתישו תיפקיד

58. . . . אן־רי־אי־ני כית גאל־בי סאר־א

59. . . . יר אן־מיש ראביש איבאנו

60. . . . גאב־שי־א תאך־שי מי־לוח־תא תאך־זא־טו

W. A. I. Pl. 19, I Recto.

1. אין . . זו־אפ תא אים־תא . . .

2. דימיתום אולתי כיריב אפסי אית . . . .

3. נאם־ני־רו ליב אן־נא תא אים־תא . . .

4. מאמיתום אולתו כיריב אן־אי אור . .

5. כאך או אור כים כי־א מו . . .

6. אחאזו כימא אורכיתי אירציתא אי . .

7. אים־IV־בא מי־ני שו־שו א־מיש ביל כים ני־ני . .

8. אנא שארי אירביתי מילאמי כיתבו כימא אישאתי או . .

9. און לרא איר אים מא אן גיג־אי־ני סו־נא דיר . .

10. ניש דאדמי או אוראצו זומורשינא אוצאר . . .

11. איר און־מא כית אים־מי־אין־סיך־לאם־סיך־לאם ני גא־טו סיך־גא
גאב אים־מא .

12. איש אלי או מאתי אושארמא מוצי סאראבי אושאדו . .

39. שא גאל-און רי בית מאת-שו איש אימנישו אן-פאר . .
40. איש שומילישו אן-סין לי . . . . .
41. גינים שי-צאב-נא אן-דאן שי-צאב-נא נאם-אין-נא נאם-גאל-און-לא [כית
42. סו-נא גאן-אין-לאח-לאח זי
43. שיד דומכי לאמאסי דומכי שא בילותי או .
44. שא מאת איש סו-שו לוכאאן
45. כא-כא-מא מיר א
46. אין איך-כו אים גאל א-רי-א נאם-גאל-און אול-א-בי
47. כאכו שא נאמרירי ראמו דיש סארותישו סומו
48. איך-כו אן אן-תא-איק זאק נאם גאל-און אי דו מא
49. באטו שאקו שא אנא אידי סארותי שולוכו
50. מי ני רוש ניגין-נא איד ני חאר נא מי נו מו-און-נא-אן-תי-מאל
51. מילאמי איסותישו ליגמור דיש אידישו מאמא אול איריחי
52. כי-פאל-א סי-סי גא אי-ני חאר ני-רו שוב-שוב-בו-ני
53. דיש מאת נוכורתי סאפאני אאבי שומקותי
54. אן-אין-כי גאל-און זר-אפ כית : אן-אי-א גאל-און אפסי
55. אן-נין-שי-גו-בו גו-גאל אן-נא כית כא-נאם-מי-אין-די כא מו-און-לו-בא
56. אן-|| גוגאלום שא אן-אנום איסימא אמאתאם אושאתאז
57. דו-נא אן-נין-שי-גו-בו גו-גאל אן-נא כית
58. אליך אן-|| גוגאלום שא אן-אנום
59. איך-תיר כו-גא איך-בו-רא-בי אוד-דו
60. איש] כישתי כו-תי שא איצושא שיחו

Verso.

38. דיש תאך גאל תאך גאל תאך חי לי מא או זא נא
39. אבנו גאל-מיש || תאך אילצי אישכון זובו
40. סו אן-רי-אי-ני כית גאל-בי דו-מא
41. דיש שיר אן-מיש ראביש שולוכו
42. תאך-זא-טו שי תאך-זא-טו טוס-גיר תאך-זא-טו תאך-גוג תאג זא-בור-נא
43. תאך-גאב-שי-א תאך זא-סות שוק אוד אבא אן-תא שור-רא
שו אול-לא
44. תאך-שאל-ליש דיש בי תאג-תאג-נא כו-גי תא גאר-רא
45. חולאל איני מוסגארו חולאלו סאנדו אוקנו

30. ראב־גאם־מי־איר אן־כי־א   או כו־מאל חו־מו־רא־אב־בי

31. אן־מיש שא אן־אי או כי־תים   ביל נוח ליקבוכא

32. אן א־לאל סאר בא־אן־תור־אוש לאח או־א־זו גאן־אין־תי־לא ליב־שור־
בו־בי שי־גא מו־און־דא־אן־דיש

33. אן־|| ריאו זאנינכא בוליט סופישו שימי . . .

34. רים איץ־איש־תי נא־אכא־או־אי־בי צי איב בא מו אוש־שו־אוש און־
איץ־37a ני־אין־לו־בא אוד־דא.

35. אישדי איץ־גו־זא סארותישו טאביש שורשידי צירית נישי ליכיל דיש
אוד־מי־דא

36. שו־גא־טו־לאל   אן־אמאר־אוד

No. 3 Recto.

19. . כו־סי . . . .

20. אני . . . .

21. אי־לו־אי־מי־גא . . . .

22. שארי ביתי צאלמאנ . . . . . .

23. איץ־גו־זא בארא באר . . . . .

24. אש כוסי פאראבי . . . . .

25. איץ־פא זא־סור־נא כית לו . . . . .

26. שו־נא או . . . . .

27. חאטא כו תודישו ? . . . . .

28. שארי בית־י צאלמאנ (?) . . . .

29. 119 ני־נון־נא גאן־איק . . . .

30. דישפא הימיתא גאן־איק אן . . . .

31. כור־רא תיך־און גא־טו־רו תיך־און . . . .

32. שאדו נאש בילתי . . . . .

33. זין־נא א־ליב־גא תיך־און גא־טו־רו תיך־און . . .

34. . צירו איקלו נאש בילתי . . . .

35. איץ־סאר . נא תיך־און גא־טו־רו תיך־און אי . .

36. כירו אינבי נאש בילתי ביל . . . .

37. גאל־און אי שיב און־מא כית איד זי־דא־נא .

38. איד כאב־בו־נא אן־סיס־כי . . .

N°. 2 Recto.

1. . . . . . ביתבא
2. . . . . . אי־זו
3. . . . . . בית־‖ ביתבא
4. א או אי אי מאח תי־לא אי־זו
5. נוֹח בּיל בית ‖ ביתבא
6. אי שאק־גא־טו אי נא־אבא־או־א־זו אי־זו
7. בית־‖ בית בילותיכא ביתבא
8. איר־פאר־זו כו־מאל חו־מו־רא־אב־בי אי־זו
9. אירכא נוֹח ליקביכא ביתבא
10. תיק־תיר־כי כו־מאל חו־מו־רא־אב־בי אי־זו
11. באבילו נוֹח ליקביכא ביתבא
12. אן־גו־לא א־א ראב־גאם־מי־איר־אי־ני מי נא כו מאל חו־מו־רא־אב־בי
13. אן־אנום גאל־ו אבי אן־מיש מאתי נוֹח ליקביכא
14. שאר־גאל א־א אן־מו־אול כית מי־נא
15. שאדו גאל־ו אבי אן־‖ מאתי
16. . . מא מאל־אן גאל אן־נין־כית־לאל מי־נא
17. . . או בית אומי גאלתי אן־‖ מאתי
18. . . כית־לאל שו מאח אן־נא־מו מינא
19. . . . שא אן־אין־כית אימוקאן ציראתי שא אן־אנום מאתי
20. . . . . . . א מי־נא
21. . . . . מאתים מאתי

Verso.

23. . . . . נאמדין בּיל נוֹח
24. . . . . . זו שי־אי די או כו־מאל
25. ביתכא נאפלים אירכא נאפלים בּיל נוֹח
26. תיק־תיר־כי אי שאק־גא־טו שי־אי־די־זו או כו־מאל
27. באבילו בית־‖ נאפלים בּיל נוֹח
28. . תיק־תיר־כי סי מאר אי שאק־גא־טו־לא. שי־איב אי־זי־דא כי־בי כו גא־גא־ני
29. מירו באבילו שיגאר בית־‖ ליביתי בית־‖ דיש אשרישו ליתור

35. . . . . . זו אן־תול־לא

36. . . . . . גאל־און כור אן־חי־כי

37. . . . . . כית תאג־לום

W. A. I. IV. Pl. 18. No. 1

1. . . . אוד שא זו . . . שומשו כיניש אימבו

3 . . . אן־רא כי פא . . ני־זי־ני־איש ני־אין־סא־א־אן

4. . . . כא זו־אפ תא אי כי־אבא־מאל־א־ני מו־און־כים־מא

5. . . טו איש באב אפסי ביתו שא איראמו איבוש

6. . . חול־חול־לא ני־אין־דיר־א־אן

7. . . . אתו רישאתו או חידאתו אומאלי

8. . . . ני־אין־גא־טו : רישישו כימא אן־אי אולי

9. . . . אב כא זו־אפ תא אים סו זי רי־א מי תי נאם אן־רא־א־ני כו דו־מא

10. . . . אפסי בולותתא שאלומאתו ראמו אנא סימאת אן־תישו שולוכו

11. . . . או אן־צא־פא־ני־תום בארא כו־נא־א רי־א

12. . . . או אן-צארפאניתום פאראכא אילו ראמו

13. . . . נאם כי כו גאן נון-נא מו־און-בי כו

14. . . . מא שובאת נוחשי אושישיב

15. . . . . מא כית ליב-בי־כו מו־און-בי-גאד

16. . . . . שי אנא ליבישו איפתו

17. . . . . . נאם-תאר חי-גא מי-ני-אין.-דא

18. . . . . . שומ]תא טאבתא אי . . מא

19. . . . . . לא ני־אין-שא . . איש גאר־רי

20. . . . . . חידאתו אישכונו .

21. . . . . . איקיל ליב כא די בי תא אוד מי. בי מי-ני-אין .

22. . . . . . תו ניגותא מושו או אורא אושתארו ?

23. . . . . . מוק מו-און-גאר-רי ?

24. . . . . . פאר ריש שאתי. איש . .

25. . . . . . אין זי . .

26. . . . . . .

3. און-גאל-בי גאן-אין-תי-לא
4. אין אי אוד-דא-אב-תי-לא נאם-מאח-זו גאן-איב-בי
5. און-גאל בי כא תאר-זו גאן-אין-סי-איל-אי
6. או מאל-אי חאר-כא-לי-כא-לי איתו-זו גא-תאר-זו גאן-אין-סי-איל-אי
7. כא-כא-מא כי אן-פאר גאן
8. אין אל סי בא אן-פאר אש כיריב אן-אי כו-מיש
9. איש איך-מי איך-503 תי אומא
10 לושאבנא ניר-II-כא איש מוח תובאת שימתו
11. רישוניכא מאת מאת חיתבוצוניכא חאביבו
12. צאב-כא נאמרו כאך-און-מיש איבארי
13. סאחיב שושבאלאבא גיתמור מאת מאת
14. אן-פאר אתאמא מודי ריכסישונו
15. מוחאליך ראגי מופאשאר נאמפורבי
16. איד-מיש שי-אום-מיש חול-מיש ביר-מי-מיש בארדאתי נו חי-נא-מיש
17. מושאלי תומכי לומני מוחאליך נישי או מאתי
18. איפיש כא-בי-כא-בי-כא-בי חול-מיש איתיציר שי-כא
19. אש אן-שי-סי-איר כו-תי נו-מיש שונו אב-כאך (?)
20. שא כישפי איבושוני איכבודוני נו אולא (?)
21. אידגור ליבשונומא מאלו כושארז
22 איזיזאמא אן-פאר נור אן-מיש גאל-מיש
23. אש מוחי אין רוהיא לותאלאל אנא . .
24. איל באניא אידאא ליצ[באת
25. מוסו פיא שותישורא קאתאא
26. שותישיראמא אין צאב כישאת אן-פאר די-[תאר
27. אוד איתו-מו אוד . . שי גאן גאב-מיש כיפ די
28. . . . . שירו כישפי
29. . . . . טור אילתי
30 . . . . רוך-ליב
31. . . . . כא-כא-אוב
32. . . . . שא גאן
33. . . . . גאל-און-תו כאבתאם
34. . . . . שו-II-שו לוחסי

33. . . . . מי   כית

34. דיש אי־א. . . תאג־גא זי־זי .

35. אין־אוש . . גא תושאר . .

36. כו־לאל שו באר־רי־דא־גא . . . לא דא כי, דא־ני . .

37. כאסא אושורו מארצא . . . איתיכא איבאש . .

38. אן־תאר־אורו־לו תור־א־ני כו שו באר זי־זי־ני פור־אי־איש שא ראר
דא־דו

39. אן־תאר אשו מארישו כאשא איש שאק איזאזכא

40. אין־אי מאל־אי   מי־און־שי־אין־גא־אין

41. בילום יאתי   אישבוראני

42. אין גאל אן־אין־כי כית מאל־אי מו־און־שי־אין־גא־אין

43. או־דו־בא בי כא־בי־א זו אב כא איש באר בי באר־רא־אב

44. איזיזמא אמאסו לימאר בורוסאשו בורוס

45. זא־אי אל־דו־און־נא־איש שאק־מי־גא סי־בא־ני־איב־סי־די־אי

46. אתא איש אלאביכא צאלמאת קאקאדי תושתישיר

47. שי־איר־זי די־מא או־גאר־רא־אב שא גיג־בי חא־בא־ני־איב־סי־די־אי

48. שארור שולמי שוכונשוסא מארושתאשו לישתישיר

49. תאר־אורו־לו תור־אן־רא־נא דון א לום נאס־תאג־גא אן־כין־כין

50. אמילו תור אן־שו אינון ארנאם אימיד

51. איד־שור־ניר־בי גיג בא־אן־אנ־איש גיג־בי תו־רא בא־נא

52. מישריתושו מארציש איבשא מארציש איש מורצי ניל

53. אן־פאר שא שו גא־טו־לא־מו   נאן־אים־שי־לאל

54. אן־פאר דיש ניש קאתיא   קולאמא

55. גאר־בי כא־גאר א גאז גאז־רא־נא אן־דא־גא־נא גאר מו־און־רא־אב

56. אבאלשו אבול ניגאשו מותארמא ? אילאם : איל שו דיש אידישו שוכון

57. כא־נא־זו תא דון־א לום־בי גאן־גאב־גאב נאס־תאג־גא־בי גאן־זי־זי

58. איש כיביתיכא איניסו ליפאטיר

59. אראנשו לינאסיה

Verso

1. כור]־תאל־בי חא־בא־אן־באר תו־רא־ני כו חא־בא־אן־תי־לי־אין

2. מוחסוסו ליפשיר מארזוסו ליתיבלוט

2. בילום או אישתו כיריב אן-אי . . . אציבא
3. אור-שאק דון אן-נא אן ליב כו-גא תא . . . זו-ני
4. קאראדו אידלום אן-נא אישתו כיריב אן-[אי] . . אציבא
5. איץ-סי-גאר אן כו-גא תא איץ-כאך שא כאך אן או . . . זו-ני
6. איש שינאר אן-אי כו-מיש שיבאת נאמוא . . . כא
7. איץ שו דיש אן כו נא תא איץ . איל . . .
8. מי רו אן-אי כו-מיש . . . אומי . .
9. איץ-איק גאל אן-בו-גא תא איק . . א זו . .
10. . . תו ראביתו שא אן-אי כו-מיש איש פיתי .
11. . . . ראם אן-כו-גא תא ניר-כור-תאל-לא זו-ני
12. . . . צירותי שא אן-אי כו-מיש איש איתיהוביכא
13. . . . . לי-איש כא-שו ני שא מו-רא-דא-אן-סאר-סאר .
14. . . . . כאבתא חאדיש איקאראבובא
15. . . . . לא מאל-מי-אין-נא בי אול-לי-איש שא מו-רא-דא-אב-סוח-ני-איש
16. . . . . . בילית ני-ני אילציש איזאובא
17. . . . . . לי ליב-זו תא כו מאל אוד-רא שא רא-דא-אן-דו
18. . . . . . אודיש נוח ליביכא אוד-מישאם איזאובו .
19. . . . . . כו חי גאל-לא כית ליב באר אין-נא-אב-אג-אי-ני
20. . . . . שא כישאת מאתי ראביש איפאקובא
21. . . . . . שא מו-רא-דא-אב-סוח-ני-איש
22. . . . . . שא אן-אי או כי-תים כא שא איזאזובא
23. . . . . . איש באר שי באר רי אין
24. . . . . . ליסא תאפאראסונותי
25. . . . . . דיש (?) שי מי-ני-אין-בא-רי-אין
26. . . . . . סורי תאפאלאש
27. . . . . . כית בא-לו-בי-אין
28. . . . . . קא]קאדי תושאחאז
29. . . . . . . בא-ני-איב-סי-די-אי
30. . . . . . . תושתישיר
31. . . . . . . און-נא-אג-אג
32. . . . . . . שיש תאבארבית (?)

39. חארראזרו־לו כור־חאל־לא תור [אן]־נא או־מי־תי־גור־נור

40. . . . . . (?) דודמא

Verso.

42. לאן-בי זאק-איץ . . . כו שי או . .

43. צאלאמשו אדאת או . . . תאפיני .

44. חאר-בי מוח-נא א או-מי-ני . .

45. ריש מוח חאר שואתו מי שוביאמא

46. א נאם-מי-בא או-מי-ני-שו-קורו

47. שא נא גי-ביל-לאל או-מי-ני-אוד-דו

48. א סר-נא אן-תא שור-רא-תא

49. נאב-תאר סו-ני תא א כים גאן-אים-מא-אן-שור-שור-רא

50. א-בי דוך כו או-מו-אי-ני-שי-אין-גא

51. מי שונותי אנא כארפאתי תירמא

52. תאר מאל-אן-לא כו או-מו-און-דוב : ריש ריביתי תובובמא

53. שא גיג-נא איד בא בא כית תאר מאל-אן-לא תא-בא-מי-תום

54. מארושתו שא אימוכי אנא אשארו ריביתו ליתפאל

55. כא-בי כא-כא-כא גא גאן א כים גאן-אים-תא-פאל-אי

56. רואתום נאדיתום שי כימא מי ליתאביך

57. כא-בי כא-גא כא-בי א איגיר .א-בא דא אן-חו א-נא כו נאן-אין-שי-אין-גא-גא

58. כישפי שא איש רואתי נאדיתי בוללו ריש ארכאתי ליתורו

59. כא-לי כא-גא כא-[לי] אן-אין-כי-גא-כית

60. כא-סא כא-בי פור כית כא די כא תא בי גאן-אין-גאב-א

61. שאפתאן מוסאפראתום שא איתאמא ריכיסינא ליפאטיר

62. חאר אורו-לו-בי גאן-אין-איל גאן-אין-פאר-פאר

63. שו-קורו-גא אן-רא-נא-כו גאן-אין-שי-אין-גא-גא

64. כא-כא-מא לאן שא שאק-גא-טו-לא כו שי נאן

65. אין אודוך-חול אלאל חול גינים חול תי-לאל חול שאק איתו נו בי-לא הול

67. כים בי שו שאטירמא בארי

W. A. I. IV. Pl. 17. Recto.

1. אין גאל אן ליב כו-נא תא . . . זו .

7. תי־לאל חול איר־א מו־און־דו־דו און־מא גאז אג־א . .
8. גאלו שינו איש איר אידאל דיש שאגאיש נישי
9. דון־]רא מו־און־גא־גא־ני גאם אידלו אישאבישו
10. [כי־איל] מו־און־דוב־דוב־בו־ני גאם ארדאתום אינאפאצו
11. תור־תור־רא גא כאם־סאר כים מו־און־כא־סאר־כא־סאר־אי־ני
12. ציהורותי כים כאראשו . . . שו
13. . . . . מו־און . . . אי־ני
14. . . . . זו . . . סאתו
15. . . . . . . כים אים . . . קא־אי־ני
16. . . . . . . לי אי . תאזיר
17. . . . . . . נאב אים־כא־אן־רי־איש
18. . . . . . כים פא־קאד־דו מו־ני־און־אג־ני־איש
19. . . . . : תאנאפאתאת . . כאמי איתארדישו
20. . . . נא אי־אי־ני כו אים־מא־אן־אוש־איש גאם אירדישו
21. . . . מא און־דא־כור סו־פור־רא בא־נא
22. . . . . איתיפיש איש רושומתי נאדי
23. . . . . זי־זי איד נו און־גא־גא
24. . . . . גוד האלים (?) אחישו אול או . .
25. או . . דא־אן־כא־נאר־אי א נו און־דא־אן־נאק . . .
26. אבא[ל] אבאלא אול אליאי מי שאתא אול אלי[אי
27. איך־גי־און־גי־נא־בי בא־ביר־ביר־רי־איש סו־בי חי שי־דא־בא־אן־
28. בינאתישו אוסאפיתו סו־שו דאומאתו אומתאלי
29. און־שיליך־תאר־חי שי גאם שא מאל־אי גאם דו־דו תור־מו
30. דוך סאר־רא א או־מי־ני־סי גאם מי מולימא
31. פא־קום־סי־סא או אין נו־אוש איך־גי־שימאר תור גי דון שים לי
32. איך־503 פאר־רא ליב־בי או־מי־ני־סי
33. נאם־רו נון־כי־נא   או מו אי ני־רית
34. א־בי נאם־רו שו גאל או מו־אי־ני־אול
35. מי שיבתי ראביש שוכלילמא
36. כא־לי זא־זא־נא או מו־אי־ני־אול
37. א־בי תאר־אורו־לו מו־אי־ני־סי גאם אמילו שולותמא
38. שא־שא־רית מאל שאק־מאל־נא או־מי־ני־גאר גאם שובונמא

46. באר־רא כי־באר־רא לאל־אי גאן־ני־איב־רו־מו־ני
47. איש אחאתי אישאר לא ארי לירושו
48. כא אי־א אן־גא־גא־אי־א
49. שא איש באב ביתי איתאנאכלו
50. אי כי נו תא אוד־דו גאן־ני־איב־תו־תו־ני
51. אנא ביתי אישאר לא אצי לישיריבושו
52. איך־איק איך־שאק־קול תא מו־און־דא־אן־209-209־רי אי־א
53. שא איש דאלתי או סיכורי איחאלובו
54. איך־איק איך־שאק־קול תא סא נו גאב־או־דא גאן־ני־איב־סאר־רי־אי־ני
55. דאלתו או סיכורו מארכאם לא פאטארי ליכלושו
56. אי־לו איך־זא־רא תא מו־און־זא־לא־אח־אי־ני
57. שא איש אסקופאתי או צירי איזיקו
58. איך־כא־נא איך־נו־כוש־או תא מו־און־שור־שור־אי־ני
59. שא איש איך־כאנאבי נוכישי איזארזרו
60. א כים גאן־אין־פאל־אי : כימא מי ליתבוכושו
61. דוך כים גאן־אין־גאז־אי־ני : כימא כארפאתי ליחבושו
62. לא־כים גאן־אך־האב אוש רי־אי . .
63. כימא חאסבי ליפארירו[שו
64. נושור־רא ני־פאל־אי : שא גושרו איבאלאכ[יתו
65. פא־בי גאן־ני־איב־תאר . ;
66. גאפישו ליגאזי[זו
67. אד תא תיך־בא־רא־לאל־אי : שא איש אפתי . . .
68. תיך־בי גאן־ני־איב־שום־מו־ני : כישאדסו . . .

No. 2. Recto.

1. אין אודוך הול זיך־נא באר־ני נא־באר . . . . .
2. אודוכו שינו איש צירי אירבי. . . . . .
3. אן־אלאד חול שאק־אוש שאק־בא אן־גאד־בא. . .
4. שידו שינו כאאנא איבשימא מאמא . . . .
5. גינים] הול זיך־נא מו־און־סא־סא האר ליב כו . . .
6. איכימו שינו איש צירים איכושמא שאגאשא . . .

17. אן־ראב־גאן־מי גאן־א אן־ראב־גאן־מי־א גאן־א אן־רא־גאן־מי־תאב גאן־א

18. לו לאמאסתום לו לאבאצו לו אחארו

19. תאר־כית־לאל גאן־א כי־איל כית־לאל, גאן־א כי־איל אוד־דא כאר־רא.

20. לו לילו לו ליליתום לו ארדאת לי[ליתום

21. נאם־תאר תול־איס . : . גינ־נא גאן־א תו־רא גו תי־נא גאן־א

22. לו נאמתארו שינו לו אשאבו מארצו לו מורצו לא ט[אבו]

23. א־שור־רא אן־אין־כי־כית שאק־בי־אין־מאל־מאל . .

24. שא אנא מי זארותי שא אן־אי־א איר . . .

25. איך־פאר אן־אין־כי כית גאן־ני־איב־לו . . .

26. איספארו שא אן־אי־א לי . . .

27. כו]־שור־רא אן־שי־סי־איר כית שאק־בי איב־הא־אן־בו־אי

28. שא אנא כשורי שא אן־נירבא איזארורו

29. כא]־פאר אן־שי־סי־איר כית גאן־ני־איב־סאר־רי־אי־ני

30. סאפארו שא (¹) אן־נירבא ליכסושו

31. איך־תאר]־רא ני־פאל־אי

32. אוצורתום איבאלאביתו

33. . . איך־תאר אן־כי־א שו נאם־בא־באר־רא

34. . . . אן־מיש אוצוראת אן־אי או כי־תים אא אומאמארשו

35. . . . ; . . ני כית אים בא־רא נו תוך־א

36. . . . . . . מיש לא איפאלאתו

37. . . ני כית סא גאן־אין־כאך

38. . . . . . מיש ליכסושו

39. . . . . . . ני כית נאם הא־בא־רא־תאר־רד־דא

40. . . . . . מיש . מיש לירורושו

41. . . . א מי נא־גא־אי־א

42. . . אנא ביתי איתאנורו

43. . . שאק־מאל־נא גאן־ני־איב־תו־תו־ני

44. . . א]נא ביתי בוחו לישיריבושו

45. באר־רא ניגין־אי : שא איש ארתאתי איסאנאחורו

(¹) דיש T.

60. . . כי]־נא־א   מאל־שי אן־זיק א־אן

61. . . כיצדשו מאאלו   שא אן־||

62. . . חא־נא־א־ני תא איץ־תיר איץ־מי לאל־אי ליב־בי חאר נו־מו־און־דז תו־תו־ני

63. . . ות בית אילו שא כימא כישתי צילאשו תאר נין ליבישו מאנמא לא אירובו

64.   מאל־אן נאל־איק אן־נא כית

65. . . . בר־שו   אן־תור־זי

66. . . .   כא־א־תא

67. . . .   כילאלאן

W. A. I. IV. Pl. 16. No. 1.

1. אין שאק־בא שאק־בא   איץ־תאר איר נו פאל־אי
2. מאמית מאמית   אתצורתו שא לא איתיבי
3. איץ־תאר אן־רי־אי־ני כית   נו פאל־אי
4. אתצוראת אן־מיש   שא לא נאפאלכותי
5. איץ־תאר אן־כי־א   נו בי־רו־דא
6. אתצוראת אן־אי או כי־תים   שא לא אותאבארו
7. אן־דיש־א־אן   נו פאל־אי
8. אן־אישתאנו   לא מושתאלו
9. אן חאר בא כית   נאם־מו־און־דא־אן־פור־רא
10. אן או חאר   לא איפאשארו
11. איץ (1) פאר נו לו־בא   חול־איק כו כאך־א
12. איספארו לא איתיקו   שא דיש שיני ריתו
13. סא־פאר נו אוד־דו־א   חול־איק כו לאל־אי
14. סאפארו לא אצי   שא דיש שיני תארצו
15. אדוך חול גאן־א א־לאל חול גאן־א ניגים חול גאן־א תי־לאל חול גאן־א אן־חול גאן־א מאשבים חול גאן־א
16. לו אדוכו שינו לו אלו שינו לו איכימו שינו לו נאלו שינו לו אן שינו לו ראביצו שינו

(1) פא T.

29. חול־איק VII־בי גאן[איב]־תא־אן־זי־זי סו־בי גאן־איב־תא־סאר־די־איש

30. שינותי סיביתי שו ליסורסומא איש סו־שו ליטרוד

31. אוד זא כא גא אודוך איץ־באר־רא

32. אוד־סו דאאי[מו?] ראביצי לא ניכו

33. אן־ביל־גי איד דאן גאן סיך . . בי גאן־אין־גא־גא

34. אן־|| אימוקאן צי . . כאם איראתסו ליתיר

35. אן־נין־כי־נאל דאם אן־ . . . . . שי־בי כי צי חא־בא־רא־אן־מאל־מאל

36. אן־|| אלתי אן־|| כא . . . . . נאמא לישבון

37. שאק גיג ליב גיג אוד שו . . לו שאת ני

38. דיאשו רובו . . תי כוצו

39. אן־נין־א־חא האר דו סו־בי חא־בא־אן־זי־זי שאק־בי חא־בא־אן־דו־בא

40. אן־|| איש סו־שו ליצאבלומא איש רישישו לובאאן

41. כא־בי אן־גין־א־חא־תאר־דו־כית

42. פ]י שא אן־||

43. . . רו נון־כי־גא־כית

44. שיבתי שא אירידו

45. . . נון־כי־גא איל מאח נא נא־גא גאן־פא

46. פאת אפסי או אירידו צירתי תארשו רוקאבי

47. . . פא כית מיר גאל מאשכים מאח אן־רי־אי־ני כית שאק־מאל־נא דו־בא
מי אין־נון־מו־לא

48. אינא נאציר רבו ראביצי צירי ישא אן־מיש איש רישישו

49. ליויזמא איש מושי לונאצירשו

50. . . דא אן־פאר־רא ישו שי־צאב־גא חא־בא־רא־אן־מאל־מאל

51. . מו]שי או אורא אנא שו־II אן־פאר דאמקאתי לו שיב . שו אן

52. . . כי איץ כין מי אי כי איל תא סאר־א

53. . . אירידו אוכאנו (?) צאלמו אירבי איש אשרי אילו איבאני

54. . . בי תאך זא־כור־א זו־אפ תא לאל־אי

55. . . מושו אוקנו איבו שא אנא אפסי תארצו

56. . . דיש כית דו־דו־א תא נון־כי־גא גאן־איק־סי־גא א־אן

57. . . באר בית ארי אומתאשו איש אירידו גאן־איק מאלאתי

58. . . דיש כו־א־נא כי־שי־כור א־אן

59. . . שובאתסו אשאר אירציתימא

Verso.

1. VII-בי כור תא   בא-אר-תו אוד-רא-א-מיש
2. סיביתי שונו איש אירציתי   אאלדו
3. VII-בי כור תא   בא-זיר-גא-א-מיש
4. סיביתי שונו איש אירציתי   אירבו
5. ראדא אי זיק-רא כית 21-שי-שי כיל אי בא-אן-נא-תי-איש
6. אדאת אפסי אנא כאבאסו אידהוני
7. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-תאר-חי
8. איך-מא-נו איך-חול דוב-בא אודוך-אי-ני כית
9. אירי ([1]) איך-חול דובו שא ראביצי
10. ליב-בי אן-אין-בי כית   מו פא-גא ([2])
11. שא איש ליבישו אן-אי-א שומו זאכרו
12. בא-כא-מא די מאח נון-כי-נא נא-רי-נא
13. איש שיפתי צירתי שיפאת אירידו שא תילילתי
14. אור-פא-בי-ני או ני-שום תו-רא VII-בי אים-תי-מאל-אי-ני כית
15. אן-לא-או (?) אישרי אישאתי לולי מאדיש גיג סיביתי שונו אא אידחו
16. סא-פאר מאל-אן-לא-כי מאל-אן-לא נא-א או-מי-ני-רו
17. כימא סאפארי ראפשי איש אשרי ראפשי שוניאיל אידימא
18. אן-ביל אוד-מי-בי שאק-מאל-נא גאן-אין-דו-בא
19. איש כארארי מושי או אורא איש רישישו לובאאן
20. מי-א תאר אי-בו-רא אוד ני-אי-ני כית שו-נא גאן-אך-דא-אן-איק
21. מישי סוקו סולא או נאמארי איש קאתישו לונאשי
22. מי באר א אן או די חי-גא כית כי-נא שאק חאר-אורו-לו כור-האל-לא כית
גאן-אין-[דו]-בו-אוש
23. איש מושי מאשאל איש אומתי טאבתי איש מאאלו איש ריש אמילו
24. מותאליכא לובאאן
25. אור-שאק כו לי אי-ני כין-גא א-מיש
26. קארדו אנא איברישו אישאפאר
27. אן-ביל-ני מאשבים-בי כו   חא-בא-רא-אן-דו-בא
28. אן-|| אנא ראביצותישו   ליזיז

([1]) אירא — ([2]) איר T.

41. כי־פאר כור־רא כית תיך מו־און־לאל־איש
42. אש נדותי אירציתי איתניאלו
43. אי־ני־ני־ני שא נו־און־זו־מיש אן כי־א נו־און זו־מיש
44. שונו אש נין שומשו אול אותאדו אש אן־אי או כי־תים אול אילאמאדו
45. און־איר־שי־רי בא־און־נא־תי כא־בי חו־בו־רא־אב־בי
46. דיש אן־אמאר־אוד דיחימא אמאת שואתי ליקביכא
47. חול־איק VII-בי שי-זו-נא בא-אן סי איד אכא-מאל-בי חו-מו-רא-אב-סי־מי
48. שא שינותי סיביתי שונו מאלא אנא פאניכא אישירו ליכתאשונו לידינכא
49. כא־בי כא־נא שי־נא די־תאר מאח אן־נא
50. שא כיבית פישו מאנראתו דאאנו צירו שא אן־אנום
51. אן־ביל־גי אן־איר־שי־רי בא־אן־נא־תי כא־בי בא־אן־נא־אב־בי .
52. אן־|| אנא אן־אמאר־אוד אידחימא אמאת שואתי איקביכא
53. בי]לאל כי נא־דא נא מי־א בי כו כא־בי איץ ני־און־תוך־א
54. אש זורתי מאאל מושי אמאת שואתי אישמימא
55. א־א־ני אן־אין־כי־רא אי־א בא שי־אין־תו כא מו־און־נא־אן־[רי]־אי
56. אנא אבישו אן־אי־א אנא בית אירומא-אישאסי
57. . שו־דו : א־א־מו אן־ביל־גי אן־פאר אוד־דו תא זיר מאל כא־בי מו־און־נא־אב־בי .
58. אבי אן־ביל־גי אנא צית אן־שאמשי איניקמא בוסראתסינא אידידא
59. VII־בי א דו בא אן־זו כי־בי אין־כין־כין מאל שאק נא אן גי או מו־און־נא־אן־סי
60. כא־כא־כא־אתי סיביתי שונו לאמאדו אשראתי שונו
61. · שיתיא אחישאמא
62. . שא־נון־סא־א תור־נון־כי־גא־כית
63. ראפשא אווני מאר אירי[דו]
64. אן־אין־כי תור־נא אן שיליך־הואר־חי מו־און־נא־גי־איב־נא־[נא
65. אן־אי־א מאראשו אן־אמאר־אוד איפאל
66. תור־מו VII־בי כור תא כו־רו־נא־מיש
67. מארי סיביתי שונו אש אירציתים אשבו
68. VII־בי כור תא : סיביתי שונו אישתו כי־תים ארצוני (1) : אוד־דו־א־מיש

(1) אירתאצוני

10. רז]בו אשארידו צירי אנא אן־אי סאדורומא אבאשו אול אידי

11. אן־ביל־גי אן תא מאח שי דז גאל כא אש־באר מאח אן־נא

12. אן־|| שאקו צירי אשארידו ראבו פארים אישבאר צירי שא אן־אנום

13. אן־ביל־גי כו לי כי אבא־מאל־א־ני רא בי דא־אב־דו

14. אן־|| איברי נאראמשו איתישו אראמא

15. חול]־איק VII־בי שי־מי־אין־זו־אוש

16. שינותי סיביתי שונו אבתאדי

17. . או־בי כו כי שא־רא־בי ליב־בי מו־און־דא־אב־פא־פא

18. שיכיתי אש אשאבישו אימתאליך

19. אן־ביל־גי VII־בי מי־א־בי או תו־אוד־דא א־מיש מי־א־בי זיר־גא־א־מיש

20. אן־|| סיביתי שונו איכאמא אלדו איכאמא אירבו

21. VII־בי תאר־שאק גיג־נא בא־או־תו אוד־דא א־מיש

22. סיביתי שונו אש שאד איריב אן־שאמשי אאלדו

23. VII־בי תאר־שאק פאר־רא בא־זיר־א־מיש

24. סיביתי שונו אש שאד צית אן־שאמשי אירבו

25. כי־אין־באר־כי כור־רא כית כו־נא א־מיש

26. אש ניתיצי אירציתי איתאנאשאבו

27. כי־פאר כור־רא כית אב־תא־תא א־מיש

28. אש גידותי איר[צי]תי איתיניגבו

29. אי־ני־ני אן כי־א נו . מי ני כי לא א־מיש

30. שונו אש אן־אי או בי־תים מילאמו כאתמו שונו

31. אן גאל אן זו בי . . . זו־מיש

32. אש אן־מיש אירשותי אול אותאדו

33. מו־בי אן כי־א לא בא־אן־איק־לא א־מיש

34. מו־שונו אש אן־אי אירציתי אול איבאשי

35. VII־בי כור־גיג־גא תא חו־אוב מו־און־סאר־סאר־אי־ני

36 סיביתי שונו אש שאד איריב אן־שאמשי אילתאנאסומו

27. VII־בי כור פאר תא אי־ני אים־מא־ני־אין־די־איש

38. סיביתי שונו אש שאד צית אן־שאמשי אימאלילו

39. כי־אין־באר כי כור־רא כית גיר מו־און־מאל־מאל א־מיש

40. אש גיניצי אירציתי איתאנאחלאלו.

13. איש בית איכליתי נורא תאשאכאן
14. שא נאם־מו־סא־א זאק שו אב־מאל־כאל
15. נין שא שומא נאבו שיםתא תאשאמא
16. אורוד, אן־נא חי־חי־בי זא־אי מי־אין
17. שא אירי או אנאכי מובאלילשונו אתא
18. כו־גי כו־פאר כורו־גא־בי זא־אי מי־אין
19. שא צארפי חוראצי מהאמיקשונו אתא
20. אן־ניך־כא־סי תאב־בא־בי זא־אי מי־אין
21. שא אן־]| תאבושו אתא
22. תאר־חול־איק גאב מי־גי־בי זא־אי מי־אין
23. שא שיני איש מושי מותיר אירתישו אתא
24. תאר אורו־לו תור אן־רא־נא שא אג־אג־דא־א־ני גאן־אין־פאר־פאר־גא
25. שא אמילי תור־אן־שו מישריתישו ליתאביבא
26. אן כים : כימא אן־אי ליליל : גאן־אין־כו־גא
27. כי כים : כימא כי־תים ליביב : גאן־אין־איל־לא
28. ליב־אן] כים : כימא כיריב אן־אי לימור : גאן־אין־פאר־פאר־גא
29. . . . . איק באר . .
30. . . . . נאם־ני־רו . . . .

W. A. I. IV. Pl. 15. Recto.

1. . . . תיך ני־רא בא אן־לו־בי איש אן־בי לא בא־רא־אוד־דו
2. . ו אירציתי כישאראנושונו איצאבתומא אן־שו אול־איבדו
3. כי־בי תא לא בא־רא־אוד־דו איץ־כין־בי בא־חול
4. אירציתי אול איבדו אתצורתא באנו שינית
5. אן־נא אן ני בי ני אים־מא־אן־בו־אי איש אן נו אוד־דו־א בא־אן־בי־דא־איש
6. אן־אי שא אות אישרחדומא אנא אן־אי שא לא ארי איסו
7. מול אן־נא שי־אום־בי לא בא־רא־אן־גאב־גאב־איש אין־נון איש שא בי תא
8. איש כאכאב שאמאמי אול אותאהו איש מאוראראתי סיתישינא
9. אור]־שאכ מאח אן־נא אים־מא־אן־בו־אי־איש א־א־תי לא בא־אן־זו־אוש

11. א מו-און-כו-גא א מו-און-איל-לא א מו-און-פאר-פאר-גא
12. א-מיש אולילו א-מיש אוביבו א-מיש אונאמירו
13. שי א א-זו אן-אין-כי-גא כית
14. אש מאתאר אביכונו אן-אי-א
15. שי מאלאן זו אן-נין-גאל-נון-נא כית
16. אש מאתאר אומיכונו אן-דאם-בי-נא
17. גאן-אין-כו-גא נאן-אין-איל-לא גאן-אין-פאר-פאר-גא
18. ליליל ליביב לימיר
19. כא חול-איק נו כו גאן-אין-אום-דו
20. כא-כא-מא א נא שי אי : א לי בא III שו שיד נו
21. אין אן א-זיק חאר רו-תיך כים סאר-סאר-דא-בי
22. אן-א-זיק אידישו
23. נאם-ני-רו שי-בי כו כא אור-גאל-לא בים
24. מאמית אש מאתרישו ריגים שא ׀כים אלי
25. תיך-מא ניגינא נאם-מי חאר איב אן-אוסאן כים מו-און-כאך
26. נאפתאר מאתי איקאמי כימא לימיתאן אילאתי
27. אן-פאר אוד-דו-א-נא מי מי-גא גאן-אים . אי-א גאם מי-אין-דו
28. אן-פאר אש אצישו דאאומאתסו [לי]סוחמא אש בית אא איכאלי

Verso.

1. נאם-ני-רו זין-נא כי כו-גא כו חא-בא-ני-איב-אוד-דו-ני
2. מאמית דיש צירי אשרי אילי ליתאצי
3. נאם-ני-רו זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
4. מאמית ניש אן-אי לותאמאתי ניש כי-תים לותאמאתי
5. כא-כא-מא נאם-ני-רו פור-רו-דא כי-א אן-א-זיק כאתארשו
6. אין אן-ביל-גי נון-מי כור-רא גא-טו-לא
7. אן-ביל-גי אבגאלום שא אש מאתי שאקו
8. אור-שאק תור זו-אפ-א כור-רא גא-טו-לא
9. קארואדו מאר אפסי שא אש מאתי שאקו
10. אן-ביל-גי ביל-זו איל-לא פאר-פאר-גא
11. אן-|| אש אישאתיכא איליתי
12. אי מי-מי-גא צאב אב-מאל-מאל

9. . . . מאן חו שי או

No 3

1. אן אנ לאח מאח מי ניגין בא־אור־אור . .
2. אנא אן נאביאום שוכאלי צירי . .
3. דיף־סאר שא־נאם־מא כית נאם־כו ז בי ניר . .
3. תיפסאר נין שומשו אנא נימיכי . .
5. איך־פא מאח גא־טו־לא און־מא סי די אי . .
6. נאש חאטי צירתי מושתי[שיר מאתאתי
7. גי נור גאן חא כור נא דו דז אוש . .
8. מותאביל גי נינדא נא כי . .
9. שי איק גאד א אן שי תיד ליב תום תיך מי . .
10. פיתו ביראתי מושאתניב . .
11. אן רי־אי־ני דא נו אי כור אי מאל מאל . .
12. אן שא אש באלישו איכו או פאלגו לא . .
13. אין כאב דא סיך אח־מי או דית־דית־חי
14. בילום כאבתו מושתאפיכי כארי . .
15. אי]־ני־א־רא־זו איך־תוך . .
16. . בי שי מי ליכלי . .
17. אוש דאן־גא גאל־און . .
18. . . זיכארו דאנו . .

Nº. 2 Recto.

1. אין א כו גא . . . . .
2. א־מיש כו־מיש . . .
3. א א־זיק פאר־כיף־נוך־כי כי אים . .
4. א־מיש בוראתי שא אש. אשרי . .
5. א שו שי כי כאך באר־רא שאל זי ני איש כא . . .
6. מו שא אש אפסי כיניש כונו
7. כא כו אן־און־כי־כית נא־רי־גא א־אן
8. בו אילו שא אן אי־א אוליל שונותי
9. תור זו־אפ VII־נא ני־ני
10. תוד־מיש אפסי סיביתי שונו .

8. אבי אול אשיבשומא איתישו אול . . .
9. זו־א דא־א־ני נו מו־און . . .
10. אקרו מודישו . . . .
11. האר כא ליב גא־נא כית כא נו
12. שא אמאת ליבישו אמאת אול . . .
13. ליב אים־תי־נא כית כא מא א־און מי־ני . . .
14. אינא ליבי ראמאנישו אמאת ני
15. חו־אי נאם־מי תי־א־בא ני אג־א : דיש איצורי סימאתו . . .
16. אן־אים־כאב חו נאם־מי תי־א־בא־ני אג־א : דיש אן־זי סימא[תו . . .
17. ראם־א־ני תא תיך־דא־א־בא ני־אין־לאל : אשאתסו תו . . .
18. ראם אן־אים־כאב חו דא תור אן־אים־כאב . . .
19. אלתי אן־זי מאר אן־זי
20. כי בי שא רא בא־ני־איב־כו־רו : אש תאזירתי לושישיב
21. אן־אין־נא אן־נין־תיך־אין־נא כית : || ||
22. תאר־שאק־א־ני תא אום־מא־דא־אן־רי
23. אולתו שארי איתארא
24. ראך תוך־תוך מאל־אן רא מי תי שא
25. זנישתו אידגירתו אומו שא דיש סימאתי שאת
26. אן־נין־כא־סי ראך תוך־תוך מאל־אן רא מי תי שא
27. אן־אור || ||
28. . א ני תאך זא־כור־א : נאמזיסא אוקנו או איבי
29. . . די־א־ני כו־פאר מי־א כו־גי : לאמסיסא מיסו כאספא או .
30. . . . א־ני שא כא ני : אש שיכאר איזאוו תאישי . .
31. . . . אור מי שא : אש שיכאר אושאבו

Verso.

1'. . . . . בי־איך־רו
2. . . . אש קאקאדי . . יא ארא או . .
3. . . . או מו־דו לי או כו כיל/כיל רא בי שאק־בי כו מי־ני־אין־גאר
4. . . . || כובארא אש רישישו אישכון
5. . . . כי סי גא אן־אים־כאב־חו דא בא רא זי
6. . . . אולתו קיני אן־זי איתבימא
7. . . . שא נו זו כור־רא כית כי דו מו און אג

40. . . . נאם-תאר-רא אן-נין-איב כא תא

41. . . . שימאתי שא אן-||

42. . . . תי-לא די-די תאר גאן-נא נאם-טי

43. . . . . טו איקאבי שי לו כיאם

44. . . . . א באדו

45. . . . . . בי ניר-איק

Au bord.

48. כא . . . א . ביר ני-אין- . . .

49. ריגים תאחאזי איזי . . .

No. 3. .

51. שו גושור-גושזר רז דא-ני אי-בו-רא (1) IV מא כו שי לו . .

52. שופארתאישו אנא סוק אירביתי . .

53. שא סי דיש גא-טו-לא-ני פור שאס-און-מא כו או ני . . .

54. בוחשו אנא כורפי שא מאתי איצבאם . . .

55. א נאם-טי בא איניר-בי או-מי-ני-שוד : מי שיבתי ארכיש זירי[כא

56. כו אן שי תיר כו גא כא אן אש א-אן או-מי-ני . . .

57. כים אשנאן כו-תי כא-כאמא אפיריכ (?).

58. חול-]איק שי בי בא-רא-אן-דא-ניגין : שינו פאנישו לא אולאחא . . .

59. מי] אי פא-גא רא א בא : אש מושי מאשיל בית אש שוקאמו . .

60. . . א כיסאל תא או-מי-ני-לו : כאמאנא מיריץ שאמני מורושי . .

61. . . או-מי-ני-לו : מיריץ טאבאתי מורו[שי . .

W. A. I. IV. Pl. 14. No. 1. Recto.

1. אן-נאל-און תור דא כור כי שוד אוד-דא . . .

2. אן || דיש שאד-י אשאר רוקי . . .

3. איש סא-א-בו א . . .

4. איש שאד-י סאבי . . .

5. מאל-אן נו מו-און-דא-אן-תי-נא נו . . .

6. אומו אול אשבאתסומא אול . . .

7. א נו מו-און-דא-אן-תי כי-א נו-מו-און . . .

(1) אי-בו-כא .T

8 פארציא איש זומריכא לישתישירן

9. פא כו פא-פא-נא אור. שאק סאר-בי-נא סיפשו גאל-בי אול מא אב

10. אש תאמחוץ כאבי קארדו שא תאנארו ראביש שוכלילא

11. כיסאל מאח-אי . . כי גאל . . חו-מו-און-דא-רי

12. אש כיסאל מאחי כי גאלא לו ראמאתא

13. און-מא חי-גי-איש גאן גאן גאן (?) אוב-רי-איש גאן אים-מי-איק

14. מאתא טאביש ליפתאלכאמא דיש תאנאראתי לישכון תו (?)

15. גאל-און-מו תאך כא גי-נא בא-[דו

16. בילום דיש תאך-|| איזיזמא

17. נאם-דאן-גא-בי כו . . די-אי

18. דיש דאנותישו אישיסי

19. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל אום איש מי-ני-איב-תאר-רא

20. דון אים-תוך . . . באר-רא כו ני-איק-לא

21. אידלו נאאדו שא כאכ-יש נור אינישו דיש אתאתי . נו

22. תאך כא גי-נא כי-פאל-א כו כא מיר-רא ני-איק-לא

23. תאך-|| שא אש מאת נוכורתים סימא איזא ליכורו

24. פור נא שו מו די נו מו רי . .

25. שאלטיש קאתי לא איכשורא . .

26. דא-דא-א תא נאם בא-דא-אב-לאל-אי

27. איתי אשטותי לא אתאדא . .

28. און-זו ניר-זו בא-אב-סי-סי . .

29. דיש שיב נישיכא איתאת אורחו

30. פא-אן אן-פאר פא-אן גאן-א

31. פאראץ אן-פאר לו פארצוכא

32. די-תאר כים כור-כור-רא סי-די-אי

33. כימא דאאני מאתאתי שותישיר

34. פא-אן זו חו כאך שא נאם-מא כית

35. פארצו]שו מודו נין שומשו

36. . . . כו גאן אין דאן שו-גי

37. . . . ראצי לישאכירוכא

38. . . . דיש נא או בא-רא אי-ני תי-לא-זו כו

39. . . . כאמא אדי אובאליטוכא לא אצלאלומא

39. תאך-|| שא דיש תאתאויא   אין-באן תא . .
40. זא-אי כים   שאח כים   אי . . בי
41. אתא אש איפישכא כימא שאחי לו צאלאת
42. נון כי רח דא כין כו נא-אן-אג-א אין תור-תור-בי בי-לא-אב
43. נאנדימא אנא מירי איתיניבוש אש צוחורי נאגמיר
44. זו-א-זו אי דא   גאן-אין-דא-אב-גא-גא
45. סודוכא דיש מי   ליתירבא
46. גאל-און מו תאך א-לאל-לום   בא-דו
47. בילום דיש תאך-|| איזיזמא
48. אן-ניק-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית נאם-מי ני-איב-תאר-די
49. כו פי תוך-תוך תאר ני מי-אין אים מו חו-מו-ני-איב.
50. . . אוזני מוזאכו דיש אתאמאן אש לאחתו לותאבו

N°. 2.

52. שו-זו לאח-חי   שו-זו פאר-פאר-גא
53. קאתיכא מיסי   קאתיכא אוביב
54. אן-תאל-אי-ני שו-ני-ני שו לאח-תא שו-ני-ני פאר-פאר-גא
55. אן-מיש תאלימוכא קאתישונו לימסו קאתישונו לז אוביבו
56. איך-איר-אורוד איל-לא תא   או איל ני-כא-גאר-אי
57. אש פאשורי כו   אבאלו כו אכול
58. דוך-תי שי-כאך פאר-פאר-גא א איל-לא תא נאך-אב
59. אש דוך-תי שי-כאך כו-תים א-מיש כו-מיש שיתי
60. די גאל-און-אי תור-אן-רא-נא   פי-זו גאן-א
61. אנא די[ני] גאל-און תור-אן-שו   לז אחזונכא

Verso.

1. כי-פאל-א און אור א סי גא מו מו חו-מו-ני-איב-סא-א
2. אש מאת נוכזורתי אש מאתי מיתחאריש שומי לותאמבי
3. די-זו תא   נאם-שאק-דא-אב-אי
4. אש שולמיכא   איר איר-|| אנאשיר
5. כיר-רא-זו   תור-תור-לאל-בי   גאן-גיג
6. ראבותכא   איל צוחורי   לימראץ
7. שי-מו באר-זו סי תא רא אב   סי-די-אי

7. כימא תארי כאבתי . . . . . .

8. איד-זו נו מו-און-גא-טו-לא . . . . . .

9. אידכא לא תאשא . . . .

10. לול-לא תא אין-אי איש-ני . . . . . .

11. איש שאראתי ביום אידישישו . . . . .

12. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית א-בא איץ . .

13. אן-|| בילום מאר אן-|| מאנו אישאנאנ]כא . . .

14. כור שי-נום תא גאן-מו-און . . . .

15. אישתו מאת איליתי , לינא . . . . . .

16. כור מאך-כאן-נא תא גאן-מו-און . . . .

17. אישתו שאד מאבאן לולו . . . . .

18. נא-אי אורוד שא דאן-גא סו כים . . . .

19. אתא אירא דאנו כימא מאשכי . . .

20. אין מי-אין איד-איק אור-שאק-מאל-מו שו גאל-בי . .

21. בילכו אנא אידי קאראדותיא ראביש . . .

22. גאל-און תי-לא אוד שוד-דא מו-ני-איב-מאל

23. סארו שא דיש באלאט אוד-מי רוקותי מו-שו אישאב]אן

24. לאן-בי אוד אול כאך-א כו או מי-ני-איב-באן . . .

25. צאלאמשו אנא אוד-מי צאתי איבאנ]ו . . .

26. אי-L אי כא ני . . . .

27. איש בית || בית שא תאקותאמא . . .

28. כי-א נאק . . מי דז מי תי א כו פא . . . .

29. אשאר . . מא אנא סימאתי . . . .

30. גאל-און מו . . . חי . . . .

31. בילום . . אבני . . . . . .

32. תאך נא סו ני אים-תא-כאך .

33. דיש סומור . אי שי . . .

34. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית איש א-אן מי-ני-איב .

35. אן-|| בילום מאר אן-|| איר .

36. תאך איד שי מאל-אי בא אי .

37. אבנו שא כי לו גיש דיש-כו . . . . .

38. תאך נא מי מו איץ-רו-רו . . . .

38. || נון ליב איב בי כיר פאל־א־ני שאק כוש־בי א־בא־דא־אב־בו־אי־אי־ני
מו־ני זיר־א־ני

39. . . . כותאתי אש אוקום אוזאת ליבישו אידיש אורימישומא שאשו שומש
זירשו צאבחישו

40. . . . לו לי לי־א־בי כא אי לו־א־בי מוח א־בא ני־אן־די זיר־א־ני גאן
בי לא חאר א פאל־לא נא אן־תוך־תוך

41. . . . אן-מיש דישאתי ליתאליך זיראישו לילתארמא נאק א-מיש אא אירשי

42. . . . מא אן-אין-כית אוש ראך דאם-א-ני כא-בי אב שי-גא אי א כא שא
חול-א-ני גאן-אין-תא-אוד-דו

43. . תי אן־|| חאאירי שא אמאתסא מאגראת לו מולאמינאת איפיש רישומא

44. . ני אי־כור-רא איל-לא כו חו-מו-ני-איב-תו-תו

45. לימותאשו אנא בית כור אילי לישיריב

46. . לאל כית גאל־און איץ־כו־א־ני איץ־כו נאם דאן־גא־א־ני נא אן־סי־מו
כי מי סון־סון־נא

47. שא אן־|| ביל כאבי כאך דאנותישו אא אדינשו אשאר קאבלי או תאחאזי

48. חי נאם אור־שאק-אי-ני שו גאן-ני-איב-לו-לו-בי

49. בירכישו או בירכי קוראדישו

50. דיש איב-דו: נאבארשו אילישו ליזיז

51. שו חאר קור-רא-בי גאן-ני-איב-סי

52. קאת נאבירישו לימאלושו

53. . . . כור כי־פאל־א כו נאב־די כו חא־בא־ני־אין־סוח

54. . . . . דיש מאת נאבירישו לישלולו(שו

55. . . . . רו דא איש איר . . . .

56. . . . . איש . . . .

W. A. I. IV Pl. 13, 1. Recto.

1. . . . . כימא . . . . .

2. . . . איב אין תור אן-אין . . . . .

3. . . . || בילום מאר אן-|| . . . . .

4. . . . צאב דאן מי מו א . . . . .

5. אושו שא איש תאחאזא . . . . . .

6. אי-ני כאב כים . . . .

11 מו בו לו מו־און־זו־א

12. שיתיאא מדו

13. אין־כית גאל־און אוב־דא IV־בא גאל־און דאן־גא גאל־און כא און־רא־כי

14. . . גאל־און כיפראת ארבאאי גאל־און דאני סאר באבילים

15. . גאל־און שא אג־אג־דא־א־ני סו אן־אין־כית אן־נין־כית בי־בא חי־גא־איש

16. . רי גאל־און שא איפשיתושו איל אן־|| או אן־|| טאבא

17. . מאל־לא נו דאק אי־דא שי אן־אין־כית אן־נין־כית בי לו לו בי ליב
סי־סי־אי

18. . מישו אוד־מישאמא לא נאפארכא לאביר אן־|| או אן־|| אפילוכא שיבי

19. . א־דא. א־ני און־חי־רא סי־די אי דא און־מא־א־ני או שאל־לא נא־דא

20. . אן־אי או כי ־תים שותדי פאדאשו איל כישאת גישי שתישורי מאתסו
אבוריש שורבוצי

21. . בי דו־דו בי דא נאם שיב דא בי סו און־מא חי־גא אי דא

22. . לי תאר . אירי בית אוסו איל מאתישו שוטובי

23. . א־ני ליל . דיש אד גא ביר א דיש סי־חי אן־בי אן־כיל אי־א

24. . ו שא איב . דיש שא נוכו לא מא . . . .

25. . . . . שי תאך זא טו שי

Verso

27. . . מותי . . . .

28. כיל־באת בא כא איב־זי־ני־די אי א כו־גי ביר . . . .

29. נארכאבתי שואתי אופאסאסומא חוראצא רושא א . .

30. || כין אים־תי־נא אג־א שו ביל בי כאך־א־נא אב . .

31. טו מא אש שיפאר ראמאנישו אישיש איבאנומא . .

32. דא נא או טו־און־סי־איל לאל כית תא־או־אב אי־א כי שי נו באר־רא־
דא כו מי . . . .

33. אשאר שאכנאתו אונאכארומא אנא בית איכליתי אשאר לא אמארי בית . .

34 תאר קור־רא שו בא־אן־זי־זי א מו מו דו א נא כית או ני־אין־גושור
מו מו סאר־רא־אב ני

35. . שימא אושאתאזומא שומא כורא תאלאכמא שומי שוטוד איקאבו

36. . תי סי גאן־א נאם תאר־אורו־לו מו חו־נא־בא גאן ני

37. לו סארו לו אישאכו לו אמילותו מאלא שומא נאבו

36. . . . מאתום אידרו . . .

37. . . . כא-נאק-מאל-בי [לא .

48. . . . . דא כא-נאק מאל בי [לא

39. . . . . גור בא-אי דיר-דיר

40. . . . . שאתיר : תותאתיר

41. . . . . בא-אי ני-בי

42. . . . . מו תאנדאלאר

43. . . . . אי-צי-אי ני-אין-דו

44. . . . . . שא איש ציני תוזיז

45. . . . אין-נון-גא ני-כו

46. . . . . . לילאתיש מאוארתי תושישיב : תושיב

47 . . . . זו-א אוד-דו-ני אום-קורו-גא-נא בא-אן-דו

48. . . . . . אידמא אום דאמיקתישו שוטור

49. . . . . . אוד אול-לא אורו רו מו

50. . . . . . אוד-דו תא נו אל באת

51. כים בי]-שו שאטאר [מא

W. A. I. IV. Pl. 12. Recto.

1. . . . . . גא חי . . .

2. . . . . . גאל-מיש אירובו באלתו אי

3. . . . . אי-ני נא אן נא-תא כור כור זאק בי לא איש-באר בי-לא .

4. . . . . . יתי שא אילא שאשו דיש גימיר פאת דאדמי בורוסו . . .

5. . . . . . קור אי דא אוד נאם-תי-לא כא נא שוד אוד חו דא-בי או
מא נא או . . .

6. . . . . . סארותישו מוריך אוד-מי באלאטישו מושאכשיד אירתי]נתי . .

7. . . . . . כו מאר-רא גאל-און-א-ני

8. . . . . , אשיב בית שאד ביל . .

9. . . . . א לא . . אי כור-רא נון ליב חי-חי אן-אין-כית אן-נין-כית בי אים
תוך מאל-לא נו דאק אי-דא

10. רוכי . . בית שאד רובו מולו ליבי אן-אין-כית או אן-נין-כית נאארו
לא מופארכו

Verso.

Manquent cinq lignes.

6. שי־איב . . חול
7. אב אי פאר־רא חול
8. שי־איב תין־תיר־כי תא חול
9. שי־איב אי שאק־גא־טו־לא תא חול
10. שי־איב סאר־בי סי־אב־בא־כי תא חול
11. שי־איב אי זי־דא תא חול
12. אי מאח תי־לא תא חול
13. אי תי־מי אן־כי תא הול
14. אי דאר אן־נא תא חול
15. או ליב־בא־נא תא א־אן מא־אל־לא־בי
16. שא ביל איש ליבשו מינו איבשא
17. מו־אוש כו פי גא גא א נא מא־אל־לא־בי
18. איש אוזנישו מינו איבשא
19. מו־אוש כו פי כו גא נא תא א־אן גא מו רי א־בי
20. איש] אוזנישו איליתי מינאם איחסוסא
21. נא]-אבא-גיל-לי אבא מאל אים-מא-ני-אין-מא-אל
22. . . . וכתא אישתאבאן
23. . . . א-זיק-דא אי ני־אין-די
24. . . . נארא אושתאביל
25. . . . זין-נא ני-אין-סאר
26. . . . מי לא בו א . : איש צירי אושתיצא .
27. . . . . גא זין-נא זיר אי איש מי-ני-אין-מא-אל : .
28. . . . . קאקאדי איש צירי דיש זירי פאוארו : איז.
29. . . . . ני סאר מו נא אן רא . לו מו נא-אב-בי . .
30. . . . . קאדיש א יצאראח שו קובי איקאבי שו .
31. . . . . או כית-לאל דאם-כאך אן-נין-כית-לאל
32. . . . . . ני 308-אי . א כית
33. . . . . . כית-כי כית סאר כו מו-און-נא-אב
34. . . . . . . אן-נין-אין-כית-כי . צירחא איקאבי
35. . . . . כא-נאק-מאל בי לא .

22. . כיתי אי . . . .
23. . דז כית אד . ני איב . . . .
24. . יסאתי אש . סז . . . . .
25. . . איש-איש-מד-ני־איב . .
26. . תולאשו אישא . . . . . .
27. גי־א־שי־רא מ־ני־איב . . . .
28. בארכושו אש . . באר ביכיתי אשבו . . .
29. . . . נו מד־ני־איב . . .
30. פא . איסו . . אול איגאב . . . .
31. איש כו אי־א ליב־זו גו מד־גי־איב . . .
32. כאלו אהו ליביכא אול איגאב .
33. אח־מי־בי חי־לי הא בא־רא־אוד־דו
34. פאשיסו איש כוזבי איתאצי
35. אין־בי מי . . תא בא־רא־אוד־חו
36. אין־שו איש גיפארי איתאצי
37. אוש־כו־אי א שי־איר־רא בא
38. איש תאגיחי
39. או־בי נו אול־תי . . . . קו נו און־תי
40. ביל . . . . חאסו אול אשבאת
41. או־בי בי [מא־רא] כור בא א
42. בילשו אישגוטא שארא אירכאב
43. 308־בי בי מא־רא כור כו בא־און־רא־א
44. ביליתסו אישגוטא שארא אירכאב
45. נאר־א כון־בי ני־איב־(אור־אור)־רי
46. שילבו זבאתסו אימתאנאשאר
47. סי־חי חו אי כא גא־טו זיב אן־די־די־אי
48. איתי . דו שא . . איש]אסי
49. ליב-בי כית לאל א־אן . . א-אן
50. ליבאשו . . . .
51. ליב־בי באר . . . . .
52. ליב . . . . . .
53. אי . . . .

15. אישתי תור ריש פאלו תאשתי שא שאר .
16. איש תאר IV-מא איש כא גאל איש פאראכי
17. איש כא בית אן-איש-תאר איש כא בית חא-דו-דו
18. איש כא בית חאר נו איך-סאר איש כא בית נו . .
19. איש כא בית חאר בי ליד-או נא איש איש דיחשו מאא . .
20. . . איש איש-מיש אנותי דיש שי אן-איש-[תאר . .
21. . . . . . פאת-מיש שא מושישא . . .
22. . . . . בי שאק פאל . . .

La fin manque.

W. A. I. IV. Pl. 11. Recto.

1. . . . . בא־דא־קור־קאק־א כא נאק מאל אל לו
2. . . . רו איתאכיל כאלא מאתים איתאדלאה
3. . . דאס־גאר־רא בא־דא־קור־קאק־א כא־נאק־מאל אל לו

4.	. . . סאר־רא	אב אין כית כי תא
5.	. . אי כור־רא תא	כי גושור אי נאס־תי־לא
6.	. . כיף־נון־כי תא	בא־דא־קור
7.	. . אי פאר איש	אי די־תאר דאן־מא
8.	. . תין־תיר־כי תא	בא־דא־קור
9.	. . אי שאק־גא־טו־לא	אב אי תור און־מא
10.	סאר־בי סי אב־בא־כי תא	בא־דא־קור
11.	. . אי זי־דא תא	אב אי־מאה־תי־לא
12.	. . . תי־מי־אן־כי	אב אי דאר אן־נא
13.	. . . או בי	נא־אכא בא־דא־אן־תאר
14.	. . . בילשו	איתאראר שו
15.	. . גיג־גיג־בי	בא־דא־אן־כו
16.	. . סושא מארצאתי	איתאשאב
17.	. . א	לי לי ני אין־תאר־רא בי
18.	. . בילשו	ארכאתסו לא איפרו
19.	. . אול כית לי	כית לאל איש תו . .
20.	. . אן־ ‖	דיש זאכיכי . . . .
21.	. . שי־רא כית	א־שי־מו . . . . .

6. אן-איש-תאר אומי דישוכי אש איץ-גאני או נאמגי . . .
7. מיחירתום ליליכאמא אאלו . . . . . .
8. פיחאתי אניתי נאשאתי אתי כא (?) . . .
9. כא-כא-מא בי מא אם איר איב אש . סא בי . . באר
10. תים-תים בי זא-נא אור לי דיש שי אן-איש-תאר . . מא
11. בי סא בי איפאלכי סולי . . שי . . ראחמא
12. כיכין צורתי כימא איש . . . בית סאבי
13. אינאטירא דישחום צאב-צאב-מי שי-צאב חו . .
14. אין אן-איש-תאר כור-כור גאשיתום איסו . .
15. אנו גיפאראכי חודי או רי[שאתי (?)
16. אים] כיתרובי אנא דיר ני
17. איתיכי לירובא זא-301- כי איש אבו
18. אבובוכי או שולואוכי

La suite manque.

Verso.

Le commencement fait défaut.

1. ש]אפתאא לו לאלא . . . . . .
2. קאתאא לו כוז[בו . . . .
3. שאפאת כיבאתיא לו שאפאת . .
4. כים ציר שא אישתו חארי אוצאמא מות א בי כא-שו איחאבו .
5. איש מוחיא און-מיש שינא לימתאח . .
6. איש גיפארי שא אן-איש-תאר איש חארי שא אן-נין-כית
7. איש מארשיתי שא אן-נין-איץ-זי-דא
8. צאבתאנישו בילאנישו מית גו (?) ראנישו
9. רוקו ליסיתרא זינו ליתורא
10. כים כו-גי ליבאשו ליתורא יאשי
11. כים אן-או אירחו אירציתי אים אידומו
12. שיד כורוב-יא שי כא-לי אין
13. כא-כא-מא איש דיח סאבי-כאריכא
14. כאכאביש כאריש ניבירי

7. כור-כור-רא סאר־בי גאל־בי־ני מי־אין זא־אי אין־סי־מאר־בי־ני מי־אין אוב־רי־מו
8. שא שאדי דורשונו ראבו דיש־כו שיגארשונו גאל־ו דיש־כו תאנאדאתוא

9. ליב־זו גאן־אין־כו־אי	באר־זו גאן אין־שאח־ני
10. ליבאכי לינות	כאבאתאכי ליפשאח
11. או אן־גאל־אי	ליב־זו גאן־אין־כו־אי
12. בילום אן־אנום גאל־ו	ליבאכי ליניח
13. או כור גאל אן־מו־אול־כית	באר־זו גאן־אין־שאח־ני
14. בילום שאדו גאל־ו אן־אין־כית	כאבאתאכי ליפאשיח
15. מו־גיג־איב 308 אן־נא	ליב־זו גאן־אין־כו־מאל
16. אן־אישתאריתום בילית אן־אי	ליבאכי לינות
17. ראך־כו 308 אן־נא	באר־זו
18. ראך־כו 308 אי אן־נא	ליב־זו
19. ראך־כו 308 כי־און־כי גא	באר־זו
20. ראך־כו 308 כי־זא־שוח־און־כי	ליב־זו
21. ראך־כו 308 תאר־שאך־און־מא	באר־זו
22. ראך־כו 308 אי תור־און־מא	ליב־זו
23. ראך־כו 308 תין־תיר־כי־רא	באר־זו
24. ראך־כו 308 מו אן־נא־נא־א	ליב־זו
25. 308 אי־א 308 ראב־נאם־מי־איר־אי־ני	באר־זו

26. א־שי כיר־מא אן־שור־דיש כית
27. כים לאבירישו שאמירמא בארי

Musée du Louvre N°. 3554.

Recto.

Le commencement est détruit.

1. בי . . . .
2. בילית מור־כור א . . . .
3. בי שורבותום אלסי . . . . . .
4. לימורכי . שא נאאילי . . דותי . . . . .
5. לימורכי בית סאבי נארא . . . . . .

24. אנא שותאבול תיריתי　　אזאז גיתמאליש אזאז
25. א-א-מו אן-אין-זו-נא רא מו ני כו דו-בא אש דו-דו-בא
26. אנא אביא אן-סן שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז
27. סים-מו אן-פאר-רא מו ני כו דו-בא אש דו-דו-בא
28. אנא סים-יא אן-פאר שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז
29. מא רא א-א אוד סאר-רא מו-און-נא-דו-בא מו ני כו דו-בא אש דו-דו-בא
30. יאשי אבי אן-נאנארו אולזיזאני שותאבול תיריתי אזאז
31. מו ני גי, איר רא כית מו ני כו דו-בא　אש דו-דו-בא
32. אש אן-אי אדישותי שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז
33. איל לו אוב-רי-מו　　איל לו אוב-רי-מו
34. אינא רישאתי תאנאדאתוא　　אינא רישאתי תאנאדאתוא
35. א פי לו לי מו-גיג-איב מו-לו אן-נא שי-אים-דו
36. אינא רישאתי אישתאריתום דיש-כו ש[illegible]ביש אלאך
37. 308 אן-נא　　אן-נא　אן-280-נא　　דו
38. אן-או-סי-חי　　אילאת לימיתאן　　דיש-כו
39. 308 אן-נא　　אן-נא　פאר-זאל-לא　[illegible]דו
40. אן-או-סי-חי　　אילאת שיריתי　　דיש-כו
41. 308 אן-נא סי-גאר כו רי רי גאב　　אוב-רי-מו
42. אן-איש-תאר פיתאת שיגאר אן-אי אילותי תאנאדאתוא
43. אן אל דוף כי אל-פא　　אוב-רי-מו
44. אן-אי אוראב אירציתום אונאראד תאנאדאתוא
45. אן אל-דוף-דוף כי אל-פא-פא　　אוב-רי-מו
46. מוריבאת אן-אי מונארידאת כי-תים תאנאדאתוא

Verso.

1. אול-גאן כו סאר כור-כור-רא זאק כו-מו-בי　אוב-רי-מו
2. שא אש שומוך [1] אן-אי נאפחאת אש דאדמי זיכירשא שובו תאנאדאתוא
3. גאל-פור אן-נא כית נים-מא כי חו-בו-אור-רא חא-מא-אב-בי אוב-רי-מו
4. סאראת אן-אי איליש או שאפליש ליקאבא　תאנאראתוא
5. כור-כור-רא אור-בי ני-איב-סי-סי-גי　　אוב-רי-מו
6. שאדי אילתיניש אסאפאן　　תאנאראתוא

[1] שובוך T.

12. אש כא-כא כו כיבי לונא

13. אש אידי . . תים שו . . נו שו ניכי

14. לונאטיר איתיכא

15. שימאנימא שימאת באלאלדי

16. פי-מיש-יא ליב . כא תילאכישא

17. כא-כא-מא אן- . בא גור דא או . .

S. 954 (Delitzsch As. Lesest 34—36).

Recto.

1. אן שוד פאר אכא-ביל כים סאר כי תא זא-אי שי אין גא מי-אין-ני

2. נור אן-אי שא כימא אישאתים אינא מאתים נאפחאת אתימא

3. מו-גיג-איב כי א   דו-בא   זו-ני

4. אישתאריתום אינא אירציתי   אינא אחוזיכי

5. כי כים דאן-בא   זא-אי שי אין גא מי-אין ני

6. שא כימא אירציתים שותוקאת   אתימא

7. זא-אי תאר זי-דא   שו מי-ני-איב-סאר-סאר

8. כאשי סולי כיתי   איקאראבכי

9. אי מו-לו-אי   תו תו רא זו ני

10. אנא בית אמלי   אינא איריביכי

11. אור באר-רא מאל-פא שו תי א דו א דו

12. בארבארו שא אנא ליכי בותארי שולוכו אתי

13. אור-מאת ליב דו תא   דו א דו

14. נישו אש כירביתי   איתאנאלאבו אתי

15. אוד-דא חאר כי-איל   אן-נא גאן-אול רא

16. אוד-מו ארדאתום   אוסומא אן-אי

17. כי-איל איקיל נא   אן-נא גאן-אול רא

18. ארדאתום אן-איש-תאר   אוסומא אן-אי

19. תי און לאל זא שות לאל   אן-נא גאן-אול רא

20. שא שוקותי שובי שאכנאת   אוסומא אן-אי

21. אכא-או-רו אן-פאר-רא   אן-נא גאן-אול רא

22. תאלימתי אן-פאר   אוסומא אן-אי

23. מו ני כו דו-בא   אש דו-דו-בא

Musée Britannique, K 143.

Recto.

Lé commencement fait défaut.

1. אן מו . . . צאב . . שי
2. כי . . . ליבי
3. מי אישרו . . יא תי כי . . . .
4. שוכון חי . . . תיא דיש ראך . . מיש
5. . . : מאשו . . כאתא מאר שי . כא
6. . . פאליח אן-שו או אן-XV-שו איש שומולי
7. אן־מו סילימתי . . . מו נאפשירי
8. אנא תינינתי ניש . מו
9. שורכי חיראני פאניכונו
10. גוגו ליבאכונו לינוחא
11. ליפאשרא כאבאתאכונו
12. סאלי . . שא נאני
13. . . מאמא שי . . כונו לושתאמאר
14. נא אן מי מאל־אן . . אש
15. אן-ביל באנו . מיא
16. לוח] נאפישתיא מושאבשו בי .

Verso.

1. אן] מו גוגו ליבאכא לינוחא
2. אן-איקיל־מו זיניתום סילים כי־יא
3. . נו אי שו פא אן-מו שובאתכא
4. מאנ]זאזכא אילו כומאכא
5. מאתימא אול אמראכו
6. כימא גי . . אשוא דוראכנ
7. אן־מו מי איש אד . .
8. תירא כישאדכא שא ליכבוסו מוח .
9. שוחירא פאניכא דיש כומאכא ליז]יז
10. אולוני
11. שאפתאכא טובא לימהורא כיבי . . .

4. דיש אך־|| קאראדו לא ארירי   אשאכו . . . .
5. תור אום־מי גא־לאל נו כו־א   ניר גא ני . . . .
6. מארו שא דיש מושיניק לא אושבו אימוק שיזבי אי . .
7. גאל־און מו כור־כור מאל א־א נו זו דאר גאו כור־רא כית
8. בילום תארבית אבי אול אידי דאאיק שאד־י
9. דון ניר סאר־א   שי אור   נו און־איק־לא
10. אידלו דארו שא אש פאנישו בולתו לא אינאשו
11. און־נין־איב אוש אים גא־טו־גא־טו־לא לאן־בי חול־לא
12. און־|| זיכארו מותלילו שא דיש לאנישו חאדו
13. אור־שאק אין־. כים   זאג־גא איד ני איב אוש
14. קאראדו כימא לי   אחו   לומבאתסו
15. גאל־און־מו חאר־איר־א־ני כו גור־רא מאל־און־א־ני־כו . .
16. בילום שא דיש אלישו תאארו דיש אומישו . . . .
17. כור־רא ליב אי מי ני־און־חו־סי זור בא־פי־פי
18. שאד־א אושתארכיב   זירא אורתאפיש
19. אור בי מו־ני און־סא־איש   או נאם־גאל־און־לא־בי כו
20. מיתתאריש מו־שו אימבו (1)   אומו דיש סארותישונו
21. און־בי־א אם גאל כים איד־בי   מי־ני־און־גא־טו־גא־טו
22. אש בירישונו כימא רימי ראבי קארנאשו איתאנאןשי
23. תאך־סו או תאך־שאק־דאן תאך־דאן תאך־אוו תאך־כא־גי־נא
24. תאך־|| תאך־|| אושו   תאך־|| שאדאנו
25. אור־שאק   תאך־איץ־שיר־גאל   כאר־רא   דו   אום־בי   זו   בא־אב־
לאח־לאח
26. קאראדו תאקראדסונו   אלאני אישאלאל שונותי
27. כור־רא כא ליב־גאר א מי ני־און־אוד־דו מי ני־איב־אור־אור־אי־ני
28. אש שאד־י סוניכי שי־יא אצימא (2) איתאנארar
29. איד־בי איר־בי און־בי־אי־ני כי־בי כו בא־און־גאם־רו־אוש
30. . . . . . אישריש איכתאנשוש

La fin est enlevée par une fracture.

(1) אימו T. — (2) אאתמא T.

9. אן־נין־איב אים איץ־מי־זו און־מא לאל־אי :
10. אן-|| בולותתי צילאכא אנא מאתי איש . . .
11. כוש-בי כי-פאל־א כו דו מו ני כי סו לו כו שא בי . . .
12. איז]יש דיש מאת נוכורתי שאלאלי אומאנשו אופאהאר
13. אן-נין-איב גאל-און-א-ני שוד אוד-בי כו כא שו איק
14. אן-|| סארו מארו שא צא . שו דיש רוכי איש . אפא אושאלבינושו
15. איץ . . . כו א נא אים גאל גא-טו-רו נא
16. איש כו . באר . איץ אי . פא . מאחי איש אשאבישו נאמרירי איש נא . . שו
17. סאר גאר-ר א-נא שו . . . לא נא . . בי כו-א-נא
18. איש אי אישבאר תארפאגו . . . תאריש אינ . . . איש אשאבישו
19. אן-אין-כית שא זאק די . נא בי . . . נאם-חי-גא אי . . נא
20. איתי אן-|| . . אובא ; כית איש מינונישו כו . . אונאשו ליבישו (²)
21. אן-באאו אריך . . . . . או אב . שו מאל אי איד בא
22. אן-|| תאצליתא . . . . שו לאל אודנינישו
23. אן-נין-איב בי תור אן-אין-כית-לאל . . גאם-תאר אי-שא-נא
24. אן-|| בילום מאר אן-|| שימתא איש שא . .
25. שאת-בי-א אין איץ-כו-א-ני כור־רא שי מי ני . .
26. אינושו שא ביל כאכאשו איש שאד־י . חונא . . .
27. אן-גאם-אור אין אן-נין-איב־רא כא-מו-און-נא . . .
28. אן-|| דיש ביל אן-|| . . . . . .
29. אין אורו אן־נא תיך אין־נא אר . . . .
30. בילום מאנזאח שאקו איש . . . . .
31. אן־נין־איב כא־נא־זו נו כור־רא חו . . .
32. אן־|| כיביתכא אול אוד . . . . .

Verso.

1. גאל־און אן־נא כי נין־מי נא ני מי . . .
2. בילום אן־אי או (¹) אירציתא באני . . .
3. אן־נין־איב אור־שאק אים ני זו איד־פא־מו . .

(¹) נו x. — (²) ביתבישו x

36. בילום נית־כא לא תאסאקיף

37. א אים־רי־א מו־און־רו שו־בו בא־אן־ני־איב

38. איש מי רושומתי נאדי קאסו צאבאת

39. שי־בי־דא לו־בא מו שי־צאב־גא כו מו־און־גי

40. חיטי אחתו דיש דאמיקתי תיר

41. נא־אכא־תאך־גא שא אג־א מו אים מו־און־תום

42. אנא איבוש שארו ליתפאל

43. פא־מאל־מאל מאח א־אן כו כים מו־און־פא־פא־גא

44. חאבלאתוא מאאראתי כימא זובאתי שוחוט

45. ראב־גאם־מי־איר מו נא־אכא־תאך־גא IIV א־רו IIV נא־אכא־תאך־
גא־מו גאב־א־אב

46. מאל־אן איקיל־מו נא־אכא־תאך־גא IIV ארו IIV נא

47. ראב־גאם־מי־איר ני־זו נו־און־זו נא־אכא־תאך־גא IIV ארו IIV־נא

48. מאל־אן איקיל ני־זו גו־און־זו נא־אכא־תאך־גא IIV ארו IIV־נא

49. נא־אכא־תאך־גא־מו גאב א אב כא־תאר־זו גא־אן־סי־איל

50. ליב־זו ליב מאל־אן תו־אוד־דא כים כי־בי כו חא־מא־גא־גא

51. מאל־אן תו־אוד־דא א־א תו־אוד־דא כים כי־בי כו

52. א־שי ליב כו מאל XLV א־אן מו בי אים אן קאק א בי גאן

53. אי־ני אבא־מאל־א־ני רי־מו אוב־כא

56. כים בי־שו שאטארמא איש־כיל

Musée Britannique, K. 133.

Recto.

Le début manque.

1. כא . . . . . .

2. זי כין רו . . . . .

3. זאק ניר (?) מאל ציר גאל . . . כור כור . . .

4. אימוק לאבי צירגאלי מוך . . שאשו מושאתיר שאד־י

5. אן־נין־איב גאל־און תור אן־אין־כית־לאל אים־תי־נא דיר־גא

6. אן־‖ סארו מארו שא אן־אין־כית איש ראמאנישו אושאתירושו

7. אור־שאק איץ־איר שו־אוש־כאל־בי חאר־ני־רו־מא שו־א

8. קארארו שא שושכאלאשו אאבו איסיחאבו

4. אושושאבו כאתמאכו אול אנאמאל

5. ראב-גאם-מי-איר ליב-לאל שוד נתין-נא אן-שי-איב ליב ני דו ני רא אב-בי

6. דיש אן-יא ליד-ני אתאנאסחאר אוניני אקאבי

7. מאל-אן איקיל מו ניר בי מו-און-סו . . א-רא-אב-תאך-תאך

8. שא אן-איש-תאר-יא שיפא . . . . מיל

9. ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו-און . . . . בי

10. דיש . . . . . בי

11. מאל-אן איקיל ני . . . . בי

12. . . . . . .

13. או-מו און . . . . .

14. בילום נא . . . . . .

15. מאל-אן איקיל . . . . .

16. נאב . . . . .

17. ראב-גאם-מי-איר ני . . . . .

18. . . . . . .

19. מאל-אן איקיל ני-זו . . . .

20. . . . . . .

21. מי אין נא ראב-גאם-מי-איר . . .

22. אדי מאתי אילים . . . .

23. מי אין נא מאל-אן איקיל-מו . . .

24. . . . . . .

25. מי אין נא ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו און-זו . .

26. אווא . .

27. מי אין נא מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו קום ליב-זו כי מו . . אם

28. ליבכי אהו ארשו אש . .

29. נאם-חאר-אורו-לו או-כין א-אן אבא נו און-זו

30. אמילותו סותוסאר-אתמא נין אול אידי

31. נאם חאר-אורו-לו מו חו-נא דיר א-אן תי מו-און-זו

32. מאנו שומו נאבו מינו אידי

33. אבא-ני אין חול אבא-ני אין שי-צאב אבא נו-און-זו

34. לו או גאליל לו או דאמיק נין אול אידי

35. או-מו אי-רי-זו נא אן-גור-רי אין

35. אנון אן אישתאריא אש לא אדי אוכאבים
36. או-מו נא-אבא-תאך-גא מאח א-אן שי-בי-דא מאח א-אן
37. בילום אנוא מאדא ראבא חיטאתוא
38. ראב-גאם-מי-איר-מו נא-אבא-תאך-גא מאח-א-אן שי-בי-דא
39. מאל-אן איקיל-מו נא-אבא-תאג-גא מאח א-אן שי-בי-דא
40. ראב-גאם-מי-איר ני-זו [נו-]און-זו נא-אבא-תאך-גא מאח א-אן שי-בי-דא
41. מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו נא-אבא-תאך-גא מאח א-אן שי-בי-דא
42. נא-אבא-תאך-גא שא אג-א-מו נו-און-זו . .
43. אני איבושו אול אי[די
44. שי-בי-דא לו-בא-מו ט און-זו-א
45. חיט אחתו
46. אבא-גיג-מו און-כא-גאר-אי נו-און : איכיב אבולום
47. אבא-גיג ניר-אוש-סא-א-ני נו-און : אנון אוכאבישו
48. או-מו און ליב איב-בא-בי שאק כי בא-אב-בו
49. בילום אש אוקום ליבישו איכילמאנ-אני
50. ראב-גאם-מי-איר ליב גוש-רא-בי מו-און-גא
51. אילים איש אחו ליבישו אושאמחיראני
52. מאל-אן איקיל מוח-מו ליב לו-בא ניג-גא מו-און-קאך-אי
53. אן-איש-תאר איליא איזבוזמא מארציש אושימאנ-אני
54. ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו און-זו מו-און-תאב-תאב-איש א-אן
55. ארצאריב-אני
56. מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו דיר-גא מאר-רא א-אן
57. אשושתו אישכונא
58. מו-און-כין-כין-אי אן שא נאם שו נא אן-בו-דא
59. אשתאניאימא מאנכאן גאתי אול איצאבאת
60. א-שי-רא מו-און-סיך-לאם-סיך-לאם איד-אי-מו נא אן-תי-כאל
61. אבבימא . . תאתיא אול אידחו

Verso.

1. . לו מו-און-נא-אב-בי שא-נאם נא אן מו-אוש הוך מא אב
2. קובי אקאבי מאנמאן אול אישימאנ-אני
3. מו-און-דיר-גא שו שו נאם מו-און-גאב

26. חירתום . . . . דיש מכתו בילום נוח ליבביא

27. דון אן . . . . טו־מאל־בי

28. אידלום . . . : . בילום נוח

15 lignes presque entierèment détruites.

44. כימא בי־שו שא טירמא . . . שו־מאל

W. A. I. IV. Pl. 10. Recto.

1. או־מו ליב־איב־בא־א־ני כי־בי כו חא־בא־גא־גא

2. שא בילים נוקום ליבישו דיש אשרישו ליתורא

3. ראב־גאם־מי־איר חאר נו זו תא כי־בי כו

4. אילום שא לא אידו

5. מאל־אן איקיל חאר נו זו תא כי־בי כו

6. אן־איש־תאר שא לא אידו

7. ראב־גאם מי־איר ני־זו נו און־זו כי־בי כו

8. אילום אידו או לא אידו

9. מאל־אן איקיל ני־זו נו און־זו כי־בי כו

10. ליב ראב־גאם־מי־איר־מו כי־בי כו

11. ליבי אן־יא

12. ליב מאל־אן איקיל מו כי־בי כו

13. ראב־גאם־מי־איר מאל־אן איקיל־מו נא־גא־אי־ני

14. אילום או אן־איש־[תאר ליתורו

15. ראב־גאם־מי־איר . . . . גא גא

16. אילום שא . . . .

17. מאל־אן איקיל . . . . .

18. אן־איש־[תאר . . . . .

11 lignes dont il ne reste que quelques lettres.

30. א ני שי . . . . נאק־אי

31. מי תאמתו . . . . . אשתי

32. אכא־גיג־גא ראב־גאם־מי־איר־מו . . . זא כא־גאר־אי

33. איכיב אן־יא . . . . איש . . אבול

34. מאל־אן איקיל־מו אכא־גיג־גא נו און־זו־תא ניר [איש־]סא־א־ני

Verso

1. זא-אי אי-ני-אבא-זו כי-א ני-מא-אל או-ריק בא-אן-סאר-סאר
2. כאתו אמאתכא אש אירציתי איש שאכאני אורכיתום איבאני
3. זא-אי אי-ני-אבא-זו תור-רא-ני צאב-צור-לו-לאל דא פיש אי שי כא-אל מו-
און-דא-מא-אל-לא
4. כאתו אמאתכא תארבאצו או סובורו גושרי שיכנאת נאפישתי אוראפאיש
5. זא-אי אי-ני-אבא-זו אבא-גי-נא אבא-סי-די מו-און-מא-אל נא אבא חאר-אורו-לו
כא-כא מו-און-גי-נא
6. כאתו אמאתכא כיתו או מישארי אושאב שא נישי תאמו או כיתום
7. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא מו-און-שור-אוד-דא כי-א מו-און סיך אבא נא-מי נו
מו-און-פא-דא-אי-ני
8. כאתו אמאתכא אן-אי. רוקותי כי-תים כאתימתו שא מאנמאן לא אותו
9. זא-אי אי-ני-אבא-זו א-בא מו-און-זו-א א-בא מו-און-דא-אב-די-א
10. כאתו אמאתכא מאנו אילאמאד מאנו אישאנאן
11. או-אי אן-נא נא-אבא או-אי כי-א נא-אבא ני-רא ראב-גאן-מי-איר
סיס-זו תא גאב-די נו תוך אן
12. בילום איש אן-אי בילותו איש כי-תים איבילותו איש אן-מיש אר-חיבא
מאחורי אול תישי
13. . גא-טו שור-מי-בי מו-לו אל נו די איק ראב- . . נו מו-און-דא-אב-סי-
סי-גא .
14. סאר סארי שא . . שו אן-תישו אן לא מאשלו
15. כי אי-ני ז. . . . גא-איש א-אן
16. אשאר אינכא- . . . . גו . .
17. כי שו ז [גא . . . . א תאב
18. אשאר תא . . . . אן . .
19. . . לו . און פא . . . . א-אן כי-א בא-אן-און תו
20. . . בישו . . . . ו סאר אושתיא
21. אי-זו . . . . . שי-אי-די
22. ביתכא . . . . . נ]אפלים
23. סים-אור-כי שי . . . אן שי-אי-די
24. אורו תאב . . . . נאפלים
25. מו אוד נא כי . . . גא או . מו רא-אב-בי

35. נאבו סארותי נארין תאטי שא שימתי דיש אוד-מי רוקותי אישימו

36. אי-ני איש דו ניר-רא ליב אב שוד אוד אן-נא מי נו מו-און-פא-דא-אי-ני

37. אשארידו גאשרו שא ליבאשו רוקו בי דיש מאנמאן לא אותו

38. . . איל כא גא רא צי-איב-בא נאם-כוש-או כאיש מו-און-די באר ראב-גאן מי-איר סים-אי-ני

39. . . . . אצמו שא בירכאשו לא אינאחא מופאתו אן-מיש אדחישו

40. . . . . . תא אן פא כו צאב-גא מו-און סוח-סוח איץ-איק אן-נא דא . . . אל-לא

41. . . . . . איץ-שיר ראת מא

42. . . שא אישתו אישית אן-אי דיש איכאת . . שו פיתו דאלאת אן-אי

43. שאכין איש . . . . מאת אונ . . .

44. . . מות מו ניגין-נא שי מא-אל שי גאב . . . א-אן כין-כין

45. אבו אליד . . . . .

46. . . . . . .

47. או כא איש-באר באר-רא אן כי-א מו . . . . . . נו מו . . . . .

48. בילום פארים אישבאר אן-אי או כי-תים שא כיביתסו . . .

49. א-אן מו-באר-רא שו מו-און-דא-אב-חא-זא דו-דו שי כא . . .

50. ראב-גאן-מי-איר נא מי א-בא-זו מו-און . .

51. תאמית אן-גירי או מי מותארו שיכנאת נאפישתים

52. . אאו אן מאלאכא אימצי

53. אן-נא א-בא מאח מי-אין זא-אי איש-זו מאח א-אן

54. איש אן-אי מאנו צירו אתא אידישיכא ציראת

55. כי-א א-בא מאח מי-אין זא-אי איש-זו מאח א-אן

56. איש כי-תים מאנו צירו אתא אידישיכא [ציראת]

57. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא מו-און-פא-רא אן-נון-גאל-אי-ני כא שו מא-רא-אן-חו

58. כאתו אמאתכא איש אן-אי איזאבארמא אן-VII אפא אילאבינו

59. זא-אי אי-ני-אבא-זו כי-א מו-און-פא-רא אן-א-נון-נא-בית-אי-ני כי-א מו-און-סו-אוב-סו-אוב

60. כאתו אמאתכא איש כי-תים איזאבארמא אפאנונא-כי קאקארו אונאישאקו

61. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא אים כים דיר גא בי או-א או-א כא-נאק-מאל מו-און-לו-לו

62. כאתו אמאתכא אליש כימא שארי איש ניהאפי . . יתו או בארכיתו אודאישא

12. אבו אן־נאנאר ביל בית || איבילי אן־מיש
13. א־א אן־סים־כי או מאל־מי־אין כור־נא־נא ניר־איק ראב־גאן־מי־איר־
אי־ני
14. אבו אן־נאנאר בילום אגי שובו איבילי אן־מיש
15. א־א אן־סים־כי נא־אכא־מאל־מי־אין גאל־לי־איש שו־אול־א ניר־איק
ראב־גאן־מי־איר־אי־ני
16. אבו נאנאר שא סארותו ראביש שוכלולום איבילי אן־מיש
17. א-א אן-סים-כי כו כו נא-אכא-כו נא שוד־שוד ניר־איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
18. אבו אן־נאנאר שא איש תידך רובותו אינאדיחו איבילי אן־מיש
19. צור תור־דא סי כיל־כיל־רא איד אור שו אול כא־ראש זא־כור־נא־שוד־
שוד חי־לי לא־לא מא־אל־לא־תא
20. בורו קאלדו שא קארני כאבארו שא מישריתי שובלולום זיקני אוקני זאקנו
21. כווכו לאלא מאלו
22. גי־רים אים-בא מו-און-כים-מא אי-מאר אוד־דו-א אי ני פא גאן אול לא-לא-
בי נו גא גא
23. אינבו שא איש ראמאנישו איבאנו שי חאכומתא שא דיש נאפלוסי אצמו
לאלאשו לא אישיבו
24. מאל־אן גאן ניגין-נא מו-לו שי דא מא-אל-לא כי כו מאח ני-אין-רי
25. רימו אליד נאפחארי שא איתי שיכנאת נאפישתי שובתו כו-תום ראמו
26. א-א ליב לאל שוד מאר־רא-נא מו-לו נא-אכא-תי-לא תיך כא נאך מאל שו
כו מון-און-דיב-בא
27. א]בו ליד־נו או תאארו שא באלאט נאפחאר מאתי גאתזשו תאמחו
28. או בי[נאם]־ראב־גאן־מי־איר־זו אן־שוד דאם א־אב־בא דא מא־אל־לא
אים מו־און־גא־טו־רו־אי
29. בי[לום] אילותבא כימא אן־אי רוקותי תאמתים ראפאשתו בולותתו מאלאת
30. באר לו . . דא כא נאך מאל זאק מו־רו־בא־מו און־דא־אב חו־נא־אי־ני
31. איש . . או מאתא מושארפידו אישריתי נאבו שומישון
32. אד מוח נא ראב־גאן־מי־איר־אי־ני נא אכא־חאר. באר־א־רי א אן פאת
איקיל מו־און־גי־איש א־אן
33. אבו אליד אן־מיש או אמילי מושארמו שובתום מובין נין טאבי
34. נא־אכא באר־א־אי־ני מו חו־נא א־אי צי אכא־מו־א אור שוד [אור־דא
כו מו־ני־דו־תאר־אי־ני

13. ציר מאח כים שאק-VII-נא שאק איך-רא-רא איך-מאל שאק-VII-נא
14. שא כימא ציר מאחי סיבא קאקאדאשו נירתא אישו . . .
15. ציר רוש א-אב-בא כים   שי נא חאר ני[-רו . .
16. כאר-סי-חי מי רוש איד איך אן כי-א איך-כו שאק . . .
17. שא כימא ציר רוש תאמתים אאבו איש פא[נישו
18. סאקיף תאחאוי איזי ליאי אן-אי [או כי-תים . .
19. אוד כים צאב מו-און-אוד-דו   אן-כור-רא שו אור-אור מו
20. שא כימא אוד-מי גורי שובו אן כור-רא שו אור-אור . . .
21. אן כי-א גי אין גי נא אן ני-רו איד-בי נו תוך . . .
22. מוכין אן-אי או כי-תים אן ני-רו איד-בי נו תוך . . .
23. איך-כו אים-מי-ני-א-ני   און-מא
24. איד-זי-דא-מו גאל-בי דו מא כו-גי תאך-זא-כור-נא
25. שי-אי-די דו-בא   אן-שי-אום תי-לא מו
26. קאבו שא בולוחתי מילאמישו מאתום . . .
27 איש אימניא ראביש שולוכו איש חוראצי אוקני . . .
28. אנא תאפראתי איזאוו אן-שי-אום-תי . . .
29. איך-כו . . . כים כי-פאל מי-א איך-כו שאק-L . . .

Le reste manque.

W .A. I. IV. Pl. 9. Recto

1. או מו-און ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני אן-כי-א איש-ני מאח א-אן
2. בילום איבילי אן-מיש שא איש אן-אי או כי-תים אידישישו צירו
3. א-א אן סים-כי או אן-חי ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
4. אבו אן-נאנאר בילום אן-חי איבילי אן-מיש
5. א-א אן-סים-כי או אן גאל אי ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
6. אבו אן-נאנאר בילום אן-אנום גאל-ו איבילי אן-מיש
7. א-א אן-סים-כי או אן-אין-זו-נא ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
8. אבו אן-נאנאר בילום אן-סין איבילי אן-מיש
9. א-א אן-סים-כי או סיס-און-כי-מא ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
10. אבו אן-נאנאר ביל אורי איבילי אן-מיש
11. א-א אן-סים-כי או אי איך-שיר גאל ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני

53. איד וי־דא־מו אן־הי־אור־מו מו־און־דא־איק־לא־א
54. אינא אימניא אן־חי־אור נאשאכו
55. איד כאב־בו־מו אן־חי־גאו־מו מו־און־דא־איק־לא־א
56. אינא שומיליא אן־חי־גאו נאשאכו
57. אן־פאר כא־L איץ־כו אן נאס־אן־נא־מו מו־און־דא־איק־לא־א
58. אן־פאר כא־L אובידי (?) אן־אנותיא נאשאכו
59. ריד כור סון־סון אן־פאר בא נו גא־טו־לא־מו מו־און . . .
60. אידלא מואבית שאד־י אן־|| נאשאכו
61. איץ־כו גאל־פור כים חאר־בי כא־צאב־אי מיר שיליך־גא־מו מו . .
62. קאבו שא כימא אושוגאלי שאלאמתא איכאלו ||
63. שא כור סון־סון איץ־כו בי אן־נא־מו מו
64. מואבית שאדי קאבו כאבתום שא אן־אנום ||
65. שא כור גאם־גאם נין איד־תיר VII־נא מו   מו
66. מוכאניש שאדי נונא שא סיבא אבראשו ||
67. נון כיל־ראך מי־א כי־פאל־א חאר אל־תאב־בא־מו מו
68. ליתי תאחאוי אלו חאבו מאת נוכורתים ||

2, verso (2 Obverse).

1. תיך גור־רו־אוש גאב־גאב גיר גאל גיר נאס־אן־נא־מו מו־און־דא[־
איק־לא
2. מוזיר כישאדאתי נאמאדו פאתרו אן־אנותיא [נאשאכו
3. כור שו-בא נו רו-בו-סא שו-אוש-כאל מי-מו   מו
4. שא שאדו איש קאתישו לא איפארשידו שושבאל תאחא[ויא ||
5. איד תאח דאן א איץ-בו-דא איד מי-מו   מו
6. ריצאת אידלי אריכתא דיש אידי תאחא[ויא ||
7. מיר חאר-רא תי-א תא איץ-באן א-מאך-תו-מו   מו
8. שיבא שא אנא אמילי אידיהו קאש]תא אבוביא ||
9. אי כי-פאל-א זיק-פי זיק-פי איץ-רו-סו-אי איב-גושור מי-מו [מו
10. תאתו בית מאת נוכורתים צאצפאנא או כאבא[בא
11. א-מאך-תו מי-א   איץ-כו שאק-L-מו [מו
12. אבוב תאחאוי   איץ-כו שאק-L [||

59. דיש בּילי אן־[||] . . . . . . שׁי . גאבּי
60. גאל־און מו בו אן־פא מּ בּי . . . מּ בּי . . . כו פי־זו
61. בּילום בּיל דאּד [מי] . . . [תי מאת־ני]כא אוזונכא
62. אן־נין־איב אור־שאק מּי־אין אל . . סיד אים זו כו דו כו פי זו
63. אן־|| קארּאדו אב (?) שוכלולאת . . תּי מאת־ניכא אוזונכא .
64. אֿ מּי נּי אין א־אבּ־בא . . גיר . . נּי תול
65. בולוחתי מּי[לאמּי . . . . . . דוּרי צור (?) תול

2, recto (2 Reverse).

35. מיר . . . .
36. איזּש כית (?) . . . .
37. אן־רי־אי־נּי . . . .
38. אן־מיש . . . . .
39. נאם־צאב כים . . . .
40. כימא איצּורי . . . .
41. איד סאר־בּי־בי . . . .
42. תאבינאסּון לו אילּי . .
43. אים־מּי־נּי אן כים כאבּ־דא מו נּי שאק א־בא מו־און־מאל־.
44. אנא בולוחתי מּילאמּיא שא כימא אן אנום כאבתּו ([1])
45. גאל־און־מו האר־שאק קו דא שא כי חי רא כית שאק אים־מא־אב־סּי
46. בּיליכו שארּ זאכרותּי אדי שארי איחּישּו
47. האר־שאק תאך־אין־שיר־גאל תאך־גוג תאך־זא־כור־נא שו מו כו מו־און . .
48. שאּר תאך־|| סאּנתי אוקני קאתּיא אומאּ[לּי
49. אן־א־נון־נא־כית־אי־נּי חו מו־און־סי ני כים תול־תול־דא אים־מא־רא־אן־לּאח[־לּאח־גי־איש
50. אן־אנונּא־כי כימא חומצירי אש ניגיצּאתּי אושתארמו
51. כור־רא איד נאם אור־שאק־מאל־מו שו־מו מו־און־שי־אין . .
52. אש מאת־י דיש אידי קארּאדותיא גישליתּו . . . .

([1]) כאבצאב T.

22. כיתמור אן-אין-כית   שיכנאת י נאפישתי רוסאת

23. אור-שאק תאר-שאק-מאל כית אים-מי-ני-אין-סאר-בי-גא איש

24. קא[רא]דו שאדי   שא תאנארו

25. . . . . . א-אן נו אום-מא-שי-אין-גי

26. . . . . . אן אישתין לא אומאארומא

27. . . . . . כית אים-מי-ני-אין-סאר-בי-גא איש

28. . . . . שא תאנארו

29. . . . . אום-מא-שי-אין-גי

30. . . . . אומאארומא

31. . . . . איק-לי-איש

I, verso.

38. ניר זו-אפ תא   מי . . . תי-א

39. חו כאב איש אפסי   אוד-צי איזו תיליקו

40. אים מי-גי אן-נא אן ליב תא שאק-מאל איש מו-און-.-כאב-דו-גא

41. בולותתי מילאמי אן-אנום איש כיריב אן-אי אריכתי (?) דושונשו

42. אן־א־נון־נא אן־גאל־גאל דו ני אן . נו מו־און־דא־כיל־מאל־מאל

43. אן־אנונא־כי אן־מיש גאל־מיש קא אירושו

44. גאל־און א־מאך־תו   בא־מאל־תא

45. בילום אבובאניש   איבתאא

46. אן־נין־איב סאר־בי כי פאל א גול גול א־מאך־תו בא־מאל־תא

47. אן־|| מואבית דורי מאת נוכורתים אבובאניש איבתאא

48. אוד לי גיר איב רא   איב נין מו־ני־איב־זא

49. . כי נאמי איש איתור אן־אי אוד . . . אזאם

50. דו־א־ני כא אן־אין־כית־לאל תא אי גאם חי . . מאל אי דא

51. אלאכשו איש אמאת אן-אין-כית אנא בית מאת מונאש אורני (?)

52. אור־שאק אן־רי[־אי־ני . . . . . און־מא שוד־שוד־גאב

53. קאראדו אן-מיש מאשיך תא . . . . איש סא . . . . ני

54. אין-כית-כי לו בי דו . . . גאב אין תי א : . .

55. אנא ניבורי . . . אי אישלא א חי . . א

56. אן־פא־כו לוח תו . . אן־אין־[כית־לאל] כית כור . גאב מו־און־רי־איש

57 אן־|| שוכאל[ו צירו שא אן־[||] . מאת דו . . . שו

58. אין אן־נין־[איב] . . רא . . . . כא . . אם־בי

57. אן-שיליך-אלים-נון-נא תור שאק זו-אפ כית אן-אמאר-אוד תור דישתו שא אפסי

58. קורו-גא תאך-תאך-לי-בי זא-א (1) גאן בונו דומקו כומו

59. זי אן-נא גאן-פא || ניש אן-אי לותאמאת ||

60. זי אן-חי כי אן-חי ניש אן-חי אן-כי-חי

W. A. I. II. Pl. 19. 1, Recto.

1. איץ-שו-אוד-זו כא-און חאר דו-בי
2. פאחורוכא (?) דיש רישו . אישמי מישא (?)
3. שי דו-נא-זו כו אן-כו-א נום-איש-נום-איש
4. אש אלאביכא אן גושרותים אש נומאלשו (?)
5. דא אש שור כי בא לא איץ-מי מו א לאל-אי
6. א-אג נידו אינאכא דאן לימתאריץ
7. אן-א נון תי אן אן אי טו און חי דא נאם מי-אין-תאר
8. אן מי נון דו נא אן-מיש כו מי שי אדי שארי איתאברו
9. א-א-זו כי כו-א-ני נאם ני[-דא-רו] חו-לוח-חא מי-אין
10. אבאכא אש שובתישו לא תוגאלאט
11. אן-אין-כית-לאל כי כו-א-ני נאם ני-דא-רו חו-לוח-חא מי-אין
12. אן-|| אש שובתישו לא תוגאלאט
13. אן-א-נון-נא-כי כו תיך תו כא נא כית אג בו מי איב אור-אור צאב איד
14. אן-אנונא-כי איש שובאת די (?) כו (?) ליראר
15. א-א-זו איד נאם-אור-שאק-מאל-זו . גאר בא חא-דא-אן-בא-אוד-דו
16. אבאכא אנא אידי קאראדותיכא כישתא ליכישכא
17. אן-אין-כית-לאל איד נאם-אור-שאק-מאל-זו . גאר-בא חא-דא-אן-בא-אוד-דו
18. אן-|| אנא אידי קאראדותיכא כישתא ליכישכא
19. גאל-און אור שי אן תיך-גאל אן-רי-אי-ני-כית
20. . . . . . בו אן-אנום אשאריד אן-מיש
21. אן ליד אן-אין-כית-לאל זי ליב איק אי שי רא

(1) זא-זא T.

34. א און א . . . גא	. . . .
35. א א-זיק באר-תיך-כאר א א-זיק באר פאר-כיף-נון-כי	. . . .
36. חאר-שאק מי-גא חאר-שאק תי-רא	שאדו . . . דיתי
37. חאר-שאק גיל-גיל מא	שאדו אידגורותי
38. גאב-בי שו חא-בא-אב-נא-גא-אי-ני	איראתסונו ליתירו
39. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
40. אן-נין-כי-גאל נין אן-נין-א-זו כית	אן-‖ אלתי אן-‖
41. שי-בי כי קור (1) כו חא-בא-רא-אן-מאל-מאל	פאנישו דיש אשרי שאנומא לישכון (2)
42. אודוך חול חא-בא-רא-אור-דו	אודוכו שינו ליצימא
43. באר תא בי כו חא-בא-רא-אן-דו-בא	אש אחאתי ליזיז
44. אודוך שי-צאב-גא אן-דאן שי-צאב-גא	שידי דומכי לאמאסי דומכי
45. סו-נא גאן-אין-לאח-לאח-גי-איש	אש זומרישו לוכאאן
46. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
47. אן-באר (3) שאק-מאל-נא סיך גאל מאשכים מאת	אן-אישום נאגירו גאל-ו ראביצו
48. אן-רי-אי-ני כית אן שאק דו גא כים	צירו שא אן-מיש כימא אן באנישו
49. שאק-מאל-נא א-בא-ני-אין-דו	אש רישישו ליזיז
50. נאם-תין-לא-א-ני כו	אנא באלאטישו
51. מאל . דאק-דאק-גי	אא איפארכו
52. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
53. חאר-אורו-לו[קור-חאל-]לא גאז גאז מאל-גו אח	חאר מותאליכו אש ניק רימי
54. די-מא-בי תא פאר-כא-מאש כים גאן-אין-סו-אוב-בי	שולמי כימא כימאשי לימאסים
55. פאר-פאר גא-נון חאר-אורו-לו בי	חאר שואתו [לימיד
56. אן-פאר-רא גאן-אין-בא-אן-תי	אן-פאר ליבאליטסו

(1) נו T. — (2) שיכון T. — (3) פא T.

5. תור שאק אן-אין-כי גא . . . .
6. שי-אום תי נאם-רי שו א . . . . . .
7. שאק מאל בא א נא ני אין . . . . . .
8. נאם-תי-לא-א-ני . . . .
9. גאן-לא בא אן דאק . . . .
10. זי (1) אן-נא גאן-פא זי [כי-א גאן-פא ניש אן אי לותאמאת ||
11. אן-איץ-באר-רא תור כי . . . . . .
12. אן-אין-כי מאח א או . . . .
13. אודוך-אי-ני או . . . .
14 אן . גאל-גאל . . . .
15. אור-שאק אן-נין-איב . . . .
16. שי-אום-תי-איק . . . .
17. שאק-מאל-בא . . . .
18. נאם-תי-לא . . . .
19. מאל-לא-בא . . . .
20. זי אן-נא [גאן-פא זי כי-א גאן-פא ניש אן אי לותאמאת ||
21. אן-נין-א-חא . . . .
22. נאם-רו . . . .
24. כא כו-גא . . . .
23. אן-בא-או . . . .
25 שאק סאר . . . .
26. שא שי-צאב-גא . . . .
27. גאן אין . . . .
28. שו שור א . . . .
29. סו-ני. . . . .
30. שאק גיג . . . .
31. כיר גיג . . . .
32. א-אב-בא . . . .
33. א אב-בא . . . .

(1) נאם T.

47. איגיר אן נין-מי גא ני תא . . . .

48. תור שא אי-א תא-איק . . . .

49. אי לו אי-א תא-איק [אסקופאת ביתי . .

50. איך-איק אי-א תא-איק [דלאת ביתי . .

51. איך-שו-דיש אי-א תא-איק [מידיל ביתי . . .

52. איך-שאק-מו אי-א תא-איק [סיכור ביתי . . .

53. איך-סי-גאר אי-א תא-איק [שיגאר ביתי . .

54. אוב . אי-א תא-איק [אוב ביתי . . .

55. דא אי-א תא-איק . . . . .

56. איך נו כוש-או אן תא-איק [נוכישי אן-אי . .

57. איך ע כוש-או כי תא-איק [נוכישי כי-תים . .

58. איך-צא-רא אן תא-איק צירי אן-אי . . .

59. איך-צא-רא כי תא-איק צירי כי-תים . . .

60. זי אן-נא גאן-פא ‖ . [ניש אן-אי לותאמאת ‖

61. אן-ראב-גאן-מי תור אן-נא . . . .

62. מו פא דא אן-רי-אי-ני כית . . . .

63. אן-אין-נין ניר-איק . . . .

64. נין אי ני כית . . . .

65. שו מו ניר קאק איד פא גיג-גא . . . . .

66. . . . . כאב-דא . . . .

67. נאם-חאר-אורו-לו כית . . . .

68. אן-ראב-גאן-מי איב כים חאר-רא . . . .

69. . . . תי מאל אי תאב ני . . . .

70. זי אן-נא גאן-פא ‖ ניש אן-אי לותאמאת ‖

71. : . ני מאל אן-אין-זו-נא כית . . . . [שא אן-סין

La fin est mutilée.

Verso, A. Colonne IV.

1. . . דא חול איק . . . .

2. . . גא-גא-אי-ני . . . .

3. שאק אן תי חאר . . . . . .

4. שאק בא (?) א אן כי . . . . . .

62.	אן-ראב-גאן-מי אן-ראב-מי-א אן-ראב-גאן-מי-חאב	לאמאסתו לאבאצו . . . :
63.	האר-כית-לאל כי-איל-כית-לאל כי-איל-אוד-דא כאר גאן-מי-חאב	לילו ליליתו . . . . .
64.	כא-בי חול כא-בי זו כא-בי רי-א	כישבו רואתו . . . . .
65.	שא גיג שא אג-א שא נו חי-גא	מארושתו . . . . . .
69.	שאק דו-גא-ני-ני	קאקאדסונו . . . . .
67.	שאק-דו-גא-א-ני תא	אנא קאקאדישו . . . . .
68.	שו-ני-ני שו-א-ני-תא	קאתישונו דיש קאתי[שו. .
69.	ניר-אי-ני ניר-א-ני תא	שיפישונו דיש שיפי[שו . .
70.	בא-רא-אן-תי-מאל-אי-ני	אא איש . . . . . .
71.	בא-רא-אן-גא-גא-אי-ני	אא אידהו[ני . . . . .
72.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖

W. A. I. II Pl. 18. Verso B. Colonne III.

Le début manque.

a	אודוק חול הא-בא-רא-אוד-דו	אודוכו] שינו [ליצימא
b	באר-תא-בי כו הא-בא-רא-אן-דו]	איש אתאתי [ליזיז
c	אודוק שי-צאב-גא אן-ראן שי-צאב-]גא	שידו דומכי לא[מאסו דומכי
d	סו-נא גאן-אין לאח-לאח-ג][י-איש	איש זומרישו לו[כא אן
e	זי אן-נא גאן-פא זי] כי-א גאן-פא	ניש אן-אי לותאמאת ‖
f	חאר-אורו-לו בי] גיג חאר	אמילי שואתו [מורוץ תאשי
g	. . . חו כור-רא	כושורא שא

Plusieurs lignes mutilées.

41.	כי אין 121-חי שו אי-א תא	. . . .
42.	כי אין 121-חי איב איץ שו תא	. . . .
43.	רא חאר אוד-דו . תא	. . . .
44.	דא אין תו רא תא	. . . .
45.	איץ-מי איד אור חאר רא	. . . .
46.	אן-נין-מי גא ני תא	. . . .

32. חאר מו פא דא אין תוך־א	שא זיכיר . . . . :
33. חאר מו פא דא נו תוך א	שא זיכיר . . . . .
34. חאר ליב־גאר־א־ני תא נו גא־טו־לא	שא בובות . . . . .
35. גא גיג כא־גא שאק איתו נו בו־לא	כישבו [מארצו כיביתי שא ארחו לא גאמרו
36. זי אן־נא נאן־פא ‖	[ניש אן אי לותאמאת ‖
37. אן חאר־אורו־לז קור־האל־לא	. . . .
38. נאם־תי־לא חאר־בא . .	. . . .
39. שי אן־פא־כו גאן־און־דו	. . . .
40. אן־אלאד אן־ראן שא שי־צאב־גא	. . . .
41. שאק מאל נא א בא ני־אין־דו	. . . .
42 נאם־תי־לא־א־ני כו	[אנא באלאטישו
43. מאל־לא . . דאק־דאק־גא	. . . .
44. זי אן־נא גאן־פא [‖	ניש אן־אי לותאמאת ‖
55. גו גאן מי דא איל־לא	. . . .
46. שו איקיל כו תא דו־א	. . . .
47. דוב שי־א־ני כו	. . . .
48. איד זי־דא־א־ני כו א־בא־ני־סאר	[אנא אימנישו . . .
49. שו גור חו־לוה־חא תאך איל־לא	. . . .
50. כור־בי תא דו־א	. . . .
51. שי גו לאל־אי שי־א־ני־כו	. . . .
52. שו סי תור איד כאב־בו־א־ני תא	. . . .
53. או מי־ני־גאר	. . . .
54. זי אן־נא גאן־פא ‖	[ניש אן־אי לותאמאת ‖
55. סיך פאר ‖ תאב־בא שור־רא	שיפא[תי פיצאתי ‖
56. איץ־נא־דא־בא או איץ־זי	איר[שאשו . . . .
57. שאק בא כית איד בא־ני־אין־סאר	. . . .
58. סיך מי ‖ תאב־בא שור־רא	שיפא[תי צאלמאתי ‖
59. איד כאב־בו־א־ני תא א־קאק־אין־סאר	איש שומילי . . .
60 אודוך חול א־לאל חול גיגים חול	אודוכו שי[נו . . .
61. תי־לאל חול אן חול מאשכים חול	גאלו שי[נו . . .

4. . . . . . . מא אי-ני	גי נומאן מותו שא . . . . .
5. זי אן-נא גאן-פא ||	ניש אן-אי לותאמאת ניש כי-תים לותאמאת
6. . . . . . . א כאר-רא	שא איש איכו נאדו . . . . .
7. . . . . . בי תאר-תאר-רי	בורוסו לא . . . .
8. . . . . · גא ני מא ט ני כי	כיפרו לא . . . .
9 . . . מאל-לא נא-אן-דאק-דאק-גא	איכימו לא . . . .
10. . . כי איד האר נו כי לא	נאדו לא . . . .
11. . . פא בי איש נו כי לא	שא קאקארסו אי . . . . .
12. תור גאל-און בי צאב נא כית	תור גאל-און . . . .
13. אי גאל זין-נא תא רו בא	או נאמי . . . .
14. דאן-נא מא לו בא אן קו-זא .	דאנו שא איש קאקאר . . .
15. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא	ניש אן-אי לותאמאת [||
16 אוד-| גא בא-דא-אן-כא-צאב	שא אוד-מא . . . .
17. אוד-| גא בא-דא-אן-כא-מי	שא אוד-מא . . . .
18 אוד-| גא בא-דא-אן-נא	שא אוד-מא . . . .
19. אוד-| נא בא-דא-אן-ני	שא אוד-מא . . . .
20. . שו אן גאב א	לו . . . .
21. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא	ניש אן-אי לו[תאמאת]||
22. האר ליב-גאר תא אין-נו-און תא-סאר-בי-גא	שא איש בובותי . . . .
23. האר. תא אין-נו-און תא סאר-בי-גא	שא איש צומי . . . . . .
24. האר-ליב-גאר-רא ליב . . או-ני (?) תא	בירו . . . .
25. איר נו און איש . . איש רא	אירי . . . .
26. האר-כי-א א . . . דא	שא כיביר . . . .
27. בא אן-סון איב דא סאר-בי גא	איבות . . . .
28. האר זין-נא כיל-גאר תא סאר-בי גא	שא איש צירים . . . . .
29. האר זין-נא אוד ני רא א	שא איש צירים אן . . . .
30. כי-איל כית לאל נין נו תוך-א	ארדאת [ליליתו שא מותו לא אישו
31. דאן כית לאל נין נו תוך-א	אידלו לין[לו שא אשאתו לא איש-ו

54.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
55.	תאר גיג-גא שא גיג-גא	מורוץ חאשי מארושתו
56.	תו-רא מי או בא	מורוץ כאצאתי
57.	תו-רא נו אוד-דו-ני תו-רא איץ-גי-אין-גי-נא	‖ לא אצו ‖ ביבאתי
58.	תו-רא נו זי-זי תו-רא חול	‖ לא תיבו מארצו שינו
59.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת
60.	שא אג-א כא כא-בי חול-איק כא-גא כית	ארשאשו רואתו שא אש פי שיניש באדאת
61	סו א סא לאל שא חול כים-מא סאר-דא	נארוקו ארשאשי שא שיניש שאלאט
62.	דא אג-א איד אג-א קום-ניר דא אג-א	גוליבאת שאתאתי ‖ זומרי
63.	סיך-דוב סיך-דוב-איד-סו אי שוד או-רא	ליכית צוברי אופלו מאסו
64.	סראי איב-איב-בא מו-א	ציר לאבירתו מיסירו פארא
65.	שא שית-מאל סו תא תא גור-רא	גובור אש סו גובורו
66.	גאר סו חאר תא שו גושור גושור-רא	אכאלו שא אש האר סו מושודו
67.	גאר כא-גאר גור-גור-רי	אכאלו שא אש אכאלי תור-רו
68.	א נאק קיד-א	מו שא אש שאתי חו איפיחו
69.	כא-בי חול איש נו תול-לא	רואתו אש ליכפי שא איפיחו
70.	אים נו גא זין-בא כית	לא כאתמו שא זיק או צירישו איתבו
71.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
72.	כא-דא כי-א חאר-רא	מאכסותו שא קאקאר איצריד
73 .	אדו סו חאר כא נאב-א	שופאתו שא אש סו חאר פאתראת

Colonne II.

1.	. . . . . כי לוב מא	מאמית שאק . . . . . .
2.	. . . . . שו תאך-גא	שא אש לא אידי חאר . .
3.	. . . . שו לוח-חא זי נאם-בי-א	צומו שינו . . . .

27. גיג-גא שא גיג-גא שא נו שור־רא (¹) מארושתו נו אולארתו

28. ביר-מי נו שי-צאב-גא שותו נו דאמיקתו

29. זי אן-נא גאן-פא ‖ ניש אן-אי לותאמאת ‖

30. האר-רוש צאלאם-בי האר לו-לד-בי שא בון באני האר אוצאביתו

31. שאק כי חול-איק שי חול-איק פאן שינותי אינו לימותו

32. כא חול-איק כא-מי חול-איק בו שינו לישאן לימותו

33. כא-סא חול-איק כא-בי חול-איק שאפתו לימותו אימתו לימותו

34. זי אן-נא גאן-פא ‖ ניש אן אי לותאמאת

35. אום-מי גא לאל מושיניקתו

36. אום-מי גא-לאל גא 119-אי ‖ שא תולושא טאבו

37. אום-מי גא-לאל סים-א ‖ שא תולושא מארו

38. אום-מי גא-לאל גא פא-גא ‖ שא תולושא מאחצו

39. אום-מי גא-לאל גא פא-גא סאר־בי-גא ‖ שא אש מיחיץ תולי אימות

40. אום-מי-דא שו-כאל באר תאריתו שא כירימאשא אושורו

41. אום-מי-דא שו-כאל גאב ‖ שא כירימאשא פאתרו

42. אום-מי-דא שו-כאל תו-לו ‖ שא כירימאשא רומו

43. אום-מי-דא שו-כאל (איר) סי נו די-אי ‖ שא כירימאשא לא אישארו

44. זי אן-נא גאן-פא ‖ ניש אן אי לותאמאת ‖

45. איד-פא גיג-גא איד-פא דאן-גא אשאכו מארצו ‖ דאנו

46. איד-פא האר שו נו און-באר-רא ‖ שא האר לא אומאשארו

47. איד-פא נו אוד-דו-ני ‖ לא אצו

48. איד-פא נו זי-זי איד-פא חול ‖ לא תיבו ‖ שינו

49. זי אן-נא גאן-פא ‖ ניש אן-אי לותאמאת

50. נאם-תאר גיג-גא נאם-תאר דאן-גא נאמתארו מארצו ‖ דאנו

51. נאם-תאר האר שו נו און-באר-רא ‖ שא האר לא אומאשארו

52. נאם-תאר נו אוד-דו-ני ‖ לא אצו

53. נאם-תאר נו זי-זי נאם-תאר חול ‖ לא תיבו ‖ שינו

(¹) נאר-רא T.

2.	אודוך זין-נא אודוך שאק דו	אודוך צירי אודוך . . .
3.	אודוך א-אב-בא אודוך צי-לאל-שו כית	אודוך תאמתים אודוך . . .
4.	אן-אלאד חול אורו-כו (?) מי-ני-מא	שידו שינו אלו מי[לאמו
5.	אים חול אים תי מאל	אים חולו שוא[תום] די . . .
6.	סו סיך חי-ניר-חי סו מו-און-גי-זי אודוך חול	שא תוך זומרי שחווו . . .
7.	זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא	ניש אן-אי לותאמאת ניש כי-תי לותאמאת
8.	אודוך חאר-לו-בא אודוך-חאר-לו-בא	אודוכו כאמו שא חאר אי . . .
9.	ניגים חאר שא חול כים-מא אודוך חול	איכימו איפיש הולתים איצ . . .
10.	זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא	ניש אן-אי לותאמאת . . .
11.	נר-גיג ליב גיג נו-גיג באר-רא	קארישתו שא ליבא מארצא . . .
12.	נו-גיג אן-נא נו כו-מאל	אישתארית אן-אנום . . .
13.	או-שאם-כית שאק איתו נו בי-לא	איץ-בו כובו שא . . .
14.	גינא אב איש כי נו דו-מא	לא כיפרו לא . . .
15.	נאב נו נא איד נו און-דא-רי-א	לא מו . . .
16.	אוד-אור כא-גא שאק איש תאך-גא	צאלא . . .
17.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
18.	שא נו שור-רא שא נו צאב-גא	לא בארא‌תו לא כינאתו
19.	שא בו-בו-אי סא נו חי-גא	אותיטו בואנו לא טאבו
20.	סא סאר סא תאם-מא-לאל סא אד-דו סא מא-נום	בארכאדו ראפאדו שא אשאטו סא .
21.	סא שא דוב סא שא חול	ניפיץ בואני בואנו שינו
22.	זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
23.	תאר גיג ליב-גיג כיר גיג	מורוץ חאשי ‖ ליבי כיץ ליבי
24.	תו-רא צי גיג שאק גיג או-מו-און חול	מארצו ([1]) מורוץ מארתי מורוץ קאקארי
25.	סיך-דוב סיך-דוב-בא	שולו שינו ציבתו ראתיתו
26.	מי סי-חי זיק תאך תו רא ([2])	מיחץ כאליתי אימשו מארצו

([1]) חארצו T. — ([2]) שו-רא T.

Colonne IV.

1. ראמכו כו שא אן-אי-א תור מירי שא אן שיליך-חאר-חי אנאכו
2. כיביל אבוחו אונאח
3. ביל אשורבו אוראב
4. אן-שי-סי-איר אונאקו אוכאבאת
5 כים כיביל אבוחו אונאחו
6. ביל אשרובו אוראבו
7. אן-שי-סי-איר אונאקו אוכאבאתו
8. אן-אור פאשיר אן או חאר
9. ביציר איכצורא ליפאטיר
10. כיציר ליבי אן-שו או אן-XV-שו שא בול-בול א בול-בול ליפאראקשו
11. שיריתסו ליתאביך איש אוד-מי אני
12. לופאסאשו לופאתראשו

13. אין נוח אן-איץ-באר קוראדו
14. איתיכא לינוחו מאת-מיש א-זיק-מיש
15. איתיכא לינוחא א-זיק באר-תיך-גאר או . . .
16. איתיכא לינות א-אב-בא תאמא . . .
17. כי-מין חאראנו תור-ראך אן-מיש
18. כי-מין או כיריב בינות . . .
19. כי-מין ליבי אן-מו או אן-XV-מו זי נו אן . .
20. כי-מין ליבי אן-איר-מו או אן-XV-איר-מו זי נו אן . .
21. איש אוד-מי אני כי[ריב] ליבי אן-מו או אן-XV-מו ליפאטרא
22. או מאמית לית[א]צי שא סו-מו
23. אשתאקדא אנא תא . תאנוראכא
24. או מושאלימא .[?]תאנאצאראכא
25. דיני די . . . . . א תאר-ום

26. אין נאם-צאב ליב . . תא אוד-דו-א-נא

W .A. I. II. Pl. 17. Recto. Colonne IV.

1. אין אן חול אודוך חול אן שינו אודוכו שינו

24. איקל כית ראך . . . . . באני־אין־די
25. אן־איש [תאר] . . . . אושתישיר
26. ראך כים . . . . ני־אין־כו
27. זינישתו . . . . חא אושישיב
28. סיך פאר סיך מי גו . . פאל שור־שור־רי
29. שיפאתי פיצאתי שיפאתי צאל[מאתי ל]א מאסחאאת איש פילאבית שיף
30. גו מאח גו גאל גו סי־חי א גו [שא] ני־רו־מא בא־אי
31. קא צירא קא גאל־א קא ביתרו [ק]א מונאשיר מאמית
32. כא גאר שאק־בא חול נאם־אורו־לו כית
33. בו] חארי מאמית שיני [שא] אמילותי
34. . . . : אי אן־רי־אי־ני כית
35. . . דיש אראתי שא אן־מיש
36. . . . . נאם־ני־רו־מא בא־אי
37. . . . . . . מונאשיר מאמית
38. . . . . ני־בי ניר בי או־מי־ני־סאר־סאר
39. . . . . קאתישו שיפישו אוראבים
40. אן־שיליך־תאר־חי תור־נון־כי־נא כית נון־אי שו איל־א־ני תא מו־און־נא־אן־
תאר־תאר־רו־דא
41. אן־אמאר־אוד גאל איר־חי רובו איש שו־||־שו כו־מיש אופאריא
42. נאם־ני־רו גו־בי. זין־נא כי כו־גא כו חא־בא־ני־איב־תול־דו־ני
43. מאמית קאשא. דיש צירים אשדי אלי לישיצי

44. נאם־ני־רו חול־איק באר כו־אן־איס־תא־דו
45. מאמית לימותום איש אחאתי לידיז
46. תאר־אורו־לו בי גאן־אין־איל גאן־אין־פאר־פאר
47. אמילו שואתו ליליל ליביב
48. שו קורו־גא אן־רא־נא כו גאן־אין־שי־אין־גא־נא
49. אנא קאת דאמקאתי שא אן־שו ליפאקיד

50. כא־כא־מא נאם־ני־רו פור־רו־דא כית

51. אין גא־טו מאך סיך מאח כומא אתאליב אישארו
52. כיביל אתאליב אתאדי פישארתו

54. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
55. כים סיך צידפי אני לינאפישמא
56. איש אוד־מי אני אן־איך־באר קאמו ליקמי
57. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

W· A. I· IV Pl. 8. — Verso. Colonne 1.

1. אין שיזיר אובונתא . . . . .
2. אומא ליאבו לא בא . . . .
3. נישו מאמית . . . .
4. תור תא מאם אלתימא . . .
5. גיג תאניתי ארני סארתי האבל[אתי חיטיתי
6. נו חי אוב ליבי נו חי אוב אם־בי מאלא . . .
7. כישבו רוחו רוסו שא אג-א מיש חול . . .

8. כי כו שיזיד כו מאת־מאל אני איש ני . . .
9. תור חאר פין איש שי־צאב לא איר . . .
10. איר או קור-אי לא אינימי[דו
11. אירשושו קאקארו לא איצאבאתו
12. שי־קאק־שו לא הולדומא אן־פאר לא פא
13. . . . אא איבאני איש ליביא
14. . . . . א איצבאתו איצינצירו
15. . . . . . אא אילבות אן־אי ליביא
16. נישו מאמית] תור תא מאם אלתו
17. גיג תאניתי ארני סאר]תי תאבלאתי חי[טיתי
18. גיג שא איש סו-מו אם-בי]-מיש-מו סא[-מיש-מו איק-ו
19. כים . . . . . א]ני . . . [דיש נירו
20. איש אוד־מי אני אן־איך־]באר קא[מו ליקמי
21. מאמית ליתאצימא אנא]כו צאב לו[מור

22. אין ראך . . . . . . בא-ני-אין . . .
23. אנא ·כי . . . . . סו אישהאתאב

25. כים שר-סאר אני אופשארמא
26. איש אוד־מי אני אן־איך־באר קאמו ליקמי
27. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

28. אין כים סיך-רית אני אינאפאשומא דיש נירו
29. אן־איך־באר קאמו איקאמו
30. אנא מוח לו־נית־שו לא גור־רו
31. אנא לובושתי אן או חאר לא תי־ו
32. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
33. גיג תאניחי ארני סארתי חאבלאתי חיטיתי
34. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
35. כים סיך־רית אני ליגאפישמא
36. איש אוד־מי אני אן־איך־באר קאמו ליקמי
37. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

38. אין כים סיך-מאך-כאש אני אינאפאשומא דיש נירו
39. אן־איך־באר קאמו איקאמו
40. אנא מוח מאך־כאש־שו לא גור־רו
41. אנא שיפאר ציבותי . . . .
42. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
43 גיג תאניחי ארני סארתי חאבלאתי חיטיתי
44. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
45. כים סיך־מאך־כאש אני ליגאפישמא
46. איש אוד-מי אני אן־איך־באר קאמו ליקמי
47. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

48. אין כים סיך צירפי אני אינאפאשומא דיש נירו
49. אן־איך־באר קאמו איקאמו
50. תור האר אוש-באר אנא צובאתי לא אובארא]ס
51. אנא לובושתי אן או חאר לא תי-ו
52. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
53. גיג תאניחי ארני סארתי חאבלאתי חיטיתי

53. אינא מוסארי לא אנירישו
54. אינא אי או קור אי לא איגימידד
55. שורשושו קאקארו לא איצאבאתו
56. שי-קאק-שו לא תולדומא אן-פאר לא פא

Colonne II.

1. אנא נאפדאן אן או גאל-און נו תי-ו
2. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
3. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי חיטיתי
4. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
5. כים סי-סאר אני ליקאלאפמא
6. איש אוד-מי אני אן-איך-באר קאמו ליקמי
7. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור
8. אין כים כא-לום-מא אני אישאחאמומא דיש נירו
9. אן-איך-באר קאמו איקאמו
10. אנא סיסיני קאטבו לא גור-רו
11. אנא איר-אורוד אן או גאל-און לא תי-ו
12. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
13. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי חיטיתי
14. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
15. כים כא-לום-מא אני לישאחיטמא
16. איש אוד-מי אני אן-איך-באר קאמו ליקמי
17. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור
18. אין כים שו-סאר אני פור-מא דיש נירו
19. אן-איך-באר קאמו איקאמו
20. פא-מיש-שו אנא איך-גי-שימאר-שו לא גור-רו
21. אנא שיפאר ציבותי לא דו-כו
22. נישו מאמית תור תא מאם אלתו
23. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי חידיתי
24. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו

23. מינא] איבוש חאר שואתו אול אידי איש מיני איפאשאת
24. . . . תור ני אן-שיליך-חאר-חי מו-און-נא-ני-איב-גא-גא
25. אן-אי-]א תור-שו אן-אמאר-אוד   איפאל
26. תור-מו א-נא נו-ני-זו א-נא רא-אב-תאת-אי
27. מארי מינא לא תידי מינא לוזיבכא
28. אן-שיליך-חאר-חי א-נא נו-ני-זו א-נא רא-אב-תאת-אי
29. אן-אמאר-אוד מינא לא תידי מינא לוראדיכא
30. שא כאל-אי ני-זו-א מו או זא-אי אין-כאל-אי-זו
31. שא אנאבו אידו אתא תידי
32. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-חאר-חי
33. מו אי שו סי-איר א כו גא שו או-מי-תי
34. . . . כיל כו אילי ליכישומא
35. נאם-ני-רו או-מי-ני-פור נאם-ני-רו או-מי-ני-גאב
36. מאמיתסו בושורמא מאמיתסו בוטורמא
37. סו (1) בי א כית   חול-לו-בי לו-לו-א
38. לומנו דאלחו   שא זומרישו
39. איש א-ני : לו אראת אבישו : גאן-מי-א
40. איש מאל-אן-א-ני : לו אראת אומישו : גאן-מי-א
41. איש סים גו-לא-א-ני : לו אראת סים גאל-שו (2)
42. איש כי לוב חאר-רא   נו-און-זו-א
43. לו אראת שאקביתי (3) שא חאר נו זו-ו
44. כא-לי כא-גא נאם-ני-רו אן-אין-כי גא כית
45. מאמית איש ‖-י   שא אן-אי-א
46. סי-סאר כים : כים שומי ליקאלאף : גאן-אין-נון
47. כא-לום כים : כים סולופי לישאחיט : גאן-אין-גאב
48. שו-סאר כים : כים פיקורתי ליפאשאר : גאן-אין-פור-רי
49. נאם-ני-רו זי אן-נא גא-פא זי כי-א גאן-פא
50. מאמית ניש אן-אי לותאמאתי ניש כי-תים לותאמאתי
51. אין כימא סי-סאר אני אינגאלאבומא דיש נירו
52. אן-ביל-ני קאמו איקאמו

(1) לו T. — (2) אי T. — (3) שאקביתי

30. אן־פאר איש אניתי . . .
31. גאל־און־מו אן־אין כי כית . . .
32. תאך־תאך לי בי . . .
33. כא־כא־מא אן חול תאר רו דא גאן

34. אין פאר איש נו רי . . .
36. דיף XVI גאן אודוך. חול מיש

W. A. I. Pl. 7. Recto. Colonne 1

1. אין איש חול תי־לאל כים תאר־רא בא־ני־אין־גאר
2. אראת חולתים כימא גאלי דיש תאר איתאשכאן
3. שא־מי־גאר לוב־בא כית מוח־נא גאר־רא
4. קולו כורו אילישו איתאשכאן
5. שא־מי־גאר נו חי־גא מוח־נא גאר־רא
6. קולו לא טאבו אילישו איתאשכאן
7. איש חול שאק־בא שאק גיג־גא א־אן
8. אראת חולתים גאל־או דיאו
9. תאר אורו־לו בי איש חול לו כים תאך מא
10. תאר שואתום אראת חולתים כימא אומרי איטבוחשו
11. אן־א ני: אן־שו איש סו־שו איתיסי : סו־א־נא בי־דו
12. מאל־אן איקיל־א־ני ליב כוש או באר כו בא־דא־דו
13. אן־איש־תאר־שו צירויתום איש אתאתי איתאזיז
14. שא־מי־גאר־רא כו כים בא־אן־תול כא שא־אן־שא־שא
15. קולו כורו כים צובאתי איכתומשומא איתאנאשאשו
16. אן־שיליך־תאר־חי : אן־אמאר־אוד איפאליסומא : שי אים־מא־אן־סי
17. אד־ני אן־אין־כי רא אי־א בא־שי־אין־תו כא מו־און־נא־אי
18. אנא אבישו אן־אי־א אנא בית אירומא אישיסי
19. א־א־מו איש חול תי־לאל כים תאר־רא בא־ני־אין־גאר
20. אבי אראת חולתים כים גאלי דיש תאר איתאשכאן
21. תאב || כאם־מא כו או אוב־כא : אדי שינא איקבישומא
22. . . . . . . בי נו זו א־נא בא־ני־איב־נא־נא

Colonne VI.

1. אי-גאל-לא כו נאם בא-תו-תו-ני
2. גאל-און-לא רא נאם בא-תי-מאל-אי-ני
3. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
4. כא-כא-מא סיך-מאך-כאש סיך-גא צו כאר גאן

5. אין חאר חול חאר חול חאר בי חאר חול
6. שינו לימון אמילו שו לימון
7. חאר בי נאם חאר אורו-לו חאר חול חאר בי חאר חול
8. אמילו שו איש נישי לימון || ||
9. אין תור נאם חאר-אורו-לו ציר תיך גיל כא-גא
10. איש שאשור נישי ציר אונאבו
11. חאר בי נאם חאר-אורו-לו גו-523 סא א לאל אי
12. חאר שו איש נישי קא אי שא דיש . . .
13. דיש שיתי דארגו
14. אים בי א כא-קאק-א כא די-א-ני
15. כא-בי חאר-רא שוד שוד
16. בולותתאשו צאאיראת ריגים]שו
17. אימתו חאר איראכ]ים
18. כי גיג-גא בי חול-א-ני אול . . .
19. ליב בי אויש נו און גיר
20. אשאר מארושתישו שי . . .
21. ליבאשו איגאתאז . . .
22. אן אלאר שי תול אן ח]ול . . .
23. תור . . ני-איב-לו נון . . .
24. גאז א ני-איב-לו . . .
25. . . חאר נו . . .
26. . . . . מאמ]אן
27. ליב . . .
28. . . דיש ליבישו תדיש אול . . .
29. אן-פאר ני-אי תא שו . . .

50. זי אן . . . . .

18 lignes perdues.

Colonne V.

33 lignes détruites.

34. כא־בי־זו כא־בי רי א שא אנ־א שא חול
35. זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא
36. כא כא מא אן חול תאר־רו־דא גאן

37. אין גי כו גי גאל־גאל־לא גי שוך כו גא
38. איץ־איר־אורוד איל־לא אן־רי־אי־ני־כית
39. גי אורוד שון תאב־בא מו זי רי־א
40. קאן פאשתי שא שאלומאתו ראמו
41. מאל אי האר סיך גי א אן־שיליך־האר־חי מי־אין
42. תור מירי שא אן אמאר־אוד אנאכו
43. נאם־רו־נא רי גא ני־אין־סי
44. שיבתום כו־תום אש נאדי א
45. א־כיל־זיר איץ־ליב כא־נא תא כי תא אים־מי־אין־רי
46. אידא איתי ‖ שאפליש ארמימא
47. אן־אי־א אי א גאן תי
48. אן־אי אש בית לישיב
49. אודוך שי־צאב־גא אן־שי־צאב־גא אי־א גאן־אין־תו־תו־ני
50. אודוך חול . . . חול גיגים חול
51. תי לאל חול . . . תי חול .
52. גאל־און רא . . .
53. זי אן־נא גאן . . .
54. כא־כא־מא . . . . .

55. אין שיך־מאך־כאש . . .

12 lignes presque totalement perdues.

7. . . . א זו . . . . מיש

8 . . . אותאב סיך פאלתי . שונו

9 . . . בו־אי בי בי . . או מאל־מיש

10. . . . . רו לא . . שונו

11. . . . . ני . . לאל ||־מיש

12. . . . לא פאקו שודון . איש שונו

13. . . . אוד אן־נא : אן־סא איש

14. . . . אן־אי אן־מאנומאן אול אינאמבי

15. . . . . . . כא נאם מי־אין־די־איש

16. . . . . . . אן־אין־כית איטבו שונותי

17. . . . . . . רו תא סו טו־און־גי־גי־איש

18. . . . . אן־אי אושאדירו

19. . . . . באר פא־גי־איש

20. . . . . אישחוטו

11 lignes détruites.

33. אל שא דאן־גא אור־שאק אן . . .

34. חולוחא שא חול באבו רישו או שיבתי

35. אין מא־נו אין כו דאן־גא תא כא כא או־מי־ני־אין־גאר

36. נאם־רו נון כי גא או־מי. . .

37. אוד אול־אול מיש אן שי . .

38. זי אן־אין־כית־לאל בי גאן . .

39. גאב זו . . . .

40. איראתכא . . . .

41. א־גא זו כו . . . .

42. דיש ארכיכא . . . . . .

43. אי־א נאם . . . . . .

44. אין צא־רא נאם . . . . .

45. איר א נאם . . . . .

46. אי תא אן . . . .

47. אוד אול־אול מיש . . . . .

48. אודוך חול א מיש . . . . .

49. תי לאל חול . . . .

38. סארו תור אן-שו שא כימא נאגארי אן-סין
39. נאפישתי מאת אוכאלו
40. אוד סאר ביל כים שאק בי סו שי גא טו רו א
41. . . . . . רידי שי אן-שו שי-שו שאלום . . .

18 lignes entierèment détruites.

60. . . . || מאל נא חול
61. . . תא אש רישישו שוכונמא
62. . . . או-מי-ני-סי
63. . . . אידימא
64. . . . או-מי-ני-אוד-דו
65. . . גא נא רי גא א-אן
66. . . ותי אולילשומא
67. . . נא או-מי-ני-איל או-מי-פאר-פאר-גא
68. . . חול גיגים חול תי-לאל חול
69. . . . ; מאשכים חול
70. . . נאם בא-תו-תו-ני
71. . . אא אירובוני
72. . . : . אי גאל-לא כית נאם בא-תי-מאל-ני
73. . . . את אי-גאל אא אידחותי
74. . . מא רא נאם בא-תי-מאל-ני
75. דיש סארי אא אידחוני
76. צי א נאם בא-ניגין-אי-ני
77. . . לי אא איסיתרוני
78. . . . נאם בא-תו-תו-ני
79. . . . מא אא אירובוני

W .A. I. Pl. 6 Verso. Colonne IV.

4 lignes mutilées.

5. כא-כא-מא . . . . גאן

6. אין באר אול . . . . מיש

57. אן-אי-א תור-שו אן אמאר-אוד איסימא א . . שולתאן
58. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-תאר-חי
59. תור אוד סאר אן-אין-זו אן-נא סו-מו-אוך-גא בי גיג-גא
60. טימי תור-יא אן-סין שא איש אן-אי מארציש אאטרו
61. סו-מו-אוך-גא בי אן-באר-תיג-גאר מו-און-אוד-דו-א
62. נאאאנטורשו איש אן-אי רוא . .
63. VII-בי-אי-ני אן-חול א-מיש תאר סאר-בי-גא מיש אים נו .
64. סיביתי שונו אן-שינותי ציר מיהותו לא אדי . .
65. VII-בי-אי-ני אן-חול א מיש א-מאך-תו כים זי און-מא בא-.
66. סיביתי שתו אן שינותי שא כימא אבובו תי-מא
67. און-מא אים מיר-רא כים זי . . .
68. אנא מאתי כימא מיחי תי . . .
69. אום שאק תא אוד סאר אן-אין-זו-נא דאן-בי . . .
70. איש מאחאר נאנטאל אן-סין איזיש . . .
71. דון אן-פאר אן-אים אור-שאק-א-ני כו . . .
72. . . . אן-]אים קאר[ארו . . .

7 lignes détruites.

Colonne III.

26 lignes presque entièrement détruites.

27. אי . . . זי אן . . . . . .
28. איש בית באלתי או מישרי . . .
29. מילאמי אישו כאשיף (?) . . .
30. כא אי גאל-לא כית גו-|| תאב איש . . .
31. איש באב איכאלי קא תאב (?) . . .
32. כו שאם-לי-אין טאר-א סיך ראך . . .
33. סיך ראך מאל-פא איש נו זו או-מי-ני-נו-נו
34. שאמלינא בורומתא שאראת אוניכי
35. לא פיתיתי שאראת בופאתי לא פיתיתי דימימא
36. גאל-און אי תור אן-רא-נא איד-שו-ניר בי או-מי-ני-סאר-סאר
37. גאל-און אי תור אן-רא-נא אוד סאר אן-אין-זו-נא כים זי און-מא שו-אול

25. אן מיש שינותום תור מירי שא אן־אנום סארי שונו
26. שאק חול חא א מיש   בא־תוך־תוך רא מיש
27. מוחאב רייש חולתים   איתאנארארו שונו
28. שא חול א   כין־כין־נא מיש
29. לימותאם אישתינאי   שונו
30. אן ליב נא תא אים כים און־תא־זו־נא מיש
31. אישתו כיריב אן־אי כימא שארי מאתי איתיבונו שונו
32. אן־אין־כית־לאל דון אן־אין־זו־נא סו־סון־אוך־גא־ני
33. אן־|| שא אידלי אן־סין נאנטורשו
34. אן־נא שי גאב   מו־און־אוד־דו־א
35. איש אן־אי   אימורמא
36. אין לאת־א־ני אן־פא־כו רא כא מו־און־אן־די־אי
37. בילום דייש שוכאלישו אן־פא־כו איסיסי
38. לאת מו אן פא־כו כא מו זו־אב כו די־מא אב
39. שוכאלי אן־פא־כו   אמאתי דיש אפסי בילי
40. כא־חי תור־מו אן־אין־זו־נא אן־נא סו־מו־אוך־גא בי גין־גא
41. טים מאריא אן־סין שא איש אן־אי מארציש אאטרו
42. אן־אין־כי זיק־רא כית שו א איש אן־נא אן־די
43. אנא אן־אי־א איש אפסי שונימא
44. אן־פא־כו כא גאל־און־לא כית שאק . א בא א אין־נא־אג
45. אן־פא־כו אמאת בילשו איתאאידמא
46. אן־אין־כי כית זיק־רא כית ניר קור־חאל־לא מו־און־דו
47. אנא אן־אי־א   איש אפסי בורידו אילאך
48. אן־נון מאש־תיר מאח אין אן־נו־כים־מות־רא
49. אנא רובי מאשלו צירי אין אן־||
50. אן־פא־כו גאל־און־לא כית חאל בי שו . אן־נא אן־די
51. אן־פא־כו אמאת בילשו אחינא א . . אן .
52. אן־אין־כי כא כית זיק־רא כית כא־בו . . .
53. אן־אי־א   איש אפסי אמאת שוא[תאם   אישמ]ימא
54. כא־סא־בי כא ני־אין־תאר אוח א כא תאר . . ני־אין־סי
55. שאפאתסו אישוק . אוח א פי [אים]תאלי
56. אן־אין־כי תור בי שילך־חאר־חו כא נאם . כא־מו־און־דיב־בא

68. אומאאיר שונותי
69. אוד-בי-א VII-אן חול-א מיש אול-גאן א אול-אול-מיש
70. אינושו סיביתי שונו אן-שינותי
71. איש שומוך אן-אי   אישורו
72. כא שאק תא תאם סאר אן-אין-זו-נא כוש-בי בא-אן-לו-בי-איש
73. איש מאהאר אן-סים רי אן-סין איזיש אילתאנאמו
74. דון אן-פאר אן אים אור-שאק איד-ני כו א-בא ני-איב-גא-גא-איש
75 אידלא אן-פאר אן-אים קארדו דיש אידישו אותירו
76. איקיל כית אן-דא כי כי כו מו-און-רי נאם-גאל-און-לא
77. אן-נא כו איר חו-מו-און-אג
78. אן-איש-תאר איתי אן-אנום סארי שובתו כו-תים
79. אירמימא דיש גאל-און-ות אן-אי איכאבותו

Colonne II.

8 lignes détruites.

9. אוד-בי א VII . . . . .
10. אינושו סיבית . . .
11. שאק איש נון . . . .
12. . . אור א אן ? . . .
13. . . . . חו איש שור רי אד פא . . . .
14. לימותו . . .
15. . . תא כא כו-גא תא מו . . . .
16. דיש שאתי פישו שאל . . . . .
17. אן-אין-זו-נא מו נאם . .
18. אן-סין רי[או] ; . . אמילו
19. . . . . . האתי מאתי
20. . . . . לאל כו פא-פא-גא-בי בא-תי
21. . . . . תום אידאליחמא שאקומיש אישיב
22. . . ני-אין-סו-מו-אוך-גא כי כו נאם אין-נא איש כו
23 אורא אטיר איש שובאת בילותישו אול אשיב
24. אן-דגול א מיש האר כין-גא א-אן גאל-און-לא מיש

36. זיק שארי תיבותום שא אש אוד-מי נאמרי
37. אימורתא אישאכאנו שונו
38. אים חול אים חול בי תא אול-אול מיש
39. איתי אים חולי שארי שיני אישורו שונו
40. אוד ניראַ רא 523-523 כא חאר אג-דא מיש
41. ריחיצתי אן-אים תישו קארדותי שונו
42. איד ז-דא אן-אים לאח תאב מיש
43. אש אימיתי אן-אים איל . . [שו]נו
44. אן-אור-רא נום-גיר כים . . .
45. אש אישית אן-אי כימא בירכי איתא . . .
46. דאר זיק כית רא אי-ני שאק כאש תא . . .
47. נירתו דיש נארו אש מאחרי אילאבו . . .
48. אן-מאל-אן-לא כי-מא אן-גאל-און-לא כית חול-לו-בי לאח גא.
49. גאב-רי נו תוך-א מיש
50. אש אן-אי ראפשותי שובאת אן-אנום סארי
51. שיניש איזאזומא מאחירא אול אישו
52. אוד-בי א אן-אין-כית-לאל כא-חי בי איץ ני-אין-תוך-א
53. כא ליב בי כו בא-אן-בו-אי
54. אינושו אן-אין-כית טימא שואתום אישמימא
55. אמארתא דיש ליבישו אישדוד
56. אן-אין-כי דא מאס-סו מאח אן-רי-אי-ני כית
57. אד בא-ני-איב-גא-גא
58. איתי אן-אי-א מאסו צירי שא אן-מיש אימתאליכמא
59. אן-סים-כי אן-פאר איקיל-כית אול גאן א סי-די-אי-ני אים-מא-ני-אין-גאר
60. אן-סין אן-פאר או אן-איש-תאר שומוך אן-אי דיש שותישורי אוכתינו
61. אן דא נאם-אין-נא כיש אן-נא כית מו-און-ני-שי-אין-האל-האל-לא
62. איתי אן-אנום בילות כישאת אן-אי איזוסונותי
63. III א-אן ני-ני אן-תור-ני-ני-איר
64. דיש שילאלתי שונו אן-מיש תור-מיש-שו
65. מי אן-ביל מאל-אי בא-דו-בא שוח נו דו-מא
66. אי-ני-ני-ני מו-און-ני-שי-אין-אבא-גי-איש
67. מושא או אורא אוזוזו לא נאפארכא שונותי

6. אי-ני-ני-ני שא גיג אג א מיש
7. שונו איפיש מארושתי שונו
8. שאק חול חא א מיש אוד שו אוש אי . . .
9. שאק איך-רא-רא אי שא . . .
10. מוחאב שאק חולתים . . .
11. נירתו דיש נארי . . .
12. VII-בי תא פור א אן . . .
13. אש סיביתי שו[נו
14. II-גאן-מא גאל-פור כא . . .
15. שאנו אושומגאל . . .
16. מאמא
17. III-גאן-מא ניר תור רוש . . .
18. שאלשו (1) נימרו . . .
19. IV-גאן-מא ציר . . .
20. ריבו . . . . .
21. V-גאן-מא ניר . . . גא א
22. חאמאשא איצבו נאטרו שא דיש . . .
23. VI-גאן-מא . . זי-גא אן גאל-און-לא כו . . .
24. שי[שו] תיבו שא אש אן או גאל-און . . .
25. VII-גאן מא . . חאר אים חול א . . .
26. סיבו מיריאו שארו שינו שא אישתאב (?)
27. VII-בי-אי-ני חאר כין-גא א-אן גאל-און-לא א מיש
28. סיביתי שונו תור מירי שא אן-אנום סארי שונו
29. איר-איר א-אן אן גא-דא מאל-מאל מיש
30. אלי דיש אלי שאאומאתא אישאכאנו שונו
31. אים רי חא-מון אן-נא כית כוש בי ניגין-נא מיש
32. אאו שותום שא אש אן-אי איזיש איזאראדו שונו
33. אים דיר בו רא אן-נא כית אים א-אן חי שי-אין-מאל-מאל מיש
34. אירפיתום שאפיתום שא אש אן שאאומאתא אישאכאנו שונו
35. אים רי זי-גא אוד. פי-גא חי שי מי-ני-אין-גאר-רי-איש

(1) שאלשי

Colonne IV.

1\. . . . . כי איד כאב בו
2\. . . . . בי או-מי-ני-סאר
3\. . . . . מי דא אר-מי-ני נו-נו
4\. . . . . שאק כי איד כאב בו
5\. . . . . פא כי בי או-מי-ני-סאר
6\. . . . . לא כי בי כו נא אן-גא-גא
7\. . . . . נא כו גאן-אין-שי-אין-גא-גא

8\. . . . . נאם-תא אוד-דו
9\. . . . . איד כית זא ני
10\. . . . . נאם תא אוד-דו

15 lignes dont il ne reste que quelques lettres à la fin.

26\. אוד בי אן-או שו מאל . . . מימא
27\. כא-סאר VII-נא א-דו-|| אש או-מי-ני-סאר
28\. כיציר סיבית אדי שובארנא כוצורמא
29\. נאם-רו נון כי גא אומי-ני-סי
30\. שיבאת איר-חי אידימא
31\. שאק תאר תו-רא או-מי-ני-סאר
32\. קאקאדי מארצי נא . . . מא
33\. אודוך באר חול א-לאל חול באר כו גאן-אים-תא-דו
34\. אודוך שי-צאב-גא אן-ראן שי-צאב-גא גאן-אין-לאח-לאח-חי-איש
35\. דיף IX-גאן מי שאק גיג-גא-מיש זאק בי-לא-בי כו

W. A. I. Pl. 5. Recto. Colonne 1.

1\. אן אוד אול-אול-מיש אן-חול א מיש .
2\. אוד-מיש מותאקבותום אן-מיש שינותום שונו
3\. אן-אלאד אוש נו כא-גאר אול גאן א סינ-גא מיש
4\. שידו לא פאדותום שא אש שומוך אן-אי
5\. . איבאנו שונו

35. אמילו תור אן־שו לופקידמא
36. חאר אורו־לו בי ני־נון־נא כים גאן־אין־כו־נא
37. אמילו שו כימא חומיתי ליליל
38. גא בי כים גאן־אין־אילא
39. כימא שיזבי שואתו ליתאביב (1)
40. כו־פאר שי־צאב כים מו־בו בי חו־אום־תא־צאב
41. כימא צארפי צורותו רושושו ליתאנבים
42. פאר־כא־מאש כים אים סו־אוב תא גאן־אין־תא־סו־אוב
43. כימא כומאשי לימאסים
44. אן־פאר שאק־דאן אן־רי־אי־ני כית סו־נא או־מי־ני־סי
45. אנא אן־פאר אשאריד אן־מיש פיקדסומא
46. אן־פאר שאק־דאן אן־די־אי־ני כית די־מא־נא שו קורו־גא אן־רא־נא־כו (2)
47. גאן־אין־שי־אין־גא־נא
48. אן־פאר אשאריד אן־מיש שאלמוסו דיש שו־|| [||] שא [אן־שו]
49. ליפקידסו אין

50. אין שאק כי לו־בא חאר־שאק־מאל חאר נו אוב־דא נו אוב־זו
51. אש גאר איש רו חאר־אורו־לו כים בא־אן־תול־תול
52. חאר אן נו תוך רא תאר א דו סי די־אי
53. צאלאם תאר א שו אול סאר־דא נו סאר־דא
54. ציר א כים ציר א כים ציר שאק סאר איש א־אן
55. או נו כו כו מי נו כו כו
56. אן־שיליך חאר־חי שי אים־מא־אן־סי : שא מאל־אי זא א מו : דון נא תור־ם
57. או תאר ציר או שי שי או שי מאן או א בי.
58. או האר אורו־לו או האר חאר או כור כור
59. זיר או כא־גו אוש שים אן־באר כא־א־ני
60. 404 אן־א־זיק חאר־רו־תיך כי א־אן א־זיק חאר רו־תיך
61. ליב גאר דאן־גא בי
62. ליק בי או ני חי חי ני איץ תא או־מי־ני־לו
63. שו איל־לא־זו תא או־מי־ני־ . . לו

(1) ליתאבילו T. — (2) לנ T.

4. אנא שו־|| שי־צאב־מיש שא אן־שו ליפאקיד

5. אין שאק גיג אן תא נא מו־און־סאר כי־א פא גאן מו־און־דא־אב־זי

6. דיאו אש אן־אי ראבים איש כי־תים אינאסאח

7. דון־איד־תוך איד־נא מו־און־דא־בי

8. שא אידלי ביל אימוכי אימוכישו איתאתי

9. כי־איל שי־צאב־גא איד־נא נו מו־און־שי־אין־גא־גא

10. שא ארדאתי דאמיקתי איסא אול אותארא

11. חאר תו־רא סו־נא מי־ני־אין־גאר־רי־איש

12. שא איש זומרי מארצי אי־שאבנו

13. אן־שור־היש אי־חי־לי־א תא נאם ני א תא נאם . . נא חאר נו בי־לא.

14. כור תא אים־תא־אוד־דו

15. אן־איש־תאר שא איש נוחי אולצי אולמאנוישו

16. מאמאן לא איבאישו אישתו שאר אושירידא

17. איץ־גי חו גי נא חאר אורו־לו קור־חאל־לא מו־און־נא־תי־איש

18. אנא בינאת אמילי מותאליכי אידחימא

19. שאק־מאל אוח זא : אמילו א אי תימי : בא־ני־אין־אוש

20. א־בא זי־זי: כאנו אינא[ג]יד מאנו אושאתבא: א־בא־זי־זי

21. אן־שור־דיש־נא : אן איש־תאר מאראת אן־XXX : תור אן־אין־זו־נא כית

22. אן־אין־קור־נין מי נון סאר־בי : אן־||מאר אן־אין־כית : הור־אן־אין־כית־לאל

23. אן־שיליך־חאר־חי : אן־אמאר־אוד מאר איר חי : תור נון־כי־גא [כית]

24 סו חאר־אורו־לו קור־חאל־לא כית גאן־איב־תא . . .

25. זומרי אמילי מותא]ליכי . . . שאתבו

26. אן . . מי תי באר־רא או . . . נא־בא־אן־סאר

27. . . . . . אבי שא תאמצארי . . רו]כום

28. ני־נון[־נא . . תור כו־גא תא מו־און־צום־מא

29. דיש חימיתא שא אישתו תארבאצי אילו אובלוני

30. גא סובורא כו־גא תא מו־און־צום־מא

31. שיובו שא אישתו סובורי אילו אובלוני

32. ני־נון־נא כו־גא תור איל תא כא־כא־מא או־מי־ני־סי

33. דיש חימיתי כו־תים שא תארבאצי אילו שיבתא אידימא

34. חאר אורו־לו תור אן־דא־נא מו־און־תאג־תאג

46. א־א־ני־איר בא־אן־נא־תי לי תאר בא־ני־איב־גא־נא
47. אנא אבישו אידחימא . . . נאלשו
48. א־א־מו שאק גיג תאר־רא ליב מו־און־מאל־מאל
49. אבי [מורוץ] קאקאדי דיש אמילי אישאכינמא
50. אי מון . . . או בי אן־בו איש מוח־נא בא־אן־רו
51. כימא . . . . ביתאשו ראבבאת אילישו איתא[שיב]
52. איך . . . . רו תו־רא־בי מון־און־פא
53. . . . . . מורוסו לו אוכים
54. . . . . . און־נא־ני־איב־גא־נא
55. . . . . . איפאלשו
56. . . . . חי חו־לוח־תא־בי
57. . . . . ל]ושאליטמא
58. . . . . שי אין־נו חא
59. . . . . בי בי
60. . . . . דאת
61. . . . . תאר תאר
62. . . . . תינמא
63. . . . . ני רית
64. . . . . ושמא
65. . . . מא : נא שי ני רי
66. . . . . או־מי־ני־רו
67. שא . . . . איר תו . . . כישו אושוקמא
68. שאק גיג תו־]חו . . . אב־לאל כו
69. מורוץ קאקאדי . . . כימא ס]ומאתי דיש אפתי
70. נאם־צאב־חו כים . . . . פאל כו
71. כימא אריבי . . . . . אן־אי

W .A. I. Pl. 4 — Verso. Colonne III.

1. חו כים כי מאל־אן־לא כו חא־בא־ני־איב־רי־.
2. כימא איצורי דיש אשרי־ראפשי ליר.אפראש
3. שו קורו־גא אן־רא־נא כו גאן־אין־שי־אין־גא־נא

15. א נאם־שוב מט־נא או־מי־ני־סי

16. א־מיש שיבתי אילישו אידימא

17. שאק גיג אי ני אים דו־בא כים אן־נא חא־בא־תול־דו־ני

18. מורוץ קאקאדי כימא תארימאני (?) תיניחתי (?) דיש אן־אי ליוזכא

19. א קיד פאל־אי־ני כי כו   חא־בא־תול־דו־ני

20. כימא . . אירי . . . . כותי דיש כי־תים לילאך

21. כא אן־אין־כי כית   פא נאן־אוד־דו־א כית

22. אמאת אן־אי־א   לישתימאת

23. אן־דאם־גאל־נון־נא   פא גאן־אין־סי־די־אי

24. אן־דאם־כי־נא   לישתישיר

25. אן־שיליך־אלים־נון־נא תור שאק זו־אפ כית כורו־גא תאך־תאך־לי־בי זא־א־גאן

26. אן־אמאר־אוד תור רישתו שא אפסי בונו דומוקו [כ]ומא

27. אין שאק גיג חאר־רא תא   מו־און־מאל־מאל

28. מורוץ קאקאדי אנא אמילי אישאבינמא

29. שאק גיג תיך סא א גיג חאר־רא תא מו־און־מאל־מאל

30. דיאו מורוץ דארא [דיש] אמילו אישאבינמא

31. שאק גיג א־מי־א כים   אין־אול־אול־ני

32. מורוץ קאקאדי כימא אגי איתאקיף

33. שאק גיג אן־פאר אוד־דו תא כו אן־פאר שו־א כו

34. מורוץ קאקאדי אישתו צית אן־שאמשי דיש איריב אן־שאמשי

35. שאק גיג חאר־דו כא מו־און־נא־אן־די־אי

36. מורוץ קאקאדי איראיש . . . אישאסי

37. א אב-בא : איש תאמתים אירציתי מאל־אן־תי : כי שא מאל־אן-לא-א כו

38. א־מי־א תור־תור־לאל   א־מי־א אין־דו

39. אנו ציחירותי אני אילאך

40. א־מי־א גאל־גאל־לא : אגו ראבותי אגושו : א־מי־א־בי

41. אן־בור־נון־סי־א־בי : ראפשא אוזני תור איר־חי : תור־נון־כי־גא בית

42. שאק גיג גוד כים   אין־אול־אול־אי־ני

43. מורוץ קאקאד כים אלפי איתאקיף

44. שאק גיג כיר־גא כים   אין־אול־אול־ני

45. מורוץ קאקאדי כימא כיץ ליבי איתאקיף

51. זי אין־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא

52. אין שאק גיג ביר (?) בול־דא נו און־זו־א
53. [מורוץ] קאקא[די] דיש מאת אדיש נושו לא נאטו
54. . . . . תאר־רא מו־און־נא־תי
55. . . . . אן גאל פי שאת (?)

7 lignes détruites

63. . . . . מון־תי
64. . . . . דא כו כו
65. . . . . גאן(?)־ני־לאל
66. . . . . און־דא־אן־גא־נא
67. . . . . שו אול אינאשי

4 lignes presque entièrement détruites.

Colonne II.

1. אית א א א : איש ||־|| אוד־מישאם אושתאבארי : או מי־ני־איב־ני־אי
2. אן־שיליך־תאר־תי שי : שא־מאל אי : דו־נא תור־מו
3. סיך צו כאר אוש נו זו : שאראת אוניכי לא פיתיתי (¹) ליכימא : שו־או־מי־תי
4. ראך חו או דא נא־א איד־זי־דא כו או־מי־ני־סאר איד־כאב־בו כו או־מי־ני־תאב
5. זנישתו פארישתו אימגא ליתציבמא שומילא ליזיב
6. כא־סאר VII א־דו־|| א־אן או־מי־ני־סאר
7. כיציר סיבית אדי שינא כוצורמא
8. נאם־שוב איר חי־גא : שיבאת איר־חי אידימא : או־מי־ני־סי
9. שאק תאר תו־רא כית : קאקאד מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
10. תיך תאר תו־רא כית : כישאר מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
11. זי פא־ני (?)־נא כית : נאפישתאשו רוסומא : או־מי־ני־סאר
12. איד־שו־ניר־בי : מישריתישו רוכיסמא : או־מי־ני־סאר
13. איק־נא־דא־נא כית או־מי־ני־ניגין־אי
14. אירשאשו לישיבמא

(¹) צאבתיתי T.

20. כימא שא ליבאשו נאסתו איתאנאפלאבית
21. ני־רו גיד־דא כים אין־תאב־תאב־אי
22. כימא שא איש אישאתי נאדו איתתאמאד
23. פאם זין־נא בי־בי־דא כים שי־נא אים דיר אן־סי
24. כימא בורימי שא האמרא שי־||־מיש־שו אופי מאלא
25. זי־ני תא אור אן־דא־אן־כא־גאר־כא־גאר כי גאם־בי בא־אן־סאר
26. איתי נאפישתישו איתאבאל איתי מותי ראכים
27. שאק גיג אים־כאב־כאב־דא כים א דו בי האר־נא־מי נו אוו־זו
28. דיאו שא כימא אימבארי כאבתו אלאבתאשו מאנמא אול אידי
29. שי־אום בי־לא־בי כא־סאר בי האר־נא־מי נו אוו־זו
30. איתאשו גאמירתו מארכאסו מאנמא אול אידי
31. אן־שיליך־האר־תי שי : שא־מאל־אי : דו־נא תור־מו
32. או חול־תי כיל־לא אן־זין־נא איש־נא סאר־א
33. || אשאר איש צירי אידישישו אצו
34. אן־פאר אי־א־נא תו[־תו־ני] כים כו שאק זו או־מי־ני־תול
35. כימא אן־שא־מאש אנא ביתישו איריבי צובאתא קאקאדכא כותימא
36. או חול־תי כיל־לא או־מי־ני־תול כים או־מי־ני־תאר
37. ||־א כותימא כימא איצירמא
38. איד תיך זי־נא תא אן־פאר נאם תא־אוד־דו
39. איש שירי לאם אן־פאר לא אצי
40. כי דו־בא־א־ני תא : איש מאנזאזי כושומא : או־מי־ני־בו
41. 399 (אנא)־בי : סורו[סו ליכי] מא : שו או־מי־תי
42. סיך צו כאר אוש נו זו שו או־מי־תי
43. שאראת אוניכי לא פיתיתי ([1]) ליכימא
44. שאק האר תו־רא כית או־מי־ני־סאר
45. קאקאדי מארצי רוכוסמא
46. תיך האר תו־רא כית : כישאד מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
47. . . . האר אורו־לו כית ? א כים גאן־אים־מא־רא־אן־זי־זי
48. . . . שו קאקאדי שא איש סו ? לי באשו ליגאסיח
49. . . . שו אים־רי־א כים ? כי בי כו נא אן־גא־גא
50. . . . ילתי שא שארי אובלושו דיש אשרישו אא איתור

([1]) צאבתיתי T.

23. דיש ביתי אא אי . . . .
24. גיגים (?) חול כו אן א ני באר כו גאן־אים־תא . . :
25. אודוכו שינו אי . . מו־שו איש אחאתי ליז]יז
26. אורוך ([1]) שי־צאב־גא אן דאן כי גא גאן־אין־לאח־לאח־גי־איש
27. בא כא מא אודוך חול־א גאן .

28. אין אודוך ([2]) חול־איק אודוך בי כור־רא
35. דיף V־גאן־מא אודוך חול א מיש

W. A. I. IV. Pl. 3. Recto. Colonne 1.

1. אין שאק גיג אן־נא זין־נא ני־אול־אול אים כים מו־און־רי־רי
2. מורוץ קאקאדי איש צירי איתאקיף כימא שארי איזאקא
3. נום־גיר כים מו־און־גיר־גיר־רי שו־שו נום ני־אין־שו־שו
4. כימא בירכי איתאנאבריק איליש או שאפליש איתאנאשוחו
5. אים נו תי־נא אן־רא־נא גי כים אין־אג־אג
6. לא פאליח אן־שו כימא קאני איחתאצימא
7. סא־בי גי־חא־אן כים   אן־סיל־סיל־לא
8. בואנישו כימא גיחיני אוסאלית
9. מאל־אן איקיל־לי תאר נו תוך־א אס־בי־בי אין־פא־פא־נא
10. שא אן־איש־תאר פאכידא לא אישו אס־בי־מיש־שו אושאחאת
11. מל אן כים שור־שור־רא א כים מי־א אל־דו־דו
12. כימא כאכאב שאמאמי איזארור כימא א־מיש מושי אילאך
13. חאר אורו־לו כור־חאל־לא גאב־רי־א־ני בא־אן־גאר אוד כים מו־און־דא־רו־אוש
14. דיש אמילי מתאליכי מיחרי אישאבינמא כימא אוד־מי איחציבשו
15. חאר־אורו־לו־בי   בא־אן־גאז־איש
16. אמילי שואתו   אידוכמא
17. חאר־אורו־לו־בי ליב דיב־בא כים שו אום־תא־גור־גור־רא
18. אמילו שו כימא שא כיץ ליבי איתאנאבראר
19. ליב זי־גא כים   אין־פאל־פאל־אי

([1]) גיגים T. — ([2]) גיגים T.

52. שא אן-אי-א שינותי שונו

53. גו-זא-לאל אן-רי-אי-ני מיש

54. גוזאלו שא אן-מיש שונו

55. אי-בו-רא לו-לו א תאר-א דו-בא מיש

56. סוסון (?) דאלאחי איש סוכי איתאנאזאזו [1] שונו

57. סים-סי מיש : שינותי שונו שינותי שונו : סים-סי מיש

58. VII-נא מיש VII-נא-מיש VII א-דו-||-נא מיש

59. סיביתי שונו סיביתי שונו סיבית אדי שינא שונו

60. זי אן-נא גאן-פא-ני-איש זי כי-א גאן-פא-ני-איש

61. כא כא מא אודוך חול-א גאן

Colonne VI.

1. . . . . . . אודוך חול מו-און-דא-רר-אוש

2. . . . . . אודוכי שינו איתארוש

3. . . . . . סא-א אים-מא-אן-אוש

4. . . . . שי לא נאבו אירתידישו

5. . סו-בי נו אוד-דו-ני אים-מא-אן-אוש

6. שא איש זומור לא שובו אירתידישו

7. שו-ני אין-רא שו-א-ני כו אים-מי-אין גאר

8. קאסו אימחאצמא דיש קאתישו אישכון

9. ניר-ני אין-רא ניר-א-ני כו אים-מי-אין-גאר

10. שיפשו אימחאצמא דיש שיפישו אישכון

11. שאק-מאל-ני אין-רא שאק-מאל-א-ני כו אים-מי-אין-גאר

12. קאקאסו אימחאצמא דיש קאקאדישו אישכון

13. נאם-בי שו מי דאק כי כו-גי

14. דיש שים . . . . .

6 lignes détruites.

21. אודוך [2] . . . . .

22. אודוכו . . . . .

[1] איתאנאזאסו T. — [2] גינים T.

24. ניש אן־אישום נאקיר סוכי שא קוּמי לותאמאתאם
25. סו האר־איר־לו תור אן־רא־נא בא־רא־אן־תי־מאל־דא בא־רא־אן־גא־נא־ני
26. דיש סו האר תור אן־שו לא תידיתי לא כור־כור
27. שי־נא בי־דא א־גא־נא בי־דא
28. דיש פאנישו איסי דיש ארכישו איסי
29. כא־כא־מא אודוך חול־א גאן

30 אין VII־נא מיש VII־נא מיש
31. סיביתי שונו סיביתי שונו
32. בי זו־אף תא VII־נא מיש
33. איש נאקאב (1) אפסי סיביתי שונו
34. שי־איר־כא אן־כא־גא־נא (2) VII־נא מיש
35, זואונותי (3) אן־אי סיביתי שונו
36. בי זו־אף תא אי נון תא אור־דו־א מיש
37. איש נאקאב אפסי איש כומי
38. אירבו שונו
39. או ראך נו מיש. או אוש נו מיש
40. אול זיכארו (4) שונו אול זיניש־אתי (5) שונו
41. אי־ני־ני־ני כית לאל בי־בי (6) מיש
42. שון זאביקו מותאשראביטותו שונו
43. דאם נו תוך־א מיש תור נו תו־אוד־דא מיש
44. אשאתו אול אחזו מארו אול אלדו שונו
45. ישא שו . . . נו זו מיש
46. אדירא גאמאלא אול אידו
47. . . . . רא איץ נו תוך מיש
48. איקריבא תאצליתא אול אישימו
49. אוב כור־רא] חאר־שאק תא אוד־דו־א מיש
50. סיסו ישא איש שאד־י אירבו (7) שונו
51. אן־אין־כי כית סיס־סי מיש

(1) נאקבי — (2) — ני — (3) זואונות — (4) זיכרו — (5) זיניש־אתום — (6) בו־בו — (7) אירבו

55. חול דוף . . . .
56. כא-כא-מא . . . . גאן
57. אין אור-שאק . . . . . . מיש
58. קארא[דו . . . . . . שונו

Colonne V.

1. א-רי-א אש א מיש א-רי-א בא אן-נא כית תו-אוד-דא-מיש
2. שא ריחוסונו אישתא [נו . .] ריחות אן אנום
3. איבאנו שונו
4. אי-ני-ני-ני כית לאל בי-בי (1) מיש
5. שונו זאכיקו מותאשראביטותי שונו
6. דאם נו תוך מיש תור נו תו-אוד-דא מיש
7. אשאתו אול אחזו מארו (2) אול אלדו שונו
8. תור-דא נר-און-זו-מיש
9. תאריכתאם (3) אול אידו
10. אוב כור-רא חאר-שאק תא אוד-דו-א מיש
11. סיסו שא איש שאר-י אירבו שונו
12. אן-אין-כי כית סים א מיש
13. שא אן-אי-א שינותום שונו
14. גו-זא-לאל אן-רי-אי-ני מיש
15. גוזאלו שא אן-מיש שונו
16. אי-בו-רא לו-לו-א תאר-א דו-בא מיש
17. סולאאתאם דאלאחי אש תאר איתאנאמזאזו שונו
18. שי אן-ניר-און-גאל אור-שאק דאן-גא אן-אין-כית-לאל כית מו-און-לאח-לאח-חי-איש
19. אש מאחאר אן-|| קאראדו דאנו שא אן-בי איתאנאלאכו ישונו
20. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
21. זי אן-אין-זו-נא אין אן-איש-רים פאר-רא כית גאן-פא
22. ניש (4) אן-סין ביל (5) נאמארצית לותאמאתאם
23. זי אן-באר (6) שאק-מאל אובארא תאר-א פא-גא כית גאן-פא

(1) בו-בו. — (2) מארא. — (3) תאריכתום. — (4) ניש — (5) אין. — (6) פא.

18. גאלו שא בולתא לא אישו סיביתי שונו

19. ראך־כא־גא : גונא אול אידו : נו־און־זו־מיש

20. און־מא : מאתום כימא כימי איבאמו : כו כים כא־סי כא־סי־מיש

21. כאר־רא : אידירו אול אידו : נו־און־זו־מיש

22. און־כו : אנא און־מיש נאטרו : שו זי־נא־מיש

23. סו־בי אין־כא־גאר־כא־גאר־מיש מית שור־שור־רא־מיש בי נאק־נאק־מיש

24. שא שירי מושאזנין דאמי שא דאו אושלאתי (?)

25. . . . צלאם בי אן־רי־אי־ני מיש

26. . בונא אני שא אן־מיש שונו

27. אי אן־תול כו־גא אוח אן־שי־תיר מו־און־סי־איש א־אן

28. איש ביתי אן־תול כו־גא שא כית (?) אן־|| דושו

29. תי־לאל שא ני־רו תיך סי־א (1) מיש

30. גאלו שא ראגו מאלו שונו

31. בי כא־גאר כא־גאר מיש סוח נו דו־מו מיש

32. אביל דאמי לא מופארכותי שונו

33. נאם־ני־רו מא או־מי־ני־תאר אוב־דא־בי כו נאם בא־גור־רו־דא

34. מאמית תומי שונותימא דיש דופ־כי פאתחאתי אא איתורוני

35. זי אן־נא גאן־פא־ני־איש זי כי־א גאן־פא־ני־איש

36. כא־כא־מא אודוך חול־א גאן

37. אין שא אוד־דו שא אוד־דו שא נאם־מא אוש־בו

38. חאטו חאיטו מורתידו נין שומשו

39. . . כים־מא בי־א אן־נא כית

40. . . . כי־תים ריחות אן־אי

41. . . . . כים־מא נו תי־מאל

42. . . . . . בימא אן־אי

43. . . . . . . חו־או (?)

44. . . . . בי

8 lignes détruites.

53. אן־נין . . . .

54. אן־|| בילית . . . .

(1) דיר T.

61. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
62. ניש אן-אי לותאמאתאם ניש כי-תים לותאמאתאם
63. זי אן-אין-בית-לאל גאל-און כור-כור-רא כית גאן-פא
64. זי אן-נין-בית-לאל נין-כור-כור-רא כית גאן-פא
65. זי אן-נין איב איר-שאק דאן-גא אן-אין-בית-לאל כית גאן-פא
66. זי אן-פא-כו לאח מאח אן-אין-בית-לאל כית גאן-פא
67. זי אן-אין-זו-נא תור שאק אן-אין-בית-לאל כית גאן-פא
68. זי איקיל נין-כי סו-לו-כו גאר (-רא) כית גאן-פא
69. ניש אן-איש-תאר בילית אומאני לותאמאתאם

W .A. I. IV, Pl. 2 — Verso — Colonne IV.

1. זי אן-אים גאל-און כא חי-נא כית גאן-פא
2. ניש אן-אים ביל שא ריגימשו מאבו ||
3. זי אן-פאר גאל-און די-דא כית גאן-פא
4. ניש אן-פאר ביל (¹) דיני ||
5. זי אן-א-נון-נא אן-גאל-גאל-אי-ני גאן-פא
6. ניש אן-אנונא-כי אן-מיש גאל-מיש ||
7. כא-כא-מא   אודוך חול-א גאן
8. אין אן-כי-בא חאר-כי-בא אן-אלאד-כי-בא-אי
9. מונאשיר אן-אי או כי-תים שידו מונאשיר מאתי
10. אן-אלאד כי-בא   שו אן-נא כית
11. שידו מונאשיר מאתי שא אימוקאשו שאקא
12. שו אן-נא כית ניר דו-נא אן-נא כית
13. שא אימוקאשו שאקא תאלאבתאשו שאקאת
14. תי-לאל גוד אול-אול גוד מאח-אי
15. גאלו אלבו נאכימו איכימו ראבו
16. גוד אי א א : איכימו שא בית-מיש איתאנאבלאבאתום : פאל-פאל-א-מיש
17. תי-לאל אור נו תוך VII-נא א מיש

(¹) ביל

33. זי אן־נין־איב תור־אוש אי־חי־רא כית גאן־פא

34. ניש אן־|| תור־אוש בית חירא ||

35. זי איקיל נין כור-כור-רא כית מי-שי-אין-פאר-רא כית גאן-פא

36. ניש אן-|| בילית מאת-מיש מונאמיראת (1) מושי לותאמאתאם

37. אין-נא סו-דו [חאר]-איר-לו תור אן-רא-נא

38. או בא-רא-אן-דא-אב-כא-גאר-אי א בא-רא-אן-דא-אב-נאך-אי

39. אין נאם-תאר איד-פא און מא נאם . .

40 נאמתארו אישאכו שא מאת אינאסאחו

41 איש שו רא שי . . . זי-איר-זי-איר

42 מורצו דילולתי שא מאת איאשאשו

43. סו נו חי-גא באר-רא נו קורו-גא

44. שא אנא שידי לא טאבו דיש זומרי לא דאמקו

45. אודוך חול א-לאל חול מאשכים חול

46. חאר חול שי חול כא חול כא-מי חול

47. חאר איר-לו תור אן-רא-נא סו-ני תא גאן-ני-איב-תא-אוד-דו באר-רא-
ני תא גאן-רי-איב-אוד-דו-ני

48. שא חאר תור אן-שו איש סו-שו ליסו איש סו-שו (2) ליצו

49. סו-מו נאם בא-תי-מאל-מאל (3)

50. דיש זומריא אא אידחוני

51. שי-מו נאם בא-חול-אי-ני

52. שי-יא אא אולאמינוני

53. איגיר-מו נאם בא-דו-דו-ני

54. דיש איגיר-יא אא איליכוני

55. אי-מו נאם בא-תו-תו-ני

56. דיש בית-יא אא איריבוני

57. גושור-מו נאם בא-פאל-פאל-אי-ני

58. דיש גושריא אא איפאלכיתוני

59. אי כי כו-א-מו נאם בא-תו-תו-ני

60. דיש בית שובתיא אא תו-מיש-ני

(1) מונאמיראת. — (2) זומרי — (3) בא-תי-מאל-דא.

3. אוד חול אים חול שי גאב א מיש
4. אוד־מו שא חולתים אים חול אליך מאחרי שונו
5. תור אש א־מיש תור אוש אש א מיש
6. מארו גיתמאלותום אבלו גיתמאלותום שונו
7. האר כין־גא־א כית לאל דא רא א מיש
8. תור־מיש מירי שא נאמתארי שונו
9. נו־זא־לאל אן־נין־כי־נאל א מיש
10. גחאלו שא אן || (¹) שונו
11. א־מאך־תו און־מא ניגין־נא מיש
12. אבובו שא אש מאת איצאראדו שונו
13. VII א־אן אן־אן מאל־אן־לא מיש
14. סיבית אן־מיש אן־אי ראפשותי
15. VII א־אן אן און־מא מאל־אן־לא מיש
16. סיבית אן־מיש מאתי ראפאשתי
17. VII א־אן אור־אור־רי־א מיש : סיבית אן־מיש מאשיאותי
18. VII א־אן אן VII א־אן מיש : סיבית אן־מיש כישאתי
19. VII א־אן אן חול־א מיש
20. סיבית אן־מיש שינותום
21. VII א־אן אן גאל־און גאן־מי חול א מיש
22. סיבית לאמאסתום שינותום
23. VII א־אן אן גאל און גאן מי־א שאת ני חול א מיש
24. סיבית לאבאצי ליאבו שינותום
25. אן VII א־אן כי VII א־אן
26. אש אן־אי סיבית אש כי־תים סיבית
27. אודוך־חול א־לאל חול מאשכים חול תי־לאל חול אן חול רים חול
28. זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא
29. זי אן־אין־כית־לאל נאל־און כור־כור־רא כית גאן־פא
30. ניש אן־בי בול מאת־מיש לותאמאתאם
31. זי אן־נין־כית־לאל נין כור־כור־רא כית גאן־פא
32. ניש אן־|| בולית מאת־מיש לותאמאתאם

(¹) נין-כי-גאל

43. ניש אן־|| שאכּאנאך נאכּי כי־תים || גאן . .
44. זי אן־נין איך־זי־דא גר־זא־לאל כור־רא כית
45. ניש אן־|| גוזאלו כי־תים ||
46. זי איך־איך כור־רא VII־בי גאן . .
47. ניש דא [לאתי כי־תים סיבא לותאמארא]
48. זי איך־שור־דיש כור־רא VII-בי גאן : .
49. זי אן־ני־גאב ני־גאב גאל כור־רא כית גאן . .
50. ניש אן־|| || כי־תים לותאמאתאם
51. זי אן־רוש־בי־קורו דאם אן־נאם־תאר־רא כית גאן . .
52. ניש אן־|| אלתי נאמתארי ||
53. זי אן־נאן־דים כו תור־ראך זו־אפ כית גאן . .
54. ניש אן־|| מארתי אפסי לותאמאתאם
55. האר איר־לו תור אן־רא־נא
56. אין־נא בא־רא־אן־תא־רי־אין־נא איש אין־נא בא־רא־אן־זי־גא אין־נא
57. או בא־רא־אן־דא־אב־כא־גאר־אי א בא־רא־אן־דא־אב־נאך־אי
58. איך־כא־אורוד א א מות זו אן־אין־כית־לאל כית שו זו בא־רא־
ני־אין־דו
59. א א־אב־בא א־זון סים א א־זיק באר־תיג־גאר א א־זיק פאר־
כיף־נון־כי
60. א פור תא א א־זיק־דא בא־רא־אן־סיך־דא
61. אן כו בא־רי אין פא נא אן־תוך־תוך־אי
62. כי כו בא־דו־בא כו נאם־בי־מאל־מאל
63. האר איר־לו תור אן־רא־נא בא־רא־אן־תי־מאל־דא בא־רא־אן־
גא־גא־אי־ני
64. כא־כא־מא אודוך חול־א גאן

65. אין אוד־שו־אוש אים חול כים־מא א מיש
66. אוד־מו אובותום שארי שינותום שונו

Colonne III.

1. אוד חול אים חול שי גאב א מיש
2. אוד מו שא חולתים אים חולו אשיב שובתי שונו

15. ז׳ אן־אין־קור־קור־אי־ני גאן־פא
16. ז׳ אן־נין־קור־קור־אי־ני גאן־פא
17. ז׳ אן־אין־דא־צאר־מא גאן־פא
18. ז׳ אן־נין־דא־צאר־מא גאן־פא
19. ז׳ אן־אין־תול כור־גא גאן־פא
20. ז׳ אן־נין־תול כור־גא גאן־פא
21. ז׳ אן־אין־אוד תי־לא גאן־פא
22. ז׳ אן־נין־אוד תי־לא גאן־פא
23. ז׳ אן־אין־מי־חי־רא גאן־פא
24. ז׳ אן־נין־מי־חי־רא גאן־פא
25. ז׳ אן־אין אן־כאל א־א אן־אין־כית־לאל כית גאן־פא
26. ניש ביל אבי אומי שא אן־אין־כית לותאמאתא
27. ז׳ אן־נין מאל־אן א־א אן־אין־כית־לאל־כית גאן־פא
28. ניש בילתי אבי אומי שא אן־|| לותאמאתא
29. ז׳ אן־סים־כי איץ־מאך שאק־בא־דא־א־ני א־זיק־ני פאל־אי־מא גאן־פא
30. ניש אן־סין שא אילאף שאמשו נארושו איבירו לותאמאתא
31. ז׳ אן־פאר נאל־און די־תאר אן־רי־אי־ני כית גאן־פא
32. ניש אן־פאר ביל דאאני שא אן־מיש לותאמאתא
33. ז׳ איקיל כא־גא־נא אן־א־נון־נא־כית א־אן שאק נו־און־מאל־מאל גאן־פא
34. ניש אן־איש־תאר שא אנא (¹) כיביתישא אן־אנונא־כי
35. אישתאנו לא איסארו לותאמאתא
36. ז׳ אן־זיק מאל־אן אן־אין־כי־גא כית גאן־פא
37. ניש אן־|| אומי (²) אן־אי־א לו ||
38. ז׳ אן אב־חא תור־ראך אן־אין־כי־גא כית גאן־פא
39. ניש אן־|| מארתי אן־אי־א לותאמאתא
40. ז׳ אן־נין־סי א ליד כו ליד לו־לו־ריאו־א גאן־פא
41. ניש אן־|| ריאו תולאתי ||
42. ז׳ אן־איץ־ביל שאק־[תול־]לא כור־רא כית גאן . .

(¹) דיש . — (²) אומי ||

56. אוב־דא־[IV] . . גאן־מי־אין
57. דא . . . גאן־מי־אין
58. אוד שו־אוש . . . גאן־מי־אין
59. אוד־שו־אוש . . . גאן־מי־אין
60. אוד שו־אוש . . . גאן־מי־אין
61. אוד־שו־אוש . . . גאן־מי־אין
62. גא־אן־תו [גא . . . גאן־מי־אין
63. גא־אן־תו גא . . . גאן־מי־אין
64. גא־אן־תו גא . . . גאן־מי־אין
65. גא־אן־תו גא נו . . . גאן־מי־אין
66. ליב שא תוך א מו ני שא גא בא־דא־אן־נאך גאן־מי־אין
67. כא־צאב תא תוך א מו ני א גא בא־דא־אן־נאך גאן־מי־אין

Colonne II.

1. אד־תאג־גא א מו ני ני גא בא־דא־אן סיך לאם גאן־מי־אין
2. א שאת ני־תוך (1) א מו ני אור־רא־גא כו גא בא־דא־אן־כו גאן־מי־אין
3. איד־פא שאק־בא אן א־נון־נא־כית־אי־ני שאק־תול־בי גאן־פא
4. אשאכו מאמית אן־אנונא־כי אושאמיכא
5. תאר תול־איק איד־פא שאק־בא אן־א־נון־נא־כית־אי־ני שאק־תול־בי גאן־פא
6. שינו אשאכו מאמית אן־אנונא־כי (2) אושאמיכא
7. איד־פא מו־און־נא־תי־מאל תאר תו־רא כו מו־און־נא־תי־נא
8. אשאכו שא דית אידתו דיש מארצי תאדתי
9. איד־פא זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא
10. אשאכו ניש אן־אי לותאמאתא ניש כי־תים ||
11. זי אן־אין־כי־אי־ני גאן־פא
12. זי אן־נין־כי־אי־ני גאן־פא
13. זי אן־אין־אול־אי־ני גאן־פא
14. זי אן־נין־אול־אי־ני גאן־פא

(1) די־תאג־גא — (2) אן־|| —

27. אישתו ביתי דיש ביתי איתאנאבלאבאתו
28. אי־ני־ני־ני איץ־איק נו און־גא־א מיש
29. איץ־שו־דיש נו און־גא־א מיש
30. שונו דאלהו אול איכאלו שונותי
31. מידילו אול אותאר שונותי
32. איץ־איק־א ציר כים מו־און־שור־שור־אי־ני
33. איש דאלתי כימא צירי איתאלאלו
34. איץ־צא־רא אים כים מו־און־זא־לא־[חא]־אי־ני
35. [איש] צירי כימא שארי אי[זי]קו
36. דאם] אור חאר כית בא־רא־אן־[לאם]־מו־ני
37. אשאתא איש אודלי חאר איתארו
38. תור חי אוב חאר כית בא־רא־אן־זי־זי־אי־ני
39. מארו איש בירכי חאר אושאתבו (1)
40. דון] אי אורד־א־ני תא בא־רא־תול־דו־ני
41. אידלא איש בית אימותישו אושיצו
42. אי־ני־ני־ני או־די שא—מי־גאר איגיר־בי חאר־רא אוש־סא
43. שונו קולו כורו שא ארכי (2) חאר ראכמו שונו (3)
44. אן־חאר־אורו־לו שיב או כין־כין־מאל חאר־אורו־לו
45. אן־חאר ריאום (4) צירתי או דאלתא דיש חאר
46. אן־רא (5) נא כו פאת כו מו־און־דיב־בי־איש
47. שא אן־שו דיש כורומאתי איצבאתושו

48. אן־גאל־און גאן־מי	גאן־מי־אין
49. אן־גאל־און גאן־מי־א	גאן־מי־אין
50. אן־גאל־און גאן־מי־חאב	גאן־מי־אין
51. נו־גיג . . .	גאן־מי־אין
52. אום־מי . . .	גאן־מי־אין
53. א־שי . . .	גאן־מי־אין
54. חאר־או	גאן־מי־אין
55. אודוך שי[נו . .	גאן־מי־אין

(1) אושאתבו — (2) איגיר — (3) דו־דו מיש — (4) רי־או — (5) אן־אן —

OUVRAGES DU MÊME AUTEUR

Mélanges d'Épigraphie et d'Archéologie sémitiques. *Paris*, 1874, in-8, br. 10 fr.

Études berbères. I. Essai d'Épigraphie libyque. *Paris*, 1875, in-8, br., 181 pp. 15 fr.

Études sabéennes. Examen critique et philologique des Inscriptions sabéennes connues jusqu'à ce jour. *Paris*, 1875, in-8, br., 240 pp. 15 fr.

Recherches critiques sur l'origine de la civilisation babylonienne. *Paris*, 1876, in-8, br., 268 pages. 18 fr.

Essai sur la langue Agaou. Le Dialecte des Falachas (Juifs d'Abyssinie). *Paris*, 1873, in-8, br. 2 fr. 50

Essai sur les inscriptions du Safa. *Paris*, 1882, in-8, br., 341 pp., 5 pl. 15 fr.

Rapport sur un voyage archéologique dans le Yémen. *Paris*, 1872, in-8, br., pl. 20 fr.

POUR PARAITRE PROCHAINEMENT

Mélanges de critique et d'histoire relatifs aux peuples sémitiques. 1 vol. gr. in-8.

Saint-Amand (Cher). — Imprimerie et stéréotypie de DESTENAY.

es. Pa
40
ris, 18
15
des
ris,
be
as
br.,
15
en. P
20
iples
Y.

